

КИТ ГАРЛАНД

БАРД

ИЗДАТЕЛЬСКА
КЪСА

ПАЕННИЦА НА ВЯТЪРА

*Мой е авантюрист и мошеник,
паенен от жена с лице на ангел!*

КИТ ГАРЛАНД ПЛЕННИЦА НА ВЯТЪРА

Превод: Диана Кутева, Стамен Стойчев

chitanka.info

Тя е приела предизвикателството да живее като мъж! Тя се състезава с него по море на борда на собствения си кораб „Мисчиф“, побеждавайки „Флийтуинг“ и неговия легендарен капитан, доказвайки, че корабът, който тя е проектирала, построила и сега управлява, е най-бързият плавателен съд. Доминик Уилъби прави на Николас Хоксмур невероятно предложение: да я вземе със себе си на опасна мисия в Средиземно море в търсене на легендарен скъпоценен камък. Тя е готова да посрещне опасностите, но е съвсем безпомощна пред изгарящия пламък на погледа му...

Ти подкрепяш мечтите ми, даваш им крила и попътен вятър, за да се извисят. Вдъхваш ми вяра и сила, когато съм унила и обезсърчена. Споделяш успехите ми, сякаш са твои. Караш ме да се смея, когато ми се иска да плача, свита в някой ъгъл. Ти си единственият мъж ни този свят, на когото мога да простя всичко. За всичко това и за още много неща, Дейв, посвещавам тази книга на теб.

ПРОЛОГ

Северната част на Атлантическия океан, бреговете на Тенерифе, Испания

Полунощ, юли, 1850 г.

— Иншаллах, Рамзи, намерих камъка.

Бедуинът се ухили зловещо, оголвайки острите си зъби, и протегна ръка. Върху дланта му искреше голям жълт камък. Разнесе се силен залп, „Източна Индия“ издаде последен стон и се килна на една страна. Мъжът се вкопчи в перилото, а камъкът се търкулна в дланта му. Рамзи протегна облечената си в черна ръкавица ръка изпод гънките на пелерината.

— Дай ми го, Халид.

Халид се подчини без колебание.

Рамзи вдигна камъка на светлината на пламъците, обхванали кораба. Нощта се огласяше от свистенето на сабите и предсмъртните писъци на обречените. Изстреляха изстрели, заглушавайки виковете на английските моряци, изненадани в леглата си от неочакваното нападение на пиратите. Из тропическия въздух се носеше зловонието на смъртта. Стъпил здраво на палубата, Рамзи завъртя камъка. Отблясъците от светлината избухнаха в разноцветна дъга, отразени от идеално шлифованите фасетки на диаманта.

— „Котешкото око“ — с благоговение прошепна Халид и докосна с треперещи пръсти челото си.

— Не — каза Рамзи и подхвърли камъка към Халид. — Не сме дошли за това.

— Но...

Погледът на Рамзи накара бедуина да замълчи.

— Този камък не струва нищо в сравнение с „Котешкото око“. Гледай да не направиш някоя грешка. Ще разбере.

Загърна се в пелерината, кимна на Халид, че е свободен, и се запъти към стълбата, водеща към каютите. Палубата бе покрита с трупове, но той не удостои с поглед нито мъртвите англичани, нито

своите хора. Кръвта се стичаше като пълноводна река по дъските, разплискваше се, докато минаваше през телата на умрелите и умиращите. Спусна се бързо по стълбата и се намери лице в лице с едно английско момче с нежни като на момиче страни. В едната си ръка стискаше пистолет, а в другата сабя.

— Не мърдай! — извика момчето и зае отбранителна поза. Но преди да успее да си поеме дъх, Рамзи заби силния си юмрук в гърдите му, отхвърляйки го към стената, и притисна върха на сабята си към тънкото му вратле.

— „Котешкото око“ — процеди тихо Рамзи. — Къде е?

Момчето се свлече и пусна оръжията си. Очите му се разшириха, а лицето му пребледня като зимна луна.

— Аз... аз... не знам... аз съм само помощник на боцмана. Не знам нищо за товара. Моля те, не ме убивай!

— Ние, воините от армията на Ел Сахиб, никога не хленчим пред лицето на смъртта — презрително изрече Рамзи. С едва доловимо стягане на китката острието се вряза в кожата на момчето. Рамзи наблюдаваше пурпурната течност, бликнала от раната. Подушваше ужаса на момчето, гъст като миризмата на сярва във въздуха. Познатият огън лумна в слабините му, те се издуха и запулсираха от сладката болка, която само опиумът можеше да разсее.

— Вие, жалки англичани, никога няма да се научите да умирате с чест. — Повдигна вежди, докато момчето се сгърчи и разтрепери. Кръвта се стичаше по врата му. — Какво значение има един повече или по-малко от вас в сравнение с това, което ни сторихте? За мен...

Острието се плъзна навътре. Рамзи почти не обърна внимание на тихото тупване на безжизненото тяло, което се свлече върху стълбите. Продължи надолу, като по пътя си разтваряше вратите на каютите. В последната, скрито под вълнено одеяло в голям дървен сандък, откри това, което търсеше.

Когато стигна до палубата, стиснал безценната си плячка в ръка, нощното небе избухна от артилерийска канонада, идваща от приближаващ се кораб.

— Проклети испански контрабандисти! — изруга той. „Източна Индия“ бе ударена отстрани и корабът се разцепи на две. Едната половина, откъм носа, потъна в морето. На всички посоки се разлетяха парчета от счупените мачти.

Рамзи се изкатери през купчините тела и дъски, прескочи перилото, скочи в шхуната, която го очакваше, и даде заповед за отплаване. Миг по-късно шхуната се плъзна в нощта, скрита от приближаващите контрабандисти от останките на „Източна Индия“. През димната завеса Рамзи видя Халид, вкопчен в перилата на потъващия кораб. Устата му бе увиснала, докато в безмълвен ужас наблюдаваше отдалечаващата се шхуна. Зад него пламъците се извисяваха в тъмното небе. Разнесе се още един мощен залп, възвестяващ пристигането на испанците.

Някой побутна Рамзи по ръката и му подаде издута стъкленица.

— Може би контрабандистите ще се задоволят с камъка.

Рамзи присви очи и се втренчи в неясните силуети на разбойниците, които се качваха на палубата на „Източна Индия“. Макар че не след дълго корабът щеше да потъне в морските води, все още имаше време да бъде претърсен за богатства.

— Ще се задоволят. Те не искат нищо друго. Никой не подозира нищо. Освен Халид. А и той знае много малко. Освен това, те сигурно ще го убият. — Рамзи отпуши стъкленицата, поднесе я към устните и вдъхна дълбоко дима. Опиумът изпълни дробовете му и нахлу в главата му. — Никой няма да узнае нищо за „Котешкото око“.

Мъжът до него цъкна недоволно.

— Някой ще чака „Котешкото око“ в Лондон. Той със сигурност ще го потърси.

Устните на Рамзи се разтеглиха в широка усмивка. Пръстите му погалиха дръжката на сабята, от която върху ботушите му все още капеше кръвта на младия англичанин.

— Ще оставим английското копеле да се опита. Веднъж се пробва да ни измами и се провали. Нека хукне да търси изгубената си плячка. С този кораб никога няма да ни стигне по море.

— Прекалено си уверен.

— Така е. — Рамзи гледаше как пламъците ближат нощното небе, докато опиумът проникваше в кръвта му. — Нашият кораб няма равен на себе си по бързина.

ГЛАВА 1

Пристанището на Ню Йорк, юли 1850 година

— Казвам ви, че по вода този кораб няма равен на себе си по бързина.

— По вода? — Лицето на Франсис Банкс придоби пурпурен оттенък. С едната си ръка притискаше върха на смачканата си и прогизнала шапка. С другата се бе вкопчил в главната мачта на шхуната „Мисчиф“^[1]. — Госпожице Уилъби, този кораб не е по вода, а под вода!

— Само малко сме се наклонили, но не сме потънали. Едно малко затруднение, което лесно ще се преодолее. — Доминик примигна изпод мокрите, увиснали пера на шапката си и издуха разрешените кичури, паднали на челото ѝ. Дари треперещия от гняв господин Банкс с най-чаровната си усмивка, отказвайки да повярва на очевидното. Чувстваше се така, сякаш някой я бе ритнал с всичка сила в корема и сега не можеше да си поеме дъх. Все едно сините небеса се бяха сгромолясали върху ѝ, затрупвайки я под тежестта си. Ала никога нямаше да се издаде пред Франсис Банкс. Не и пред Франсис Банкс от Ню Ингленд банк — единственият корабен магнат, който се бе осмелил публично да хвърли предизвикателство към монопола на Вандербилт^[2] върху корабните линии до Калифорния. Единственият мъж, проявил безразсъдството и смелостта да заложи на един корабостроител, известен с прогресивните си идеи при проектирането на кораби.

Не, никога нямаше да позволи на Франсис Банкс да разбере, че си нямаше и най-малка представа защо шхуната ѝ „Мисчиф“ внезапно се бе наклонила в спокойните пристанищни води, и то докато той бе на борда. Не и след като на карта бе заложен договор за двеста хиляди долара... и нейната шхуна.

— Разбирам резервите ви в този момент, господин Банкс започна тя със спокойния тон, който бе чувала баща си да използва при разговор с клиентите си. Един напълно овладян и лишен от емоции

тон, поне така се надяваше. — Но аз ви уверявам, че това не е кой знае каква беда, както може би изглежда на пръв поглед.

— Напълно сте права. Още по-лошо е.

— Само още няколко допълнителни изчисления, може би още допълнителен баласт и проблемът ще бъде решен. Много просто.

— Ще е нужен месец, за да се отводни този кораб.

— О, само след три седмици шхуната ще е като нова. Не мърдайте оттам, господин Банкс. Не ви е студено, нали? Намираме се на около четвърт миля^[3] от брега и моят лоцман ще ни изтегли с лодката си до кея на Батъри^[4]. Опитайте се да държите по-настрани островърхите си обувки от брезента. Той е изтъкан от най-финия шведски памук, който можах да открия. — В гласа ѝ прозвуча неподправена гордост. — Такова платно най-добре хваща попътния вятър.

— О, едва ли ще имате проблем да го хванете — озъби се Банкс, когато шхуната се наклони от насрещния вятър. След като само десет морски възела са в състояние да наклонят този кораб, с всичките му четиридесет метра дължина. — Потъмнелите му като буреносно море очи се впиха пронизващо в нея. — Разбирате ли значението на думата *провал*, госпожице Уилъби? Ако не, много скоро ще го разберете.

Доминик примигна и плъзна длан по гладката обшивка на фалшборта.

— Бих искала да насоча вниманието ви към гладката подводна част на кораба. Забележете колко е дълбок килът, добре балансиран с оловен баласт. Прекрасната медна обшивка на корпуса, боядисана в черно с оловна боя, предпазва дъното от полепване на водорасли по време на дългото презокеанско плаване от Ню Йорк до Сан Франциско. Издължената форма на шхуната е гаранция, че е по-бърза от всеки кораб с широка носова част...

— Казах, че това е *провал*. — Гласът на Банкс се извиси над порива на вятъра като ръмжене на раздразнена мечка. Посивелите му мустаци щръкнаха възмутено. — Корабостроителната компания „Уилъби“ не е в състояние да изпълни дори един договор за превоз на кози от Бостън до Чарлстън. Джеймс Уилъби ще стане за смях на целия град, а аз нямам никакво намерение да бъда правен на глупак от една прекалено самоуверена жена, която претендира, че знае всичко за кораби с широка носова част и оловен баласт!

Доминик махна пренебрежително с ръка.

— Баща ми няма нищо общо с това.

— Как ли пък не! Този кораб е проектиран и построен с одобрението на баща ви. Неговият конструктор, Сайлъс Стийл, е известен с най-бързите кораби в пристанището на Ню Йорк. Това е негов проект.

— Не е точно така.

Банкс я изглежда остро.

Въпреки всичко Доминик се усмихна. Не можа да се сдържи, независимо дали днешната демонстрация бе провал или не. Усмивката се зароди дълбоко в душата ѝ и съвсем неволно разцъфна на устните ѝ.

— Този проект е изцяло мой.

— Ваш?

Лицето ѝ засия изпод увисналата периферия на шапката. Почувства как топлото слънце прогони студа от страните ѝ, а гърдите ѝ се изпълниха със заслужена гордост.

— Изцяло.

Очите на Банкс се разшириха и той смаяно се вторачи в нея.

— Вие сте пуснали този кораб по вода без знанието на баща си?

Доминик вирна брадичка.

— Нямах друг избор. Преди три седмици баща ми отплава за Бриджтаун, на остров Барбадос, и ще остане там поне няколко месеца.

— Вие сте изключително неразумно и дръзко момиче.

Доминик му се усмихна още по-лъчезарно.

— Благодаря ви, сър.

— Очаквах, че днес ще ми покажете новия кораб, изработен по проект на Сайлъс Стийл.

— Такъв беше първоначалният замисъл.

— Този, който решихте да промените. — Банкс присви очи. — Не е вярно, че Стийл е неразположен, както ми казахте в началото, нали, госпожице Уилъби?

— Сайлъс има пълно доверие в моя проект.

— Както и в способността ви да управлявате плавателен съд само с петима души екипаж, така ли? — попита с явен сарказъм в гласа Банкс и погледна към моряците, които се бяха уловили за мачтите. — А може би баща ви ви е упълномощил да управлявате целия му бизнес?

— Да, докато двамата с мама са на Барбадос.

— Доколкото знам той не издържа повече от няколко седмици на суша, нали? Твърде зает е да обикаля света, вместо да се погрижи за делата си. Или по-скоро се опитва да извлече изгода от познанствата си с представителите на висшето общество, които среща по време на пътешествията си по море? Ще ви кажа нещо — за тях американските новобогаташи не са по-различни от английските бедняци и винаги ще бъде така. Той трябваше да се задоволи със славата си на отличен корабостроител.

Думите на банкера засегнаха оголен нерв и Доминик вътрешно потръпна. Да, тя много добре знаеше, че баща ѝ преследва нереални мечти. Ала освен това отлично разбираше какво означава признанието за един човек. Подобен стремеж се превръщаше в нещо жизнено необходимо, в основание да продължиш да живееш и да се бориш.

Нямаше да се спре пред нищо, за да удържи обещанието, което бе дала на баща си — да увеличи печалбите. Ако се налагаше, бе готова дори да излъже. Думите сами се изплъзнаха от устата ѝ:

— Баща ми ми даде пълна свобода да управлявам делата му, както намеря за добре, докато той е на Барбадос. Същите правомощия има и Дру в Лондон.

— А това включва ли и погубването на репутацията му?

Доминик трепна, но се усмихна.

— Възникналото недоразумение е само помежду ни, господин Банкс. Ще го разреши много бързо, веднага щом корабът се прибере в пристанището Батъри и имам възможност да го прегледам основно. Виждате ли там? Току-що зърнах лодката на лоцмана, която ни идва на помощ. Потърпете само още няколко минути. Господин Банкс, репутацията на баща ми няма да пострада от една незначителна грешка при изчислението на баласта.

— Незначителна грешка в изчисленията? — изграчи господин Банкс и целият се разтърси.

— Изключително малка — жизнерадостно потвърди Доминик, докато сто четиридесет и шесттонната ѝ шхуна се носеше по вятъра, килната на една страна.

— О, но баща ви ще пострада. — Зачервеното лице на господин Банкс се изкриви от злорада усмивка. — Вашата грешка в

изчисленията наистина е незначителна в сравнение с неговата. Кой глупак би поверил репутацията си в ръцете на една жена? И то дяволски дръзка и самоуверена жена, доколкото виждам. Уверявам ви, че щеше да бъде по-добре, ако се бяхте родили мъж.

— Благодаря ви, сър.

В продължение на няколко минути Банкс само примигваше срещу нея, без да може да каже нищо.

— Продължавам да твърдя, че човек, който държи на компанията и на клиентите си, никога не би поел подобен риск.

— В случая не става дума за никакъв риск, господин Банкс. Моят баща уважава клиент...

— Ще ви унищожа, кълна се в Бога, дори това да е последното нещо, което...

— Господин Банкс, престанете да говорите и ме изслушайте. Моят проект е безпогрешен и е блестящо замислен. Аз съм вашият единствен шанс да разбийете монопола на Вандербилт.

— Мили Боже, това се казва женско нахалство!

— Не се изхвърлям. Уверявам ви, че с този кораб ще можете да изминете разстоянието от Ню Йорк до Сан Франциско, заобикаляйки нос Хорн, само за три месеца.

Банкс я зяпна втрещено.

— Мила моя, вие сте полудяла. Няма кораб, който да е в състояние да направи това, което казвате.

— Тъкмо обратното. Само ако ми позволите да ви обясня, ще ви докажа, че в изчисленията ми няма грешка.

— Проклето самодоволство!

— По-точно казано, аз никога не греша, господин Банкс.

Банкс само мигаше с отворена уста насреща ѝ, докато тънкият ѝ пръст, облечен в ръкавица, потропваше по лакираното дърво на кораба.

— Да не би да се опитвате да ме убедите, че сте жертва на саботаж?

— Да, мина ми тази мисъл.

Банкс отметна глава и избухна в смях. Доминик се намръщи.

— Никак не е смешно, господин Банкс. В момента конкуренцията между корабостроителите е особено жестока. Не бих се учудила, ако онези главорези от „Стрънк и Нийдърмиър“ нарочно са махнали част от баласта, за да ми навредят.

Банкс поклати глава.

— Госпожице Уилъби, ако смятате да участвате в мъжкия бизнес, научете се да преглъщате неуспехите си и да признавате грешките си. Спестете ни женската привичка за всичко да обвинявате другите.

— Презирам подобна привичка, господин Банкс. Виждала съм и твърде много мъже, които обвиняват съпругите си за своето нещастие.

Банкс изръмжа.

— В този момент, госпожице Уилъби, кого трябва да обвиня за съсипването на костюма ми? Може би Сайлър Стийл, който ви е позволил да ме примамите на това жалко подобие на кораб? Или баща ви, задето е създал още една самоуверена жена с остър език? Светът е пълен с такива като вас. Единствената ми надежда е, че скоро ще се омъжите и веднага ще забременеете.

Доминик усети как кръвта се отдръпва от лицето ѝ.

— За Бога, дори не го казвайте, господин Банкс!

Банкс я изгледа изпитателно.

— Вашето бъдеще не е в корабостроенето, госпожице Уилъби. Ще се погрижа за това. Преди баща ви да се върне, корабостроителната компания „Уилъби“ ще е само спомен.

— Правите ужасна грешка, господин Банкс.

Духна вятър и Банкс сграбчи шапката си. Доминик го чу как изруга под нос.

— Не мога да отрека, че притежавате дяволски силен дух — изрече банкерът, докато се взираше в приближаващата лодка. — И повече смелост от много млади мъже. Жалко, че сте толкова самонадеяна. Обзалагам се, че до днес не сте се качвали на тази шхуна, за да я изпитате.

— Имах късмет, че успях да я построя, сър, без баща ми да разбере. Както вече ви казах, сигурна съм...

— Това си е ваш проблем, госпожице Уилъби. Не познавам корабостроител и търговец, който ще рискува да повери репутацията си на една жена.

— Ще го направи, ако е достатъчно амбициозен каквато съм аз.

— Или толкова алчен? А ще ми кажете ли, госпожице Уилъби, каква е вашата цел? Какво искате да докажете на света?

Доминик не се поколеба с отговора:

— Само едно нещо, господин Банкс — че „Мисчиф“ е най-бързият презокеански кораб. И ще го направя!

— Да — промълви банкерът след кратко мълчание. — Не знам защо, но поради някаква дяволска причина ви вярвам, че ще го постигнете.

Лондон, Англия, август, 1850

„Банята“ в труднодостъпния квартал Сейнт Джеймс, известна като „Клуб за джентълмени на Джей“, бе привилегия само на избрани членове на висшето общество. Освен това беше най-идеалното място в цяла Англия, където човек можеше да се отдаде на забранени удоволствия, без да се страхува, че някой ще узнае. Входът в този рай бе достъпен само за малцината избраници, определяни от червенокосата Джей, собственичка на заведението. Фактът, че клубът не се различаваше особено от един първокласен публичен дом, бе известен на ограничен брой посетители. Клубовете за джентълмени процъфтяваха из целия град, осигурявайки игрални зали, стаи за четене и отдих. На пръв поглед това, което предлагаше Джей, не се различаваше особено от асортимента на конкурентните заведения. Много малко мъже имаха право да минават през заключените двойни врати в дъното на тъмното стълбище, водещи във вътрешността на къщата, където се носеше сладникавият дъх на опиума. Там голи жени очакваха мъжете, за да ги отведат на места, които никога не са и сънували. Там всички житейски неприятности се изпаряваха за миг. Един мъж можеше да се пристрасти към баните в клуба на Джей също като към виста, и като истинска делова жена тя отлично го разбираше.

Това, което липсваше на някой мъж в обществото, той можеше да си го осигури тук по други начини. Джей имаше слабост към американците, които плащаха скъпо и прескъпо, за да проникнат в забранения рай.

— Какви са предпочитанията ви за тази вечер, господин Уилъби? — попита Джей и гостоприемно повдигна тежката кадифена завеса. Стаята бе голяма, окъпана в светлината на свещите, сякаш отделена напълно от външния свят. Единствените мебели бяха огромното овално легло, позлатеният свещник и дълбоката вана в единия ъгъл. Над ароматните ѝ води се издигаше пара в мълчалива покана.

Дру Уилъби пъхна ръка в джоба на панталоните си и измъкна руло от смачкани банкноти и няколко монети. Бръкна по-надълбоко и извади и последните си пари, като ги стисна в шепа.

— Сабин, разбира се.

Джей сведе поглед за миг. Постави ръка върху дантелата, подаваща се от маншета на сакото му.

— Страхувам се, че тази вечер Сабин е заета другаде. Може би ще си изберете друго момиче.

Дру усети как вътрешностите му се преобръщат. Стисна смачканите банкноти. Обля го вълна на дълбоко разочарование. Сабин. В полумрака на свещите за него тя бе неясен облак от златисти коси, напевен глас и пищни форми. Една жена, която караше крайниците му да омекват и сърцето му да се разтуптява само при мисълта за нея. Винаги успяваше да прогони демоните, които терзаеха душата му, дълго след като слънцето изгрее на хоризонта. Не познаваше друга като нея.

„Заета другаде...“

Устата му пресъхна. Имаше нужда от чаша уиски.

— Т-това никога не се е случвало досега.

Усети умолителната нотка в гласа си и се намрази за слабостта си. Видя как под дебелия слой пудра лицето на Джей се изопна. Преглътна, копнеещ за глътка алкохол, а по челото му избиха големи капки пот.

Джей се усмихна студено.

— Сигурна съм, че Клотилд ще ви хареса. Тя е руса и също...

— Кой е той?

— Сър?

— Мъжът, с когото е Сабин. Кой е той?

— Господин Уилъби, вие отлично знаете, че изключително много държа на дискретността. Няма да...

— Да, но аз ще го направя. — Дру се шмугна покрай жената, отърсвайки ръката ѝ от ръкава си. Тръгна забързано по коридора, като пътем отмяташе кадифените завеси. Чу зад гърба си шумоленето на полите на Джей, както и че вика онова свирепо животно Цезар, но не им обърна внимание. Не го засягаха и възмутените протести на обезпокоените клиенти.

Значи го гонеха от това място. След като не можеше да има Сабин какво значение имаше? И тази илюзия, както и много други, се сгромоляса. Нима някога не се бе смятал за ловък бизнесмен, за корабостроителен магнат, комарджия, мошеник, страхотен любовник, но най-вече за достоен син?

Отметна последната завеса и я видя — един русокос ангел с божествено тяло, излегнат върху леглото, застлано с черна покривка. В първия миг видя само нея през мъглата от опиумен дим. Дали тъкмо той бе накарал очите ѝ да блестят така? Дали неговото име мълвяха полуразт-ворените ѝ устни или нечие друго?

„Николас...“

Дру пристъпи в стаята и вдигна юмруци, когато една мъжка фигура изплува от тъмните сенки. Един мъж, необикновено висок, с широки и мускулести рамене, който би смразил кръвта на всеки, дръзнал да го обезпокои, се надигна от Сабин и приближи към Дру. Мъжът бе гол и въпреки това не приличаше на безпомощна жертва. Целият му вид показваше, че той е този, който владее положението. Това личеше от формата на краката му, от гордата извивка на главата му, но най-вече от сребристия му поглед.

Дру мигом застина, усещайки как целия му гняв се изпарява, и отново се намрази заради страхливостта си.

— Господин Уилъби! — Джей се закова зад Дру. Гласът ѝ бе станал писклив, почти истеричен. — Мили Боже! Съжалявам много! Поднасям най-искрените си извинения! Цезар! Ела тук! Веднага изведи господин Уилъби от къщата ми!

— Не. — Думата бе произнесена с нисък и тих глас, но накара Цезар и Джей да замръзнат на местата си. После мъжът — навярно Николас? — наклони глава, сякаш нещо внезапно бе привлякло вниманието му. Димът продължаваше да се вие около него, обгръщайки го в някаква тайнствена пелена. — Казвате се Уилъби, така ли?

Сабин се размърда в сенките и се скри зад мъжа. Ръката ѝ се плъзна по мускулестото бедро, седефено бяла на фона на смуглата кожа. Дру усети как гневът му се завръща, изпълвайки гърдите му.

— Моето име няма никакво значение, човече. Дойдох, за да взема това, което ми принадлежи.

Устните на мъжа се извиха в лека усмивка.

— Виждам. Тази битка едва ли си заслужава — нехайно изрече. — Вие сте от корабостроителната компания „Уилъби“, така ли?

Дру изпита дълбоко разочарование. Напоследък нямаше никаква изгода да признава кой е, още по-малко пък в подобно място. Но от друга страна бе глупаво да отрича очевидното.

— Точно така. — Питаше се дали това признание ще възпре мъжа да го смачка с един замах на пода. Поради някаква причина бе уверен в това.

— Доста трудно е да ви намери човек.

Дру се смая. Стоотици мисли се блъскаха в главата му. Първата едва не го накара да се обърне и да побегне. Може би кредиторите му бяха наели този човек, за да го накарат да си плати дълговете. Мъжът изглеждаше достатъчно застрашителен. Дори гол приличаше на човек, който би накарал и стоманата да се огъне под волята му. Едва ли би се затруднил с един затънал до гуша в дългове човек, който се криеше от закона.

Мъжът извърна глава, промърмори нещо на Сабин, наведе се и вдигна панталоните си от пода. Движеше се с почти животинска грация, обърнат с гръб към Сабин. Освободи я с едно пренебрежително махване на ръката. Дру едва не се задави от ярост, когато Сабин скочи от леглото и мина бързо покрай него с лице, скрито зад рус облак. Дру се протегна към нея, вдъхвайки упойващия аромат на жасмин, докато отчаяно я гледеше как излиза заедно с Джей от стаята.

Обърна се и видя, че мъжът бе седнал на леглото и обуваше ботуша си. Черните му вежди се повдигнаха въпросително към Дру.

— Тук някъде има бутилка петдесетгодишна мадейра. Налейте си.

— Аз... — Устата на Дру се напълни със слюнка. Поколеба се. Мъжът се държеше странно любезно. — Благодаря, с удоволствие. — Осъзна абсурдността на ситуацията, докато си наливаше щедро. Изпи виното на един дъх. Усещаше погледа на мъжа върху себе си. — Доста странно място за делови разговори — рече Дру.

— Не по-лошо от всяко друго. Може би дори е по-добро от това, което имах предвид.

Космите по врата на Дру се изправиха. Ако един мъж имаше нещо за криене — което важеше с пълна сила за него — този приятел

изглеждаше доста заплашителен. Отчаянието го сграбчи в ноктите си. Алкохолът изгори вътрешностите му. Наля си още една чаша. Помисли си за пистолета, който наскоро си бе купил, и съжали, че не го бе взел със себе си.

— Нуждая се от кораб — рече мъжът.

— Кораб? — повтори Дру. Усети как крайниците му омекват от облекчение и се уплаши, че ще се свлече на пода.

— Шхуна. Може би четири или пет, ако остана доволен. От кърмата до платната и такелажа. Всичките да са поне тридесет метра дълги и приблизително двадесет и пет до ватерлинията. Да са бързоходни и обзаведени с всички удобства. Искам да са с меден обков, с пълна екипировка и пригодени за презокеанско плаване. Знаем, че вашата компания строи точно такива.

— Да промърмори Дру в чашата си. — Вие сте чули за нашите най-нови корабни проекти.

— Поставих си за цел да разбера кой строи най-бързите кораби — ухили се мъжът. — Освен мен, разбира се.

— Разбира се. — Дру се втренчи в чашата си.

— Ще ви заплатя щедро — додаде непознатият, докато наблюдаваше Дру. — Петдесет хиляди лири за всеки кораб, след като, разбира се, ги изпитам за скоростта.

— Естествено — се чу да казва. Внезапно на гърлото му заседна огромна буца. Стисна чашата, за да прикрие треперенето на пръстите си. Четири кораба за петдесет хиляди лири всеки. Само половината от тази сума можеше да го избави от всичките му дългове и да измъкне лондонския клон на компанията „Уилъби“ от финансовите затруднения.

Затворът за длъжници щеше да остане само несбъднат кошмар.

Съвсем справедливо бе да поиска половината от Доминик, след като ѝ поднася на тепсия такъв обещаващ клиент. Тя никога нямаше да узнае, че се бе провалил като бизнесмен и надежден наследник. Нямаше да има укори за липсата на амбиции, нито пък щеше да се наложи да дава дълги обяснения за пристрастеността си към заровете и пиенето.

Все пак не му се искаше да удовлетворява желанията на този мъж, без да е получил някаква компенсация за загубата на Сабин.

— Моят близък — започна Дру — наскоро ми писа от Ню Йорк. — След няколко седмици ще започне състезанието в Каус.

— Да. Близо до остров Уайт, на изток от Портсмут. Финансира се от Кралския яхт-клуб. Всяка година участвам в състезанието в моя клас шхуни. Наградата е пет-десеткилограмова златна купа, присъдена за пръв път от Чарлс II. Казвате, че вашият близък ще участва в състезанието?

— Да, и се надява да сключи изгоден договор за нашия последен кораб „Мисчиф“. — Дру сви устни, припомняйки си последното писмо на Доминик, което бе пъхнал в джоба на палтото си. — И да смае целия свят, като счупи всички досегашни рекорди по бързина. О, да, и да натрие носовете на всички англичани.

— Амбициозен младеж.

— Кой?

— Вашият близък.

Дру се поколеба само за миг.

— Да, такъв е. — Имаше нещо особено вълнуващо да остави този мъж в заблуждение. И когато този надменен англичанин разбере, че е победен от жена, както със сигурност ще стане... Заля го огромна вълна на задоволство. Нещо му подсказваше, че този мъж не е от хората, които лесно могат да преглътнат едно поражение. Усещането за победа бе вълшебно. — Моят близък е един от най-добрите корабни конструктори и моряци в Ню Йорк. Твърди, че „Мисчиф“ няма равен на себе си по бързина.

Мъжът се извиси някак си застрашително над него. Ризата му бе разкопчана почти до кръста, а връзката — разхлабена. Имаше нещо обезпокоително във внушителните му размери и огромната длан, стискаща чашата.

— Струва ми се доста странно, че вашият близък ще прекоси океана, за да го докаже. Нима досега не е сключил никакви договори в Ню Йорк?

На Дру нито за миг не му бе хрумвала подобна мисъл. Доминик никога нямаше да се провали. Не знаеше каква бе причината за писмото ѝ и за идването ѝ в Каус, но бе сигурен, че е за доброто на компанията. Дру винаги бе вярвал в способностите ѝ, така както се бе примирил с неизбежността на своя провал.

— Няма да останете разочарован — заяви на глас Дру. — Очакваме „Мисчиф“ да измине разстоянието от Ню Йорк до Каус само за дванадесет дни.

Мъжът го изгледа остро. В погледа му липсваше развеселеното снизхождение от прекалената самоувереност на събеседника му.

— Говорите по-скоро като състезател, отколкото като бизнесмен, господин Уилъби. — Замълча за миг. — Ако „Мисчиф“ победи моя „Флийтуинг“, смятайте сделката за сключена. — Грабна сакото си от облегалката на стола.

— Ако успея да се свържа с брат си преди това, за кого да го предупредя, че е възможно да срещне в Каус?

— Хоксмур. Николас Хоксмур. — С кратко кимване мъжът изчезна през кадифената завеса.

— Хоксмур — повтори Дру и примигна невярващо към завесата. Този мъж бе легенда. След миг Сабин се плъзна в стаята. Стрелна го с тъмните си бадемови очи и обещаващо му се усмихна. Тялото ѝ проблясваше със седефена мекота под прозрачната копринена туника. Пъхна стъкленото шишенце с опиум в ръката му и я повдигна към устните му в нежна покана. Дру вдъхна дълбоко, напълвайки дробовете си с упоиващия дим, после го изпусна със сладостна въздишка. Очите му се присвиха и той повдигна булото от раменете ѝ, което се свлече на пода. Нежната, опияняваща ѝ примамливо невинна Сабин. Досега от устните ѝ бяха излизали толкова малко думи, че Дру се съмняваше, че би познал гласа ѝ, ако го чуеше. Но безпогрешно разпознаваше докосването ѝ, майсторското и неповторимо докосване. Малките ѝ нежни ръце ловко се справиха с панталоните му.

Тя коленичи пред него, мъркаща като малко котенце.

Пристанището на Каус, остров Уайт, август, 1850 г.

— Що за глупак ще рискува при тези условия, и то само за удоволствие? — попита Сайлъс Стийл и се втренчи в мъглата. Гъста пелена се стелеше по цялото крайбрежие, закривайки напълно от погледа сградата на Кралския яхт-клуб. На около четвърт миля от десния борд се виждаше само един самотен кораб с три мачти, който през последния половин час се поклащаше напред-назад безцелно по вълните. Стийл поклати глава и се сгуши в яката на палтото си.

Шапката му бе нахлупена ниско над челото, за да го предпази от силните пориви на вятъра откъм юг. Няколко големи дъждовни капки, примесени с морски пръски, паднаха върху гъстите му побелели мустаци. — Каква е системата на платната му?

— Двумачтова — отвърна Доминик, докато продължаваше да се взира през далекогледа към кораба, който отново промени леко курса си спрямо вятъра. — Снабден е с десет оръдия. Съдейки по вида му, има претенции за един от най-добрите британски кораби.

— Значи е и бърз. — Стийл я изгледа самодоволно и добави: — За английски кораб, разбира се. Оттук не мога да различа името му.

Доминик присви очи.

— „Флийтуинг“. — Завъртя руля и насочи острия нос на шхуната по посока на вятъра. На около четвърт миля от тях „Флийтуинг“ се издигаше и спускаше, изхвърляйки водна струя до половината от предната си мачта. За разлика от него, носът на „Мисчиф“ пореше ниско вълните.

Екипажът мълчаливо вършеше работата си. Никакъв звук не нарушаваше околната тишина, като се изключи плясъкът на водата и дрънченето на халките на мачтите. Доминик прехапа разтревожено долната си устна.

— Смяташ ли, че ни предизвикват да се състезаваме?

— Казах ти, че е глупак. Сигурно е видял знамето ни и сега иска да ни покаже на какво са способни британските кораби, преди да влезем в пристанището. Проклето нафукано копеле!

— Не можем да си стоим просто така и да не му обръщаме внимание. Чакахме достатъчно дълго и ме е срам да чакам още. — Доминик насочи бинокъла към брега и къщите зад рейда, където се бе насъбрала любопитна тълпа. Някои, изгубили вече търпение, се разхождаха по крайбрежния булевард. — Те всички ни зяпат, Сайлъс.

— Така е. — Сайлъс се почеса по брадата и се намръщи. — Сигурно никога не са виждали кораб с толкова остра носова част и наклонени мачти, нали? — извиси глас той, за да надвие вятъра. Изсумтя и хвърли загрижен поглед към Доминик. — Не бива да забравяш следното — натоварени сме с провизии и сме потопени няколко сантиметра по-дълбоко във водата отколкото би трябвало да бъдем за едно състезание.

Доминик продължаваше да наблюдава маневрите на „Флийтуинг“.

И платната все още са мокри и тежки от плаването през океана. По-леките платна, подходящи за състезание, са прибрани.

— А и не знаем почти нищо за този бряг — додаде Сайлъс.

— Освен това, което онзи моряк от Портсмут ни каза снощи на чаша бира в кръчмата „Короната и котвата“. — Доминик свали бинокъла и погледна към Сайлъс. — Нещо за опасните плитчини. Само едно погрешно движение и ще заседнем.

Погледът му срещна нейния.

— Дяволски е рисковано. Ако загубиш...

— ...ще се наложи да обърнем и да поемем курс към къщи.

— И няма да има никакъв договор в цяла Англия.

Двамата се загледаха в кораба, който ги дразнеше и предизвикваше от четвърт миля разстояние. Погледите им отново се срещнаха. По устните на Доминик се плъзна лека усмивка.

— Вдигнете гафелните платна на гротмачтата! — извика тя.

— По-добре да опънат най-горните платна — изръмжа Сайлъс и очите му блеснаха.

— Не. — Поривът на вятъра я блъсна с всичка сила в лицето и тя присви очи. Устните ѝ се разтегнаха в широка усмивка. — Дори и без тях ще минем покрай кораба им, все едно че са закотвени.

— Така те искам, моето момиче! — одобрително я потупа Сайлъс.

Доминик усети задоволството и гордостта в гласа му, За миг ѝ се прииска баща ѝ да бе тук, застанал до нея на мостика. Може би щеше да чуе гордост и в неговия глас.

Може би...

Вдигна глава срещу вятъра, завъртя руля и насочи „Мисчиф“ право към „Флийтуинг“.

---

[1] Пакост (англ.) — Б.пр. ↑

[2] Корнилиъс Вандербилт (1794–1877). Американски индустриалец, натрупал огромно състояние от параходната си търговска линия. — Б.пр. ↑

[3] Една морски миля се равнява на 1,852 км. — Б.пр. ↑

[4] Пристанище в Ню Йорк — Б.пр. ↑

ГЛАВА 2

Николас Хоксмур много добре знаеше как се прави добро представление. Особено с такава впечатляваща публика като неустоимата русокоса красавица Изабела Натуик, съпругата на маркиз Ангълси, губернатор на остров Уайт. Ангълси бе истински моряк и един от най-активните членове на Кралския яхт-клуб. Десният му крак бе заменен с дървена протеза, след като в битката при Ватерло го изгуби, улучен от гюле. В последните години човек често можеше да го види да пристъпва тежко по кварталдека на яхтата си „Пърл“. Лошата му слава се увеличи десеторно, след като преди няколко години се ожени за една прекалено млада красавица и се установи да живее във великолепен замък от времето на Хенри VIII, разположен близо до брега. Носеха се слухове, че след солидна доза коняк прекарвал вечерите си, забавлявайки се да стреля с пистолета си по фамилените портрети.

Поради огромната му заетост с яхтата, деветнадесетгодишната Изабела прекарваше дълги и скучни часове, седнала край прозореца на кулата в Касъл Стъби. Именно оттам предишния ден бе видяла Николас Хоксмур да влиза в пристанището на „Флийтуинг“. За Николас никак не бе трудно да получи съгласието ѝ за една разходка на борда на кораба му. Нямаше да остави такава красавица да скучае нито минута. Смяташе бавно да се наслади на прелестите на отегчената съпруга.

Изабела се бе излегла върху една пейка на палубата, дългата ѝ коса се стелеше по дъските, а от полуразтворените ѝ устни се отронваха задъхани стенания. Деколтетото на роклята ѝ бе смъкнато, а копринените поли бяха вдигнати нагоре, разкривайки дантелените ѝ жартиери. Снежнорелите ѝ бедра потръпваха под дланите на Николас.

Прошепна името му. Николас едва я чу, заровил глава в пищените ѝ гърди. В този миг си помисли, че да я люби ще бъде все едно да се потопи в голяма купа с пухкав крем. Такова изобилие от тръпнеца бяла плът, толкова изгарящо нетърпение. Ако имаше желание, можеше

да я научи на много неща. Бедното, малко създание, толкова отдавна забравено в своята кула.

Обхвана натежалата ѝ гръд с едната си ръка, вдигна поглед на северозапад и с другата си ръка завъртя руля надясно. Очите му се присвиха. Какъв странен кораб, целият в остри ъгли и наклонени мачти. Наблюдаваше как носът на „Мисчиф“ се носи по вятъра. Странно, но не се люлееше или накланяше по вълните. Усети някакво присвиване ниско долу в корема, там, където пръстите на Изабела се бореха с кукичките на панталоните му.

В следващия миг платната на „Мисчиф“ се издуха и се опънаха по мачтите. Носът на кораба се насочи право към „Флийтуинг“. Шхуната се носеше с пълна сила по вятъра, и то дяволски бързо.

Значи бяха налапали въдицата.

Устните на Николас се извиха в лукаво задоволство.

— Николас!

И последната кукичка бе освободена. Той усети върху голата си плът ръцете на Изабела.

— Вземи ме! — задъхано прошепна тя.

Николас застина за миг, после бързо закопча панталоните си.

— Не забравяй вълнението от очакването — рече той и докосна устните ѝ. Отвори очи. Изправи се и погледна към „Мисчиф“. Корабът се приближаваше, и то дяволски бързо.

Изабела възмутено се надигна.

— Очакване? — изписка тя. — Да върви по дяволите очакването. Готова съм, Николас! В този миг. Сега! Трябва да те имам или ще умра от желание!

— Доста изтъркана фраза — промърмори мъжът и хвана руля. Една висока вълна заля лицето и охлади голите му гърди. Разтворените краища на ризата му изплющяха на вятъра.

— Майър! Киъл! — извика той на двамата си помощници. — Раздвижете екипажа. Вдигнете всички платна, в това число и най-горните, и страничните! Състезаваме се. — Погледна през рамо. Черният корпус на „Мисчиф“ излизаше от мъглата като приближаващ ураган. — И ни предстои дяволски трудно състезание!

— Състезание! — извика Изабела, оправяйки роклята си. — Вървете по дяволите всички мъже заедно с проклетите си кораби!

Доколкото разбрах, ти каза, че няма да се хванат на въдицата. Обеща ми, че цялата сутрин ще е само за нас двамата.

Николас присви очи към издутите платна.

— Да, скъпа.

— Трябва да си закопчея роклята...

— Солент е точно отпред! — извика Майър от бугшприта.

Николас леко изви руля надясно. Платната се издуха от вятъра. Той усети как големият кораб потрепери, когато рязко се наклони. От опит знаеше, че това е единственият начин да се избегнат плитчините, известни като Солент.

— Опъни платната докрай! — нареди Николас.

— Под палубата е наводнено! — извика един от моряците.

Николас стъпи здраво, за да запази равновесие от внезапното залюляване на кораба, и успя да хване Изабела малко преди да падне през фалшборта.

— Да видим какво ще предприеме нашият нищо неподозиращ американски приятел, щом се озове сред коварните английски плитчини... — измърмори Николас.

В следващия миг го прониза някакво странно усещане. Първите пристъпи на съмнението. Почти чуваше как „Мисчиф“ се плъзга безпрепятствено през коварните води, застрашителен в своето мълчаливо предимство.

Не беше възможно да приближава толкова бързо. Откъде капитанът ѝ би могъл да знае за плитчините?

Николас се обърна. Острият черен нос се носеше през мъглата на по-малко от двадесет метра откъм кърмата и от бакборда. Лъскавият нос на кораба завършваше с фигура на жена. В протегнатата ѝ ръка се виждаше букет цветя. Скулптурата бе удивително изискана и в същото време семпла. Николас стисна зъби.

— Те са отляво, по посока на вятъра, а ние сме отдясно — каза той, когато Майър се появи до лакътя му. — Имаме предимство. Ако се сблъска с нас, ние ще спечелим.

— Дали капитанът е запознат с правилника на състезанието?

— Много скоро ще го научи. Промени посоката с петдесет метра!

— Тогава те ще имат предимство, сър, и ние ще сме длъжни да им отстъпим.

— Но ще бъдат принудени да скъсят платната си, за да запазят дистанцията от петдесет метра, ако не искат да се сблъскат с нас. Докато успеят отново да отпуснат платната, ние вече ще сме ги победили.

Майър се замисли над думите на капитана, докато се взираше в „Мисчиф“.

— Вие смятате, че те ще загубят скорост след като скъсят платната си?

Пронизващият поглед на Николас накара първия му помощник да се изчерви.

— Виждали ли сте досега толкова опънати платна, сър? — избоботи Майър. — Сигурно килът ѝ е пълен с тонове чугун за баласт.

— Спести ми възхитените си дрънканици, Майър, и дай заповед за петдесет метра. — Николас не си даде труд да прикрие рязкостта в тона си. Смъкна ризата си и я обви около раменете на Изабела. — Заведи я долу — заповяда на Майър.

Петдесет метра. Пристъпи по-близо до перилото и се втренчи в американската шхуна, докато екипажът ѝ скъсяваше платната. Изчака. Според логиката сега корабът трябваше да изостане с около стотина метра. Нито един кораб със скъсени платна не можеше да се мери по скорост с кораб, който плава с докрай опънати платна. Нямаше такъв кораб на света.

Всеки момент щеше да изостане. Продължи да чака, впил пръсти във фалшборта. Примигна, отказвайки да повярва на очите си. Трябва да изчака още няколко минути. По дяволите! Проклетият американски кораб не изоставаше! Приближаваше. Николас застина. След тридесет метра щяха да се сблъскат.

Хоксмур изкрещя заповед да сменят ъгъла на платната и сграбчи руля. Платната се отпуснаха, изплющяха, наклониха се, после отново се изпънаха докрай. Николас усети как корабът му подскочи, понесен от вятъра. Ала това нямаше значение. Трябваше да увеличат скоростта докрай. Скръцна със зъби, докато наблюдаваше как „Мисчиф“ заедно със скъсените си платна минава покрай него, сякаш корабът му бе закотвен. След малко американският кораб смени посоката и остави „Флийтуинг“, окъпан в морска пяна, докато самият той се носеше плавно по вятъра. В този момент, сякаш по поръчка, мъглата се вдигна напълно, разкривайки пред Николас прекрасна гледка към

пристанището на Каус, където всички насъбрали се бяха станали свидетели на страхотното му поражение. Дори от четвърт миля разстояние можеше да усети безмълвното им изумление. Един американски кораб не можеше да победи никой английски плавателен съд, дори и да се управляваше от негодник и мошеник като Николас Хоксмур.

— Капитане, сър...

Николас продължаваше да се взира в изписания със златни букви надпис в задната част на шхуната. Въпреки студения вятър и солените морски пръски отвътре сякаш го изгаряше буен огън.

— Да, Майър. Сигурно се чудиш как ще се осмелим да си покажем физиономиите на бала в чест на състезанието.

— Всъщност, сър...

— Е, ще ги покажем, по дяволите! Една загуба не е причина да изпуснем забавлението, да не говорим за качествения коняк. Освен това нямам търпение да се срещна с капитана на „Мисчиф“, многоуважаемия господин Уилъби. Той със сигурност ще бъде там, за да се наслади напълно на моментната си слава. — Николас вкуси от горчилката на думите си и усещането никак не му хареса.

— Досега никога не сте губили, сър.

Хоксмур изглежда свирепо първия си помощник.

— Да не би да намекваш, че не мога да се справя с едно поражение, Майър?

— Не, сър. Тъкмо обратното, сър.

— Добре. — Николас продължи да се взира в морето и да се пита защо, по дяволите, се чувства така, сякаш му се иска да стовари юмрука си в нечие лице. Не си спомняше да се е чувствал по този начин от времето, когато бе малко момче. — Ще измия бързо нашия срам — добави той.

— И как ще стане това, сър?

— Като купя проклетия кораб. Каквато и да е цената му. Ще направя такова предложение на Уилъби, че той няма да може да ми откаже. — При мисълта устните му се извиха в злорада усмивка.

— О, сър...

— По дяволите, какво има пък сега, Майър?

— Става дума за лейди Натуйк, сър.

Николас изпусна една дълбока въздишка. Съвсем бе забравил за тазсутрешното си развлечение

— А, по дяволите, ще трябва да ида при нея.

— Но, сър, може би не е зле да знаете, че...

Но Николас не изчака да чуе останалата част от предупреждението на Майър. Спусна се по стълбата, вземайки по две стъпала наведнъж, почука на вратата от палисандрово дърво и влезе вътре. Едва бе направил две крачки, когато Изабела се хвърли в ръцете му.

— Николас, аз... — Очите ѝ се разшириха, лицето ѝ пребледня и тя повърна на гърдите му.

Разнесоха се две резки почуквания, вратата на каютата изскърца и Сайлс Стийл надникна вътре.

— Идваш ли?

Доминик не вдигна глава от бюрото. Купища чертежи покриваха дървената му повърхност. Подпряла глава на лакти и смръщила вежди, младата жена внимателно изучаваше чертежите, а после отместваше поглед към миниатюрния дървен модел на „Мисчиф“, поставен в края на бюрото пред почти изгоряла свещ. Наблизо лежеше ножът, който тя използваше, за да издяква дървения модел при всяка направена промяна. Върху пода се виждаха пръснати разтворени книги.

— Доминик?

Тя примигна и се опита да фокусира уморените си очи върху Сайлс. Мъжът изглеждаше някак застрашителен на трепкащата светлина на догарящата свещ. Нощта се бе спуснала много бързо. Но винаги ставаше така, когато работеше.

— Какво знаеш за изчисляването на дължината на носовата част и резултатното ѝ въздействие върху баласта и платната?

Гъстите бели вежди на Сайлс се смръщиха.

— Търсиш формула ли?

— Разбира се. Но не мога да я открия никъде в книгите ми.

— Такава не съществува.

— Трябва да има. Някой някъде би трябвало да е забелязал връзката. Аз самата го установих. Обаче изглежда, че не мога да открия точната формула. Бог ми е свидетел, че не мога да си позволя

отново някоя незначителна грешка. Трябва да открия книгата с формулата. — Доминик се наведе и се зае да събира разхвърляните книги. Навън се е събрала доста голяма тълпа, нали?

— Много по-голяма от тази, която някога се е събирала в пристанището Батъри, когато нюйоркският яхт-клуб организира ежегодните си състезания. А ти висиш тук откакто пуснахме котва в пристанището.

Доминик се изправи и сподави една прозявка.

— Ти излез пръв.

— Аз не съм капитанът, нито конструкторът на този кораб. А те искат да видят тъкмо него. Изглежда, че през последните пет години „Флийтуинг“ неизменно е печелил златната купа. Тази сутрин си победила най-добрия. Време е да се възползваш от ситуацията.

— Така ли? Биха ли повярвали наистина, че една жена е способна на такова нещо?

— Може би. — Доминик недоволено изсумтя и Сайлъс се изчерви. — Всъщност може би подценявам щедрите им натури. — Замълча за миг. — Ако искаш онези договори, ще трябва да излезеш от удобния си пашкул.

— Но тук е толкова тихо и се чувствам в безопасност, Сайлъс. А навън... — Взря се през страничния отвор. Пристанището бе огрято от сребрилата луна, а наоколо се виждаха трепкащите светлини на яхтите, излезли на нощна разходка. Плясъкът на вълните се заглушаваше от музиката, носеща се откъм сградата на яхт-клуба. В главата ѝ се раздвижи някакъв спомен. Музиката беше същата; нощта бе идеална за забранени срещи — особено на борда на кораб, когато всички пътници спят дълбоко след бурна пиянска нощ. Това, на което тринадесетгодишната Доминик бе станала неволен свидетел, скрита зад един параван, я бе накарало много нощи след това да се спотайва в каютата си. Там, легнала върху тясното легло, тя се взираше в тавана, придърпала завивките до брадичката си. Беше ѝ невъзможно да заспи, след като над главата ѝ изисканото и елегантно общество танцуваше и се смееше в онзи свят на покварата, който бе създало.

— Не — рече тя и тръсна глава, за да пропъди мъчителните мисли. — Утре ще се срещна с онези консервативни яхтсмени. Обещавам. И ще получа договорите.

Сайлъс недоволено изсумтя.

— Не приличаш на баща си. Той обича публичните похвали.

— Не, и никога няма да заприличам.

— Достатъчно ти е да побеждаваш.

Доминик се втренчи за миг във възрастния си приятел, после отмести поглед към чертежите.

— Не ми е достатъчно, особено след онази катастрофа в пристанището на Ню Йорк. Ако компанията се провали, докато аз съм начело, в мига, в който кракът му стъпи на американска земя, баща ми ще ми намери съпруг, вероятно някой собственик на захарна плантация.

— Ти си тази, която предложи облога.

— Разбира се! Тогави ми изглеждаше толкова... лесно. И ще бъде. До утре ще съм затрупана от предложения за договори. — Махна към вратата. — Върви и се забавлявай, Сайлъс. Предай на всички поздравите на капитана.

Вратата се затвори зад Сайлъс. Доминик се заслуша за миг в звука от стъпките му по палубата и в гласа му, който се извиси, докато разговаряше с посрещачите. След малко отново се възцари тишина. Тълпата навярно се бе отправила към яхт-клуба. Доминик взе модела и го завъртя. Дървото беше фино, гладко и топло. Колеблива усмивка затрептя на устните ѝ.

Какво значение имаше, по дяволите? Усети как радостта бавно се надига в гърдите ѝ. Тя бе победила най-добрия от англичаните, и то без особено усилие. Капитанът на „Флийтуинг“ бе направил фаталната грешка да подцени противника си. Усмивката ѝ стана по-широка. Да, в много отношения победата ѝ стигаше.

След малко небесата отвън пламнаха. Разнесе се тътен и палубата над нея се разтърси. Доминик скочи от стола и изхвъркна от каютата. Вдигна полите на роклята си и хукна нагоре по стълбата. Излезе на палубата в мига, когато небето избухна от фойерверки, осветявайки залива, сякаш беше ден. Разнесоха се радостни викове, както и поздравителни изстрели от околните яхти.

Доминик се обърна към яхтклуба. От всички прозорци на двуетажното здание струеше светлина. Музиката се изливаше от разтворените двойни врати, а покрай прозорците се мяркаха силуетите на танцуващите двойки, носещи се в ритъма на валса.

Младата жена отмести поглед. През последния прозорец зърна стая, тънеща в полумрак. Стените ѝ бяха покрити с лавици с книги.

— Библиотека. — Любопитството у нея се събуди. — Там със сигурност има книга, в която мога да открия формула за изчисляването на дължината на носовата част и резултатното...

Приглади тъмната си коса, стегната в дебела плитка, и оправи гънките на роклята си. Едва ли някой щеше да я забележи в тълпата, особено ако избягва осветените салони. Наметна шала на раменете си, духна свещта и напусна кораба.

Откри слугинския вход в задната част на сградата и тихо се промъкна вътре. Един лакей ѝ подаде празна табла, измърмори нещо за сандвичи и мина покрай нея с гордо вдигната глава и щръкнала перука. Въоръжена с таблата и с решително изражение на лицето, младата жена се измъкна от кухнята, прекоси тесния коридор, после пое по един по-широк, който изглежда опасваше цялата къща. Музиката се чуваше отляво, а отдясно коридорът тънеше в сенки. От двете страни се виждаха затворени врати. Доминик стигна до последната, натисна дръжката и вратата плавно се отвори.

Младата жена изпусна доволна въздишка. Стаята бе празна и три от четирите ѝ страни бяха запълнени с книги от пода до тавана. Четвъртата стена бе заета от прозорец, както и от портретите на джентълмени със строги лица, облечени тъмносини сака, наподобяващи морски униформи, и бели панталони. В стаята нямаше много мебели, като се изключи огромното бюро и трите кресла, подредени пред него. В единия ъгъл, точно до лавиците с книги, се виждаше дълбоко кресло с висока облегалка.

Доминик пристъпи вътре и затвори вратата. Приблужи до бюрото, остави таблата и придърпа свещника до една купчина листа. Погледна ги внимателно. Вяха документи на клуба. Преглътна мъчително, изпълнена с чувство за вина и побърза да ги върне на мястото им. Интересуваха я чертежите. Не искаше да краде, а само да се научи. Прехапа долната си устна и огледа лавиците. Нямаше нищо лошо в постъпката ѝ, нали? Какво ли биха казали тези джентълмени, които я гледаха свъсено от стената, ако я открият да тършува из библиотеката им?

Една книга привлече погледа ѝ. Позлатената ѝ подвързия светеше като факла в претъпканата лавица. Заобиколи креслото,

повдигна се на пръсти и протегна ръка. Пръстите ѝ тъкмо докоснаха долния край на книгата, когато се чуха някакви гласове. Последва смях. Прозвуча като дяволито женско хихикане. И приближаваше към вратата.

Доминик се втренчи изумено натам. Разнесе се мъжки глас. В отговор отново се чу хихикане. Дръжката се завъртя и вратата се отвори. Доминик инстинктивно клекна на пода зад креслото.

Страните ѝ пламтяха. Тя сви колене и се наведе още по-ниско. Вратата се затвори зад новодошлите. Сега сигурно щяха да си поговорят. Навярно се бяха уморили от шума и музиката и бяха дошли тук да си отдъхнат за малко. Нещо изшумоля. Звукът напомни на Доминик как майка ѝ сваляше тафтените си вечерни рокли с многобройни долни фусти.

Напомни ѝ и за онази нощ, когато, скрита зад паравана, бе наблюдавала как онази дама от Италия бе свалила вечерната си рокля и фустите и се бе отпуснала в прегръдките на един мъж, който не ѝ беше съпруг.

— Нали не мислиш... — задъхано прошепна жената.

— Не. — Гласът бе дълбок, плавен баритон, също като на красивия тъмнокос певец от Сицилия, който бащата на Доминик някога познаваше. Себастиан, с гарвановочерни коси и тъмносини очи. На тринадесет години Доминик се бе влюбила от пръв поглед в него. — Никой няма да ни намери тук, Маргарет — каза мъжът.

— Но Едуард е толкова ревнив. — Думите ѝ потънаха в страстна въздишка.

— На теб ти харесва. — В гласа му прозвуча някаква дяволита и порочна нотка, която накара Доминик да затаи дъх.

— Ръцете ти са толкова големи, скъпи. Обичам, когато ме докосват там... само още едно копче и ще бъда свободна.

— Говоря за съпруга ти. Харесва ти да го караш да ревнува.

Очите на Доминик се разшириха.

— Не съм и помисляла за Едуард от мига, в който ти влезе в балната зала — дрезгаво промърмори жената. — Още тогава те пожелах също толкова силно, както те желая в този миг, макар и да съм съпруга на един проклет британски адмирал. Носят се толкова ужасни слухове за теб.

— Продължавай. — В спокойния му, овладян глас прозвуча развеселена нотка. Този мъж явно много добре знаеше точно какво прави.

Изминаха няколко минути в тишина. Бедният адмирал Едуард. Сигурно се налива някъде с шампанско, в пълно неведение за това, което този негодник прави със съпругата му.

— Чух, че тази сутрин си бил с лейди Натуик — каза жената. Гласът ѝ бе странно прегракнал и умоляващ, сякаш просеше за нещо. Чу се звук от раздиране на плат, като че ли бе брезент. Миг по-късно някакъв малък предмет се изтърколи по дървения под и спря до коляното на Доминик. Тя го взе и го вдигна към светлината. Беше перлено копче.

— Обичаш да си мислиш за това, нали? Чудиш се какво точно съм правил с лейди Натуик на борда на моя кораб цялата сутрин.

Отново се чу шумолене. Краката им се влачеха но пода, сякаш се бяха вкопчили един в друг и танцуваха доста тромаво. Нещо профуча към края на креслото, зад което Доминик се бе свила. Тя леко се надигна. От облегалката, на сантиметър над главата ѝ, висеше белият ленен ръкав на мъжка риза.

— Аз... предполагам, че може би е така. Всяка жена, с която си имал някаква връзка, е руса, млада и омъжена. Сигурно щях да се почувствам пренебрегната, ако не бе проявил интерес към мен. Мисля, че съм хубава колкото лейди Натуик и също толкова богата.

— Едуард просто не знае какво да прави с теб, моя скъпа Маргарет. — Разнесе се доволно ръмжене. Последва го тихо мляскане. Доминик се намръщи. Какви неприятни звуци. Какво ли правеха...

— Маргарет... Доминик почувства как я облива гореща вълна от чувственото трептене в гласа му. Ниско в корема ѝ се зароди някакво странно усещане, което я накара да изпита смущение. — Ти имаш най-прекрасните бели гърди... най-меките, пищни бели бедра. Легни тук.

Доминик спря да диша.

— О, скъпи, върху бюрото? О!

Таблата издрънча, с един замах съборена на пода. След миг и документите я последваха. Стаята внезапно се изпълни със стенания и задъхано дишане. Доминик имаше чувството, че сърцето ѝ ще се пръсне. Слушаше, макар да знаеше, че не бива, знаеше, не, по-скоро усещаше, че става нещо ужасно. Веднъж вече едва не бе присъствала

на подобна сцена... само веднъж, но тогава бе невинно момиче, а и може би бе проявила достатъчно разум, за да избяга, преди да бе станало твърде късно и да види всичко до края.

Тогава бе скрита зад параван. Сега — зад кресло. Сега не бе на тринадесет години, а зряла жена, една стара мома на двадесет и пет. Желанието ѝ да побегне бе надвито от нещо друго... нещо повече от любопитство, нещо, което я караше да изпитва чувството, че при следващото поемане на въздух роклята ѝ ще се пръсне.

Между гърдите ѝ потече струйка пот. Струваше ѝ се, че вижда как ръцете на мъжа шарят по женската плът. Чуваше дишането му, ниско и накъсано, също като свистенето на зимен вятър, брулещ платната на кораб. Гласът му приличаше на приглушен тътен на буря, удавен в звуците, които издаваше жената. В съзнанието на Доминик избухнаха ярки образи на преплетени крайници, разголени гърди и хълбоци, трескави движения, придружени с животинско пръхтене...

Ала тук нямаше нищо подобно. Само приглушени, дрезгави звуци, звуци, които я дразнеха и възбуждаха. Тя затвори очи и си представи прекрасния Себастиан, такъв, какъвто някога се явяваше в детските ѝ сънища.

— Сладка моя... — промърмори той. Доминик разтвори устни. Дишането ѝ се учести.

— Отдай ми се.

Доминик затрепери. Усещането започна от утробата ѝ и се разпространи нагоре по тялото ѝ на ритмични тласъци. Притисна длан към сърцето си. Гърдите ѝ бяха набъбнали и твърди под тънкия муселин. Очите ѝ се разшириха. Бягство. По някакъв начин трябваше да избяга оттук.

Надникна иззад ъгъла на креслото. Подът до вратата бе покрит с дрехи. Виждаха се женска рокля и купчина фусты. Една розова копринена пантофка се подаваше изпод мъжко черно сако.

— Сега — простена жената.

— Не още. — Мъжкият глас, за разлика от женския, бе напълно овладян.

— Моля те, скъпи... — Вече умоляваше. — Ти си истински дявол, след като ми причиняваш подобно нещо... — Жената едва успяваше да си поеме дъх. — Господи, скъпи — изпъшка тя. — Погледни се.

„Погледни го...“

Да, трябваше да го направи. Не можеше да се сдържи. Вкопчи се в дръжката на креслото. Устата ѝ бе пресъхнала, ала тя не можеше да оближе устните си, нито да преглътне, нито да мисли. Сякаш се бе отделила от тялото си и сега се наблюдаваше от страни, все едно сънуваше или бе изпаднала... в транс.

Или може би най-после щеше да узнае какво се бе случило през онази нощ, след като бе побягнала към долната палуба, твърде изплашена, за да остане да гледа.

Имаше чувството, че всичкият въздух бе излязъл от дробовете ѝ. Този мъж не беше гъвкавият и грациозен певец Себастиан, един очарователен мъж, изпълнен с финес и страст. По-скоро приличаше на животно. Изглеждаше досущ като дявол, а не като ангел. Порочен и коварен.

Беше огромен и тъмен, стиснал с една ръка ръба на бюрото, а бялата извиваща се маса под него бе Маргарет. Лицето му бе наведено и оброчено от вълниста черна коса, която хвърляше сянка върху квадратната му брадичка. Доминик впи поглед в устата му и усети как нейната затрепери. Неговата изглеждаше широка в сенките, жестока и непрощаваща, уста, която не познава смеха. Видя в нея някакво злорадство, а не удоволствие; контрол, а не страст. Устните му бяха пълни и леко повдигнати в краищата, сякаш се наслаждаваше на нещо свое. Доминик бе почти сигурна, че мислите му не бяха в тази стая, а някъде много далеч... и нямаха нищо общо с жената, легнала на бюрото пред него.

Нямаше риза. На светлината на свещите кожата му блестеше с тъмнозлатист оттенък. Широките му гърди бяха покрити с коприненомеки черни косъмчета, които се спускаха надолу към плоския корем и продължаваха по-надолу. Погледът на Доминик се задържа точно там, на онова тайно място, което една стара мома не би трябвало да гледа като омагьосана.

Той помръдна леко и един мускул заигра под кожата му. Повдигна с едната си ръка отпуснатата жена. Пъхна ръка под извивката на гърба ѝ и блестящата ѝ руса коса се разстла по полираната повърхност на бюрото. Жената отметна глава назад, от полуразтворените ѝ устни се отронваха накъсани стонове. Доминик

несъзнателно се задъха. Мъжът наведе глава и огледа великолепните ѝ гърди със замъглени и някак си отсъстващи очи.

Доминик чу задъханата молба на Маргарет, да, това бе точно молба за милост. Какво още можеше да направи това животно на бедната жена?

Той отново се раздвижи, грациозен като котка. В този миг Доминик осъзна, че панталоните му лежат скупчени в краката му. Сякаш невидим юмрук се заби в стомаха ѝ. Мускулестите му бедра и стегнати хълбоци потрепваха и Доминик едва дишаше, когато мъжът се надигна като някой разгонен жребец.

Но не внезапността на този акт я смая в този миг, а изражението на лицето му, безспорната му отдалеченост от Маргарет. Това и... Погледът ѝ бе привлечен към корема му, там където светлината хвърляше отблясъци, разкривайки всички кътчета на тялото му.

Някой издаде сподавен вик.

Доминик затвори уста. Примигна и застина на място. Със сигурност не бе...

Маргарет отново изписка и започна да се мята по бюрото, докато една голяма ръка не я усмири. Тогава той вдигна глава и погледна право в Доминик.

Сребристи. Очите му бяха сребристобели. Но не като лед. Приличаха на сребристобяла гореща лава. Доминик имаше чувството, че я изгарят до върха на пръстите ѝ.

Ъгълът на устата му се повдигна нагоре. Доминик мигом изстина. Поканата бе явна, немислима.

Не си даде труд да си вземе пелерината, нито книгата, нито таблата. Препъна се само веднъж, докато се изнизваше към вратата, и стъпка сакото му. Надяваше се окончателно да го е съсипала. Отвори широко вратата и я блъсна с всички сила в противоположната стена. Но не ехото от този звук я последва, когато хукна по коридора към кухнята, към спасителната тъмнина. Не, това беше смехът му и плътният му глас, спокоен и в същото време леко насмешлив.

— Не се тревожи, Маргарет. Беше само една слугиня.

ГЛАВА 3

Утринната мъгла вече бе започнала да се вдига, когато Доминик слезе от подвижния мост на „Мисчиф“ и се запъти към сградата на яхтклуба. Крачеше с широка крачка, а звукът от токчетата ѝ отекваше самотно от каменната настилка. В този ранен час крайбрежните улици бяха съвсем пуси. Младата жена стисна писмото между пръстите си. Е, не бе съвсем сама. Със сигурност господин... Разгъна листа и погледна подписа в края. Господин Н. Хоксмур, собственикът на позорно победения „Флийтуинг“. Да, той очевидно щеше да я очаква. Изглежда този приятел работеше здраво и твърдо преследваше целите си. Иначе едва ли би определил среща в седем часа сутринта, за да обсъдят... как го беше формулирал? Вдигна писмото. „Гарантирано делово споразумение.“

Доминик се усмихна, пхна писмото в джоба си и ускори крачка. Нямаше значение, че писмото бе адресирано до *господин Уилъби*. Един усилено работещ делови мъж вероятно притежаваше достатъчно практичен ум, за да пренебрегне незначителния факт на нейния пол. Особено един англичанин, който бе изпил до дъно горчивата чаша на поражението, поднесена му от нея.

За Сайлъс всички англичани бяха *копелета*, защото английските корабни конструктори се отнасяха с презрение към всички плавателни съдове, създадени от американци. От друга страна баща ѝ смяташе, че именно британците са обществото, достойно за един богат американец. Той бе прекарал последните двадесет години, опитвайки се да влезе във високомерния свят на британската аристокрация, чиито представители управляваха островите. Напоследък бе открил много по-лесен метод за осъществяване на целта си — замисляше да омъжи Доминик за мъж, в чийто вени тече благородна английска кръв.

Ако всичко тази сутрин се развие така, както Доминик го бе планирала, баща ѝ много скоро щеше да разбере, че тя ще му е много по-полезна като управител на компанията му, отколкото като съпруга на някакъв превзет английски сноб.

В писмото си господин Н. Хоксмур бе поканил господин Уилъби да се срещне с него в стаите му, които се намираха на втория етаж в сградата на яхтклуба. Доминик мина покрай лакеите на входа с гордо вдигната глава и продължи към стълбата. Къщата бе странно тиха. Дори прислужниците се движеха безшумно. Сигурно гостите още спяха и това не бе никак чудно. Шумът от веселбата бе държал Доминик будна до три часа сутринта... както и образът на онзи мъж в библиотеката. Сякаш споменът завинаги бе запечатан в съзнанието ѝ с нажежено желязо.

Откри стаите на господин Н. Хоксмур на втория етаж, в дъното на коридора. Погледна номера на вратата, свери го с този, написан в писмото, и тихо почука. Зачака.

Отново погледна листа. Почука пак, този път по-силно. Изчака.

— Господин Хоксмур... — Прехапа устни. Огледа коридора. Сърцето ѝ заби ускорено. Вече почти виждаше как възможността ѝ се изплъзва. Може би господинът се бе успал. Може би бе забравил. А може би всичко бе само една жестока шега.

Мисълта я разстрои. Сякаш тя и корабът ѝ бяха недостойни за истинско внимание.

— По дяволите! — Доминик пое дълбоко дъх, изправи рамене, вирна глава, вдигна ръка и спря... притисна ухо към вратата. — Господин...

От натиска на главата ѝ вратата леко се откряна. Младата жена отстъпи назад и ръката ѝ се стрелна към устата. След миг отново пристъпи напред и надникна в стаята.

— Господин Хоксмур...

Преглътна с усилие. Стаята, или поне това, което успя да види, бе разкошно и елегантно обзаведена. Всичко говореше за много пари. Срещу вратата се виждаше канапе, тапицирано с изумруденозелено кадифе. До него бе разположена маса от палисандрово дърво, върху която се издигаше огромна ваза с красиви цветя. Стените бяха с копринени тапети, а подът бе покрит с великолепен изумруден килим. Очевидно господин Хоксмур бе много богат мъж, с изискан вкус. И явно преуспял. Сбърчи нос и подуши лекия аромат, който се носеше във въздуха. През последните двадесет часа изглежда постоянно ѝ се случваше да влезе в ролята на неканен посетител и нежелан свидетел. На какво ли не бе способно едно момиче, тласкано от отчаянието!

Побутна вратата с върха на обувката си. Тя се отвори веднага. Примигна срещу леглото, почти очаквайки да го види заето, като се имаше предвид късмета си напоследък. За щастие бе празно, покривката бе идеално опъната, а възглавниците бухнали. Погледът ѝ обходи стаята. Беше безупречно чиста и подредена. Под стола не се търкаляха обувки. Завесите бяха вдигнати. Не се виждаха разхвърляни лични вещи. Мъжът явно обичаше реда.

— Г... — Преглътна. — Господин Хоксмур...

В този миг зърна вратата в другия край на помещението. Още една стая? Съблекалня? Поколеба се. В съзнанието ѝ изплува картината на мъж, зает с облеклото си.

Е, това щеше да бъде нищо, в сравнение със сцената, на която бе станала свидетел миналата вечер. Нямахше нищо лошо, ако надзърне. В крайна сметка посещението ѝ бе строго делово. Нито един бизнесмен не би пропуснал изгодна сделка... независимо от риска. Същото се отнасяше и за нея.

— Господин Хоксмур, там ли сте?

Тишина.

Докато прекосяваше стаята, Доминик успя да се убеди, че поради някаква незнайна причина господин Хоксмур бе припаднал на пода в съблекалнята си и сега отчаяно се нуждаеше от помощта ѝ.

Спря се пред отворената врата и подпря ръка на рамката.

— Господин... — Затаи дъх. Един мъж седеше с гръб към нея, надвесен над маса, осеяна с листа. Подът бе затрупан с книги и чертежи, свити на рула. Върху купчината книги до бюрото имаше празна гарафа, а до нея бе поставена чаша, наполовина пълна с червена течност. Два месингови свещника, покапани с восък, допълваха картината. Стаята, първоначално предназначена за съблекалня, тънеше в пълен безпорядък. Удивително приличаше на кабинета на Доминик в Ню Йорк.

Тя се втренчи притеснено в гърба на мъжа. Катраненочерната му коса се стелеше небрежно на вълни и стигаше до яката. Бялата ленена риза бе опъната на широките рамене. Но това, което привлече вниманието ѝ, бяха ръцете му. Те, както и миниатюрният модел от дърво, който държеше. Пръстите му бяха невероятно дълги, а ръцете му бяха огромни, дори и за един моряк. Докато оглеждаше задебелялата им кожа и масивните китки, подаващи се изпод навитите ръкави,

Доминик си представи как изтегля и навива без никакво усилие конопено въже, дебело петнайсетина сантиметра. Въпреки това той държеше дървения модел с удивителна нежност, която накара устата на Доминик внезапно да пресъхне. Имаше нещо в начина, по който пръстите му се плъзгаха по лъскавата повърхност, в начина по който се бе загледал в миниатюрния кораб, забравил за всичко друго...

Да, тя напълно разбираше неговата вглъбеност и интерес. Та нали бе в плен на същата магия. В деня, когато за пръв път бе стъпила на борда на кораба на родителите ѝ, тя се бе влюбила в морето и корабите. Сякаш им се бе вrekла в обич до гроб. *Страст* бе твърде слаба дума, за да опише чувствата, които изпитваше към морето. От онзи ден тя бе посветила живота си да накара и останалите да споделят тази ѝ любов или поне да ги накара да я разберат. Провали се с всички, освен със Сайлъс.

Мъжът се подпря с лакти върху разтворената книга и се втренчи в страницата. Доминик се повдигна на пръсти, за да може да види чертежите. Бяха на кораб. Приличаше на двумачтова шхуна. Пристъпи крачка напред, после още една, докато пред очите ѝ се разкри целия чертеж.

Той се различаваше от традиционния стил на „Флийтуинг“, макар че носът бе все така масивен и сплескан, а задната част прежалено широка. Но имаше нещо ново в плоската платформа на корпуса и невероятно широките платна, което го отличаваше рязко от всички британски кораби. Нещо в този модел напомняше на американски кораб. Устните ѝ потрепнаха. А Сайлъс твърдеше, че никога не бил срещал английски корабен конструктор, който да е склонен да приеме нещо американско.

Духът ѝ сякаш се окрили.

— Ако главната мачта се удължи с още около тридесетина сантиметра, ще може да издържи на вятър от десет морски възела. Сигурна съм, че ще се преобърне, понеже баластът не е съвсем точно изчислен.

Господин Хоксмур не вдигна глава, но сякаш нещо внезапно раздвижи въздуха.

— Продължавайте — тихо рече той.

Доминик затаи дъх. Нещо... нещо я накара да изпита желание да се обърне и да побегне. Нелепо. Той просто я изпитваше. А тя със

сигурност нямаше да се уплаши от това. нали? Вирна брадичка.

— Вашият чертеж не оставя място за някоя неволна грешка или пък за неточна преценка. И не е нужно.

Преди Доминик да успее да поеме въздух, той се надигна от стола и се извърна с лице към нея. Тя го зяпна смаяно. Отсреща я гледаше същото удивително красиво лице, което от миналата нощ бе завладяло мислите ѝ. Наболата брада дори му придаваше още по-свиреп вид. Погледът му не издаваше нищо — никакъв знак, че я познава, нито пък сянка на раздразнение. Тази сутрин очите му бяха леденосребристи и не приличаха на сребристойбяла разтопена лава, но излъчваха същото напрежение и сила. Дори сега ѝ се сториха още по-застрашителни... след като вече знаеше на какво бе способен този мъж. Не... не...

Доминик не можеше да диша. Страхът бе сковал сетивата ѝ. Едва се сдържаше да не се обърне и да побегне. В съзнанието ѝ с кристална яснота изплува образът на този мъж без панталони.

Усети как страните ѝ пламват. Този мъж... той беше.... как бе възможно? Съдбата със сигурност ѝ бе изиграла лоша шега.

— В-вие не сте господин Хоксмур — задавено изрече младата жена.

— Понякога наистина предпочитам да не съм. — Устните му се извиха в усмивка. — Ала този случай не е от тях. — Погледът му бавно се плъзна по нея. Доминик бе сигурна, че той съвсем точно я бе преценил и класифицирал.

Тя стисна юмруци и в следващия миг с изумление видя как мъжът се обърна и започна да се рови из разпръснатите по бюрото листа.

— Играта започва — промърмори той. — Кой те изпраща?

Доминик се напрегна. Игра? Бръкна в джоба си за писмото.

— Вие самият.

Гласът ѝ замря в гърлото, когато той се извърна рязко и отново я погледна, сякаш се опитваше да си припомни... или по-скоро да претегли вероятността да са се срещали. Черните му вежди се сключиха и той придоби още по-зловещ вид. Доминик отново усети пронизващия му поглед.

— Не ми се струва особено вероятно. Но в същото време няма да си първата ми уговорка, направена под влиянието на прекалено много

коняк.

Уговорка? Доминик се наежи и вирна глава. Този мъж бе непоносимо дързък.

— Господин Хоксмур...

— Николас. — Приблужи към нея и на Доминик изведнъж ѝ се стори, че въздухът в стаята е недостатъчен и тя се задушава. Мъжът наведе глава и се втренчи в очите ѝ. Миглите му бяха невероятно дълги, но очите му изглеждаха уморени, дълбоки и уморени. Тя внезапно разбра, че този човек не бе спал през изминалата нощ.

— Обикновено не се занимавам с такива работи в седем сутринта, особено когато очаквам посещение. И никога в моята стая. Изглеждаш ми смътно позната.

Уханието му я обгърна подобно на прегръдка. Испита усещането, че потъва. Защо не можеше да говори? Да говори ли? Та тя едва дишаше. Гърлото ѝ се бе свило.

Всичко, за което можеше да мисли, бе как изглежда този мъж без панталони...

Не. Договорите. Договорите за кораби.

Дъхът му бе топъл, примесен с мириса на вино. Той изучаваше внимателно лицето ѝ, опитвайки се да си припомни овала на страните ѝ, кестенявите коси, които се подаваха изпод бонето ѝ, извивката на гърдите ѝ. Не я бе докоснал, но въпреки това Доминик имаше чувството, че я бе сграбчил със силните си ръце. Вътрешностите ѝ се преобърнаха. Стори ѝ се, че ако остане още малко, той ще я погълне цялата:

Затвори очи. Имаше чувството, че гърдите ѝ ще се пръснат. Устните ѝ се разтвориха в усилието да си поеме въздух.

— Да. — Думата погали лицето ѝ. Топла, нежна, после пръстите му погалиха брадичката ѝ, повдигнаха я...

Устните му леко докоснаха нейните също като крила на пеперуда. Доминик рязко отвори очи. Устните ѝ трепереха, а кръвта във вените ѝ запулсира. Тя се наведе напред, олюля се...

Договори. Кораби... много кораби.

Мъжът повдигна главата ѝ и присви сребристите си очи.

— Може би... — Впи поглед в устните ѝ, после се взря в очите ѝ със смразяваща настойчивост. — Тук нещо не е наред. — Отдръпна се и скръсти ръце пред гърдите си. — Кой те изпрати?

— Какво?

— Барне ли беше? — Злобният му тон я накара да потрепери. — Проклето, глупаво копеле! Мисли си, че може да ме накусне с девственица след това, което му сторих. По дяволите, можеше да се справи по-добре, макар че преди малко успя да ме заблудиш. Говореше така, сякаш разбираш от кораби. — Разтърси глава. — Невинността ти е съвсем ясно изписана на лицето. Можеш да му припомниш, че през целия си живот съм избягвал такива като теб. И докато го правиш, можеш да го накараш да ти предаде някой и друг урок по целуване.

Все едно я бе полял с кофа студена вода. Всички видения се изпариха от главата ѝ. В тази минута го виждаше съвсем ясно и го намрази с цялото си сърце.

— Сигурно сте по-добър любовник, отколкото моряк. В тази област навярно няма да подцените противника си. Ще търпите поражение всеки път, дори и вятърът да духа отляво.

Завъртя се, но той я сграбчи за ръката. Доминик се дръпна, но той не я пусна. Изглежда го свирепо. Той се усмихна, дръпна ръката ѝ и я принуди да приближи. Усети топлината на тялото му. Погледът му се спря върху устните ѝ и тя внезапно бе обзета от страх — глупав и необоснован страх, породен от това, което зърна в очите му. В този миг той видя смачканото писмо в ръката ѝ. Ръката му покри нейната и измъкна листа. Отвори го, втренчи се в написаното, после я изгледа.

— Какво, по дяволите, е това?

— Много добре знаете какво е, господин Хоксмур. Нима не познавате собствения си почерк?

Мъжът стисна устни. Изглежда не бе от търпеливите.

— Откъде го взе?

— Беше донесено на моя кораб. А сега, ако обичате, пуснете ръката ми. Нямам нищо общо с господин Барне или с когото и да било друг, който си търси заслужено отмъщение. Не че ги обвинявам. Ни най-малко.

Изведнъж я пусна. Впи поглед в нея, докато тя разтриваше ръката си.

— Твоят кораб?! — повтори и сбърчи вежди.

— Да, сигурна съм, че много добре го знаете. — Устните ѝ се извиха в самодоволна усмивка. — Става дума за „Мисчиф“.

Очакваше, че лицето му ще изгуби цвета си, или поне се надяваше.

— Знам го. Но аз изпратих писмо до Уилъби. — Изглежда я с нарастващо раздразнение. — За господин Уилъби.

Доминик усети как гръбнакът ѝ се скова.

— Моят брат е в Лондон. Той управлява английския клон на корабостроителната компания „Уилъби“, докато аз...

Хоксмур махна ядосано с ръка.

— Да, знам. Говорих с него. Това е... — Пое дълбоко дъх с изражението на човек, свикнал отдавна да се оправя с непокорни и твърдоглави жени. — Добре. Вие сте сестра му. Аз исках да се срещна с вашия брат.

Доминик примигна.

— Но аз нямам друг брат.

Очите му се присвиха и заприличаха на две тесни цепки. Придоби още по-заплашителен вид.

— Нарочно ли се опитвате да ме объркате, госпожице Уилъби, или аз нещо не разбирам?

— О, със сигурност вие нищо не разбирате.

Лицето му потъмня.

— Аз ли?

— Точно така. Разбирате ли, господин Хоксмур — Тя примигна, после се намръщи. — Не, изглежда, че не разбирате, и тъкмо в това се състои проблемът ви.

— В момента единственият ми проблем сте вие, госпожице Уилъби.

— Така ли? Само допреди малко беше господин Барне. Ако питате мен, изглежда сте се заловили с твърде много задачи, господин Хоксмур.

Той се втренчи в нея, а по врата му бавно плъзна червенина. Не, не беше от смущение. Той не бе от тези мъже, които лесно се смущават. Ненапразно прелъстяваше чужди съпруги, без дори да му мигне окото. Не, това бе гняв, гняв, който се натрупваше бавно и избухваше със страшна сила.

— Коя, по дяволите, си ти? — прогърмя гласът му. Тя протегна ръка, усещайки как гърлото ѝ се стяга от гордост.

— Доминик Уилъби, собственик, конструктор и капитан на шхуната „Мисчиф“. Срецнахме се неофициално вчера сутринта в пристанището по време на състезанието. А след това малко по-късно... в онази стая... когато вие... и онази Маргарет... — Лицето ѝ придоби пурпурен оттенък. В този миг ѝ се прииска да бе сдържала езика си. Или по-добре вече да си бе тръгнала. Не би могла да сключи сделка с този мъж. Когато го погледнеше, всичко, за което можеше да мисли, бе...

Онова бюро...

Не. Договорите. Много кораби.

Извърна поглед в мига, в който пръстите му сграбчиха нейните.

Николас почти усети как цялата му гордост се разби подобно на вълна в остра скала. Едно е да бъдеш победен от опитен моряк. Е, разбира се, беше си доста горчив хап, който се наложи да преглътне. Особено за мъж като Николас. Още повече от някакъв си американец. Всеки уважаващ себе си англичанин би носил срама от подобно поражение, докато е жив. Но за един безразсъден авантюрист, който се гордееше с факта, че не подражава никому, провалът на новия му проект бе като ритник в задника. Прекара цялата нощ, като непрекъснато поправяше миниатюрния образец, ала не стигна до никакво решение. Нещо не бе наред. Усещаше го, ала не можеше да го определи.

Но да бъде победен от жена? От една жена? От нещо толкова нежно, податливо и напълно лишено от всякаква сериозна мисъл? Нима от най-ранна възраст не бе разбрал, че жените не стават за нищо друго освен за едно — физическо удоволствие? Да ги гледаш. Да ги показваш. Да им се наслаждаваш. В продължение на двадесет години бе станал изкусен майстор в тази игра. Преследваше и съблазняваше омъжените жени с умение, ненадминато в цяла Англия и дори в Европа. Приписваха му безброй опити за самоубийство на изоставени любовници. Умееше да овладява ситуациите и да ги обръща в своя изгода. Работеше, когато пожелаеше и за когото пожелаеше, и то само ако наградата си заслужаваше усилието.

Тогава защо, по дяволите, се чувстваше така, сякаш някой си бе направил жестока шега с него? Може би защото тъкмо това се бе случило. Дру Уилъби например, подтикван от мадейрата и собствената си унижена гордост. Николас доста лекомислено бе подценил страстта

на американеца към Сабин, както и лукавството му. *Неговият близък*. Колко небрежно го бе заявил. Колко бе сигурен в заключението, което щеше да си направи Николас.

Много рядко репутацията на Николас му бе оказвала лоша услуга, ала очевидно този бе един от тези редки случаи.

Една жена... по дяволите, почти момиче, с лунички по носа, облечена в смешни и старомодни дрехи, с кожени ръкавици и ужасяваща сива рокля, в която приличаше на изпаднала в беда девица. И в същото време имаше нахалството да примигва насреща му с тези огромни златистозелени очи, сякаш цялата гилдия на корабостроителите от всички краища на света бе затаила дъх в очакване да чуе мнението ѝ относно конструирането на последния модел бързоходен кораб.

Гордостта, която излъчваше, бе също така лишена от притворство, както и невинността ѝ. Обаче в същото време у нея липсваше всякакво злорадство, както можеше да се очаква. Никаква демонстрация на собствено превъзходство, толкова присъщо на успешните мъже в корабостроителния бизнес. Разбира се, още не бе споменала условията за евентуалното делово споразумение помежду им. Но засега не виждаше нищо хищно у тази жена.

Николас бе почти готов да повярва, че победата бе достатъчна за нея, а славата не беше от голямо значение. Очевидно се отнасяше с презрение към малкото му тайно забавление миналата вечер в библиотеката. Странно. Може би затова му бе толкова трудно да я вмести в представите си за преуспял корабен конструктор и капитан на кораб. Е, това, а също и споменът за вкуса на устните ѝ, което от само себе си бе още по-необяснимо, като се има предвид краткотрайността на целувката. Тя бе чиста и непоковарена.

Скръцна със зъби и се опита да измисли някаква благородна забележка. Дори и най-отявленият негодник трябва да понесе с достойнство поражението си. Питаше се само дали образите от изминалата нощ я преследваха така, както в момента терзаеха самия него. Беше му дяволски трудно да говори за сделки с нея.

— Доста изкусно спечелихте състезанието — рече Николас и пусна ръката ѝ. Изпита непреодолимото желание да пийне нещо... например коняк.

Устните и се извиха леко нагоре, ала на лицето ѝ не се изписа тържество.

Благодаря ви — отвърна тя.

— Изглежда познавате тукашните води.

— Акостирахме в Портсмут преди две нощи заради мъглата. Един местен моряк бе достатъчно любезен, за да ме предупреди за Солент.

Любопитството му се изостри.

— Пиенето на бира в „Короната и котвата“ не е типично развлечение за една жена.

— Нито пък да бъде капитан на кораб.

Откровеността ѝ му действаше като плесник през лицето всеки път, щом заговореше. Дяволски смуцаващо.

Не бе свикнал да се чувства неудобно в женска компания. Намръщи се. Не, нещата не вървяха както трябва. Откакто тази госпожица Уилъби бе влязла в живота му, се мръщеше и се дразнеше много повече, отколкото през последните десет години.

Обърна се и размести листата по бюрото, загледан в чертежа на двумачтовата шхуна. Защо ще потъне при малка грешка в баласта? Наистина бе твърде широка в средата, а корпусът твърде плосък за толкова широки платна. Сега го виждаше много ясно. Защо не го бе забелязал досега? По дяволите, дори не се бе досетил за подобна възможност.

Беше прекалено зает да се надува с елегантния макет на кораба, за да забележи недостатъка, който не бе убягнал от вниманието на една жена, и то още почти дете.

Нави чертежа с треперещи ръце.

— Искам да купя вашия кораб „Мисчиф“.

— Той не се продава.

— Петдесет хиляди лири. — Чу я как преглътна. Тъгълчето на устната му се изви нагоре. — И още три кораба като него във възможно най-кратък срок.

Лицето ѝ пребледня. Перото на шапката ѝ се залюля напред-назад. Сделката бе добра. Може би дори щеше да получи кораба и за четиридесет хиляди, дори за по-малко. Изглежда не беше чак толкова обиграна делова жена. Или бе отчаяна. Всеки разумен мъж доста би си помислил, преди да има вземане-даване с нея. Е, с изключение на...

Погледът му се плъзна по корсажа ѝ и нежната извивка на гърдите, очертаващи се под тънкия муселин. Не, дори за това би се поколебал, макар че устните ѝ биха възбудили и евнух. Все пак предпочиташе чувствени жени, руси, с големи гърди, зрели и омъжени. Никога не го бяха привличали високи, слаби и тъмнокоси девственици с повече мозък, отколкото гръд.

Особено когато се забъркват в бизнеса...

— Още три кораба — повтори тя. — По петдесет хиляди всеки.

— Да. Без да се включват непредвидените разходи.

— Непредвидени разходи.

Дяволски дразнещ навик да повтаря всяка негова дума. Караше го да мисли, че това е първият договор в живота ѝ. Мисълта вледени кръвта му. Любопитството му се изостри.

— Невинаги успявам да предвидя всичко. Но първо бих искал да го изведа.

— Кого?

— „Мисчиф“. На пробно плаване.

— О, не мога да го позволя.

Смехът му я накара да подскочи. Николас кръстоса ръце пред гърдите си и се облегна на бюрото.

— Страхувате се, че ще открия тайна машина или витло, скрито под руля?

— Не. Просто не ви вярвам.

Той се втренчи в нея. Смехът му мигом се стопи.

— Не ми доверявате да го управлявам ли?

— Именно. Румпелът му е много деликатно балансиран.

— Аз имам нежна ръка.

— Не достатъчно нежна.

Младият мъж се отдръпна от бюрото и приближи към нея. Усети как тя потрепна, но не отстъпи назад. Улови се, че се взира в тези пълни устни, чийто вкус още усещаше.

— Искате ли да се обзаложим за това, госпожице Уилъби? За сума от двеста хиляди лири?

Тя отвори уста. Езикът ѝ се показва между зъбите. Представляваше влудяваща комбинация от делова жена и дете, със забележителен опит в корабоплаването. И с лице на ангел. С лунички.

— Госпожице Уилъби?

— Извинете ме, господин Хоксмур, но отговорът ми е не.

— Какво?

— Не мога да ви позволя да го вземете... — Облечените ѝ в ръкавица пръсти щракнаха. — Просто така. Ако искате да направите пробно плаване, аз ще управлявам „Мисчиф“. Това са условията.

Николас се намръщи.

— Почакайте малко. Аз определям условията в моите сделки.

— Нима? Е, аз също в моите.

— Никога досега в живота си не сте водили преговори по нито една сделка.

— Точно така. Вие сте първият. Това са моите условия. Имате късмет, че не ви искам гаранция. Да кажем пет или десет хиляди допълнително, в случай че сграбчите румпела и ни отведете на дъното.

Очите му се присвиха.

— Струва ми се, че излишно усложнявате нещата.

Тя примигна насреща му иззад полюшващите се пера на шапката.

Николас се взря в глъбините на очите ѝ, но не откри там нищо окуражаващо.

— Помислете добре, госпожице Уилъби. Нима сте готова да рискувате един договор само заради моята въображаема неспособност да управлявам кораб? — Засмя се, ала смехът му прозвуча някак си кухо дори в собствените му уши.

— Просто съм предпазлива. Вие изгубихте надпреварата с мен поради някаква причина, господин Хоксмур. Не всичко се дължи на грешка в проекта, капитанът също трябва да поеме своята отговорност, не мислите ли, господин Хоксмур?

Той се насили да се усмихне.

— Аз съм проектирал „Флийтуинг“.

— А това ме кара да бъда два пъти по-предпазлива. Не мога да ви позволя да излезете сам с моята шхуна. „Мисчиф“ е всичко, което имам... тя е... — Рязко затвори уста. Лицето ѝ почервенея до корена на косите, но тя не извърна поглед. Само повдигна острата си брадичка още малко. — Вие не сте единственият, който се интересува от моя кораб, господин Хоксмур. Всъщност веднага след като си тръгна оттук, имам друга среща с един търговец от Ливърпул. Смятам, че той ще ми направи поръчка за най-малко... да речем десет кораба. Ако все още

проявявате интерес, по обяд ще бъда на пристанището, готова да изведа „Мисчиф“ в морето.

— Да кажем единадесет. И на борда да няма никой друг, освен моряците.

— Не мога да обещаая, че другият ми клиент също няма да прояви интерес към „Мисчиф“. Възможно е да пожелае да се присъедини към нас.

— Можете.

— Бих могла, но срещу шестдесет хиляди лири за всеки кораб.

Нещо се раздвижи у него. Първично и възбуждащо. Предизвикателство... ала имаше и още нещо, което не можеше да определи, нещо, което го накара да се взре още по-настойчиво в очите ѝ.

— Добре, шестдесет хиляди и изключителни права върху пробното плаване.

Тя повдигна вежди, задъвка устната си и накрая се усмихна.

— Съгласна съм. Но този път оставете жените си на брега. Понякога могат да бъдат доста опасно разсейващи, нали?

Извърна се с триумфална усмивка, прошумоля с полите си и закрачи към вратата с гордо поклащащи се пера. Той остана подпрян на касата дълго след като вратата се затвори зад нея. Трябваше да минат поне няколко минути преди да успее да прогони от главата си спомена за стегнатото ѝ задниче и полюшващата се дебела плитка. Ала ароматът ѝ остана с него през останалата част от сутринта.

ГЛАВА 4

Доминик се бе изправила до перилото на „Мисчиф“, загледана в пенестите вълни, които се носеха от север на запад, подгонени от студеният вятър. Небето бе чисто, а солените пръски охлаждаха лицето ѝ. За десети път погледна към златния часовник, който стискаше в юмрука си.

— Прибрани ли са тежките платна? — попита тя Гарет, отговарящ за корабните съоръжения.

— Да, госпожице. И леките са вдигнати.

— Бъдете готови. — Пъхна часовника в джоба на полата си, извърна се към пристанището и зърна Сайлъс да разговаря с неколцина джентълмени с меки шапки на главите, явно важни клечки. По дяволите, изглежда всички в Каус бяха важни клечки. Корабоплаването бе символ на успех и развлечения.

Погледа за малко групичката около Сайлъс, докато предъвкваше долната си устна, после отмести поглед към каменната пътека, водеща към сградата на яхтклуба. Никъде не се виждаше висок и широкоплещест силует. Стисна зъби и погледна към Гарет.

— Ще отплаваме в единадесет. Точно до секундата.

Дори и Гарет да бе забелязал нещо странно в резкия ѝ тон, не го показва. Високият му глас, крещящ заповедите, се издигна до безоблачното небе. Моряците се заеха да ги изпълняват, като някои се покатериха пъргаво като маймуни по мачтите, за да опънат платната.

Ще отплават точно в единадесет. Още две минути. Проклет Хоксмур.

— Някакви предложения? — попита тя, когато Сайлъс се качи на борда. Той бе облякъл най-хубавия си костюм и с малкото коремче и идеално пригладените мустаци имаше вид на преуспял корабен магнат.

Сайлъс бутна шапката си назад и присви очи към платната.

— Ако научих нещо от онези джентълмени, Доминик, то е, че корабостроенето е изкуство, в което англичаните са ненадминати.

Младата жена усети как надеждите ѝ помръкват.

— И това ли е всичко? — Подпряла ръце на хълбоците, тя намръщено изгледа групата джентълмени, които наблюдаваха кораба ѝ. Дори оттук виждаше презрението, изписано на лицата им. — Нито един от тях ли не проявява интерес да сключи договор? Дори за един кораб?

— От американски конструктор и корабостроител? — изсумтя Сайлъс.

— Всичко е, защото съм жена.

— Разбира се, този факт не е предимство. — Сайлъс сложи ръка на рамото ѝ. — Но не би имало значение дори и да си мъж, притежаващ най-бързоходния кораб, след като си от Америка. По дяволите, нито един от тях дори не предложи да се съревноваваме в открито море. Надменна пасмина, не би се унизила да се състезава с някакви си американци. А аз си мислех, че можем да се утешим поне с някоя и друга победа.

— Вече е твърде късно за това — промърмори Доминик. — Ако знаех, вчера щях нарочно да изгубя състезанието. Можехме да се преструваме на неопитни зайчета, да сключим облог с поне десетина от тях и после да им изпразним джобовете. Тези надути пуяци дори не ни включваха в сметката!

— Английски копелета! — изруга Сайлъс. Доминик стисна зъби.

— Надявам се, че не си задоволил любопитството им.

— Разбира се, че не. Макар че те не говореха за кораба. Обсъждаха Хоксмур, онзи приятел, който е собственик на „Флийтуинг“.

Доминик усети как нещо се раздвижва в стомаха ѝ.

— О? — попита тя и извърна очи към елегантния край на фалшборда. Високомерните англичани бяха забравени. Стрелна крадешком Сайлъс с поглед.

— Още едно копеле — пренебрежително заяви той и се обърна, за да оправи въжето, увито около фокмачтата.

Доминик прокара пръст по края на перилото, питайки се какво ли ще каже Сайлъс, когато му съобщи, че тъкмо същото *копеле* много скоро ще се качи на борда за пробно плаване.

— Това ли казаха те?

Гъстите вежди на Сайлъс подскочиха нагоре, ала пръстите му продължиха ловко да развиват въжето.

— Те ли? По дяволите, те не биха го казали направо. Но мога да те уверя, че никой от тях не питае топли чувства към Хоксмур. Злорадстваха, че бил победен от един американец. Кълна се, че това бе единствената причина, поради която изобщо благоволиха да разговарят с мен.

— Някой от тях да не се казва Барне или Ангълси? — попита Доминик.

Сайлъс се намръщи, опитвайки се да си припомни.

— Той е мошеник, Сайлъс.

— Не, те не казаха това. Авантюрист. Комарджия. Крадец. Разбойник. Негодник! Изобщо мъж с множество качества. Съблазнител на омъжени жени. Един мъж, който винаги получава това, което пожелае. Но не и мошеник. Симпатични момчета са, нали?

— Те не го харесват.

— О, казаха, че са принудени да го търпят. Изглежда, че е свързан с някои важни и влиятелни представители на аристокрацията, както и с доста съмнителни типове. Казват, че има смесена кръв.

— Смесена?

— Неблагородна. — Сайлъс я изгледа. — Също като теб и мен. Разбира се, ако ме питаш, те всички тайно му завиждат за парите и за репутацията. Едно от онези приятелчета заяви, че знаел със сигурност, че Хоксмур участва в незаконни сделки с представители на подземния свят.

Доминик пристъпи към него.

— С подземния свят?

Сайлъс се наведе към нея.

— Защо шепнеш?

Доминик примигна и бързо се отдръпна.

— Просто това ми звучи... доста опасно.

— И би трябвало. Този Хоксмур има славата, че може да купи всеки и всичко, на съответната цена, разбира се.

— И как го постига?

Сайлъс сви рамене.

— Има много бързи кораби. Изглежда, че митническите катери не могат да го настигнат. По този начин избягва данъците и таксите.

— Не е достатъчно бърз.

Лицето на Сайлъс се разтегна в широка усмивка.

— Истина е. Говори се обаче, че напоследък е открил някаква диамантена огърлица, принадлежала някога на Мария Антоанета. Това затвърдява репутацията му.

Доминик преглътна с усилие. Искаше ѝ се да не вярва с такава лекота на всичко това. Мъжът, когото тя познаваше като Николас Хоксмур, изглеждаше способен на всичко, независимо от рисковете или може би именно заради тях.

— Огърлица?

— Да, огърлицата, известна с името „Синият огън“ — кимна Сайлъс, очевидно впечатлен от историята. — Преди няколко години английският парламент възложил задачата на неколцина от своите шпиони да открият огърлицата във Франция. Носели се слухове, че първоначално е била открадната от окупационните английски войски преди около двадесет и пет години. Изчезнала отново на път за Лондон през миналата година. Открадната. Изгубена завинаги или поне така смятали всички. Докато кралицата^[1] лично не изпратила да повикат Хоксмур.

— Кралицата, разбирам. — Нямахте нищо особено в това да бъдеш повикан от кралицата. Не, ни най-малко. — Предполагам, че Хоксмур е намерил „Синият огън“ за кралицата.

— За по-малко от месец.

— Естествено. — Доминик зарея поглед в морската шир. Въображението ѝ започна да рисува съвсем отчетливи образи. Виждаше една жена, проснатата върху бюрото и един гол мъж, надвесен над нея в мрака. Мускулестото му тяло бе напрегнато от желание, а инструментът му за удоволствие стърчеше гордо напред...

Доминик пое дълбоко от соления морски въздух.

— Може би той е открил огърлицата толкова бързо, защото тъкмо той я е откраднал. Питам се дали някой се е досетил за тази възможност.

— И за тази, и за много по-лоши неща, госпожице Уилъби.

Доминик се извърна рязко и удари гърба си в перилото. Николас Хоксмур стоеше пред нея, сключил ръка около мачтата. Устните му трепнаха.

— Те винаги го правят.

Младата жена изпъна тяло, питайки се защо ѝ се иска да се вкопчи в перилото зад нея. Може би това имаше нещо общо с

болезнения ъгъл, под който бе принудена да наклони главата си, за да го погледне. Поради някаква причина бе решила, че той ще изглежда по-малко внушителен на борда на кораб. Ала не беше така. Ни най-малко, макар че бе облечен във всекидневни дрехи. Отдръпна се от перилото и вдигна вежди.

— Защо, по дяволите, всички мислят, че имате дразнещият навик да крадете неща, които не ви принадлежат? Диаманти, бижута, съпруги...

— Кораби.

Да, докато го гледаше, нито за миг не се усъмни в това.

— Още не съм чула тази история. — Огледа пространството зад него, почти очаквайки да види някоя лекомислена красавица в елегантен тоалет. — Виждам, че нямате допълнителен багаж. Това е добре. А сега, моля да ме извините. Закъсняваме. — Извърна се, за да мине покрай Николас, улови погледа на Сайлъс и се спря. — Сайлъс Стийл, Николас Хоксмур. Той е... — Гърлото ѝ се стегна под гневния поглед на Сайлъс. Махна с ръка неопределено по посока на Хоксмур. — Той се интересува от покупката на „Мисчиф“ и желае да направи пробно плаване.

По целия път към кърмата усещаше пронизващия поглед на Сайлъс. Даде няколко заповеди на Гарет, отиде до капитанския мостик и хвана руля. Една огромна сянка закри слънцето над нея. Палубата внезапно се наклони. Доминик сграбчи руля и вдигна глава.

— Деликатен румпел, а? — Хоксмур повдигна вежди и кимна към ръцете ѝ, сграбчили руля. Гъвкав като котка, той се наведе, подпря се с една ръка о стената на капитанската кабина и се огледа.

Доминик се опита да надзърне над рамото му.

— Отместете се, господин Хоксмур, закривате ми видимостта. По-добре слезте от моя мостик. Тук е тясно за двама ни.

— Вие сте докачлива също като Стийл — отвърна той, свали сакото си и го захвърли настрани, но не се отмести.

— Той не обича англичаните — отвърна Доминик, опитвайки се да не го гледа, докато навиваше ръкавите на ризата си, сякаш се кани да се заеме с работа. Изви глава на север и подуши вятъра... не, не го подуши, а го вдъхна с цели гърди, точно така, както тя правеше всяка сутрин. Вятърът разроши лъскавите вълни на черната му коса и задълбочи бръчиците, около очите му. Под този ъгъл на светлината

лицето му не изглеждаше толкова класически красиво, но по някакъв странен начин ѝ се стори още по-привлекателно. — Той смята, че всички англичани са копелета.

— Изглежда познава някои от нас по-добре от останалите.

Доминик го стрелна с поглед. Имаше нещо в интонацията, в мрачната извивка на устата...

Той я погледна и се усмихна. Стори ѝ се, че палубата се залюля. По дяволите, „Мисчиф“ бе проектиран да не се люлее. Сигурно е вятърът, който внезапно опъна платната.

— И така, поръча ли вашият търговец от Ливърпул десет кораба? — попита той.

Доминик примигна и рязко завъртя руля надясно.

— Той... не, не поръча.

— Аха. — Изминаха няколко минути, докато носът на „Мисчиф“ пореше вълните. — Английско копеле, наистина — замислено додаде, наблюдавайки как неколцина от моряците се покатериха по платната. — В Ню Йорк не ви съдят толкова строго, нали?

— За какво?

— За успеха. Понякога той предизвиква презрение. Кара хората да си измислят разни неща. Само търсят повод, за да омаловажат успеха ви, свеждайки го до щастлива случайност, или пък гледат на вас като на някакво отклонение, което не се вписва в общоприетите норми. Например само защото сте американка, английските яхтсмени се отнасят с високомерие към победата ви и ви карат да изпитате чувство за малоценност. За тях вие сте просто нещо, което предизвиква любопитството им, госпожице Уилъби, нищо повече. Могат цял ден да останат на кея, докато разнищят кораба ви от носа до задната му част. До утре и вие, и вашият прогресивен проект ще бъдете напълно отхвърлени и забравени.

— Забравено любопитство. — Доминик стисна устни и усети как неуспехът се стоварва като огромна тежест върху раменете ѝ. Горчивият вкус на разочарованието изпълни устата ѝ, особено след като спасението бе в ръцете на човек като Николас Хоксмур. — В такъв случай ще ви сваля на брега, господин Хоксмур, за да успеете да задоволите любопитството си някъде другаде.

Ръката му покри нейната.

— Аз не съм типичен англичанин, госпожице Уилъби. — Дъхът му опари страните ѝ. Гласът му бе дълбок и убедителен. — Всъщност... аз доста силно се различавам от тях. Напълно съм искрен. Нуждая се от четири бързи презокеански кораба, като искам да получа първия колкото се може по-скоро. Това е единствената ми загриженост. Не ме интересува нито вашия произход, нито вашия пол.

Доминик продължаваше да гледа към носа на кораба. Знаеше, че ще бъде грешка да го погледне, особено след като се намираше толкова близо до нея, че можеше да усети уханието му. Размърда пръстите си, за да го накара да отдръпне ръката си. Ала той не го направи. Мостикът никога не ѝ бе изглеждал толкова тесен и душен.

— Шестдесет хиляди лири за всеки — промърмори мъжът. Гласът му приличаше на далечна гръмотевица. — Какво предлага пазарът тези дни в Ню Йорк? Обзалагам се, че цените не са много различни. С всичкото това злато, което трябва да се пренася от Калифорния, корабите са търсена стока и навярно корабостроителният бизнес процъфтява. А в същото време вие сте тук и ухажвате пазар, който не се нуждае от вас или не ви иска.

Доминик отлично разбираше към какво се стреми, но нямаше намерение да му го даде, не и ако това означаваше да го накара да се усъмни във възможностите ѝ, не и при перспективата да сключи толкова изгоден договор. Той не знаеше нищо за провала ѝ в нюйоркското пристанище, за финансовото състояние на компанията, нито пък за отчаяното ѝ желание да избегне нежелания брак с богат плантатор. Независимо дали това ѝ харесваше или не, в момента тя се нуждаеше от този мъж. Не, не беше точно така. Не се нуждаеше от него. Нуждаеше се от парите му.

— Какво предизвикателство има в Ню Йорк, господин Хоксмур? — опита тя с възможно най-самоуверения си тон. — Хората са готови да платят всякаква цена, за да се доберат по-бързо до Калифорния. Всеки може да построи бърз кораб и да натрупа много пари.

— А, да. Нещастният господин Вандербилт, който се къпе в милионите си.

Доминик му хвърли кос поглед. В студените му сребристосиви очи проблеснаха игриви пламъчета. Чувствените му устни леко се извиха. Младата жена бързо се извърна. Беше грешно един мъж да е толкова порочно красив.

— Не всички искат да си купят параход, господин Хоксмур.

— Напълно вярно. Кралският яхтклуб категорично отказа да се снабди с плавателни съдове, движени от парна машина. Те замърсяват морето. Разбира се, тъй като са истински сноби, макар че проклинат параходите, те все пак ги използват, за да се придвижват по-бързо от Каус до Саутхамптън. Изглежда удобството надделява, когато човек иска да стигне по-бързо някъде. Но аз мога да пожертвам един или два възела от скоростта в името на естетиката. Моите кораби трябва да достигат скорост до тринадесет възела.

Изглежда я пронизващо, сякаш чакаше тя да заяви, че това е невъзможно.

— Разбира се — отвърна Доминик, опитвайки се гласът ѝ да не прозвучи прекалено тънко.

Тринадесет възела бяха възможни само при най-благоприятни условия, с опънати леки платна и без товар. В открито море, когато корабът е натоварен с провизии и е с натезали от дъждовете платна, можеше да гарантира най-много дванадесет възела средна скорост. Разбира се, ако успее да намери формулата за съотношението на дължината на носовата част към баласта и платната, щеше да добави още платна и да увеличи скоростта, без да рискува кораба да се преобърне.

— Простор, лукс и висока скорост — заяви внезапно мъжът и дълбокият му глас стресна Доминик. Тя се извърна към него. Той бе присвил очи, зареял поглед някъде в далечината. Дланта му галеше извитото дърво, сякаш искаше да запомни формата му. Доминик се втренчи в широката длан с дълги пръсти и отново си ги представи как се плъзгат с наслада по гола женска плът. — Искам вътрешността по нищо да не се отличава от една удобна и изискана къща на брега.

Доминик се отърси от мислите си.

— Винаги е трудно да се реши противоречието между бързина и комфорт, господин Хоксмур — възрази младата жена. — Мнозина не могат да разберат, че скоростта и размерът доста често влизат в конфликт.

По устните му пробягна лека усмивка.

— Защо да се разбира, след като вие можете да докажете, че това не е вярно. Дори го направихте.

Доминик се изчерви.

— Аз... аз още не съм го доказала. — Той я наблюдаваше толкова отблизо, че тя бе сигурна, че всички чувства са изписани на лицето ѝ. Никога не бе можела да запазва безизразна физиономия. Внезапно се почувства уязвима и неуверена. Да го вземат дяволите! Вирна брадичка. — Но съм съвсем близо до това.

— Също и шведите.

Доминик не можа да съдържи изненадата си, както и неволното уважение, което изпита.

— Вие познавате добре корабостроенето, господин Хоксмур.

— Аз искам само най-доброто, госпожице Уилъби.

— От спортен характер ли е вашия интерес?

— И така може да се каже.

— Кораб с десет оръдия на борда едва ли може да се определи като спортен.

— Някои свързват спорта със състезанията. За мен е другаде.

— В контрабандата, например?

— Изглежда вярвате на слухове.

Доминик махна с ръка.

— Те се разпространяват с лекота, господин Хоксмур. От това, което видях, вие изглежда не давате и пет пари, за да ги спрете. Тъкмо обратното — предпочитате да ги подхранвате.

Той не каза нищо, ала очите му застрашително блеснаха.

— Аз винаги си подготвям домашното, когато става въпрос за потенциален клиент — студено и делово заяви Доминик.

— Аха. Отново проявявате предпазливост.

— Точно така. — Разбира се, никога досега в живота си не е била предпазлива. Изражението на лицето му показваше, че го знае. Дяволите да го вземат! — Обърнете внимание на наклонените мачти, господин Хоксмур — смени темата на разговор Доминик. Искаше ѝ се този опасен дявол да насочи погледа си другаде. Но той не го направи. — Те са поставени съвсем малко по-напред от обичайното им положение. Досещате ли се защо?

— А, изпитвате ме. — Той се обърна, сложи крак на долното стъпало и се подаде навън до половината. Едрото му тяло закри напълно видимостта на Доминик.

Тя стисна руля. Дланта ѝ внезапно се изпоти. Облиза устни, примигна гневно и се опита да не гледа към стегнатите му и

мускулести задни части.

Сърцето ѝ бясно препускаше. Панталоните прилепваха към тялото му, сякаш бяха втора кожа.

Той се извърна рязко и тя побърза да отмести поглед. Ръката ѝ подскочи и корабът се залюля. Той се премести леко и ръката му отново покри нейната.

— Внимавайте — промърмори Николас. Беше се приближил съвсем близо, прекалено близо. Тя едва можеше да диша.

— Не мога да виждам. — Нима този писклив глас бе нейният?

— И не ви е нужно. Можете да го усетите ето... тук. — Палецът му се докосна до ръката ѝ. Гласът му сякаш извираше от дълбините на широките му гърди. А нейният нос почти се опираше до тях. — Онзи моряк в „Короната и котвата“ сигурно ви е казал, че ветровете тук са известни с непредсказуемостта си. Също като жените.

Жените. Езикът му сякаш се плъзна около думата, обещаващ, съблазняващ.

Доминик виждаше тъмните косми на гърдите му под фината ленена риза. Той ухаеше на ликьор и подправки, на соления морски бриз. Същото ухание, което се носеше в библиотеката предишната нощ. Ухание на секс.

— Скорост — избъбри младата жена. — Мачтите са наклонени, за да позволят на шхуната да понесе по-голям грот. Заради скоростта.

— Аха. Аз пък си помислих, че сте искали да придадете по-благороден вид на кораба си.

— Благороден вид? — повтори Доминик.

— Именно. Също както сте изострили носа ѝ. С тази наклонена мачта шхуната прилича в профил на красива жена.

Доминик се замисли за миг. Проектът ѝ бе изключително практичен.

— Преувеличавате, господин Хоксмур.

— Както вече казах, аз съм поклонник на естетиката.

— Може би твърде много — промърмори младата жена и преглътна следващия си коментар. Видя вдигнатите му вежди, квадратната челюст, лукавата извивка на устните му. В момента ѝ приличаше на жесток и коварен звяр. В главата ѝ избухнаха различни образи. Следобедът, прекаран с чужда жена на борда, а вечерта — в

обятията на друга върху бюро. Той наричаше това естетика. Доминик го наричаше другояче.

По дяволите, но мислеше като незадоволена стара мома. Сякаш се взимаше прекалено несериозно. Ала кой не би го правил, ако се намира в лапите на известен крадец и негодник?

Сякаш я поляха с кофа студена вода. Нима можеше да продаде своя скъпоценен кораб „Мисчиф“ на Хоксмур, след като почти не го познаваше? А и малкото, което знаеше, никак не бе окуражително. Разбира се, баща ѝ въртеше бизнес с далеч по-малко почтени хора. Не се съмняваше, че и Вандербилт го правеше. Всички мъже действаха по този начин А тя бе готова да зарони сълзи заради един кораб.

Но „Мисчиф“ беше нещо повече от обикновен кораб. Той бе нейното дете... детето, сътворено от мисълта ѝ, детето на нейните момински мечти...

Мисълта я отрезви. Не се тревожеше, че Хоксмур ще оскверни палубата на „Мисчиф“. Тогава защо мисълта за големите му, мазолести ръце, обхванали руля на „Мисчиф“, караше кръвта ѝ да се вледенява?

Защото не можеше да отдели деловия мъж от развратника и гуляйджията, плаването от секса.

Затвори очи.

— О, Господи — промълви младата жена. — Вдигна рязко клепачи, ужасена, че е заговорила на глас. Хоксмур я наблюдаваше. Вятърът рошеше косите му и издуваше ризата му.

— Солент е отпред! — Сайлъс се появи иззад гротмачтата. Възрастният човек не удостои Хоксмур с поглед, но за сметка на това се втренчи кръвнишки в Доминик. Младата жена се изчерви, сякаш я бяха заловили да върши нещо нередно. — Ако продължаваш да държиш същия курс, ще се натъкнеш на Солент — добави той. — Много добре ти е известно.

— Тъъ — заекна Доминик. — Да, разбира се. Сменете наклона на платната. Ще се движим преди вятъра. Нагледах се достатъчно на Солент.

Сайлъс я изгледа продължително, после се обърна и се отдалечи, мърморейки нещо под нос. Не, Сайлъс не бе никак доволен, че го бе изключила от тази работа. И защо го бе направила? Доминик спря поглед върху Хоксмур. Той я гледаше, сякаш пламналите ѝ страни му доставяха особено удоволствие.

— Кажете ми, господин Хоксмур, какво предпочитате — започна Доминик, опитвайки се гласът ѝ да прозвучи делово — платната да са удължени по протежение от носа до кърмата или квадратни?

— Удължени от носа до кърмата, разбира се. Като тези.

— Когато един кораб се движи преди вятъра, както ние в момента, квадратните платна имат най-голяма тяга.

— Отново ме изпитвате.

— Нима? Просто исках да изтъкна, превъзходството на моите платна пред английските.

— И това ли правите?

— Разбира се. Те са изработени от петдесет и пет сантиметрови ивици от много стегнато изтъкано памучно платно. А не от някакъв рехав лен.

— Гледай ти!

— И са опънати по рамената на мачтите като кожата на барабан, а не са отпуснати като тези на „Флийтуинг“.

— Така си и мислех. Все пак смятате да ми преподавате урок по корабостроене.

— Наречете го както искате. Платната на „Флийтуинг“ убиват силата на вятъра и намаляват скоростта. — Погледите им се срещнаха. — Доста нефункционално изпълнение, господин Хоксмур.

— Благодаря ви, госпожице Уилъби.

— Разбира се, ако малко удължите ватерлинията...

— Госпожице Уилъби...

— Не искате да обсъждате ватерлинията? Сигурно ви е известно, че скоростта е правопрпорционална на квадратния корен от дължината на ватерлинията и че резултатното въздействие върху платната и баласта...

— Госпожице Уилъби...

— Колкото до носа, е, аз разбира се, мога да ви докажа с цифри предимствата на острия нос пред широкия плосък нос. Наистина, когато преди няколко години се заех е проекта на „Мисчиф“, аз първо проучих всички модели лоцмански лодки...

Той се придвижи толкова бързо, че думите ѝ заседнаха в гърлото. Надвеси се над нея, огромен, тъмен и опасен също като мъжа в библиотеката. Ако не държеше руля на „Мисчиф“, сигурно щеше да се

свие от страх. Стисна я за раменете и се взря в очите ѝ... Приличаше на баща, мъмрещ непослушното си дете.

— Госпожице Уилъби, вие спечелихте моето възхищение и уважение, когато вчера сутринта ме победихте с вашия кораб.

Тя отвори уста, но от нея не се изтръгна нито звук. Чувстваше се вцепенена, сякаш се бе превърнала в гранитна скала. Да гледа право в очите му, да усеща ръцете му, склучени около нея, да осъзнава силата, която този мъж притежаваше, да знае на какво бе способен върху бюро, без дрехи... това ѝ дойде твърде много. Внезапно почувства как вътрешностите ѝ пламват. Стисна очи.

— Моля ви, недейте — прошепна.

— Какво, по дяволите? — Той я пусна толкова внезапно, че тя едва не падна.

Доминик отвори очи и усети как я облива огромна вълна на облекчение.

Той я гледаше със странно изражение на лицето.

— Вие не давате и пет пари за опита ми на конструктор — рече той. — Интересуват ви само парите ми.

Тя преглътна. Щом поставяше нещата по този начин...

— Да.

— Тогава ми спестете този разговор за платна и тям подобни. Ако ми хареса това, което ще видя на долната палуба, смятайте сделката за склучена. Ще ви дам десет хиляди в чекове като предплата. А когато пристигнем в Лондон, ще заплатя още петдесет хиляди за „Мисчиф“ и от каквато сума се нуждаете, за да започнете работата по останалите три кораба. Съгласна ли сте?

На гърлото ѝ сякаш бе заседнала огромна буца. „Десет хиляди на ръка?“

— Лондон — чу се да казва. Погледът му можеше да среже стъкло.

— Ще ви напиша чек за останалата сума до моята банка. Какъв е проблемът?

В главата ѝ се блъскаха стотици мисли. Какво още би могла да поиска от него? Какво би направил баща ѝ?

— Препоръки — избъбри тя.

Той стисна челюсти. Лицето му потъмня, но нещо в него и вдъхна увереност. Странно.

— Препоръки — промърмори Хоксмур. — Всичките ми делови партньори се задоволяват със суми в брой.

„В брой?“

Мъжът поклати глава.

— Хайде, елате с мен. Искам да видя долната палуба. — Скочи от мостика и ѝ хвърли поглед през рамо. — Предполагам, че можете да се доверите на Сайлъс да поеме управлението.

— Много повече отколкото на вас — отвърна тя и кимна към Сайлъс. Напрегнатият ѝ тон предизвика насмешлива гримаса от страна Николас Хоксмур. Това бе достатъчно Доминик да изпъне рамене и да вдигне гордо глава.

Усмихна се на Сайлъс, пусна руля, вдигна полите си, мина покрай Хоксмур и се запъти към стълбата, водеща към каютите.

---

[1] Има се предвид английската кралица Виктория, която царува от 1837 до 1901 г. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 5

Изглежда не всички жени се препъваха в полите си, както бе присъщо за пола им. Госпожица Уилъби маневрираше доста умело между такелажата и лабиринта от платна, както и сред моряците, неуморно сновящи по палубата на „Мисчиф“. Николас, който не бе запознат с кораба, откри, че е невъзможно да стои близо до нея. На няколко пъти едва не се блъсна в гротмачтата, за малко да събори неколцина от членовете на екипажа и дори веднъж заплете крака си в едно навито въже. За пръв път в живота си се чувстваше не на място на борда на кораб.

Когато тя вдигна полите си, за да си проправи път към стълбата, той по навик се спря зад нея. Или може би по-скоро воден от мъжкия си инстинкт. Госпожица Уилъби се движеше бързо и очевидно нямаше никаква представа за гледката, която представляваше, вдигайки полите си почти до коленете.

Докато я наблюдаваше, Николас усети как нещо трепна в гърдите му. Тя наистина имаше най-великолепните женски крака, които досега бе виждал. Дълги и стройни, с фини мускули и изящна форма. По дяволите, те бяха по-дълги от глезена до коляното, отколкото е дължината при повечето жени от глезена та чак до средата на бедрото. Можеше само да гадае колко дълги са бедрата ѝ. Никак не бе чудно, че се движеше с такава лекота и грация.

Младият мъж усети някаква странна сухота в гърлото си. Обикновено забелязваше и оценяваше само женските гърди. Краката никога не бяха съдържали за него такова... примамливо обещание. Още повече пък крака, обути в плътни черни чорапи, вдигнати до над коляното. Да не говорим за грубите ботуши, стигащи до глезена ѝ. Нито пък за сивите и раздърпани фусти, които изглеждаха така, сякаш бе търкала палубата с тях. Нямаше нищо привлекателно в това. Нищо, което да предизвика това странно привличане и желание.

И толкова явна възбуда.

— Идвате ли? — Тя стоеше, стъпила с единия крак на стъпалото. Гледаше го намръщено, но в този миг му се стори някак си малка и уязвима. Прииска му се да я сграбчи в прегръдките си и да вкуси сладостта на устните ѝ.

Сигурно за миг мислите се бяха изписали върху лицето му, защото тя примигна, после се втренчи в слабините му. Това, разбира се, я накара да се обърне и да хукне надолу по коридора между каютите.

Докато се спускаше след нея, на устните му заигра лека усмивка. Откри я да крачи напред-назад в една от стаите в дъното на коридора. Тя не го погледна, когато той наведе глава, за да влезе в стаята. Само се скова и сякаш зае отбранителна поза. В следващия миг брадичката ѝ войнствено се издаде напред, а раменете ѝ се изпънаха, привличайки вниманието му към гърдите ѝ.

Николас скръсти ръце пред гърдите си, подпря се на стената на каютата и зачака да започне язвителната ѝ лекция, която, разбира се, не закъсня. За толкова предсказуемо създание, тя бе странно очарователна и запленяваща — също като бяла лилия сред ваза, пълна с червени цветя.

— Както можете да се уверите, ние разполагаме с просторни каюти за екипажа, петнадесет на брой — заяви тя, без да го поглежда.

— Моят екипаж се състои от осем души.

Думите му я накараха да млъкне и тя премигна срещу него.

— Вие имате готов екипаж, освен този на „Флийтуинг“?

— Да, в Лондон.

— Но за „Мисчиф“ са нужни два пъти повече моряци. Освен това неговият екипаж трябва да има опит с платната и да познава кораба...

— Опитът може да се придобие за една нощ. Но не и доверието.

— Разбирам. — Стисна устни. Той почти усещаше физически битката, която се води в нея. Очевидно отчаяно се нуждаеше от този договор, макар причината за това да си оставаше пълна загадка за Николас. Рано или късно обаче щеше да разбере. Още по-интересно и възбуждащо бе явното ѝ нежелание да прави бизнес с мъж, когото очевидно смяташе за разбойник и негодник. За миг се зачуди защо просто не го свали на брега и не приключи с цялата тази история. — Вие се занимавате с незаконна дейност, нали, господин Хоксмур?

— Незаконна. — Изговори думата бавно, сякаш се наслаждаваше на звученето ѝ. — Имате предвид дали някога съм бил признаван за виновен за незаконна дейност? Не, госпожице Уилъби, не съм. — Тя не изглеждаше никак убедена. Поради някаква причина му се искаше да му повярва. Искаше тя да знае, че корабите ѝ ще попаднат в добри ръце. Внезапно осъзна, че тъкмо това бе главната ѝ загриженост. Не парите или репутацията ѝ. Нейните кораби.

Отдръпна се от стената и бавно запристъпя към нея. С всяка негова стъпка лицето ѝ се изопваше все повече.

— На първо място, и това е най-важното, аз съм делови човек, госпожице Уилъби. В бизнеса всеки ден се налага човек да използва някои връзки, за да се сдобие с това, което желае. Понякога се случва малко да се прекрачи границата на закона. — Спря на крачка пред нея. — Сигурно го знаете.

Чу я как преглътна. Не, тя не знаеше нищо за бизнеса. Тогава защо, по дяволите, се бе забъркала в него?

— Да — продължи младият мъж. — Всеки път поставям нови граници, когато правя бизнес с някого. Това правилно или грешно е? Не си задавам подобни въпроси, особено когато залозите са високи и клиентът е готов да си плати.

На мен ми се струва доста непочтен начин да се прави бизнес.

— Посочете ми по-добър.

— Етичния, господин Хоксмур.

— Аха. Да се ръководим от висок морал.

— Именно.

— Никой не е забогатял по този начин, госпожице Уилъби. Винаги е имало хора, които са спечелили парите си благодарение най-вече на способностите си, и такива, които са ги натрупали чрез хитрост. Питайте баща си. — Почти съжали за думите си, когато видя как лицето ѝ пребледня. Ала нещо го подтикваше да продължи с резкия си тон, макар да усещаше, че не бива да го прави, не и с тази жена. Тя не бе типична... не бе типична в нито едно отношение. — Основата на богатството на Уилъби е положена преди тридесет години — рече той, наблюдавайки я отблизо. — Ако не е била печалбата през войната, никога нямаше да съществува. Те са имали неофициално разрешение за незаконна дейност като пиратството и контрабандната търговия. Тогава са го наричали изключително право. И вашият дядо е

бил един от най-добрите при оплячкосването на британските кораби, в опожаряването им или в пленяването им и продаването им на изгодна цена.

Очите ѝ се бяха разширили и изумрудените им дълбини бяха станали почти черни.

— Откъде знаете толкова много за моето семейство?

Той повдигна иронично вежди, но продължаваше да се чувства като негодник.

— Не забравяйте, че англичаните не питаят топли чувства към някой, който е направил богатство за тяхна сметка. Не че давам пет пари за това. Достатъчно е да ви кажа, че аз знам всичко за преуспелите корабостроителни компании в света, госпожице Уилъби. Първото правило в бизнеса гласи: опознай добре врага си. Обзалагам се, че знам много повече от вас за начина, по който баща ви е удвоил наследството си. И голяма част от това няма нищо общо с етиката, госпожице Уилъби, нито пък със загрижеността защо един клиент има на борда си двадесет тежки оръдия. По дяволите, голяма част от клиентите му са едни от най-презрените пирати, плували в средиземноморски води.

Устните ѝ се разтвориха и тя пое дълбоко дъх. Изглеждаше потресена. След миг на лицето ѝ се изписа дълбоко оскърбление. Гърдите ѝ се повдигаха и спускаха, а когато заговори, гласът ѝ бе дълбок и плътен, какъвто не бе чувал у никоя друга жена.

— Дълбоко се заблуждавате, господин Хоксмур — заяви тя. — Баща ми не е толкова глупав, че да смесва бизнеса с удоволствието. През последните петнадесет години двамата с майка ми пътуват само за удоволствие. Единственият му интерес са социалните контакти, нищо повече. Не ме интересува какво говорят злите езици.

— Социални контакти. Това ли за ви казали?

Веждите ѝ потрепнаха.

— Не е нужно да ми казват каквото и да било. То е съвсем ясно. Пристанищата, които посещават... хората, които са идвали да ни поздравят на кораба... Беше...

— Представям си. — Да, знаеше всичко доста добре. Прекалено добре. Подушваше северния бряг на Африка и сладкия мирис на опиума от две мили в морето. Можеше да удвои богатството си, ако се

бе включил в тази търговия. Ала имаше някои граници, които не прекрачваше.

Втренченият ѝ поглед го изтръгна от мислите му.

— И къде сте били през това време вие, госпожице Уилъби? На палубата с всички тях? Наслаждавали сте се на живота на висшите класи? — Подпря ръка на стената зад нея и наведе глава към лицето ѝ. — На колко години сте били, когато за пръв път сте навлезли в този свят? — тихо продължи. — На девет? Може би на десет? — В съзнанието му изплува видение за едно дете с кръгли страни, с лунички на носа, разпуснати кестеняви къдрици и големи очи, които попиват всичко от някой ъгъл на кораба. Нещо се бе случило, нещо, което завинаги бе белязало невинните очи с леденото було на страха. — Не сте оставали в леглото си, както са ви казвали, нали?

Лицето ѝ пламна.

— И наистина всичко никак не е приличало на бизнес, нали, госпожице Уилъби? Но е било. Попитайте ме за брат си Дру и за местата, където той предпочита да сключва сделките си. А след това съм съгласен да обсъдя с вас морала на корабостроителната компания „Уилъби“.

— Как се осмелявате да петните...

Той сведе глава още с един сантиметър и думите замряха на устните ѝ.

— Осмелявам се. И опетняването е един от най-малките ми недостатъци. — Усещаше топлия ѝ дъх, подушваше напирания гняв в гърдите ѝ, вкусваше забраненото и недостижимото. — Но преди да си помислите най-лошото за мен, искам да ви кажа още нещо. Аз храня дълбоко уважение към вашия баща, госпожице Уилъби. Прозорливостта, съчетана с наследено богатство е невероятна и непобедима комбинация. Именно заради неговите блестящи проекти, аз се намирам в сегашното положение. Няколко от корабите му попаднаха в ръцете на кръвожадни пирати, обзети от манията да нападат моите кораби.

— Извинете ми, но се радвам да го чуя — отвърна тя с блеснал поглед.

Устните му се извиха.

— Почти чувам как цената на договора се увеличава.

— С всяка изминала минута.

— От това, което видях, „Мисчиф“ струва шестдесет и пет хиляди. — Очите му нито за миг не се отклониха от нейните.

— След като видите и салоните, ще ми даде седемдесет с усмивка.

Хоксмур вдигна вежди.

— Знаете ли, че сте доста добра.

— Аха, при това съм още начинаеща. — Изплъзна се изпод ръката му, преди той да успее да я спре.

Хоксмур я откри в първия салон в предната част, точно след моряшките каюти.

— Палисандрово дърво — промърмори той, възхищавайки се на дървената ламперия по стените. Сви ноздри, вдъхвайки аромата на лимон и восък. — Дървото мирише на ново.

— Аз... Тя вдигна вежди, стисна устни и го погледна. — Ново е. — Изглеждаше така, сякаш искаше да каже още нещо, но се въздържа.

Хоксмур я гледаше как се движи между канапетата и креслата, подредени в помещението. Едната ѝ ръка се плъзгаше по лъскавите дървени облегалки.

— Всичко е тапицирано с копринено кадифе — рече тя с неприкрита гордост в гласа. — Чайниците, каничките за мляко и сметана, купичките за захар са сребърни от времето на кралица Ана^[1]. Сервизите за чай са от майсенски порцелан, а покривките са от брюкселска дантела. Не съм се скъпила в обзавеждането.

Това бе очевидно. Ала Хоксмур хвърли само бегъл поглед на обстановката. Предпочиташе да следи фигурата на госпожица Уилъби, която се носеше из полутъмния салон. Докато наблюдаваше грациозните ѝ, женствени движения, никога не би повярвал, че същата тази жена се чувства като в свои води на палубата на кораб или в открито море.

— Чувал съм, че най-голямата мечта на едно американско момиче е да се омъжи за благородник — отбеляза той.

Тя го погледна.

— Всеки европейски благородник от стар, макар и разорен род има шанс да си намери жена в Америка. Вие какво мислите по въпроса?

Тя сви рамене.

— Нищо не мисля.

— Не се ли интересувате от благородническа титла? За морето ли се смятате омъжена?

Тя заобиколи последното канапе и спря пред него.

— Бракът не ме интересува. Независимо дали е с благородник или не.

Той я дари с най-очарователната си усмивка.

— Бихте ли желали да споделим мнението си по този въпрос, госпожице Уилъби?

— Не държа.

Усмивката му стана още по-широка.

— Може би имаме еднакви причини да избягваме брака.

— Вие не избягвате брака, господин Хоксмур. Вие по-скоро се боите от него. Затова предпочитате да го разстройвате.

Той не успя да сдържи удивлението си.

— Внимавайте, госпожице Уилъби. Досега не съм осуетил ничий брак.

— Не, вашите похвати са много по-фини. Вие просто сеете семената на съмнението.

— Нужно е доста дълго време, докато семето се хване и пусне корени.

Доминик вдигна пренебрежително вежди.

— Сигурна съм, че вижданията ви по въпроса са доста интересни, но в момента, господин Хоксмур, предпочитам да говорим за договори.

Корабът се залюля и Николас разкрачи крака, за да запази равновесие. Доминик вдигна поглед към тавана.

— Разбира се, ние постигнахме споразумение, госпожице Уилъби, но аз искам „Мисчиф“ незабавно да бъде ремонтиран в Лондон при „Райт, Фулър и Смит“.

Младата жена зяпна изумено.

— Ремонтиран? Та аз съм подменила всяка мебел и съм я претапицирала само преди месец... — Затвори уста. Примигна и вирна брадичка. — Приемам това като лично оскърбление, господин Хоксмур!

— Недейте. „Райт, Фулър и Смит“ са най-добрите в света.

— И пет пари не давам кои са! Този кораб е снабден с всички удобства. Никой нормален човек не би се осмелил да развали

съвършенството му. — Тя изписка и политна към него, защото корабът рязко се наклони надясно. Николас инстинктивно обви ръце около нея и почувства...

Не, съвсем не очакваше подобно нещо... нито пък си бе представял, че тя ще се озове в прегръдките му. Но Николас никога досега не бе поглеждал към жена без подсъзнателно да знае какво ще почувства тя като се притисне към него. В резултат никога не бе изпитвал усещането за нещо ново, тръпката на непреживяното. Но госпожица Уилъби през всичките й пластове муселин и фусты, дебели черни чорапи и ледена резервираност бе за него нещо като... нещо отвъд въображението му.

Едно малко късче от блаженството. За един смайващ миг той се потопи в нежното й ухание на лавандула.

— О! Стъпили сте върху крака ми, господин Хоксмур.

— Аз... — Младият мъж отмести крака си. — Извинете ме.

Коприненомеката кестенява коса го погали по брадичката. Тя се завъртя неспокойно в ръцете му и той откри, че се взира в очите й. Те не бяха жълти, бяха златисти и топли, по краищата оградени със изумруден пламък. Миглите й бяха гъсти и извити и достигаха до веждите й. Той усещаше пулса й под пръстите си. Изведнъж почувства странно стягане в областта на сърцето. Юмручетата й го заудряха по гърдите.

— Пуснете ме, господин Хоксмур, преди Сайлърс да ни е изпратил на дъното на морето.

— Да, разбира се. — Свали ръцете си от кръста й и отстъпи назад. Чувстваше се твърде едър и недодялан, като селско момче, оказало се случайно в стая, пълна с произведения на изкуството.

Недодялан? Стисна юмруци и пак ги отпусна.

— Дяволите да го вземат онзи старец — промърмори тя и издуха една немирна къдрица от челото си. Мина покрай Хоксмур и едва го удостои с поглед. — Мога да ви уверя, че случилото се не е по вина на проекта ми.

— Естествено, човек би могъл да си помисли...

— О, недейте. Корабът е съвършен от носа до кърмата. За всичко е виновен Сайлърс. Той не познава тези води. Хайде, елате. Няма защо да стоите тук. Може да се нуждаем от вас за баласт.

— За баласт — повтори той, наведе глава, за да мине през вратата, и я последва по коридора към стълбата. Не разбираше защо, но се чувстваше така, сякаш го бяха поставили на мястото му. И то за какво? Защото я хвана, преди да забие вирнатия си нос в пода.

Пое дълбоко дъх, докато тя се изкачваше пред него по стълбите. Загледа се в стегнатия ѝ ханш. Наведе глава и зърна краката ѝ, миг преди полите да ги закрийт. До слуха му достигна отчетливото тракане на токчетата ѝ, докато крачеше към мостика. Николас я последва, без да се колебае.

— Баласт — промърмори. В същия миг една силна морска вълна го плисна в лицето и за миг отне дъха му. Един от моряците му хвърли едно въже, но без да го удостои с поглед.

— Ето. Помогнете ми да наглася платната.

Доминик скочи върху мостика, сложи ръка на кръста си и застана пред Сайлъс Стийл.

— Какво, по дяволите, се опитваш да направиш?

Сайлъс обърна нос към вятъра и присви уморените си очи.

— Просто за малко изтървах управлението на кораба. Зрението ми не е както едно време, нито ръката ми е толкова уверена на руля. Непрекъснато ти го повтарям.

Доминик пое курс към брега и потисна съмненията си към своя стар приятел. Скръсти ръце пред гърдите си и се опита да си придаде строг вид, но не успя. Не и със Сайлъс.

— Добре. Съжалявам, че не ти казах за Хоксмур. Но това не ти дава право да саботираш договора с него, като се държиш като безразсъден стар глупак. Можеше да ни потопиш.

— Просто се питах какво, по дяволите, правиш долу с него. Или по-точно какво той прави с теб.

Доминик преглътна.

— Какво искаш да кажеш?

Сайлъс я изгледа с онази проникателност, която му бе спечелила името на един от най-уважаваните капитани в Ню Йорк Сити през последните двадесет години.

— Не вярвам на английските копелета. Особено на този. Той смята, че може да открадне това, което не може да купи.

— Преди малко изглеждаше доста впечатлен от него.

Сайлъс стисна челюсти.

— Това беше преди да разбере, че се каниш да сключваш сделка.

— Той е единственият клиент, когото успях да намеря, Сайлъс.

— Още една причина да не му вярваш — изръмжа възрастният мъж и нахлупи шапката си ниско над челото. Вятърът развяваше дългата му светложълта коса със сребърни нишки. Слънчевите лъчи проблясваха по златната халка на едното му ухо, придавайки му пиратски вид. Много мъже се страхуваха от него, ала не и Доминик.

— Не е нужно да му вярвам, за да построя за него три кораба — рече тя.

Сайлъс я изгледа остро.

Младата жена не можа да сдържи самодоволната си усмивка.

— Да, казах три. По шестдесет хиляди лири всеки. — Отпусна се на коляно пред него и обви ръце около ръката му, както правеше, когато бе малко момиче. Само че тогава се покатерваше в скута му и слушаше в захлас морските му истории. Боботецият му баритон заглушаваше шумовете от горната палуба. Винаги бе успявал да я пренесе на екзотични места, където опасностите и приключенията дебнат зад всеки ъгъл, но краят винаги беше щастлив. Обичаше го за това и се надяваше да му се отплати, като облекчи старините му. — Помисли си, Сайлъс. Ще можем да платим сметките, да отделим за работен капитал, да дадем на Томас Филпот премията, за която отдавна ни врънка, и пак ще ни останат достатъчно, за да построиш мечтаната си кръчма в Батъри на Осемнадесета улица.

За миг очите му заискриха с мека светлина. После, осъзнал, че предава нещо, Сайлъс изръмжа:

— Ще си купя кръчма и без твоя помощ, по дяволите, без да се налага да се забъркваме с такива като Хоксмур. Та ти можеш да сключиш договори и когато се върнем в Бостън. Освен това можеш да задържиш всички пари, за да спечелиш облога с баща си. Не искам да видя как ще продадат моето момиче на пазара за невести само заради една кръчма. — Чертите на грубото му, обветрено лице омекнаха, когато я погледна. — А през това време дяволът може да отнесе Томас Филпот. Този мъж направи цяло състояние, докато работеше за баща ти. И не се нуждае от никакви проклети премии. Алчно, долно копеле.

— Да, той е англичанин, нали?

— Дяволски си права. Започна да претендира за дял от компанията. Въобразява си, че го е заслужил.

— Сигурна съм, че двамата с татко са го обсъдили. — Доминик пренебрегна презрителното изсумтяване на Сайлъс. За никого в Ню Йорк Сити не бе тайна, че изобщо не бе съществувала любов между Сайлъс Стийл, дясната ръка на собственика на корабостроителната компания „Уилъби“, и адвокатата и деловия му съветник Томас Филпот. Доминик знаеше много малко за причините, само това, че имаха двадесетгодишна давност. Щом баща ѝ бе оставил бизнеса си в ръцете на Филпот, тя нямаше да оспорва решението му. Но лично предпочиташе Сайлъс Стийл пред дребния, прегърбен Филпот с вечните очила, кацнали на носа му. Той винаги се държеше надут и студено. — Я ми кажи, Сайлъс, нали е нелепо да се мисли, че татко някога би имал делови отношения с някой, който престъпва закона?

— Той ли ти каза това? — остро попита Сайлъс.

— Имаш предвид господин Хоксмур? Да, всъщност каза ми го.

— Сякаш той е архангел Гавраил. Копеле. Не му вярвай, Доминик, казвам ти. Още повече, че самият той изглежда точно като онези, дето често престъпват законите. Само неприятности можем да очакваме от него. Помни ми думите, рано или късно ще ни навлече някоя беля. Това е все едно да се докоснеш до отрова. През живота си съм виждал много такива като него. Ще ти кажа, той е... — Погледът на Сайлъс се зарея над рамото на Доминик и застрашително потъмня. — Той е самият дявол — завърши и се прекръсти.

Дяволът. Доминик скочи на крака и рязко се извърна. Сърцето ѝ сякаш щеше да изхвъркне от гърдите. Погледна към Хоксмур, надвесил се от палубата над нея. Никак не бе трудно да повярва на предупреждението на Сайлъс. А тя винаги се вслушваше в Сайлъс, освен онзи път, когато ѝ каза да изчака, преди да изведе „Мисчиф“ за пробното плаване с Франсис Банкс.

Дяволът... примамлив...

Задъханата жена, просната безпомощно върху бюрото...

Онзи отчужден израз на лицето му... „Мисчиф“ с двадесет оръдия на борда, застрашен от коварни плитчини... Не. Отвори уста.

— Ще ви дам по седемдесет хиляди за всеки кораб — каза Хоксмур и скочи на мостика. — Вземам „Мисчиф“ веднага, втория след четири месеца, а другите два след осем. Ще ви дам петнадесет хиляди лири веднага щом слезем на брега. Още двадесет, когато пристигнем в Лондон. Какво ще кажете, госпожице Уилъби?

Той се премести леко надясно и слънцето удари Доминик право в лицето.

— Тридесет, когато пристигнем в Лондон! И смятайте сделката за сключена, господин Хоксмур — избъбри тя. Протегна ръка и в следващия миг сякаш бе погълната от грамадната длан на Хоксмур.

Над вълните, плискащи носа на кораба, се разнесе недоволното ръмжене на Сайлърс.

---

[1] Ана (1665–1714), кралица на Великобритания и Ирландия от 1702 г. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 6

Лондон Август, 1850 г.

Емелин Брадфорд, графиня Сейнт Леджър, седеше зад писалището си до еркерния прозорец в къщата си в Мейфеър, гледаща към Хайд Парк. Върху бюрото пред нея бе сутрешната поща, чайт, сервиран във фин китайски порцелан, кристална ваза с карамфили, доставени тази сутрин от Итън, както всеки ден през последните четиридесет години. Такава бе волята на графа и традицията се бе запазила и след смъртта му преди десет години.

В едната си ръка графинята държеше светската страница на лондонския „Таймс“, а с другата галеше снежнобялата котка, излегнала се в скута ѝ. Тя погледна над очилата си, когато една сянка засенчи сутрешното слънце.

— Да, Бътънсбридж, какво има?

Икономът протегна ръка, облечена в безукорно бяла ръкавица.

— Това пристигна току-що, мадам.

Графинята погледна плика и печата.

— Мили Боже, това е от Уинтърхър! — Хвърли бърз поглед към Бътънсбридж. Икономът я гледаше, сякаш не намираще нищо особено в необичайното вълнение на господарката си, която притисна плика към гърдите си. — Благодаря ти, Бътънсбридж. Днес няма да има отговор.

Дори Бътънсбридж да намери за странно държанието на господарката си, не го показа с нищо. Оттегли се безшумно, като затвори вратата на салона зад гърба си.

Графинята счупи печата, отвори писмото и го вдигна към очите си, за да вижда по-добре през очилата. Трябваша ѝ няколко минути, за да успокои треперенето на ръката си. Погледът ѝ мигом се стрелна към подписа в края на писмото.

Винаги ваш Едмънд Търлестан, граф Уинтърхър.

Прегледа набързо писмото. Струваше ѝ се, че сърцето ѝ ще изскочи от гърдите. След близо тридесет години почти бе забравила подобни усещания.

Поради ужасните последствия, в противен случай не бих предприел подобни необичайни мерки, за да се свържа с вас...

...Узнах името ви от анонимен източник... „Източна Индия“ се е изгубила край испанския бряг...

Безценното „Котешко око“ е откраднато... От изключителна важност е да бъде намерено и донесено в Уинтърхър... Ще финансирам цялата операция и ще заплатя каквато и да е цена, за да се наеме Николас Хоксмур да го открие... Предлагам да уточните условията и да посредничите при контактите с него... За целта ще получите десет процента възнаграждение. Не се съмнявам, че ще проявите изключителна дискретност относно тази деликатна мисия, възложена от най-високо място...

Графинята вдигна глава и погледна към парка. Внезапно планът се оформи с изненадваща лекота. Всичко беше много просто.

Сведе поглед към писмото и този път го прочете бавно, за да усети всеки нюанс, всяка ненаписана дума. Възможността сама се изпречваше на пътя ѝ. Отмести поглед към „Таймс“, по-точно към статията, която четеше допреди малко.

...Преди да се отправи към Каус, Николас Хоксмур присъства на галавечеря във Воксхол, давана от адмирал Кавендиш и съпругата му Полин. Дали е случайно съвпадение, че на следващата сутрин жена, отговаряща на описанието на Полин, е била видяна да излиза от една къща в Сейнт Джеймс, за която се говори, че принадлежи на Хоксмур? Адмирал Кавендиш потвърди, че съпругата му наистина е прекарала част от вечерта в Сейнт Джеймс в дома на болната си леля, на която ѝ прилошало от мидите,

сервирани по време на вечерята. Изглежда съпругата на адмирала също страда от неразположение, защото оттогава не се е появявала в обществото. Очаква се капитан Хоксмур да пристигне в Лондон в края на месеца със златната купа от състезанията в Каус. Дотогава препоръчваме на всички домакини да избягват мидите в менюто си.

Графинята посегна към един от тънките листове за писма и взе пачето перо. Адресира плика, както винаги при подобни обстоятелства, до получателя Николас Хоксмур, ескуайър Икабод Бритълс, Сейнт Джеймс, номер 7.

Скъпи господин Хоксмур,

Отново узнах, че някой се нуждае от услугите ви. Успехът на задачата е изключително важен. Да, сър, както обикновено, вие сам ще определите възнаграждението си. Увериха ме, че клиентът е готов да заплати щедра сума.

Доминик предаде руля в ръцете на Сайлъс дълго преди „Мисчиф“ да влезе в пристанището и да пусне котва зад „Флийтуинг“, недалеч от входа на корабостроителницата на „Райт, Фулър и Смит“. Не че при обикновени условия Доминик не бе способна да извърши подобна сложна маневра. Ала днес условията не бяха обикновени и дланите ѝ непрекъснато се потяха. Не можеше да рискува с чувствителното кормило.

Пътуването от Каус бе продължило близо два дни. След като ѝ връчи издута кесия, съдържаща уговорената сума, Хоксмур умело извоюва златната купа и наградата от сто гвинеи в състезанието на борда на „Флийтуинг“, но колкото и да бе странно, не се появи на грандиозния бал в чест на победата. Той се скри на кораба си почти веднага след състезанието и по време на цялото пътуване до Лондон остана на кормилото. Доминик би трябвало да бъде доволна от

поведението му. Тя остана дълго на долната палуба на „Мисчиф“, стиснала кожената кесия в ръка. После отиде в каютата си и поне десет пъти преброи парите. Огледа помещението, изпълнена със странно чувство на загуба и празнота. Всичко бе някак си странно обезпокоително и смуцаващо.

По време на пътуването Сайлъс се развличаше, като на няколко пъти подмами Хоксмур да участва в импровизирани състезания. Възвествяваше победата си с гръмогласни възгласи, като се постара те да бъдат чути от съперника му. Доминик не виждаше причина да сложи край на малкото му развлечение. Странно, но тя не изпита никакъв трепет от победата, докато те задминаваха „Флийтуинг“. „Мисчиф“ вече не бе нейната шхуна. След по-малко от месец едва ли щеше да познае кораба си.

— Ще трябва да поговорим относно ремонта, Хоксмур — заяви младата жена в мига, в който слезе от подвижния мостик на „Мисчиф“ и стъпи на кея до клиента си. Не бе трудно да го открие. Той стърчеше поне една глава над докерите, които се суетяха из пристанището. Доминик опъна кожените си ръкавици. — Тежестта на оръдията ще има много лош ефект върху ватерлинията и баласта, да не говорим за всичките онези отворителни промени, които смятате да предприемете с долните палуби на кораба ми.

Той повдигна върха на шапката си и кимна.

— Желая ви приятен ден, госпожице Уилъби — отвърна той, а в очите му блеснаха игриви пламъчета. Изглеждаше толкова елегантен, че Доминик почти очакваше да го види как се изпъва и траква с токовете на ботушите си. — Предполагам, че искате да ми изложите принципното си становище по въпроса, тъй като корабът вече не е ваш. Предполагам да го обсъдим в кабинета на моя адвокат. Там ще можем да подпишем и договора. Освен това ще ви напиша чек за останалата сума.

— Добре. Ще поговорим, когато отидем там. Но това може да почака. — Тя се завъртя на пети.

Хоксмур я настигна.

— Нима не си искате парите?

Доминик ускори крачка.

— Разбира се, че си искам парите. Но това може да почака.

— Разбирам. Имате по-важен ангажимент.

— Да, доста по-важен.

— Очевидно.

Тя спря, когато стигна до покритата с каменна настилка улица, и полите на роклята ѝ се развяха зад нея. Огледа оживената улица, задръстена с каруци, екипажи и минувачи, после забеляза, че Хоксмур е застанал до нея. Примигна срещу него и махна с ръка.

— Вие можете да си вървите, господин Хоксмур.

— Помислих, че предпочитате да ви хвана някой файтон.

Тя се повдигна на пръсти, за да погледне през рамото му, после махна с ръка, за да спре един минаващ файтон.

— Ще се оправя, благодаря ви.

— Сама?!

Ръката ѝ се отпусна, когато празният файтон мина покрай нея, без да спре.

— Да, сама. В Ню Йорк винаги се движа сама.

— Къде е вашият телохранител Стийл? Точи си зъбите срещу нищо неподозиращите англичани?

— Не, те са достатъчно остри след пътуването от Каус до тук. Както сам знаете, наложи му се да предъвка от онова английско дърво.

— Явор — отсече той. — Най-твърдото, което може да се намери в Англия.

Тя му хвърли кос поглед и усети как устните ѝ потрепнаха.

— Стийл е на гости на един свой стар приятел, с когото някога са пътували заедно. Сега държи кръчма на крайбрежния булевард. Та той убеждава Сайлърс да му стане съдружник. Ще му кажа, че сте питали за него.

— Ще ви бъда задължен. Въпреки че се питам що за телохранител е, щом позволява на една млада жена да скита сама из лондонското пристанище.

— Той ми има доверие.

— Въпросът не е в това да има доверие на вас, госпожице Уилъби. Моля, позволете ми. — Хвана я леко подръка и небрежно вдигна пръст във въздуха. В същия миг сякаш изневиделица от сенките изникна една черна, лъскава карета и спря пред тях.

— Какви великолепни животни — промълви Доминик, възхитена от прекрасните коне, които танцуваха пред каретата.

Ала преди да успее да даде нарежданията си на кочияша, който скочи от капрата, за да отвори вратата, Хоксмур я хвана под лакътя и ѝ помогна да се качи. Тя се стовари върху тапицираната със златисто кадифе седалка и бе толкова смаяна от пискюлите, полюшващи се от разкошната завеса на прозореца, че не забеляза как Хоксмур я последва. Подскочи стреснато, когато коляното му се допря до крака ѝ.

— Вие няма да дойдете с мен — тросна се младата жена, събра колене и ги отмести колкото се може по-надалеч от него. — Така че не се настанявайте. — Въпреки това той се разположи удобно на срещуположната седалка.

— Няма да ви оставя да ми се изплъзнете толкова лесно.

Доминик приглади полите си.

— Не се опитвам да ви се изплъзна, господин Хоксмур. Просто искам да посетя брат си сама. Нима молбата ми е толкова неразумна?

— За една млада жена? Да, повече от неразумна. — Наведе се напред и Доминик инстинктивно се отдръпна и се притисна към облегалката. Хоксмур хвана дръжката на вратата и извика към кочияша. — Карайте към корабостроителницата на Уилъби.

Каретата потегли. Доминик наблюдаваше как Хоксмур се облегна назад, свали шапката и ръкавиците си със самочувствието на човек, намиращ се в свои води. Тя внезапно се почувства така, сякаш остриите зъбци на капана са щракнали около нея.

— Вие май познавате кочияша.

— Разбира се, че го познавам. От пет години Нейт работи при мен. Не се тревожете. Знае пътя.

Младата жена усети как цялото ѝ тяло се опъва като струна. Внезапно изпита желание да не се докосва до нищо, изправи гръб и стисна ръце в скута си. Разкошната карета ѝ се стори още едно доказателство за порочността на този мъж.

След като можеше да развратничи върху палубата на кораб, то нищо не му пречеше да го направи и в една затворена карета. В главата ѝ избухнаха стотици образи. Полазиха я обезпокоителни тръпки и тя пое дълбоко въздух.

— Аз не се нуждаю от помощта ви, господин Хоксмур. Мога и сама да си наема карета.

— О, не се и съмнявам. Просто защитавам инвестициите си. Трудно може да се намери толкова добър корабостроител като вас,

госпожице Уилъби. Няма да рискувам да ви оставя да се загубите.

— Никога досега не съм се губила, господин Хоксмур. Притежавам отлично чувство за ориентация.

— Аха. Кога за последен път сте били в тази част на Лондон?

Доминик се замисли за миг, подръпвайки с върха на пръста си долната си устна.

— Преди петнадесет години. Тогава бях на десет. Беше решено да остана в дома на едно много богато семейство под надзора на тяхната гувернантка.

— Предполагам, че не сте го решили вие.

— Ами това е очевидно! — Доминик усети как в гърдите ѝ се надига гняв и неспокойно се размърда. — Кое момиче ще се зарадва да го оставят в една огромна, претъпкана с мебели стара градска къща, със седем разглезени деца, с един тлъст мирови съдия, дребнавата му жена и надута стара гувернантка, докато родителите му се развличат цяла година на увеселително пътешествие из Средиземно море? Във всеки случай не и аз.

— Предполагам, че не сте се примирили с положението.

— Естествено. Избягах. Е, предполагам, че е отвратително да изчезнеш, без да кажеш нито дума — не че измъкването ми посред нощ, преоблечена като домашна прислужница, не беше — обаче аз все пак оставих писмо. И известна сума, за да компенсирам неприятностите, които им причинявах. В крайна сметка онзи човек бе достатъчно любезен да ме приеме в дома си. Той бе предложил да се грижи и за Дру, но по това време брат ми се намираше в частното училище на Пембрук. То е само за момчета.

— Да, знам.

— Да не би да сте учили там?

Смехът му бе кратък, но сякаш вътрешността на каретата мигом се оживи.

— Аз съм получил доста по-обикновено образование, госпожице Уилъби. Подозирам, че в това отношение си приличаме. Едва ли сте имали гувернантка, докато сте били на борда на увеселителния кораб на родителите си, така ли е?

Доминик не можа да сдържи усмивката си.

— Не, слава Богу. На мама не ѝ даде сърце отново да ме остави на сушата. Тя е много... нежна. Мисля, че остана доволна, когато ме

откриха, скрита зад едно каче с пушена риба. Колкото до баща ми, той просто повече ми нямаше доверие да ме остави на брега. Така че ми позволиха да остана. Бях много щастлива. Разбира се, след онази случка никога повече не се докоснах до пушена риба. А и имах и Сайлъс.

Той присви очи.

— И това ви е било достатъчно.

Поради някаква причина ѝ се стори, че не ѝ повярва.

— Да, беше повече от достатъчно. От него се научих как да правя макети на кораби, а след това и как да ги проектирам. А през това време видях света. Не се нуждаех от нищо повече. — Повдигна края на завеската. — Ето че пристигнахме. — Гласът ѝ заглъхна, когато каретата спря пред една голяма дървена постройка с доста запуснат вид. Прииска ѝ се надписът върху високите врати да не гласеше: Корабостроителница „Уилъби“.

— Хм, доста странно. Мястото изглежда някак си... — Младата жена преглътна буцата, заседнала на гърлото ѝ.

Хоксмур се наведе напред и се взря през прозореца.

— Изоставено — довърши вместо нея.

Доминик се извърна към него. Близо... беше твърде близо. Усети дъха му върху лицето си и внезапно се скова. Той бе втренчил поглед в устните ѝ.

— Ще огледам наоколо. — Гласът му бе приглушен и някак си странно интимен. — Останете тук.

Тя отвори уста, но той се наведе и излезе. Доминик изгледа свирепо гърба му. Вятърът подхвана краищата на палтото му и те изплюяха по стената на каретата.

— Да остана, как ли пък не!

Младата жена скочи от каретата и забърза след него. Настигна го пред затворените двойни врати.

— Заключено е — промърмори Хоксмур и посочи към катинара. Доминик прехапа долната си устна и погледна към спътника си. Странно, но този дявол изглеждаше загрижен... опасно красив и вълнуващо загадъчен, но в същото време искрено загрижен. Смайващо и нетипично за подобен човек...

— Той не е тук — обади се тя. — Явно няма никой.

— Къде живее брат ви?

— На Риджънт Парк, номер 3. Поне това бе адресът, на който изпратих последното си писмо. Но вие не сте...

Той я сграбчи за ръката.

— Да вървим.

— Няма да дойдете с мен — възпротиви се тя, докато той я вдигна и я качи в каретата, сякаш бе лека като перце.

— И да ви оставя сама да разрешите тази загадка? — Надникна през вратата и ѝ се усмихна ослепително. Дяволитите пламъци в очите му накараха кръвта ѝ да кипне. — Моя скъпа госпожице Уилъби, нищо не е в състояние толкова бързо да привлече вниманието ми, както една мистерия, която трябва да бъде разрешена. Сега вече нямате никаква надежда да се отървете от мен. — Обърна се, извика нещо на кочияша, после се качи в каретата.

Доминик се сви в най-отдалечения ъгъл и се втренчи през прозореца. Усещаше пронизващия му поглед с всяка клетка на тялото си. Нещата не се развиваха никак добре. Корабостроителницата изглеждаше обезпокоително пуста. Дру не се намираше там, където всеки собственик на корабостроителница би трябвало да бъде в средата на деня. И Хоксмур бе станал свидетел на всичко това. Никак не бе добре за бизнеса с един богат клиент.

На всичко отгоре Доминик не можеше да се отърси от чувството за надвиснала опасност. Нещо не бе наред.

— Всичко това си има обяснение — заговори Хоксмур с толкова нежен глас, че тя мигом се почувства успокоена. Прииска ѝ се да му повярва, да остави всичко в ръцете му...

Какво?

Стисна ръце в скута си.

— Разбира се, че си има обяснение — рязко рече Доминик. — Не е нужно вие да ми го казвате. Дру е умен и отговорен бизнесмен, в противен случай татко не би му възложил управлението на лондонския клон на компанията. Сигурна съм, че има основателна причина да затвори по средата на седмицата. Изобщо не съм притеснена. Ни най-малко.

Хоксмур не каза нищо, независимо дали отговорът ѝ го задоволи или не, и я остави да гледа необезпокоявана през прозореца, докато каретата не спря на Риджънт Парк. Доминик отблъсна грубо ръката на Хоксмур, който и бе помогнал да слезе, и забърза към стълбите на

къщата. Бутна входната врата, прекоси преддверието и тръгна към стълбите, които водеха на втория етаж. Тежките стъпки на Хоксмур отекваха след нея. Би трябвало да се чувства по-спокойна в негово присъствие, особено заради огромния му ръст и сила, тъй като се намираще сама на това непознато място. Но не беше така. Искаше да свърши тази работа сама, да намери Дру, за да бъде единствен свидетел на евентуалните неприятности.

Никой не отговори на почукването ѝ. Тя натисна дръжката, но вратата бе заключена. Доминик почука по-силно и извика името на брат си. Отново никакъв отговор. Пак почука и извика по-силно.

— Може би е заспал — каза тя след няколко минути.

— Едва ли някой продължава да спи след целия този шум.

Тя извърна глава към него. Бе се облегнал нехайно на стената. Изглеждаше самодоволен и уверен в непогрешимостта си.

— Е, значи имам висок глас. Какво лошо има в това, по дяволите?

Едното ъгълче на устната му се повдигна едва забележимо нагоре и очите му развеселено блеснаха в полумрака на коридора.

— Няма нищо лошо в това една жена да вика силно.

По някакъв начин в тона, с който изговори „да вика силно“ прозвуча сладострастен намек. Той си играеше толкова умело с нея, че ѝ идеше да потъне вдън земя от неудобство.

— Искате ли да разбия вратата? — попита той. Доминик прехапа устни.

— Не знам. Това законно ли е тук? Не съм сигурна дали...

— Вдигнете ръцете си така, че да мога да ги виждам, и се обърнете или ще пробия по една дупка в главите ви.

Младата жена замръзна. Беше сигурна, че са нападнати от свиреп разбойник. Не виждаше нападателя, защото Хоксмур го закриваше изцяло, но си го представи висок и мършав, без зъби, с по един пистолет във всяка ръка, дебнещ в сенките. Погледна към Хоксмур. А той...

Нима ѝ намигна?

Преди да успее да реагира, той се извърна рязко, бутна я зад гърба си и обвини ръка около кръста ѝ. Доминик се опита да надникне, ала той го бе предвидил и не ѝ даде да мръдне. Вълненият плат на

сакото му погъделичка носа ѝ. Той ухаеше на... солени морски пръски и топъл бриз. Искаше ѝ се да вдъхне с пълни гърди този аромат.

— По-полека, човече — изръмжа Хоксмур. Доминик усети спокойните и насмешливи нотки в гласа му. Изведнъж се почувства уверена и защитена. Част от нея се вкопчи в това усещане. Друга част се опиваше от топлината на силната му ръка върху кръста ѝ. Трета се опитваше да ѝ припомни, че този човек бе един от най-порочните и развратни мъже в Лондон.

— Свали този пистолет и нека си поговорим като разумни хора.

— Никакви разговори няма да има, докато не си получи наема. — Щракването на предпазителя отекна в коридора. И не се опитвайте да ме убеждавате, че другия месец ще платите. Проклетникът Уилъби го казва всеки месец и досега му вярвах. Той е един изискан, млад господин, по-млад от вас. Облечен е в скъпи дрехи като истински благородник. Винаги е придружаван от дама, а аз знам, че дамите обичат джентълмени с пълни джобове. Така, че му вярвах. А после взе, че замина.

Доминик се извъртя и най-после успя да надникне иззад широкия гръб на Хоксмур.

— Заминал? — ахна тя и примигна срещу „свирепия разбойник“. Мъжът не бе по-висок от нея, с тесни рамене, червендалести страни и голям нос. Върху главата му стърчаха редки побелели кичури. Панталоните му бяха свлечени под корема и се придържаха с една тиранта. Изпод оръфаните им краища се подаваха босите му крака. Приличаше на стреснат от съня си мъж, разбуден от истерични женски викове. — Къде е заминал? — попита Доминик.

Мъжът изсумтя.

— Да обикаля из онези бърлоги край пристанището за опиум. Там свършват всички, когато пропилят парите си.

Доминик се наежи от възмущение.

— Моят брат не се занимава с опиум, сър — високомерно го измери с поглед тя.

— Какво ви дължим? — намеси се Хоксмур и пхна ръка в джоба на сакото си.

— Достатъчно, господин Хоксмур — рязко рече Доминик и припряно зарови из чантичката си — Аз ще заплатя на този джентълмен за... — Колко казахте, че ви дължи брат ми, сър?

— Наемът за шест месеца, госпожо. Това прави... — Мъжът завъртя очи към тавана, цъкна с език, после сви рамене. — Да кажем три лири.

Доминик пъхна монетите в ръката му.

— Вземете шест и смятайте, че ви е платено до края на годината.

Мъжът ѝ отправи една беззъба усмивка и мушна пистолета в колана си.

— Благодаря ви, госпожо. — Кимна към Хоксмур. — А също и на вашия съпруг, задето не ме проста на земята с юмруците си.

Доминик го зяпна сащисана.

— Той не е...

Но мъжът вече се бе обърнал и се качваше нагоре по стълбите, мърморейки си нещо под нос и броейки монетите.

Обърканата Доминик метна един кръвнишки поглед към Хоксмур.

— Защо ще мисли, че?... — Стисна устни и поклати глава. — Всъщност няма значение. Дру се е изгубил.

— Не съвсем. Да вървим. Имам предчувствие.

— Това никак не ми харесва — промърмори младата жена, но Хоксмур я хвана под ръка и я поведе към стълбите.

— Това е бордей, където се продава опиум, така ли?

— Не. Това е клуб за джентълмени. — Николас леко се усмихна, когато Доминик нерешително спря на улицата. Стисна по-силно ръката ѝ и я поведе към задния вход на клуба на Джей.

Подметките ѝ се плъзнаха по каменната настилка.

— Не мога да вляза там.

— Можете, щом сте с мен, а и ние ще използваме задното стълбище. — Наведе глава, докато перото на шапката ѝ погъделичка носа му. — Искате да намерите брат си, нали? В такъв случай трябва да ми се доверите.

— Чудя се колко ли жени са чували точно тези думи от вас, а после са съжелявали за доверчивостта си?

— Николко — натъртено отвърна той. — Уверявам ви, че и вие няма да съжелявате. Само си дръжете устата затворена и оставете приказките на мен.

— Със сигурност няма да го направя. На карта е заложен животът на моя брат и...

С един замах той я завъртя и я притисна към себе си. Почувства се изненадващо добре, тя сякаш бе създадена за него. Мисълта секна дъха му и думите му прозвучаха по-рязко, отколкото бе възнамерявал.

— Вие сте дяволски умна жена, но се държите така, сякаш нямате капка ум в главата си. — Пренебрегна възмутеното ѝ възклицание и вместо това впи поглед във влажните ѝ разтворени устни. Да, устата ѝ бе великолепна. Предизвикваше такива диви и необуздани фантазии. Заби пръсти в ръцете ѝ, едва устоявайки на желанието си да я разтърси. Вместо това наведе глава и се потопи в очите ѝ.

— Госпожице Уилъби. — Името ѝ прозвуча по-скоро като хриплив стон. Приличаше на въздишка на поражение. Внезапно разбра защо баща ѝ не бе имал друг избор, освен да я вземе със себе си по време на пътуванията си. — Вашият брат не желае да бъде намерен. Явно е взел всички мерки, за да изчезне. Но ако е тук, аз ще го намеря. Просто трябва да ме оставите да го направя.

Тя примигна насреща му с огромните си и искрящи очи. Господи!

Ръцете му се плъзнаха надолу и уловиха нежните ѝ длани. Тя не се отдръпна. Хоксмур усети как пръстите ѝ се свиха в шепата му.

— Това се казва добро момиче — прошепна той. Усещаше, че да му се довери, да повярва на когото и да било бе много трудно за нея.

Николас се обърна към вратата и тихо почука, питайки се защо, по дяволите, изведнъж му стана задушно. Проклето пътуване. Това бе причината. Не бе спал достатъчно. Не бе имал достатъчно време, за да остане сам и да си почине.

Вратата изскърца и се отвори. Николас кимна към Цезар, после посочи към Доминик.

— Тя е с мен.

Двамата пристъпиха вътре, Цезар затвори вратата зад тях и ги побутна в мрака.

— Джей е... — започна Цезар.

— Знам пътя — прекъсна го Николас, стисна ръката на Доминик в своята и я поведе надолу по коридора. Тя бе странно притихнала, тревожно смирена и покорна. Пристъпваше страхливо и нерешително.

Хоксмур стисна зъби. Що за мисли му минаваха? Особено в място като това. Сладкият мирис на опиума обикновено възбуждаше

страстта и разгаряше желанията. Никога досега това място не му се бе струвало толкова мрачно и потискащо. И със сигурност никога не бе изпитвал желанието да закриля жена от покварата му.

Поколеба се в края на коридора, сви по друг и в дъното спря пред затворена врата. Не си направи труд да почука. Двамата с Джей се познаваха от години.

— Къде е Уилъби? — попита, когато вратата се отвори. Джей не стана от бюрото. Погледна го, после спря очи на Доминик, която бе стиснала ръката му с ледените си пръсти.

— Информацията ще ти струва пари, Николас — накрая изрече Джей.

— Нима? Той няма пари, за да купи лоялността ти.

— Именно. — Едната ѝ изписана вежда се изви нагоре и лицето ѝ придоби тъжен израз в пълно противоречие със закоравелите ѝ черти. — Не можах да го отпратя. Той е тук вече почти цяла седмица. Ти много добре знаеш, че той... не е като теб и останалите.

— Не, не е. — Николас пхна ръка в джоба си и измъкна тежка кесия с монети. Хвърли я върху бюрото на Джей и изгледа с презрение как алчните ѝ ръце я сграбчиха. В крайна сметка съдържателката на този бордей разбираше само един език. — Къде е?

Стиснала лампа в едната си ръка, тя ги поведе из лабиринта от коридори. Минаха покрай спуснати завеси, иззад които се виеха кълбета дим, натежали от тежкия дъх на опиум, и се разнасяха приглушените стонове на задоволени любовници. Доминик вървеше плътно зад него. Николас се питаше дали осъзнава, че ръката му се притиска в гърдите ѝ. Чувстваше дъха ѝ, парец кожата му, сякаш тя бе скрила лице в дланта му.

Поради каква причина бе решил, че тя е безстрашна и нищо не може да я смути?

Джей спря в края на коридора със затворени врати от двете страни. Бръкна в джоба на полата си и извади ключ. Поколеба се и погледна към Николас.

— Странно, но никога досега не съм допускала, че притежаваш човеколюбив — промърмори тя. — От двадесет години те познавам, но тази страна от характера ти е била тайна за мен. — Погледна към Доминик и в погледа ѝ блесна странна искра. Николас започна да губи търпение.

— Отвори вратата — изръмжа той. Джей го изгледа остро.

— И проявяваш такова нетърпение. Кой би си помислил. — Изви устни и пъкна ключа в ключалката. Николас бутна вратата и застана пред Доминик. Нещо... миризмата...

Грабна лампата от ръцете на Джей и я вдигна. Малката стая се освети от мъждивата светлина. По пода се виждаха разхвърляни дрехи. Върху една табла имаше развалени остатъци от храна. Въздухът бе натезал от миризмата на изветрял алкохол, спарени дрехи и мръсни тела. В средата на леглото, сред смачкани чаршафи и завивки лежеше Дру Уилъби.

Николас пристъпи в стаята. Доминик мина покрай него и се спусна към брат си.

— Дру... — Отпусна се на колене, наведе се над него и сложи ръка на гърдите му. Николас чу облекчената ѝ въздишка. — Той... спи. Той е... — Отдръпна се. — Повърнал е върху себе си. — Но не стана, не изписка, не припадна, не ѝ прилоша. И не помоли Николас да го почисти. Вместо това отвори чантичката си, измъкна носната си кърпа и започна да бърше лицето на брат си.

Николас я наблюдаваше. Защо не бе изпаднала в ярост? Този мъж заслужаваше да лежи в собствената си мръсотия. И много повече заслужаваше гнева ѝ, както и презрението ѝ, задето бе пропилял парите на компанията, а без съмнение и личните си средства. Това бе повече от очевидно. Жените и картите обикновено погубваха мъже като младия Уилъби. Николас си припомни страстната му защита и благородството, което бе проявил към капризната и вятърничава Сабин. Сигурно си въобразяваше, че е рицарят закрилник на онази проститутка. Нещастник и наивник. Проклет романтичен глупак.

Хоксмур се приближи до леглото и отпусна ръка върху рамото на Доминик. Гласът му заседна в гърлото. Тя говореше напевно, с нежен и мелодичен глас. Глас, който звучеше странно в тази дяволска дупка. Неземен и ангелски глас.

— Достатъчно — дрезгаво рече той. Пренебрегна смаяния ѝ поглед, наведе се и хвана брадичката на Уилъби. Едноседмичната набола брада одраска пръстите му. Залюля брадичката му напред-назад, но главата на младежа остана отпусната, а очите му затворени. От него се разнасяше отвратително зловоние.

— Нещо не е наред с него, нали? — задавено промълви Доминик и Николас усети как някаква ръка стегна гърдите му.

— Не е нещо, което изтрезняването няма да излекува. Да вървим.

— Хоксмур метна отпуснатото тяло на Дру през рамо, изгледа предупредително Джей и излезе от стаята.

ГЛАВА 7

Когато Доминик най-после затвори вратата на спалнята зад гърба си, здрачът се бе спуснал зад прозорците, закрити с дантелени завеси. Подпря ръка на гладкото дърво и затвори за миг очи, опитвайки се да спре пулсиращата болка в слепоочията си. Чувстваше се изтощена и силите ѝ бяха изцедени докрай.

— Изглеждате много по-зле от брат си. Ето, вземете. — Една топла чаша се озова в ръката ѝ. — Пийнете.

Гласът на Хоксмур подежда като камшик върху оголените ѝ нерви. Отърси се от мислите си и се опита да си придаде твърдото изражение на човек, който може да се справи с всичко и при всякакви обстоятелства. Ала в мига, в който погледите им се срещнаха, младата жена се почувства неочаквано слаба и уязвима.

Той ѝ се усмихна, скръсти ръце пред гърдите си и нехайно се облегна на стената. Беше свалил сакото и вратовръзката си, навил ръкавите до лактите си и разкопчал няколко копчета на ризата си. Изглеждаше така, сякаш си бе у дома.

— Не го възприемайте като обида, госпожице Уилъби, но и най-издръжливите се нуждаят от чаша силно кафе, за да подкрепят силите си.

Искаше ѝ да му отвърне с нещо язвително и остроумно, но ароматът на кафе бе прекалено примамлив, а и духът ѝ бе твърде съкрушен. Вдигна чашата, вдъхна уханието и отпи глътка. После още една и още една. Устните ѝ се разтвориха и от тях се изплъзна блажено възклицание, преди да успее да го спре.

— Има такъв аромат — избъбри тя. — Има нещо в аромата и топлината. Толкова е успокояващо. — Погледна колебливо към него, усещайки, че думите сами изскачат от устата ѝ. — Благодаря ви, господин Хоксмур, днес направихте толкова много за мен.

Внезапно се почувства неудобно под втренчения му поглед, а може по-скоро от факта, че му бе задължена. Излезе и тръгна към всекидневната. Отвори вратата и се закова на прага. Докато се бе

грижила за Дру, някой бе почистил мръсния апартамент на брат ѝ. В камината гореше огън. Лампите бяха запалени. Хоксмур очевидно дори бе намерил кафе и го бе сварил.

Чу го как влиза в стаята след нея. Младата жена приближи до камината и се загледа в пламъците, питайки се защо се чувства толкова неловко. Искаше ѝ се той да си тръгне. Остави с трепереща ръка чашата върху полицата над камината.

Хоксмур се приближи.

— Още не се е събудил — каза той и се подпря на полицата, но не погледна към огъня, а впи очи в нея.

— Не.

— Ще имате нужда от съвет как да се оправите в цялата тази бъркотия. Позволете ми да ви препоръчам своя адвокат, Икабод Бритълс. Той може...

Тя се извърна към него с вирната брадичка. Беше изула обувките си в спалнята на Дру. Без тях Хоксмур се извисяваше застрашително над нея.

— Много мило от ваша страна, господин Хоксмур, но в момента не се нуждая от ничий съвет.

— Брат ви е без пукната пара — безцеремонно заяви той, изказвайки на глас това, за което Доминик не искаше да мисли, а още по-малко да го обсъжда точно с него. — Пропилял е всичките си пари на карти и за жени. В мига, в който кредиторите му го открият, ще го тикнат в затвора за длъжници. Да не говорим какво междувременно ще го сполети от вбесените изоставени любовници, които навярно ще наемат неколцина главорези, за да си разчистят сметките с него. Цялата работа е безнадеждна. На сутринта пред вратата ви ще има опашка от възмутени кредитори.

— Ще заплатя на всеки един.

Лицето му се изопна.

— Ще вземат от вас много повече, отколкото той им дължи.

— Не, няма. Тази нощ ще прегледам счетоводните книги и ще оправя всичко.

— Вие не разбирате що за хора са това — изсъска Николас. — Те не са благородните джентълмени, които се забавляват с ветроходни състезания. Нито пък приличат на елегантните и любезни търговци от Ню Йорк, които познавате. Те са една мазна, непочтена сган, която не

притежава никакъв морал, не се ръководи от никакви правила и със сигурност не цени хорския живот, нито пък уважава жените.

— Ха! И чувам това точно от вас! Смея да заявя, че днес наистина надминахте себе си, господин Хоксмур!

Той направи една крачка към нея.

— Чуйте ме, по дяволите! Сега не е време да се правите на героиня, нито да се впуснете в каквато и дяволска игра да сте замислили. Нямайте никаква представа в какво се е замесил брат ви.

— Струва ми се, че това не е ваша грижа, господин Хоксмур. — Тя се опита да се извърне, но той я хвана за ръката. Пръстите му сякаш изгориха като с нажежено желязо кожата ѝ. Доминик го изгледа свирепо.

— Мисля, че е най-добре да си вървите — процеди през зъби тя.

— Тъкмо в това се състои проблемът ви — промърмори той и я притегли към себе си. — Прекалено много мислите и е крайно време някой да вземе решителни мерки.

Доминик усети как и последните ѝ съпротивителни сили се стопяват.

— Когато оставя мисленето и действията на друг, аз се чувствам разочарована.

— От вашия брат със сигурност.

— На първо място от него.

— Не можете сама да направите този свят съвършен.

— Мога поне да опитам!

— Ами ако ви убият, докато опитвате? — Черните му вежди се извиха нагоре. — Май не сте помислили за това, пали?

Тя отвори уста, но не може да признае нито звук. Никога досега не ѝ бе минавало през ума, че нейният живот или този на Дру могат да бъдат в опасност.

Хоксмур се взираше в устните ѝ с поглед, който накара стаята да се завърти около нея.

— Вие не подозирате, че съществува и друг свят, съвсем различен от вашия, нали? Свикнала сте всичко да е чисто, бяло и слънчево, правилата да са съвсем ясно определени и усмивките никога да не помръкват. Да няма опасност, да не съществува нищо, с което да не можете да се справите. Всичко е просто, предсказуемо и вие се задушавате в уютния си пашкул.

Да, Доминик не можеше да диша. Той сякаш я поглъщаше и изпиваше с поглед. От него се излъчваше сила, която обгръщаше цялото ѝ същество и го караше да тръпне. Отблясъците на огъня танцуваха върху кожата му. Лицето му бе близо, а тялото му я притискаше като тежка стомана. Имаше чувството, че се разтваря и изчезва.

— Вие не се страхувате от опасностите — дрезгаво рече той. Не го отричайте. Виждам го в очите ви. Почувствах го, когато бяхме в клуба на Джей. Усетих го в библиотеката в Каус. Вие ще криете главата си като дете, докато жената във вас най-последно надделее. Толкова дълго сте си го забранявали, че сега сте зажаднали за това.

— Не, не... — задавено прошепна тя и се опита да се отскубне от хватката му.

Ала той я стисна по-силно.

— Построили сте най-бързия кораб, който някога е кръстосвал моретата. Готова сте да рискувате живота си, за да докажете уменията си. Нима искате да ме убедите, че никога не сте си мечтали да посетите всички онези места, където са били родителите ви? Места, които не сте видели, затворена в малката си каюта на долната палуба, майсторейки макети на кораби? Ето защо не можете да понесете мисълта да се разделите с „Мисчиф“.

— Мога да накарам да ви арестуват за незаконни действия! — избухна младата жена.

— Няма да ми е за пръв път — с измамно тих глас отвърна той. В този миг изражението на лицето му бе толкова порочно, че Доминик се изплаши. Особено когато стисна здраво ръцете ѝ и я повдигна толкова високо, че краката ѝ се разлюляха над пода. Тя се опитваше отчаяно да не мисли, че гърдите ѝ се притискат в неговите, а бедрата му — в нейните. Ала не можеше да пренебрегне дивата, изгаряща жар.

Погледът му не се откъсваше от устните ѝ.

— Това е истинска лудост. Вие сте най-вбесяващата жена, която някога съм познавал. Изобщо не сте мой тип. Говорите твърде много. Прекалено сте самоуверена. Въобразявате си, че знаете всичко, но макар че имате изключителни познания за корабите и морето, нямате и най-малка представа за истинския живот. И въпреки това не мога да спра да се интересувам от вас. Има нещо много озадачаващо във всичко това, нещо, което трябва да разбере.

Притисна я още по-плътно към себе си.

Тя примигна насреща му, обзета от внезапен студ. Устните му бяха леко извити и кой знае защо младата жена се почувства спокойна и уверена. Близостта му вече не ѝ се струваше толкова плашеща.

— Затвори си очите — прошепна Николас.

— Няма. Аз... — Устните му докоснаха нейните. Тя пое дълбоко дъх и притвори клепачи.

Не се почувства на седмото небе. Не, ни най-малко. Изведнъж ѝ се стори, че стаята сякаш се завъртя около нея. Ала дори и със затворени очи този шеметен вихър не спря, усилваше се все повече и повече, отнасяйки я към някакви непознати дълбини.

Внезапно усети, че се задушшава, обгърната от уханието му, от топлината на устните му, от силното му и великолепно тяло, също както през онази нощ...

Извърна глава.

— О, Господи! — задъхано промълви младата жена, сякаш бе преплувала две мили в развълнувано море.

— Съгласен съм. — Гласът му бе дрезгав и дълбок.

Доминик нямаше сили да го погледне. Краката ѝ омекнаха. Той се отдръпна леко, но ръцете му продължаваха да стискат раменете ѝ като със железни скоби.

— Нараних ли ви? — попита Николас. Боже, звучеше искрено загрижен.

— Не — прекалено бързо отвърна Доминик. Поклати глава и докосна устните си с пръсти. — В-вие бяхте... твърде... нежен... не съм го очаквала от вас. — Погледна го. — Не че съм очаквала да... нали разбирате...

— Целувка.

— Да... искам да кажа, не и с... досещате се.

— С мъж.

— Не, дяволите да ви вземат. С клиент.

— Разбира се. — Наведе глава и се взря в очите ѝ. Доминик нямаше как да не забележи развеселените пламъчета в неговите, насмешливата извивка на устните му.

— Няма да кажа на никого — обеща ѝ.

— Нито пък аз. — Постара се да отговори с увереност, каквато не чувстваше. Струваше ѝ се, че всичко това го забавлява по някакъв

начин. Навярно бе незначително приключение за него, като се имаше предвид славата му на развратник. В гърдите ѝ се надигна възмущение. — Разбира се, това няма да се повтори.

— Разбира се.

— Никога.

— Естествено.

Само ако можеше да му повярва... Отстъпи крачка и неволно притисна длан към гърдите си. Усещаше ги странно напрегнати и чувствителни, особено връхчетата им. Никога досега не бе изпитвала подобно нещо.

Ужасена Доминик се обърна, взе сакото и вратовръзката му, които бяха захвърлени върху облегалката на дивана.

— Утре сутринта ще се срещнем в кабинета на вашия адвокат — с овладян глас рече младата жена. Загледа се в дрехите, които държеше. Усещаше, че той я наблюдава. Една част от нея я подтикваше да приближи сакото към носа си, да вдъхне отново аромата му, който вече ѝ бе познат.

— Ще изпратя каретата да ви вземе — каза Николас и се протегна да вземе сакото. Ръката му покри нейната. — И не си губете времето да ми възразявате.

— Не съм толкова глупава, господин Хоксмур.

— Да, не сте. — Стисна нежно ръката ѝ, завърза вратовръзката си, наметна сакото и се упъти към вратата.

Доминик се вкопчи в облегалката на дивана, опитвайки се с всички сили да не гледа след него. Не разбираше защо движенията му ѝ действаха толкова омагьосващо. Разбира се, ако погледне навярно ще успее да разбере какво я привлича толкова силно.

И понеже бе разумна и практична натура и искаше да намери отговор на тези обръкващи я въпроси, тя погледна.

Той наистина притежаваше великолепна фигура. Строен и гъвкав, с мускулесто и силно тяло, той приличаше на съвършен модел на кораб. Разбира се, дрехите още повече подчертаваха физическите му достойнства. Сигурно бе похарчил цяло състояние за тях. Докато го гледаше, си мислеше... не, по-скоро усещаше как дълбоко в нея се надига едно силно, болезнено желание.

Той я караше да изпитва копнеж.

Навярно същото изпитваха още много жени по света, които въздишаха, стенеха задъхано, проснати върху бюрата, молейки го да не спира, да не ги изоставя точно в този миг.

Как искаше още една целувка.

По дяволите!

Внезапно той се обърна, сложил ръка върху дръжката на вратата. Доминик се ужаси, задето я бе хванал, че го гледа. Да, май не само го гледаше. Не разбираше какво, но имаше още нещо. Грабна виновно една кадифена възглавничка и започна нервно да я мачка.

Мъжът изглежда се колебаеше.

— Колкото до онова, което казах по-рано...

— Всичко е наред. Имате право на собствено мнение.

— Обикновено не го изразявам на глас. — Изглежда я продължително.

Доминик усещаше езика си странно надебелял. После осъзна, че след миг той ще си тръгне, и изстреля на един дъх:

— Разбрахте ли това, което искахте да знаете? — Господи, ставаше безсрамна. Откъде идваше тази дързост? Да моли един мъж да й каже какво мисли за целувката ѝ, сякаш я бе грижа за мнението на един донжуан.

— Боя се, че отговорът ми убягна, госпожице Уилъби. Поне за тази вечер. — После се обърна и излезе.

Николас спря пред каретата си и погледна кочияша.

— Иди да вземеш Григс и Хатън, Нейт. Сигурно са в кръчмата на Мърси на пристанището и се наливат с бира.

Кочияшът кимна, прибра пешовете на палтото си и се приготви да скочи от капрата, за да отвори вратата. Николас вдигна ръка, за да го спре.

— Аз няма да дойда.

Нейт намести шапката си.

— Сър?

— Ще почакам тук, докато се върнеш.

Мъжът огледа улицата.

— Сигурен ли сте, сър?

— Напълно.

Нейт изгледа господаря си за миг, после лицето му светна и устните му се разтеглиха в широка усмивка.

— Виноват, сър. Сигур тук сте довели онова девойче, нали, сър?
— Нейт посочи с глава към сградата и сниши глас: — Готино парче е, не ще и дума. — В следващия миг запремига, преглътна и пребледня. Николас се запита какво го бе изплашило толкова... със сигурност едва ли е било изражението на лицето му. Или пък бе тъкмо това? Изпита... да, точно така, собственическо чувство, когато Нейт нарече госпожице Уилъби „готино парче“. Собственическо?

— Не че тя не е свястно момиче, сър. — Запелтечи Нейт. — Хубаво момиче, макар да не е голяма красавица. Ако ме питате, сър, струва ми се, че има нужда от някой, дето да се грижи за нея. Разбира се, вие сигур сте разбрали, че под неугледните ѝ дрехи се крие истинско бижу. Тя не е като другите, сър. Замесена е от по-друго тесто.

Николас повдигна въпросително вежди.

— Като другите ли?

— Ами... другите жени, сър. Тя е специално момиче. По т'ва не е само от цвета на косата ѝ. — Нейт доверително сниши глас. — Мяза на зрели кестени, печени на слаб огън.

Слугата му имаше право. Наистина, тя съвсем не бе неговият тип жена. Не можеше да си спомни кога за последен път бе намирал една жена толкова... пикантна, като се изключи онова лято, когато бе тринадесетгодишен. Бе прекарал всяка минута от онези три знойни месеца в състояние на постоянна възбуда. Николас с усилие се изтръгна от мислите си.

— Не, не става дума за госпожице Уилъби. Всъщност отнася се за нея, но не е заради... тъъ... обичайните причини.

— Няма ли да прекарате нощта при нея, сър?

— Не, по дяволите. Вече закъснявам за срещата си с „Райт, Фулър и Смит“. Григс и Хатън ще останат тук през нощта.

Нейт зяпна.

— Господи, не можете да го мислите сериозно, сър.

— Да, мисля го, и то съвсем сериозно! — тросна се Николас, на границата на търпението си, макар да не разбираше защо. — Върви да ги вземеш, преди да съм те уволнил.

— Но, сър, момичето... — Очите на Нейт се насочиха към апартамента и Николас можеше да се закълне, че видя в тях блеснали сълзи. — Господи, но Григс прилича на огромна мечка, сър.

— Тъкмо затова го искам тук. Силен е като вол. А Хатън е умен и пъргав.

— Но Григс никогаж не е бил нежен с момичетата, сър, особено с таквиз невинни девойчета. Не бива да ги оставяте с нея, сър. Ако тя ви дължи нещо зарад днес, аз ще ви платя вместо нея.

За огромно изумление на Николас, Нейт бръкна в джоба си и измъкна няколко монети. Хоксмур усети как нещо го стяга в гърдите. Наведе глава и заби поглед във върховете на ботушите си.

— За Бога, нима ме смяташ за такова животно, Нейт?

— Ами... хм, да, и то за най-доброто, дето може да се роди сред англичаните, сър.

Николас рязко вдигна глава. Нейт примигна насреща му. Мъжът бе дяволски честен. И винаги е бил такъв. Нали именно заради това го бе наел на служба.

„Най-доброто, дето може да се роди сред англичаните...“

Усети как в гърдите му се надига гняв.

— Прибери си парите, дяволите да те вземат. Госпожица Уилъби не ми дължи нищо. А и дори да ми дължеше, никога не бих изпратил Григс и Хатън да го приберат.

— Да, сър, и аз не смятам, че щяхте.

Николас стисна зъби, смръщи вежди и изрече със строг глас:

— Върви тогава и побързай. Чака ме още доста работа.

Ала не работата занимаваше мислите му, докато чакаше завръщането на Нейт, облегнат на стената на сградата на Риджънт Парк. Това бе сянката, която се виждаше зад дантелените завеси на прозорците точно над него, и споменът за нейната целувка.

Доминик затвори с трясък счетоводната книга, сложи ръце върху изтърканата кожена подвързия и изгледа брат си със стиснати устни.

— Не можеш да кажеш на татко — избъбри Дру. Лицето му се сгърчи и той присви очи срещу ярката слънчева светлина, изпълваща стаята. На зазоряване Доминик бе разтвори широко прозорците, за да влезе свеж въздух. Изглежда нито Дру, нито този апартамент бяха виждали слънчева светлина от месеци. Кожата на брат й бе бледа, със зеленикав оттенък. Очите му бяха зачервени, а косата му се нуждаеше от подстригване. Изглеждаше слаб и изтощен. Когато се отпусна

немошно върху възглавниците, заприлича по-скоро на старец, а не на младеж на двадесет и пет години. Но това бе последната ѝ грижа в момента.

— Счетоводната книга не е попълвана от месеци, Дру.

Брат ѝ обви пръсти около чашата с кафе и се втренчи в нея, сякаш това усилие бе изчерпало и последните му сили.

— Никога не съм бил добър с цифрите като теб, Доминик.

— Последните вписани приходи са отпреди шест месеца, през март, за пощенски услуги до Корнуол. След това няма заведени никакви сметки.

— През март ли? Не си спомням.

— Няма никакви пари, Дру.

Той се втренчи унило в чашата си.

— Да, права си. Няма никакви пари. Но аз имам пистолет.

— Пистолет?

Погледът му се спря върху едно от чекмеджетата на бюрото.

— Да, ето там. Смятах, че съм добре въоръжен срещу кредиторите си. Обаче не се получи. Вината е моя, разбира се. Трябваше да се науча да стрелям с проклетото нещо. Няма никаква полза, ако само го размахваш и крещиш. Един от онези негодници дори не трепна. Халоса ме здравата по главата, после заби юмрука си в корема ми. При това бе най-приятелски настроеният. — Лицето му изведнъж се изопна и той погледна над рамото и към вратата. На лицето му се изписа ужас. — Дали някой от тях...

— Не. Никой не е идвал. Засега — добави нерешително. Искаше ѝ се да му вдъхне някаква увереност. Доминик се вгледа в това лице, толкова подобно на нейното, и сърцето ѝ се сви. Обаче баща ѝ никога не се бе поддавал на емоции, когато ставаше въпрос за бизнес. Нито пък тя. — Изпий си кафето — хладно изрече, — а аз ще ти донеса още една чаша. След това искам да се изкъпеш, да си облечеш чисти дрехи и да изядеш една от тези питки.

— Ти си ми изпекла питки?

Доминик се сви вътрешно, когато Дру вдигна една сплескана и полуизгоряла питка от подноса и я завъртя, оглеждайки я внимателно.

— Да, е, не са много...

— Благодаря ти, сестричке — прекъсна я той. — От месеци никой не ми е готвил нищо.

Доминик се втренчи в брат си. Колко тъжно, че той се радваше на нейните жалки подобия на питки. Когато заговори, тонът ѝ бе значително омекнал.

— След като се наядеш, ще седнеш зад бюрото и ще ми направиш пълен списък на кредиторите ти, като започнеш с комарджийските си дългове.

Кръвясалите му очи възмутено блеснаха.

— Комар? Аз никога...

— Чу ме. Включително и това, което дължиш на любовниците си. Няма да бъдеш в безопасност, докато не се разплатиш с всички.

Дру я наблюдаваше как се изправя.

— Мили Боже, сестричке, ти наистина си пораснала. Какво, по дяволите, знаеш за комара и любовниците, освен за татковите... пардон. Не биваше да го казвам, нали? Правило номер едно... — Той се поизправи. — Не е разрешено да се петни идеалният образ.

Доминик нямаше намерение да се замисля над намека му.

— Изглежда, че знам достатъчно.

Дру изсумтя и сви устни.

— Обзалагам се, че си го научила от Хоксмур.

Презрението в тона му бе очевидно.

— Дали ти харесва или не, но аз нямаше да мога да те открия без помощта на господин Хоксмур — заяви Доминик.

Брат ѝ изведнъж сякаш се смали и се сви под завивките. Затвори очи.

— Господи, колко много презирам този човек.

— Та ти едва го познаваш. Какво би могло...

— Заради жена, по дяволите! — прекъсна я Дру. — Какво друго — като оставим настрана умението му на игралната маса и късмета му с конете, но, по дяволите, вече бях чул да се говори за това и го избягвах. Но... — Гърдите му се надигаха и спускаха учестено. — Той взе, не, всъщност открадна жената, която бе моя, и си поигра с нея. Тя ми бе най-скъпа, а Хоксмур я омърси!

Доминик погледна слънчевия лъч, който танцуваше във въздуха, и си помисли за странната ирония на съдбата, за всичко, в което Хоксмур се бе превърнал за нея, и то само за една вечер.

— Да — прегракнало рече тя. — Сигурно го е направил. Но...

— И като си помисля, че ти имаш делови отношения с този мъж.
— Брат й потръпна. — Разкажи ми пак. Ти си го победила. Не, направила си нещо много повече. Направо си го размазала.

Доминик леко се усмихна.

— Да, размазах го, и то със скъсени платна.

По лицето на Дру се разля задоволство.

— И си тържествувала. Знам, че е било така. Победата винаги е сладка. Ти никога не губиш, Доминик, независимо с какво си се заела. Ти си синът, за когото баща ни винаги е мечтал. И го знаеш. И аз го знам. Татко със сигурност го знае. Мама...

— Престани.

— Аз съм непотребен, просто една пречка...

Доминик притисна счетоводната книга към гърдите си.

— Човек може да се научи на дисциплина и отговорност, Дру. Това е единствената разлика между нас.

— Щеше да е много просто, ако беше само това — изсумтя той.
— Аз се провалих, сестричке, напълно и безвъзвратно.

— Ти просто... се препъна в работата. На всички се случва.

— Ти си тази, която само се е препънала. Аз се провалих с гръм и трясък.

Доминик предпочете да не го разубеждава. Но знаеше, че случилото се в пристанището на Ню Йорк в присъствието на Франсис Банкс не бе само препъване.

— Ти сам си виновен за провала си. Можеш просто да избереш различен път и да поправиш грешките си.

— Пътят на най-малкото съпротивление — промърмори той и присви очи. — Дали това е най-правилният път? Чудя се как би могло да бъде, след като е напълно лишен от всичко, което ми доставя удоволствие. Толкова е скучно, толкова дяволски благородно и достойно за възхищение. Нима намираш удоволствие в цялата тази монотонност? Или и ти жадуваш за нещо по-различно? Сега виждам нещо, което не съм забелязвал никога досега...

Доминик усети как гъста червенина пропълзя по шията й. Вина? И защо, по дяволите, се чувстваше виновна?

Дру се опита да се надигне от възглавницата и един червеникавокафяв кичур падна на челото му.

— За Бога, само не ми казвай, че си запленена от него?

— Кой е запленил?

— Ти. Погледни се.

Доминик едва се сдържа да не докосне устните си. Имаше чувството, че е белязана и на челото ѝ е изписано: „Току-що съблазнена“. Е, не съвсем, макар че бе много близо до това.

— Нямам ни най-малка представа за какво...

— Говоря за Хоксмур, по дяволите! Жените си губят ума, когато става въпрос за него. Той не им оставя никакъв шанс.

Да, наистина, миналата нощ тя нямаше никакъв шанс.

— Бъркаш бизнеса с нещо, което не съществува, Дру.

— Как ли пък не!

— Моят интерес към господин Хоксмур, ако искаш да знаеш, се отнася единствено до договора. След като тази сутрин го подпишем, нашата връзка ще се прекрати. И ти би трябвало да ми бъдеш благодарен. Нуждаем се от всяко пени, дори ако сметките в счетоводната ти книга са само наполовина верни. Със сигурност след няколко месеца никога повече няма да видя този мъж.

Той не ѝ повярва. Странно, но някаква част от нея също отказваше да го повярва.

— Аха! — Младата жена се спусна към прозореца при звука на конски копита върху паважа. Вдигна завесата и видя каретата на Хоксмур. — Трябва да вървя.

— Това сигурно е екипажът на Хоксмур.

Доминик пусна завесата.

— И какво, ако наистина е така?

— В такъв случай ще те посъветвам да вземеш пистолета и да го убиеш, без да се замисляш. Просто се прицели и стреляй — след като прибереш парите, разбира се. Убий го. Познавам мнозина, които ще ти бъдат благодарни. Парламентът може дори да обяви национален празник, макар че женската половина на нацията ще се удави в море от сълзи. — Отпусна се върху възглавниците. — Господи, пази се, сестричке. Той е отрова... просмуква се в кръвта...

Доминик пристъпи към вратата. Сетне се извърна и погледна въпросително брат си.

— Доста странни думи за мъж в твоето състояние, Дру. — Отвори вратата и се спря за миг. — Не си прави труда да търсиш бутилките си. Изхвърлих всичко миналата нощ. Когато се върна, ще

обсъдим как да съживим компанията. В скучните пощенски курсове се крият големи печалби. Помисли за това.

След тези думи излезе. Взе пелерината, чантата и шапката си, духна перата, за да ги изправи, и отвори външната врата. Една огромна сянка изплува на прага. Трябваше ѝ минута, за да осъзнае, че това бе мъж, едър и застрашителен. Младата жена застина от ужас с ръка на дръжката. Звярът бе облечен в моряшки дрехи, които се допълваха от златни обици и превръзка на едното око. Юмруците му бяха колкото свински бутове.

„Втория път заби юмрука си в корема ми...“

— Б-брат ми има пистолет — заекна тя с треперещ глас. Дяволите да го вземат, къде беше Хоксмур, когато най-много се нуждаеше от него? Да се нуждае от него? Разбира се, че не се нуждаеше от помощта му!

Звярът се почеса с огромната си лапа по главата и смъкна смачкано подобие на шапка. Доминик смело вирна брадичка и присви очи.

В следващия миг чудовището се ухили, разкривайки няколко златни зъба.

— Да, госпойце, но пистолетът вече няма да му трябва. Ний сме тук, за да се погрижим за вас.

— Какво?

— Любезен жест от страна на капитана, госпойце.

— Кой?

— Николас Хоксмур, госпойце.

Хоксмур? Заля я огромна вълна от облекчение. Един мъж с тясно лице изплува иззад огромното туловище на звяра. Той сведе глава и се ухили.

— Да, изпрати ни миналата нощ. Казвайте ми Хатън, госпойце. Григс си подремна малко. Оох! — Хатън разтри ръката си, където го бе хванал приятелят му. Усмихна се насила. — Спахте ли добре, госпойце?

— Да. — Доминик се съвзе от смайването и поклати глава. — Нима сте стояли тук през цялата нощ?

— Да, госпойце — отговориха едновременно и двамата и закимаха енергично.

— Когато дойдохме, капитанът беше тук и ни заповяда да не мърдаме, додето не ни каже, че може да си ходим — добави Хатън.

Доминик смаяно ги изгледа.

— Вие сте ме пазили.

— Да, госпойце. Щяхме да застреляме всеки, дет се осмели да влезе вътре. Но не се наложи.

— Е, това е прекалено.

— Заповед, госпойце.

— Разбирам. Предполагам, че винаги изпълнявате заповедите на капитан Хоксмур.

— Да, госпойце, той винаги знае как да се грижи за дамите.

— Разбира се. — Е, това, което той правеше с повечето жени, едва ли би могло да се нарече *грижа*. Все пак не можеше да отрече, че ѝ бе вдъхнал спокойствие. Не успя да сдържи усмивката си, когато Григс притисна почтително шапката пред гърдите си и се отдръпна, за да ѝ направи път. Доминик наметна пелерината си, сложи шапката и се зае да завързва панделките ѝ. — Благодаря ви, господа. О, предполагам, че господин Хоксмур ви е дал специални инструкции относно моя брат.

Двамата мъже примигнаха.

— Тъъ... к'во рекохте, госпойце?

Младата жена наклони глава.

— Ами, той не бива да излиза. При никакви обстоятелства. И не трябва да му се дава нищо, докато се върна. Нима господин Хоксмур е забравил да го спомене?

Мъжете се спогледаха.

— Госпойце — проговори накрая Хатън, — той никога не забравя нищо.

— Добре — усмихна се Доминик, доволна, че Дру е на сигурно място, докато тя се върне. Всъщност двамата мъжаги бяха доста симпатични, докато кимаха ухилени и се побутваха един друг като малки момчета. Изобщо не приличаха на главорези. Например Григс въпреки огромните си размери изглеждаше по своему нежен. А в очите на Хатън бе стаена топлина и доброта.

Господ да ѝ е на помощ, но изглежда започваше да ѝ харесва всичко у Хоксмур, дори служителите му, които едва ли бе наел за благотворителни цели. И то само защото снощи ѝ бе сварил кафе и бе

показал загриженост към брат й. Всъщност съвсем безкористна загриженост...

Не! Затвори очи и си представи палуби, смъкнати до глезените панталони, преплетени бедра и...

Достатъчно! Отправи се към каретата с решителна стъпка и сурово стиснати устни. Изглежда твърдо кочияша.

— Ето го и бедното момиче! — почти майчински изгука той, отвори вратата и й се усмихна толкова топло и с такава искрена привързаност, че цялата й сдържаност се стопи. По дяволите! — Прекрасна утрин, момичето ми!

Да, наистина. Въпреки всички тревоги, които тежаха на раменете й, независимо от решението да бъде хладна и делова с Николас Хоксмур, утринта наистина започваше да й се струва прекрасна.

ГЛАВА 8

Николас се подпря на бюрото и започна да преглежда кореспонденцията си. Раздели писмата на две купчини — тези, които изискваха незабавен отговор, и тези, които можеха да почакаат.

— Мирише като в парижки парфюмериен магазин — погледна Икабод Бритълс към купчината в най-отдалечения край на бюрото. Облегнат удобно в креслото си, адвокатът бе олицетворение на богатство и обществено положение: ръцете му бяха скръстени върху издутото коремче и той оглеждаше Николас над очилата си с поглед, който караше и най-арогантните бизнесмени да свеждат глави.

— Казвал ли съм ти някога какво дяволско неудобство ми причинява получаването на пощата ти?

— Поне стотина пъти. — Николас подхвърли няколко парфюмирани писма към най-отдалечената купчина. — Ти най-добре от всички знаеш, че се налага да пазя в тайна адреса си.

— Да, за да се спасиш от отмъстителния гняв на измамените съпрузи. — Бритълс помириша един розов плик. — Обзалагам се, че твоят адрес е една от най-добре пазените тайни в кралството. Струва ти доста усилия. Обаче предполагам, че човек е длъжен да заплати цената за лошата си слава.

Николас не го удостои с поглед.

— Спомням си за тази прекомерна цена, която заплащам всеки път, когато вляза в кабинета ти и открия поредното съкровище от Ориента, което да краси бюфета ти.

— От Цейлон — поправи го адвокатът и погледът му се насочи към последната придобивка — миниатюрна кутия за бижута. Отново поднесе писмото към носа си и вдъхна дълбоко. — Инкрустирана е с рубини от Цейлон.

— Кръвта на невинни гълъби.

Бритълс отмести поглед към Николас.

— Да, изключителен цвят — гордо изтъкна. — Открих я в „Кристи“.

— Платил си твърде много за нея.

— Какво?

— Камъните щяха да струват доста повече, ако не бяха използвани за украсата ѝ.

Бритълс се замисли за миг.

— Твоят приятел Стринфелд бе удостоен с рицарско звание, когато миналата седмица се върна от Цейлон. Много хора се чудят защо, по дяволите, ти се запиля в Каус за някаква си купа, след като там има много по-ценни съкровища. Още повече, че Стринфелд отдавна си точи зъбите за тях. Той ти е отправил публично предизвикателство. Много добре знаеш, че вашето съперничество отдавна забавлява висшите класи и те с нетърпение очакват крайния изход от борбата.

— Нека си чакат. Единствените съкровища в Цейлон, които си струват усилията в този момент, са сапфирите — нешлифовани и неизползвани за направа на бижута. Засега ще го оставя да души по следите им.

Николас усети смаяния поглед на Бритълс.

— Питам се дали почитаемият Стринфелд е узнал за внезапната ти липса на интерес към него.

— Благодарение на моите кораби репутацията на Стринфелд все още не е рухнала окончателно.

— Виж ти, да не би да усещам скука в гласа ти?

Николас се замисли, после се намръщи.

— Може би се дължи на отсъствието на предизвикателство... тъкмо това ми липсва от известно време.

— Предизвикателство? Само не казвай това, човече! Всички ще изпопадат, като чуят подобно заявление.

Николас му хвърли отегчен поглед, разчупи печата на писмото, което държеше — единственото, което си заслужаваше да бъде прочетено.

— Графиня Сейнт Леджър — промърмори той, докато очите му се плъзгаха по изящния почерк. След миг присви очи и зачете внимателно. Замисли се за подробностите. Можеше сам да определи цената. Анонимен клиент, изискващ изключителна дискретност. Трябва да се действа много бързо. Безценен предмет, който трябва да

се открие. Нима всички не бяха такива? Изгубен край бреговете на Испания.

Имаше и още нещо. Последният му кораб бе отвлечен от контрабандисти в същите води на връщане от Алжир. Най-бързият му кораб „Интрепид“, много по-бърз от „Флийтуинг“, но изглежда разбойниците са били по-бързи. И изглежда техният бе американско производство. Възможността за реванш възбуди интереса му.

Погледът му отново се плъзна по редовете. „Котешкото око“. Сърцето му заби по-силно. Предизвикателството да открие нещо толкова загадъчно и неуловимо бе нещо, на което Николас никога не могъл да устои. Но в настоящия момент... може би все пак щеше да се наложи да откаже.

Обаче имаше нещо повече... нещо във фразите на графинята, в тона... нещо, което му убягваше, ала въпреки това го привличаше. От години не бе изпитвал подобно усещане. Години. Господи, наистина мина много време.

Но защо миналото днес го преследваше с тази странна настойчивост?

Отново разгъна писмото. Да, тук имаше нещо повече, нещо, скрито зад думите.

— Мили Боже, човече, наистина ми изглеждаш замислен. Досега графинята винаги ти е възлагала задачи, които са ти носили успех и слава. Не можеш ли да ми намекнеш къде те изпраща този път? Обещавам, че няма да кажа на никого.

— Да открия „Котешкото око“.

Бритълс ахна.

Николас пъкна писмото в джоба си.

— Изглежда, че ще се нуждая по-рано от корабите си. Или поне от единия от тях.

— Това осъществимо ли е?

Николас повдигна вежди.

— Още не си се запознал с нея.

— Наистина. Изгарям от любопитство да се запозная с тази млада жена, която е успяла да надхитри Николас Хоксмур...

— Не ме е надхитрила. В процес съм на обсъждане на сделката.

— И си готов да заплатиш цяло състояние за кораби, които досега не са били изпитани в океански води...

— Казах ти вече, тя направи прехода за дванадесет дни. За мен това е достатъчно доказателство.

— Искаш да сключиш този договор, защото не можеш да понесеш мисълта, че те е победила. Признай си.

— Не е заради това.

От устата на адвоката захвърчаха слюнки.

— Избрал ли дяволски лош момент да получиш своя дял от фонда, Николас. За Бога, размисли, преди да заплатиш с петдесет процента над пазарната цена за тези кораби. Ако новината се разчуе, а то непременно ще стане, всички ще решат, че или си отчаян, или си оглупял напълно. Сигурен съм, че нито едното, нито другото ще ти хареса.

— Готови ли са договорите?

Бритълс изпусна дълбока въздишка.

— Много добре знаеш, че са. Ти ги подписа. Както и чековете за банката.

Николас пъкна ръка в джоба на палтото си, извади часовника си и го отвори.

— Много добре.

— Николас, познавам те от повече от двадесет години. През това време доказа, че си авантюрист по дух, действаш, когато другите се колебаят, и побеждаваш, когато всички наоколо се провалят. Ти установи нови граници на смелостта и лошата слава. Ала никога досега не съм те виждал да действаш толкова прибързано и необмислено от онзи ден, когато стана пълнолетен и отплава с новия си кораб, онзи, който... — Бритълс махна с ръка, — който онази жена ти подари.

— Ти си спомняш Дженевив?

— Та кой би могъл да я забрави? Потегли по Темза в най-голямата буря и се блъсна в един от корабите на адмиралтейството, пуснали котва в реката.

— Тя ми купи друг.

— Да, и освен това успя да те спаси от затвора. Благодарение на връзките си с един от адмиралтейството... въъ... май по-скоро с цялото адмиралтейство, или поне такива слухове се носеха тогава. Доколкото си спомням, същата година спечели първото си състезание в Каус. Ако не ме лъже паметта, тя ти купуваше не само кораби.

— Предпочитам да не говорим за това.

— По дяволите, човече, размисли преди...

Вратата на кабинета се отвори и Доминик Уилъби влетя вътре, сякаш понесена от топъл и уханен бриз. Младата жена мина покрай секретарката на Бритълс, промърмори нещо и я дари с ослепителна усмивка. Николас се почувства така, сякаш се намираще на палубата на люшкащ се по вълните кораб. Испита желание да скочи и да се втурне към нея, да улови ръцете ѝ и да потопи поглед в златисто-зелените ѝ очи, да се увери, че всичко с нея е наред.

Тя се спря на известно разстояние от него, срещна погледа му и усмивката ѝ помръкна. Стори ли му се, че видя благодарност в очите ѝ? И защо тя не я показва по някакъв начин? Николас притисна длани към бедрата си и внезапно осъзна, че е изгубил дар слово. Тя сведе очи и затършува из смешно малката си чантичка, а избелелите пера на шапката ѝ се залюляха напред-назад. Дрехите ѝ наистина бяха ужасни — шапката, роклята, пелерината, дори обувките. И въпреки това, когато я погледнеше, виждаше единствено една бликаща жизненост и мамеща, но в същото време обещаваща невинност. Кожата ѝ бе безупречна, гладка и нежна като седефената повърхност на перла, с изключение на леката розовина по страните ѝ. Устните ѝ приличаха на листенца на роза. Изпод шапката ѝ се подаваха червеникавокафяви кичури и се виеха около лицето ѝ. Луничките по носа ѝ придаваха допълнително очарование. Беше запъхтяна, сякаш бе тичала, за да не закъснее. Изглеждаше млада, плашещо млада и неопитна. До мига, в който вдигна поглед. Тогава той видя интелигентност в очите ѝ и нещо повече... една дълбочина на мисълта и чувствата, които я правеха още по-смела, въпреки невинността и уязвимостта, таящи се в гъбините им.

Николас се почувства зашеметен, все едно я виждаше за пръв път. Стоеше вцепенен. Бритълс стана, мина покрай него, хвърляйки му учуден поглед, и протегна ръка на младата жена.

— Предполагам, че вие сте госпожица Уилъби.

— Готови ли са договорите? — попита тя и стисна силно протегнатата ръка. Погледът ѝ се стрелна към Николас и после се спря върху Бритълс, сякаш той бе за нея нещо като котва в бурно море. — Аз бързам.

— Да, разбира се. — С нетипичен за него елегантен жест, адвокатът ѝ посочи да седне на най-близкия до бюрото стол, заобиколи и се настани в креслото си. Николас остана смаян от ослепителната усмивка, с която Бритълс я удостои.

Перчеше се. Важният Икабод Бритълс се бе надул като пуяк. Николас изпита мигновено задоволство. В следващия миг пламна желанието да изтрие с един замах усмивката от лицето му.

Втренчи се в профила ѝ, докато подписваше договорите, и се замисли за причината за привличането, което изпитваше към нея. Тя беше като произведение на изкуството. Красотата ѝ бе семпла, не се хвърляше в очи, таеше се в извивките на тялото ѝ, в светлосенките и нюансите на светлината. Ала колкото повече я гледаше, толкова по-красива му се струваше. Нямаше обяснение за това. Без съмнение някое хладно и преценяващо око не би открило нищо особено красиво и привлекателно у тази жена. Но за него не бе така.

Тя подаде писалката на Бритълс, взе плика, съдържащ банковите чекове и без дори да погледне вътре, го пхна в чантичката си. После се усмихна и се изправи.

— Трябва да вървя.

И това бе всичко. Винаги изглеждаше така, сякаш го напускаше завинаги. Николас се почувства като след великолепно представление: поразен, останал без дъх, очакващ много повече, но неспособен да го получи.

Настигна я пред каретата. Стрелна с намръщен поглед Нейт, за да остане на капрата, спусна се пред госпожица Уилъби и задържа отворена вратата. Веждите ѝ леко трепнаха в отговор и Николас се качи след нея.

Тя го изгледа слисано.

— Аз трябва да се върна при Дру.

Той се настани на седалката срещу нея с разтворени колене, така че нейните се оказаха между тях. Роклята и се разстла в скута му.

— Ще се върнете — отвърна младият мъж. — Нуждая се от вашия съвет. Смятахме да обсъдим ремонта на „Мисчиф“, помните ли?

Тя погледна през прозореца и придърпа чантичката към себе си.

— Да, но в момента имам други грижи, господин Хоксмур. Освен това вече не ме интересува какво възнамерявате да правите с „Мисчиф“.

— По тона ви човек може да си помисли, че се каня да оскверня кораба.

Тя го погледна.

— А нима оръдията на борда няма да означават точно това?

— Разбира се, че не. Много от шхуните на благородниците са снабдени с тежки оръдия за самоотбрана. Ала вие предпочитате навсякъде да виждате най-лошото.

— Не, просто няма смисъл да си затварям очите пред действителността. Вие сте контрабандист...

— Авантюрист.

— ...замесен в незаконна дейност и разбойнически...

— Аз съм съвсем законно нает с напълно валиден договор.

— В това ли искате хората да вярват?

— Моите приятели ми вярват.

— Струва ми се, че враговете ви са много повече — изсумтя Доминик.

— Всички преуспели хора имат врагове. Вече съм свикнал и това не ми прави впечатление. И така, какво мислите за един салон на кърмата, близо до гротмачтата с шест каюти от двете страни? Отпред могат да се обзаведат четири големи самостоятелни кабинни за специални гости, следват камбузът^[1] и килерът с провизии. Помещенията за моряците в предната част на кораба ще бъдат пригодени да побират петнадесет души. — Видя как страните й пламнаха. — „Райт, Фулър и Смит“ се съгласиха, че по този начин свободното пространство ще се използва много по-ефективно.

Тя се наведе към него с блеснали очи и Николас затаи дъх. Очакваше възмутено избухване. Но това... това... в очите й танцуваха дяволити пламъчета. Странно как един плик с доста щедро съдържание може да укрепи женския дух.

— Естествено — изрече с кадифен глас и той усети как слабините му пламнаха. В следващия миг осъзна, че тя го примамва, пренасочвайки възмущението си като хитра и лукава жена. Приличаше на умело съблазняване. — Вече си представям как всичко плува в позлата, дантели и червено кадифе — промълви и сведе очи. — Бронзови херувимчета на всеки ъгъл, огледала по стените...

Той се наведе към нея, очаквайки, че тя ще се отдръпне, но остана излъган.

— Продължавайте — промърмори Николас, без да откъсва поглед от устните ѝ.

— И вие ще имате още една каюта, под главната палуба, цялата в плюш, кристални полилеи, великолепен бюфет, пълен с изискани прибори и сервизи, позлатени орли...

Хоксмур присви очи. Почувства стягане ниско долу в корема.

— Защо ще ми е нужна още една каюта?

— Защо ли наистина? — измърка тя. — За да забавлявате две жени едновременно, като нито едната от тях няма да подозира за съществуването на другата.

Трудно бе да се изненада Николас, още по-малко от жена.

— Няма да стане. — Гласът му бе толкова прегракнал, че прозвуча чуждо в ушите му.

— И защо не?

Николас приближи към нея. Усети треперенето на коленете ѝ между бедрата си, вдъхна уханието ѝ от слънчева топлина и лавандула, което изпълваше каретата.

— Защото, скъпа моя госпожице Уилъби, когато удостоя някоя жена с вниманието си, докато трае връзката ни, тя е единствената, която съществува на света за мен.

Доминик премигна срещу него и в следващия миг по лицето ѝ премина сянка на смущение. Изглежда осъзна, че бе отишла твърде далеч и бе навлязла в непознати води. А Николас внезапно пожела да си вземе думите назад. Много ясно си представи какви образи преминават през съзнанието ѝ — библиотеката в Каус, Маргарет, просната под него — прииска му се да заличи с един замах този образ и да я освободи завинаги от него.

— Не мислете за това — рече дрезгаво младият мъж. Тя се отдръпна толкова внезапно, че той се протегна, за да я улови за ръката. Усети как се вцепени от докосването му. Очите ѝ бяха станали огромни.

— Аз не мисля за...

— Да, мислите. — Стисна раздражено челюсти, макар да не разбираше причината за собствения си гняв. — Това не съм... истинският аз.

— Във вашия свят нищо не е така, както изглежда, нали? Всичко е измамно и прикрито. Дори и вие.

Той не отделяше поглед от нея, едва сдържайки се да не я сграбчи в прегръдките си и да впие устни в нейните. Страстните желания, които го изгаряха, го подтикваха да го стори. Мъжката гордост... е, по дяволите, мъжката гордост бе отстъпила настрана, потъпкана от госпожица Уилъби. Не, по-скоро това, което го възпираше, бе съвестта му.

Пусна ръката ѝ, преди да забрави за съвестта.

— Права сте — рече. Усети острия ѝ поглед. — Хайде сега, не се учудвайте, госпожице Уилъби, и без това сте свикнали винаги да сте права.

— Разбира се, че съм. Просто не съм свикнала другите да го признават.

Николас избухна в смях. За миг се почувства много по-млад, опиянен от вкуса на радостта, сладка като зрял и дъхав плод. Погледите им се срещнаха и усмивката му помръкна. Тя изглеждаше уплашена.

Хоксмур хвана ръката ѝ.

— Доминик, какво ви е?

Тя трепна и се опита да изтегли ръката си от неговата, ала той не я пусна. Отдръпна се назад и се сви в ъгъла на каретата, докато той се приближаваше към нея.

— Нищо — отривисто отвърна тя. — Просто съм... разтревожена за цялата работа около Дру. Дори още не съм ви благодарила за Григс и Хатън.

— Не ми благодарете.

— Но след като днес уредя всички дългове, вече няма да имам нужда от закрила.

Дяволски грешеше в предположението си. Хоксмур погледна към тънката ѝ ръка, сгушена в неговата.

— Трябваше да оставите Бритълс да уреди този въпрос. Вие не бива да имате нищо общо с това, същото се отнася и за Дру. Бритълс е изключително коректен и дискретен.

— Да, предполагам, че е. — Стрелна го с поглед. — Знаете ли, вие забравихте пощата си.

Устните му леко трепнаха.

— Това беше нарочно.

Тя подсмъркна и потърка носа си.

— Предполагам, че не е било делова кореспонденция.

— Повечето бяха покани. Нито едно от писмата не е свързано с работа, нито пък е плод на искрена загриженост, с изключение на това.

— Пусна ръката ѝ и извади писмото от джоба си, съзнаващ, че погледът ѝ не изпуска нито едно негово движение. — Ремонтът трябва да стане много бързо. В най-скоро време ще имам нужда от „Мисчиф“. Затова се нуждая от помощта ви.

— Но ние току-що обсъдихме всички естетически подробности, Хоксмур.

— Червеното кадифе, позлатените херувимчета и орлите ще трябва да почакаат. Моят много по-належащ проблем е следният: ще ми отнеме твърде много време да преценя влиянието на увеличената заради оръдията тежест, върху баласта и дължината на платната...

— Забравяте ватерлинията.

— Да, и това също. Разбира се, бих могъл и сам да се справя, ако получа чертежите. Но времето ме притиска. Трябва да отплавам колкото е възможно по-скоро.

— Разбирам. — Доминик прехапа долната си устна. Той почти чуваше как се въртят малките колелца в мозъка ѝ, подобно на идеално смазан механизъм.

— Какъв е проблемът?

— Това не е част от договора.

— Кое не е част?

— Моята помощ.

— Искате да ви заплатя? Няма проблем.

— Не съм сигурна. — Скръсти ръце и замислено задъвка устни. Странно как тази жена умееше постоянно да привлича вниманието му към устните си. — Разкажете ми за това писмо.

— Не мисля, че е разумно.

— Тогава не мога да ви помогна.

— Не можете да го направите.

— Да направя какво?

— Да ме изнудвате. Никой не го е правил.

— Шегувате се.

Николас се втренчи в нея и издиша шумно.

— Защо мислите, че е лесно да ме изнудват?

— А не е ли?

— Не, по дяволите! — Хоксмур се размърда притеснено на мястото си. В гърдите му се надигна раздражение, мъжката му гордост бе наранена. — Никога досега не съм изпадал в положение, когато аз... — Оголи зъби. — Когато аз...

— Когато се нуждаете от някого? — Гледаше го без да мигне и Николас изпита желание да изкрещи. — Вие наистина се нуждаете от мен, господин Хоксмур. Поне така ми се струва. При това отчаяно.

— Никога в живота си не съм бил отчаян — озъби се той, определено чувствайки се неудобно от целия този разговор. Облегна се назад и разкърши рамене. Осъзна, че бе смачкал писмото в юмрука си.

— Е, ако толкова много се нуждаете от кораб, вземете „Флийтуинг“.

— Чудесно. Може би ще направя тъкмо това.

Тя чукна силно два пъти по покрива на каретата.

— Какво, по дяволите, правите? — изрева Хоксмур.

Проклетата изобщо не му обърна внимание. Колата спря. Тъкмо посегна към дръжката на вратата, когато Хоксмур захлупи с ръката си нейната и притегна крак, за да препречи пътя ѝ.

— Пуснете ме. Апартаментът на Дру е точно зад ъгъла.

Николас погледна през прозореца и се намръщи. Откъде, по дяволите, ѝ бе известно това? Тя го погледна право в очите. Цялата му арогантност мигом се стопи.

— Просто исках да ви помогна да слезете — промърмори младият мъж, завъртя дръжката и отвори широко вратата. Обърна се, обви и двете си ръце около кръста ѝ и я свали толкова бързо от каретата, че тя едва успя да си поеме дъх. Краката ѝ стъпиха на паважа и тя сграбчи шапката си, килнала се на една страна.

— Чудесно — рязко рече той и погледна към нея.

— Чудесно — подсмъркна тя и му хвърли един свиреп поглед. После се завъртя на пети и с бърза крачка се отдалечи.

— Купете си нова шапка — извика той подире ѝ, наблюдавайки как къдриците ѝ подскочат по гърба ѝ. Перата на шапката се люлееха в унисон с гъвкавата ѝ походка. — Проклетата жена... — изръмжа под нос Николас, неспособен да откъсне поглед от нея.

— Сър?

Хоксмур му се озъби.

— Няма нищо, по дяволите! Нищо, което да не може да се излекува в кръчмата на Мърси. И побързай.

— Да, сър. Май сте зажаждали за самата Мърси, а, сър?

— Не, дяволите да те вземат! — избухна Николас, без да обръща внимание на стъписания поглед на кочияша си. — Зажаднал съм за нейния ром!

„Салон на кърмата, близо до гротмачтата със шест каюти от двете страни? Отпред могат да се обзаведат четири големи самостоятелни кабинни за специални гости... Помещенията за моряците в предната част на кораба ще бъдат пригодени да побират петнадесет души.“

Доминик гледаше как дъждът се стича по стъклата на прозореца. Стисна устни. Колкото и да не ѝ се искаше да го признае, наистина това разпределение бе по-сполучливо и по-ефективно се оползотворяваше свободното пространство на долните палуби. Защо, по дяволите, сама не се бе сетила?

Погледна към счетоводната книга, разтворена върху бюрото и се размърда в креслото си, опитвайки се да съсредоточи вниманието си върху сметките. Разходите. Беше разрешила проблема. Пощенски услуги. Два пъти на ден до Плимут, Портсмут и Булон, всичко на конкурентни цени, което щеше да осигури редовни постъпления в компанията. Пазарът бе под носа им. Просто трябваше да подготвят корабите и да осигурят екипажите. Два от тях се намираха на сух док. Пет бездействия в пристанището. Сайлъс щеше да ги подготви за плаване за по-малко от две седмици. Дру можеше да използва чара си, за да осигури клиенти. А тя щеше да се заеме със счетоводството, документацията, работата в офиса на пристанището и ще наеме допълнително работници, за да построи трите кораба за Хоксмур. А след това ще се върне в Ню Йорк.

Това бе един много практичен и ефикасен начин да се прави бизнес. След като се платят всички дългове и Дру се заеме сериозно с работата, финансовото състояние на компанията ще се стабилизира. А след време брат ѝ ще може да увеличи приходите и тогава ще останат средства, които да се инвестират в построяването на нови кораби.

Практично. Ефективно. Скучно.

Погледът ѝ бе привлечен от един лист, който се подаваше под счетоводната книга. Върху него бе направила няколко бързи изчисления. Присви очи. Дванадесет оръдия тежат приблизително по триста фунта всяко. Това означаваше, че баластът ще трябва да се намали приблизително...

Потопи перото в мастилницата и започна бързо да пише. Представи си големия салон, дори безвкусното червено кадифе и позлатените херувимчета. На светлината на свещите обстановката щеше да изглежда елегантна и изискана, докато през това време „Мисчиф“ се носи из опасни води. Изведнъж ѝ се прииска да бъде там...

За къде бързаше той? Мъж като Хоксмур никога не бърза, освен ако не се отнася за нещо изключително важно. Може би Бритълс знаеше...

— Изумително.

Доминик подскочи и без да иска, драсна с перото върху изчисленията.

— Дру, за Бога, не се промъквай така.

— Почуках. Не ме ли чу?

Не, не беше чула. Беше твърде потопена в мислите си за червени кадифета и свещи. Пъхна листа под счетоводната книга и забодя перото в пясъка.

— Работех.

— Да, виждам. Изглеждаше смайващо съсредоточена. Забележително. Ти наистина си родена за това.

— Не ме надценявай. — Тупна с длан върху кожената подвързия. — Разрешението на нашите проблеми е съвсем просто. Пощенски услуги.

— Аха.

Тя погледна листа в ръката му.

— Този път списъкът пълен ли е?

Дру се изчерви. В този миг изглеждаше толкова по момчешки привлекателен, че Доминик почувства как сърцето ѝ се разтапя.

— Да, до последния шилинг — отвърна той, подаде ѝ листа, после скръсти ръце зад гърба си.

Без връшно палто, облечен в тъмновиолетови габардинени панталони, снежнобяла риза и вратовръзка, той по нищо не се

отличаваше от един преуспял млад делови мъж. Тъмната му коса падаше на гладки вълни. Очите му искряха с топъл изумруден блясък, примесен с дяволити пламъчета. Лицето му бе възвърнало цвета си, благодарение на кафето и топлата храна, която Григс бе донесъл от близката кръчма по молба на Доминик. Никак не бе чудно, че голяма част от имената в списъка бяха на жени, които бе държал в градската си къща.

Доминик погледна листа и сърцето ѝ се сви.

— Но това са почти четиридесет хиляди лири!

— Почти. — Дру благоразумно си придаде разкаян вид.

— Никога повече няма да се докосваш до картите!

— Ще се опитам.

— По-добре направи нещо повече. И кой, по дяволите, е този Дж. С. Уайтстоун? Дължиш му почти тридесет хиляди лири.

Дру махна с ръка и сви рамене.

— Един мъж, когото съм срещал няколко пъти в моя клуб и на различни сбирки. Запознах се с него на един прием преди няколко месеца.

— На мен не ми се струва съвпадение.

Той я изгледа остро.

— Аз не съм толкова лесна плячка.

— Нима? Та той ти е измъкнал тридесет хиляди лири, Дру! Аз бих казала, че си доста лесна плячка. Смятай се за късметлия, че още някой не те е набелязал. Той ли ти е насинил окото?

— Не, това бе неговият човек.

— Как можеш да се свържем с този Уайтстоун?

— Предполагам, че той сам ще дойде. Не смяташ ли?

Доминик задъвка долната си устна.

— Предпочитам да не чакам идването му. Бих искала да знаем нещо повече за него... дали има нещо незаконно в това, с което се занимава. Макар че не се съмнявам, че има. — Замисли се за миг. Числата от счетоводната книга сякаш подскачаха пред очите ѝ. Един доста консервативен бюджет. Дори почеркът ѝ бе педантичен. Ефективно. Скучно. Точно както самата тя възнамеряваше да управлява делата на компанията, когато се върне в Ню Йорк.

Защо, по дяволите, всичко ѝ се струва толкова отегчително?

Със сигурност вълнението не бе изчезнало само защото най-после бе постигнала някакъв успех... или не бе така? Тя смяташе, че успехът ще ѝ донесе удовлетворение. Или жадуваше за нещо повече, за нещо, което току-що бе вкусила и което не можеше да разбере. То я караше да тръгне с Хоксмур, където и да отиваше той, независимо от опасностите...

Отмести стола си и започна да събира листата. Сложи списъка на кредиторите най-отгоре, а върху него кесията с парите.

— Хрумна ми нещо — каза тя и посегна към пелерината и шапката си.

— Къде отиваш?

Доминик наметна пелерината.

— Да се видя с моя приятел Икабод Бритълс. Той ще се погрижи за всичко. Не е нужно да идваш.

— Чудесно. И без това бих искал да посетя един човек.

Доминик се извърна.

— Не и Сабин.

Дру вирна брадичка.

— Ако искаш да знаеш, не става дума за нея. Писна ми от нея. Това е приятелка, която не съм виждал от доста време. Една прекрасна жена. Предпочита чай пред шери.

Доминик завърза панделките на шапката си и се пресегна към купчината на бюрото.

— Добре. Можеш да пийнеш чаша чай с нея. Григс ще дойде с теб.

— Как ли пък не!

— Ще остане отвън. — Доминик спря и изгледа многозначително брат си. — Ще бъде там, ако се нуждаеш от него.

— Няма да се нуждая — сви устни Дру. — Повярвай ми.

Сестра му се усмихна мило и го потупа по ръката.

— Радвам се, че отново си старият Дру. Просто се пази. Някои жени могат да бъдат доста... жестоки.

Жестока. Каза го отново няколко минути по-късно, докато Хатън ѝ помагаше да се качи в наетия фойтон. Не, определението не ѝ харесваше особено. Може би любопитна ѝ прилягаше повече.

Зажадняла...

Това пък изобщо не ѝ прилягаше.

---

[1] Камбуз — корабна кухня. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 9

— Липсваше ми, капитане, любов моя. Много дълго те нямаше.

Николас плъзна пръст по ръба на чашата и хвърли кос поглед към жената, седнала до него. Масата, която бе избрал, бе в най-тъмния ъгъл на кръчмата. С полуразтворени устни и изпъчени гърди, тя му дари усмивка, пълна с обещания. Сведе кокетно глава, така че русите ѝ къдрици да се разстелят по ръкава му. Жената миришеше на мускус, бира и солена вода.

— Мърси^[1] — промърмори той и се пресегна към бутилката, — имай милост.

— Ела с мен горе.

— Не и тази нощ.

— Не знаеш кой ще влезе през вратата. Аз самата те търсих четири или пет седмици. Те не те търсят, за да те черпят една бира, а за да те пъхнат в чамов сандък. Няма защо аз да ти казвам колко врагове имаш. Ела с мен, любими, ще излекувам измъчената ти душа.

Николас не я удостои с поглед.

— Казах вече — не и тази нощ.

— Боже, никога не съм те виждала такъв. — Тя го изгледа внимателно. — Намерил си си някоя.

Бутилката се изплъзна настрани от ръба на чашата, но той не я погледна.

— Не е това, което си мислиш.

Смехът ѝ привлече няколко похотливи погледа от масите в задимената крайбрежна кръчма. Винаги ставаше така. Мърси представляваше доста привлекателна гледка. Сякаш бе излязла от някаква мъжка фантазия, каквото и да правеше. А като собственичка на кръчмата, правеше това, което си поискаше, с когото си поискаше. Носеха се слухове, че била издържана от един арабски принц. Тази вечер бе облечена в моряшки панталони, пристегнати в кръста, и моряшка бяла риза, ниско изрязана и разкриваща раменете ѝ. Косата ѝ

— пухкав облак от руси къдрици — стигаше до под кръста, а в едната си ръка държеше дебела пура.

До неотдавна Николас пушеше от същите пури, излегнал се в леглото ѝ на горния етаж.

— Боже, няма да се учудя, ако е девствена.

Той я изгледа остро.

Жената дръпна от пурата и по лицето ѝ се изписа израз на искрена наслада, който не се дължеше само на първокласния тютюн.

— Не съм и помисляла, че ще ти се случи точно на теб, любов моя.

— Няма такова нещо. Става дума за бизнес. — Съзерцава няколко мига питието, после го изпи на един дъх.

— Не ми прилича на бизнес.

Наистина, и самият той не го възприемаше по този начин.

— Дори Бритълс не знае всичко, по дяволите.

— Да не задавам повече въпроси?

— Дяволски си права.

— Никакви задължения към никого, освен към себе си.

— Предпочитам да е така.

— Повечето мъже го предпочитат.

Николас се намръщи.

— Обаче сега заради прищевките на една любопитна жена аз трябва да разкрия тайните си и да ѝ позволя да си пъха носа в работите ми.

Господ му е свидетел, че съвсем сериозно обмисляше идеята. Не, съвсем не приличаше на бизнес. Приличаше на игра, която никога досега не бе играл.

— Чист бизнес. — Чашата се удари в масата и разклати свещта, пъхната в една бутилка. — Тя се опитва да ме принуди.

— Със секс?

— За Бога, не. Не и тя. Тя мисли за всичко друго, но не и за това.

— А на теб не ти се ще да е така.

Николас я изгледа продължително. Погледът му се спря на устните ѝ, способни да отведат всеки мъж в райски места. Ала в момента не мислеше за това.

— Така ли ме възприемаш? Като някакво животно?

— Тъкмо туй си мисля, щом те погледна, капитане. — Обви ръка около врата му и притегли главата му. Устните им почти се докоснаха. — Туй си мислят всички жени, когато те видят. Всички, особено девствениците. У теб има нещо животинско, и то доста повече, отколкото у всеки друг sameц! — Дъхът ѝ бе парещ и мамещ, щедро примесен с аромата на тютюн. — Липсваше ми...

Той почувства как гърдите ѝ се отгъркват в ръката му. Някъде дълбоко под вцепенението от уискито, се раздвижи желание. Той впи поглед в устните ѝ и си я представи без дрехи. Очите ѝ блестяха, подканващи и обещаващи. Цялата бе негова.

Знаеше, че колебанието му продължи твърде дълго.

Мърси се отдръпна. Една невидима пелена сякаш се спусна пред очите ѝ. Николас предположи, че не ѝ се бе случвало много често да получава откази. Замисли се дали да не ѝ каже нещо галантно, ала тя внезапно погледна над рамото му, после към него. На лицето ѝ се изписа задоволство. На Николас му се стори, че невидима примка се затяга около шията му. И дяволите да го вземат, ако знаеше защо.

— Господин Хоксмур.

Той скочи на крака и рязко се извърна, събаряйки стола си.

— Госпожице Уилъби.

Тя изглеждаше млада и уязвима, застанала там, съвсем не на място, също като красиво цвете, поникнало сред бурени. Пелерината ѝ беше влажна, подгъвът ѝ — зацапан. Страните и устните ѝ бяха зачервени, сякаш бе тичала в студа. Николас изпита желание да дръпне клямналата шапка от главата ѝ.

Тя погледна към Мърси. Николас си представи съвсем ясно как мигновено преценява всичко и го подрежда в малки, спретнати черно-бели кутии с етикети, поставени на невидими полици в главата си. Ала нямаше да позволи това да се случи отново, още повече, че не бе виновен в нищо, освен че бе изпил твърде много уиски.

Внезапно го осени прозрение, все едно някой бе стоварил юмрук в стомаха му. Репутацията, която го устройваше, лошата му слава, която бе създавал в течение на толкова много години, слуховете — повечето от които лъжливи — всичко, което бе оставял свободно да се разнася по негов адрес, сега се обръщаше против него.

Докерите, насядали край масите, се извърнаха към Доминик и я удостоиха със закачливи погледи. Ала тя не ги забеляза. Обезпокоен,

че може да я оскърбят, Николас се раздвижи и без да мисли, се спусна към нея.

Очите ѝ се разшириха от страх. Това го накара да свие едно юмруци. В следващия миг тя отвори уста.

— Върнете се обратно на масата, господин Хоксмур! — Вероятно смяташе да се обърне и да побегне далеч от него, ала той не ѝ даде тази възможност.

— Не се и опитвайте — изръмжа и сграбчи едната ѝ ръка. Проклетницата замахна с другата, но той се наведе. Тогава тя го настъпи с всичка сила по пръстите на краката, сякаш мачкаше отровен паяк. Николас изруга от болка. В следващия миг главата му се отметна назад и зъбите му изтракаха, когато лакътят ѝ подпря брадичката му. Хрумна му, че ако обвие ръце около нея, тя ще бъде напълно безпомощна. — Аз съм по-силен от вас — промърмори. Чантата ѝ го удари с всичка сила през лицето.

— Странно, че се налага толкова често да го доказвате.

— Не ми оставяте избор. Създавате ми твърде много главоболия. Така. — Тя ахна смаяно, когато той я преметна през рамо. Обви ръка около бедрата ѝ и закрачи през морето от маси и мъже, отвори вратата с един замах и пристъпи в нощната мъгла. Наведе глава, за да предпази лицето си от дъжда, и пое към корабостроителницата на „Райт, Фулър и Смит“.

— Пуснете ме — приглушено изрече тя, ала в гласа ѝ нямаше разкаяние. Напротив, прозвуча доста бойко. Николас бе изпил прекалено много уиски и не искаше да рискува да му се изплъзне и да побегне в мрака.

Младият мъж ускори крачка. Бузата му се допираше до ханша ѝ. През тънкия муселин усещаше дългите ѝ стройни крака. Испита желание да прокара длан по тях.

— Какво пиете? — попита внезапно той.

— Какво?... Сега едва ли е най-подходящото време за подобен въпрос.

— Искам да кажа, когато сте в обществото. Когато се забавлявате.

— Аз не се забавлявам. Ако искате да знаете, не умея и да готвя.

— Не ме е грижа дали готвите или не. Питам какво пиете.

Последва тишина,

— Аз не пия.

— Всички жени пият.

— Добре. Чай.

— Нямам чай. Какво ще кажете за чаша шери? Доста близо е до чая, не мислите ли?

— Това не е светско посещение. Става дума за бизнес.

— Разбира се, че е бизнес. А аз никога не правя бизнес без чаша шери. Това е обичайна практика, госпожице Уилъби. По дяволите! — Изглежда гневно тежкия катинар, висящ на вратата на „Райт, Фулър и Смит“. — Заключено е за през нощта. А сега къде...

— Апартаментът на Дру е много по-подходящ — предложи Доминик.

— Там няма нищо за пиене. Освен това нещо ми подсказва, че трябва да съм на собствена територия. — Николас погледна през улицата към каретата си, вдигна ръка и подсвирна. — И мадейрата ще свърши работа — додаде, когато каретата приближи до тях. Той отвори вратата и погледна Нейт. — Номер тринадесет.

— Сър?

— Чу ме. — Погледна назад към кръчмата на Мърси, опитвайки се да различи нещо в гъстите сенки под стряхата. Някой с лоши намерения можеше да дебне в тъмнината, да ги наблюдава, а после да ги проследи. Николас изглежда строго кочияша си. — Не бих желал да ме проследят.

Нейт кимна.

— Никога не е случвало, сър. Ще минем по краткия път.

— Много добре. — Николас се наведе, тръсна Доминик на седалката и влезе след нея.

Тя се изправи рязко, шапката се свлече от косите ѝ, последвана от няколко фиби.

— Това не е редно. — Гласът ѝ бе странно нисък и дрезгав. — Вие на практика ме отвлякохте.

Николас подпря лакти на коленете си и се наведе напред. Усецаше уханието на дъжда, което се носеше от нея, дъха на лято, примесен с аромата на лавандула. По страните ѝ блестяха ситни капчици и сякаш молеха да ги изтрие с пръсти или с целувки.

— Приемам го като уверение, че не сте размислили. — Очите ѝ блеснаха гневно. — Отпуснете се. Ще говорим за бизнес веднага щом

се изсушим.

Тя погледна през замъгления от дъжда прозорец и вирна брадичка. Ала Николас усети как гневът ѝ бързо се стопява.

— Не ме водете в онзи бордей с опиум.

Той се засмя.

Доминик усещаше погледа му върху себе си, но продължи да се взира през прозореца. Ала не можеше да пренебрегне аромата му. Миризмата на мъж, алкохол и цигарен дим, смесена с уханието на дъжда и нощната влага проникваше в дробовете ѝ, опияняваше сетивата ѝ, замъгляваше мозъка ѝ. Все още го виждаше през мъглата от дим и бирени изпарения, седнал на онази маса в крчмата, виждаше дългите пръсти на жената, заровени в косата му, жената с дълги коси и пищна гръд, цялата усмивка и подканващи обещания.

Доминик се вкопчи в ръба на седалката, когато каретата се наклони и направи остър завой. Стрелна с поглед Хоксмур. Истински дявол. На устните му играеше нехайна усмивка, а очите му блестяха като сребърни звезди. Младата жена се запита от кого ли бягаше той — без съмнение от някой разгневен измамен съпруг. Каретата зави още веднъж и спря.

— Сигурно за вас е много опасно да пребивавате в Лондон — отбеляза Доминик, докато Хоксмур ѝ помагаше да слезе от каретата.

Той я хвана под ръка и я поведе към една къща от светли тухли, сгушена между други подобни градски къщи. Улицата бе пуста, с дървета от двете страни, осветена от мъждивата светлина на газовите фенери, която се отразяваше от мократа каменна настилка.

— Един мъж не може да живее в постоянен страх — отвърна Хоксмур, докато я дърпаше нагоре по стълбите. — Истинско предизвикателство за отмъстителните мъже и този град, не мислите ли?

— Един мъж, при това със слава като вашата, не може да си позволи да подценява враговете си. — Тя го погледна. В косата му блестяха малки водни капчици. Изглеждаше зашеметяващо красив. — Просто трябва да вземете предпазни мерки.

Той се спря и се усмихна. Доминик почувства как краката ѝ омекват.

— Аз не съм глупак. А, благодаря ти, Стоун. Госпожице Уилъби...

Доминик мина пред него през двойните врати и пристъпи в преддверието. Кимна на тъмнокосия, облечен в ливрея лакей, застанал до вратата, извърна бързо поглед и вдигна ръка към шапката си и към разошнените си коси. Мъжът се взираше смаяно в нея, а лицето му преbledня. Младата жена се почувства така, сякаш ѝ бяха поникнали рога. Миг по-късно Хоксмур смъкна пелерината от раменете ѝ, дръпна шапката от главата ѝ и ги връчи на прислужника.

— Д-добре дошли у дома, сър — смотолеви мъжът. Хоксмур сграбчи ръката на Доминик, направи една крачка и спря.

— А, да. Госпожице Уилъби, това е моят иконом Стоун. Усмихни се, Стоун. Струваш ми се нещо напрегнат тази вечер.

— Затова пък вие доста сте се разпуснали — Стоун хвърли многозначителен поглед към Николас, — сър.

— Много добре знам какво правя, човече — отвърна Хоксмур с тон, който накара космите по врата на Доминик да настръхнат. Стоун само повдигна войнствено вежди. Младата жена си помисли, че изобщо не прилича на покорен слуга. По-скоро на недоволен чичо. Пръстите на Хоксмур се стегнаха около ръката на Доминик, той се извърна и отново я дръпна. — Ние ще бъдем... — Погледна към Стоун.

— В салона, сър?

— Да, предполагам, че там ще е добре. — Побутна Доминик към затворените високи двойни врати вдясно от преддверието, но се спря. — Не. Там е твърде застояло за мен. Не съм бил в салона, откакто се нанесох в тази къща. Дори не знам как изглежда в момента. По дяволите, Стоун, ще отидем в кабинета.

— В кабинета ви, сър?

— И какъв е проблемът, по дяволите? — озъби се Хоксмур.

— Там... е малко разхвърляно, сър.

— Дяволски си прав, но затова пък е много удобно. Единствената друга удобна стая в тази къща е спалнята ми. — Хвърли един поглед към спътницата си и в очите му блеснаха сребристи пламъчета.

Тя се извърна и се озова право срещу огромно огледало в позлатена рамка. Изглеждаше много дребна и бледа до Хоксмур. Той се извисяваше над нея, но не изглеждаше застрашително.

— Съжалявам... — промърмори Николас. — Дори не знам защо, по дяволите, го казах. Донеси ни бутилка мадейра, Стоун.

— В спалнята ли, сър?

Доминик изгледа свирепо иконома. Господи, стори й се, че в очите му блеснаха развеселени искрици.

— Не, по дяволите. В кабинета. И нещо... какво има за ядене?

— Не ви очаквахме за вечеря, сър.

— Добре, без вечеря. Донеси лека закуска.

Доминик стисна ръкава на Хоксмур.

— Аз не съм гл...

— Но аз съм — отсече той. — Донеси каквото намериш, Стоун. Сега, като си помислих, може би купа ягоди ще бъде чудесно. — Повдигна вежди към Доминик. — Ягоди с мадейра, как ви се струва?

— Ами... добре.

— Чудесно. Ягоди, Стоун. Оттук, госпожице Уилъби.

Къщата тънеше в полумрак и бе оскъдно мебелирана, но обстановката бе изискана и говореше за добър вкус. Поради някаква причина винаги когато си представяше дома на Хоксмур — а това й се случваше доста често, макар че отказваше да си го признае — въображението на Доминик рисуваше потънали в разточителен разкош стаи, ярки цветове, кадифе и коприна, които най-много отговаряха на порочната му натура. Не бе очаквала подобна семпла елегантност в слонова кост и бродат, които много повече подхождаха на един изтънчен благородник.

Изтънчен благородник? Едва ли бе сполучливо описание за Николас Хоксмур.

Той се спря в дъното на късия коридор и отвори двойната врата. Доминик се поколеба за миг, преди да пристъпи вътре. Това бе стаята, в която живееше този мъж. Това помещение бе огледало на душата му. Неговата същност.

Първото, което й се наби в очи, бяха високите еркерни прозорци без завеси, през които през деня свободно влизаше слънчевата светлина. Пред тях бе поставено огромно бюро, цялото затрупано от книги и купища листове. Да, тя също обичаше да работи, огрявана от слънчевите лъчи. Младата жена стъпи върху купчина книги, заобиколи някакви пръснати листове и забеляза, че килимът под тях бе чуждестранна изработка, изтъкан в червени и златисти тонове. Вдигна поглед към бюрото. Повечето от разтворените страници показваха

различни чертежи на кораби. Доминик наклони глава, за да вижда по-добре. Един от чертежите привлече погледа ѝ и тя се наведе по-близо.

Хоксмур мина бързо покрай нея и помете с ръка книгите от една малка масичка. Придърпа я пред камината и разчисти купчините листове и книги, натрупани върху двете близкостоящи кресла. Изтупа ръцете си, наведе се и пъкна ръжена в огъня, за да го разпали.

— Основава се на един шведски проект — каза той. — Харесва ли ви?

Доминик се изчерви и бързо отмести поглед. Улови се, че се визира в бялата ленена риза, опъната на гърба му. Изведнъж ѝ хрумна, че гърбът на Хоксмур притежава елегантната издълженост на корпуса на една шхуна.

Огънят се разгоря и той се изправи. За миг, преди да се обърне, Доминик видя как стегнатите мускули на задните му части трепнаха под плътно прилепналия плат на панталоните му. Младата жена внезапно почувства, че въздухът не ѝ достига.

Той се обърна, тя примигна и смутено извърна поглед. Николас се усмихна и пристъпи към нея.

— Бермудски платна — каза той и взе чертежа. Тя гледаше като хипнотизирана как дългите му пръсти хванаха листа. — Вместо традиционните платна с техните тежки горни рейки и неудобни халки, единственото триъгълно платно се издига направо до върха на мачтата. Виждате ли тук?

— Да. — Гласът ѝ прозвуча чуждо в собствените ѝ уши. Всъщност звучеше също като този на Маргарет през онази нощ в библиотеката.

— Наричат ги бермудски платна, но всъщност са шведски.

Доминик облиза пресъхналите си устни. Той ли стоеше прекалено близо, или стаята бе твърде малка?

— Аз... — Примигна срещу колосаните плисета на ризата му и се запита кой, по дяволите, бе имал време да ги приглади толкова съвършено. Усети миризмата на кола, примесена с топлината му. — Не го знаех.

Хоксмур наведе глава и я погледна право в очите. По устните му заигра усмивка, която накара коленете ѝ да се разтреперят.

— Кажете го пак — промърмори той. Доминик примигна.

— Аз... — Преглътна с усилие. — Какво съм казала? Той присви очи.

— Не съм си представял, че някога доброволно ще си го признаете. — Погледна към дланта си и се подсмихна. — Смятам да я построя като увеселителна яхта. Може би девет метра дълга. Ще бъде нещо, на което да плавам сам. Нещо, с което да се махна от... може би ще отида през лятото до Каус. Как ви звучи?

Загледана в блесналите му очи, Доминик почувства как внезапно я обзема тъга.

— Много примамливо.

На вратата се почука и в кабинета влезе Стоун със сребърен поднос в ръка.

— Остави го там, на масата — нареди Хоксмур, без да откъсва поглед от гостенката си. — Жадна ли сте? — попита, приближи до масата и взе кристалната гарафа, пълна с кехлибарена течност. Вратата се затвори зад иконома с някаква фатална обреченост.

Доминик се овладя и пристъпи към масата.

— Да, всъщност съм доста жадна.

Подаде ѝ чаша с дълго столче. Продължи да я наблюдава, докато тя я поднасяше към устните си.

— Пийте го на малки глътки. Всяко нещо, което е на петдесет години, си заслужава да му се наслади човек.

Доминик отдръпна бързо чашата от устата си, ала вече бе прекалено късно. Бе отпила голяма глътка и едва не се задави. Очите ѝ се насълзиха и тя усети как нещо сладко и ароматно нахлу в ноздрите ѝ.

— Петдесет години?

Устните му едва забележимо трепнаха.

— Може и повече. — Обърна се и наля чаша и за себе си. — Сандъците, пълни с бутилки, са били намерени в трюма на един португалски кораб, потънал на дъното близо до Канарските острови. Смята се, че корабът е бил част от армадата, която е пренасяла подаръци от португалското кралско семейство на английския крал преди около петдесет години. Цялата армада е потънала по време на буря.

Доминик наблюдаваше как отблясъците от огъня танцуват върху кристалната повърхност на чашата. Когато заговори, бе невъзможно да

прикрие благоговението в гласа си:

— И вие сте намерили този потънал кораб?

— Не. Аз го откраднах. — Погледна я над ръба на чашата си. — От контрабандистите. Те го бяха отнели от спасителния екипаж, изпратен от португалското правителство. Не знаеха какво има в трюмовете. — Загледа я по-настойчиво. — Харесва ли ви?

— Аз... — Младата жена отпи бавно, задържа течността за миг в устата си, после облиза устни. Въздъхна със задоволство. — Все едно топъл мед се стича във вените ми. — Погледите им се срещнаха и тя едва не отстъпи назад. Той изглеждаше... възбуден.

Какво, по дяволите, бе направила? Извърна се и припряно се свлече в най-близкото кресло, като се надяваше, че и той ще последва примера ѝ. Загледа се в игривите пламъци на огъня и отново поднесе чашата към устните си. Беше празна.

— Бизнес — промърмори Хоксмур и се наведе към нея, за да напълни чашата ѝ. Наля и на себе си, остави гарафата на масата и се отпусна тежко в креслото срещу нея. Доминик се втренчи в сребърната купа, пълна догоре с едри, узрели ягоди. Устата ѝ се напълни със слюнка. Наклони се, за да избере най-голямата, после погледна към домакина си.

Той наистина представляваше любопитна гледка — косата му бе разрошена, връзката разхлабена, а очите полупритворени. Цялата му стойка излъчваше нещо загадъчно и примамващо. Изглеждаше... достъпен. Всъщност не изпитваше желание да избяга. Напротив, искаше ѝ да остане по-дълго, сгушена удобно в дълбокото кресло, заслушана в ромона на дъжда и в пращенето на боровите цепеници в камината. Да отпива лениво от петдесетгодишна португалска мадейра, достойна за крале, и да похапва от вкусните ягоди.

Избра си една ягода, взе я и отхапа. В устата ѝ се разля божествена сладост.

— Ох, Господи... би трябвало да опитате една. — Изведнъж се смути под настойчивия му поглед и побърза да сдъвче плода, без да усеща вкуса му. После отпи глътка от виното. Изправи се, вдигна брадичка и го погледна право в очите. Виното изглежда бе удебелило езика ѝ и думите излизаха трудно. Надяваше се само да ѝ повярва.

— Мисля, че би трябвало да знаете, че се познавам лично е бея на Тунис и с пашата на Триполи.

Върху лицето му бе паднала сянка и то изглеждаше като изсечено от камък.

Тя се размърда и опита отново:

— Докато бяхме там, беят ми даде подарък — символ на нашето приятелство. Всъщност даде го на двама ни с Дру. Аз го нося винаги със себе си — за късмет. — Пъхна ръка в джоба на полата си и обви пръсти около студения и твърд предмет, който се побираше идеално в дланта ѝ. При първото докосване винаги бе студен. После внезапно се затопляше, точно както сега, когато го извади. Постави го върху масата до сребърния поднос. Светлината от пламъците заискри върху повърхността му. — Той каза, че ще ме направи неуязвима.

— Рубините имат това качество. — Хоксмур се наведе напред, взе го и бавно го завъртя, наблюдавайки как светлината се отразява от шлифованите камъни. Макар че ръцете му бяха големи, те бяха способни на нежност, на която много жени биха завидели. Ала не завист бе това, което изпита Доминик, докато пръстите му галеха малката рубинена котка. Имаше чувството, че пръстите му докосваха нейната кожа.

— Искри от Витлеемската звезда — промърмори той, докато палецът му галеше сапфирените очи на котката. Доминик усети как устните ѝ се разтварят. — А тези... — Върховете на пръстите му докоснаха изящните предни лапи, изработени от изумруди. Сякаш погледът му поглъщаше малкия предмет.

Младата жена затаи дъх.

— Врагът на чувствената страст. — Очите му, прилични на разтопено сребро, изгаряха нейните. — Много мъдро от ваша страна, че го носите винаги със себе си, за да ви закриля. Не се разделяйте никога с него. — Остави котката върху масата, но не се облегна назад. Подпря лакът на коляното си, стисна чашата в ръката си и отпусна леко глава. Обаче очите му не се откъсваха от нейните. — Продължавайте, госпожице Уилъби. Целият съм в слух.

Доминик пое дълбоко дъх.

— За да откриете „Котешкото око“, ще се нуждаете от много повече от бърз кораб. Търсенето ще ви отведе много навътре в пустинята.

— Значи сте говорили с Бритълс.

— Аз... — Доминик вирна брадичка. — Направих му едно кратко посещение.

Хоксмур рязко вдигна глава. Пронизващият му поглед ѝ подейства като огнена жарава,

— И какво предлагате, госпожице Уилъби?

— Нещо много просто. Аз ще помогна с изчисленията, нужни за ремонта на „Мисчиф“. А вие... ще ме вземете със себе си в търсенето на „Котешкото око“.

Той я изгледа смаяно. Тя примигна. Той се протегна към гарафата, напълни чашата си догоре и отпи щедра глътка. Отпусна чашата и прикова поглед в ягодите.

— Не — изрече с тих, но твърд тон, недопускащ никакви възражения. Е, за някой друг може и да бе така, но не и за Доминик.

— Трябва да ме вземете.

Хоксмур гребна пълна шепа от ягодите и се облегна назад.

— Вие наистина сте голяма работа.

— Благодаря.

Той пъкна един сочен плод в устата си.

— Отговорът е не.

— Мога ли да попитам защо?

— Като начало ли? Прекалено е опасно.

— Аз... — Младата жена сведе поглед към чашата си, отпи и притвори очи, когато топлината се разля по вените ѝ. — Не се страхувам.

— Не става въпрос за това.

— Вие се нуждаете от мен.

— Ще ви заплатя за помощта при изчисленията. Нищо повече.

— Не искам парите ви.

Веждите му се вдигнаха нагоре. Наведе се толкова внезапно напред, че тя се сви в креслото си.

— Що за бизнес, по дяволите, въртите вие, жено? Единственото нещо, което има смисъл на този свят, са парите. Попитайте баща си. Попитайте онзи глупак, брат си...

Пъкна ръка в джоба си и измъкна банкноти и монети. Размаха ги толкова енергично пред носа ѝ, че няколко от монетите паднаха, търкулнаха се по масата и се озоваха в скута ѝ. — Всичко това е реално. Може да се почувства, да се използва, да се удвои и утрои.

Това е единственото нещо на този свят, което няма да те предаде или да те изостави, освен ако не направиш нещо изключително глупаво и сам не си го заслужиш. В крайна сметка целият успех се върти само около това.

— Не и за мен — тихо рече тя, — Аз се нуждая от повече.

Дъхът му излезе със съскане от гърдите.

— Вие сама не знаете от какво, по дяволите, се нуждаете! — Облегна се назад в креслото. Устните му се извиха в язвителна гримаса. — Ако желаете да си прекарате добре, помолете Бритънс да ви заведе на някое от ония празненства във Воксхол. Това е цялото приключение, от което се нуждае момиче като вас. Малко лунна светлина, шампанско, музика и ще се почувствате на небесата.

— Не говоря за това и вие много добре го знаете.

— Искате ли се малко повече приключения, така ли? — тъжно се засмя младият мъж. — Да преговаряш, не означава да молиш за услуги, госпожице Уилъби.

— Не бих се осмелила да моля за нищо.

— Осмелявате се и още как, скъпа моя.

Доминик примигна, смаяна от нежността, която прозираше в думите му. Отчаяно се опита да измисли някакъв довод.

— Вие никога не сте държали кормилото на „Мисчиф“.

— Аз се уча много бързо.

— Естествено. И сигурно знаете отлично какво да направите със скъсените платна, когато се свият и шхуната изгуби равновесие?

Той я погледна. Лицето му представляваше студена и непроницаема маска.

— Корабите са като жените. Под целия този пухкав вид се крие същото животно. Много лесно може да се укроти.

Доминик се опита да преглътне. Познаваше вкуса на поражението. Горчивият, пуст, отвратителен вкус на поражението. И го мразеше. Докато гледаше застиналото лице на Хоксмур, изтръпнала от внезапния студ, просмукал се в стаята, тя позна вкуса на поражението. Пое дълбоко дъх и хвърли последния си коз.

— Би трябвало да знаете, че говоря отлично арабски. — Една малка лъжа, всъщност доста голяма и опашата лъжа, но беше отчаяна. Само ако можеше да разбере защо се чувства толкова отчаяна.

Той продължаваше да я наблюдава, все едно я чакаше да продължи. Надеждата отново избуя в гърдите ѝ. Доминик се наведе напред.

— Знае се, че беят на Тунис е бил последният притежател на „Котешкото око“. Всяко нещо, толкова ценно, което се търси от мнозина, в това число и от вас...

Хоксмур се размърда и излезе от сенките.

— Това ли ви каза Бритълс?

— Той каза, че преди няколко години сте прекарвали шест месеца в търсенето му. Някакъв друг колекционер ви го измъкнал под носа.

— Шест месеца? Ха, не бяха дори и два. За Бога! Да ми го измъкне под носа? По дяволите... Това ли ви каза Бритълс?

— Бил е някакъв мъж от Париж.

— Ха! Жак Перно не може да открие и собствения си нос по време на пясъчна буря. Но аз наистина бях близо. Не мисля, че Бритълс ви го е казал. Толкова дяволски близо... докато всички останали копаеха и пресяваха пясъка от седмици. Наистина бях много близо.

— Близо, но не достатъчно, господин Хоксмур.

Той я изгледа някак странно.

— Всъщност „Котешкото око“ изчезна яко дим. Говореше се — всъщност и така се оказа по-късно — че е бил взет от врага на бея. От Ел Сахиб, а не от Перно. Аз вече търсех нещо друго, нещо, което хората на Ел Сахиб бяха откраднали от един изоставен британски кораб.

— Скъпоценности.

— Не, една жена. — Подпря се на брадичката си и се загледа в пламъците. Доминик сякаш видя спомените, които изплуваха в главата му. — Бях решил да ги оставя да се ровят в пясъците и да търсят „Котешкото око“ — тихо каза той. — По дяволите, винаги ми се е струвало, че това е повече легенда, отколкото действителност. Заради него са загинали толкова много мъже, но никой не го е виждал. Обикновено ставам малко подозрителен, когато не знам точно какво търся. Не ме е грижа колко упорити са слуховете.

— Един огромен жълт камък, който през вековете е бил жадуван от различните бедуински племена. — Доминик повдигна вежди. — А

напоследък към него проявяват интерес най-отявлените авантюристи и най-страстните колекционери. Той е безценен.

— Звучи ми като нещо, измислено от Бритълс.

— „Котешкото око“ е свещен символ на плодовитостта сред бедуинските племена в пустинята на Северна Африка. — Усети как очите му я загледаха с интерес и почувства как я облива гореща вълна.

— Предполагам, че това е истина — рече Хоксмур и се протегна към гарафата.

— Намерихте ли я?

— Кого?

— Жената.

Гарафата застина над чашата. Той се взираше в нещо на масата с невиждащ поглед. Явно мислеше за нея.

— Да, намерих я.

Доминик остави чашата си точно пред него. Очите му срещнаха нейните и веждите му застрашително се свиха.

— Ще пийна още една — усмихна се младата жена. — Благодаря ви.

Хоксмур ѝ хвърли любопитен поглед и напълни чашата ѝ.

— На мен ми се струва — започна тя и се намести удобно сред меките възглавнички, докато наблюдаваше как пълни чашата ѝ, — че много неща зависят от тази... да я наречем мисия. На първо място репутацията ви. Отношенията ви с тази загадъчна жена графиня Сейнт Леджър.

— Дяволите да го вземат Бритълс!

— Гордостта ви.

Погледът му бе толкова остър, че можеше да разреже стъкло.

— Вие ще направите всичко, за да постигнете успех.

— Винаги го правя.

— Тогава ме вземете със себе си.

Нещо в начина, по който я наблюдаваше... имаше някаква покана в погледа му... обмисляне...

— Вие имате нужда от мен, господин Хоксмур. Ще ви го докажа. Освен това, едва ли е само съвпадение, че беят ми е дал една рубинена котка, а вие търсите „Котешкото око“, нали? Аз не вярвам в съвпаденията.

Тя сведе глава. Косата ѝ се люшна като завеса и закри едната ѝ буза. Доминик го стрелна с поглед и му се усмихна. Беше виждала безброй пъти как майка ѝ използва този похват, за да получи нещо от баща ѝ. Винаги бе успявала. Това бе последният ѝ ход — винаги бе смятала, че стои над подобни женски хитрини, но сега ѝ се стори съвсем уместно. Жалко, че не бе имала възможността да се поупражнява пред огледалото.

Усети как сърцето ѝ учестено заби. Усмивката ѝ леко помръкна. Изглежда усилията ѝ бяха напразни. Хоксмур не омекваше, нито се разтапяше, готов да изпълни всяко нейно желание. Напротив, изглеждаше още по-непроницаем и далечен. Доминик виждаше как лицето му се изопва, раменете му се опъват, панталонът му се издува отпред...

Не, всъщност съвсем не гледаше натам, нали?

Той внезапно скочи от креслото. Грабна с една ръка котката от масата и се надвеси над нея, вкопчен с другата в облегалките на креслото ѝ. Изглеждаше огромен, тъмен, могъщ и толкова завладяващ, че тя едва се сдържа да не се отдръпне.

— За късмет — изръмжа той. — Предполагам, че ще ви взема за късмет.

Доминик реагира, без да мисли. Тялото ѝ реагира. Разумът ѝ... е, за миг разумът я бе напуснал.

— Благодаря ви! — извика младата жена и обви ръце около врата му. „Благодаря ви“? Защо го бе казала? Лицето ѝ се притисна в рамото му. Сълзи опариха очите ѝ. Сълзи? За какво?

Опита се да подсмъркне тихо, не успя и зарови лице в топлината на ленената му риза, измокряйки я обилно. Той миришеше на... мъж. Сърцето ѝ подскочи в гърдите.

— А-аз съм... — Трогната от щедростта му? Не, по-точно дълбоко унижена. Той бе твърд като леден блок. Сигурно изпитваше неудобство заради нея. Да се хвърли на врата на един клиент, за Бога! Отличен пример за жена, която би трябвало да бъде образец на самообладание и хладен разум по време на делови преговори! Ха! Едва ли баща ѝ щеше да се гордее с нея!

— Аз съжалявам... — Най-после събра сили да се отдръпне. Хоксмур навярно се чудеше как по-деликатно да се измъкне от неловката ситуация. Не, той със сигурност знаеше как.

Беше се поддала на тялото си. Разумът ѝ блажено отсъстваше. Извърна лице към врата му и усети наболата му брада, както и силния ритъм на пулса под кожата му, стоплена от дъха ѝ. Тъкмо тялото ѝ почувства промяната, дори преди тя самата да я усети. Една ръка се обви около кръста ѝ и я повдигна по-високо, по-близо към него.

Изведнъж ѝ се стори, че ще полети.

— Господин Хоксмур — задъхано прошепна младата жена. Нещо повдигна брадичката ѝ, приближи устните и. Стаята се завъртя във вихрушка от златиста светлина. Не бе възнамерявала да се стига дотук. Осъзна, че всичко това далеч не се вмести в рамките на деловите отношения. А да прекрачи границата на деловите отношения с мъж като Хоксмур бе изключително опасно. Но в същото време тя се чувстваше в пълна безопасност, сгушена до него, изпълнена с лекота, сякаш се носеше по пухкави облаци.

— От виното е. — Гласът му прозвуча странно интимно и тя цялата изтръпна.

Доминик облиза устните си и почувства топлия му дъх.

— Виното — промърмори тя, опитвайки се да избистри съзнанието си. Невъзможно. Той бе прекалено близо. Очите ѝ се притвориха. Тялото ѝ сякаш се разтвори в неговото. Силата ѝ се стопи, също както и трезвият ѝ разум. — Да не би да се опитвате да ме извините?

— Не вас, а себе си.

— И получава ли се?

— Не съвсем. — Пръстите му се плъзнаха по брадичката ѝ, по шията ѝ, после леко докоснаха устните ѝ.

Доминик се повдигна, молеца за целувка.

— Още една? — дрезгаво изрече той и вдигна глава.

— О, да. Само още веднъж.

Палецът му се спусна надолу по шията ѝ, едно нежно докосване, което я накара да отметне глава и да му поднесе устните си. Те се разтвориха и изпуснаха въздишка на искрено удоволствие.

— От виното е — отново промълви Хоксмур.

— Разбира се...

Той целуна ъгълчетата на устните ѝ — първо едното, сетне другото. Устните му се задържаха и се притиснаха към нейните.

— Дали ще запомните този миг, госпожице Уилъби?

Доминик имаше чувството, че сърцето ѝ ще се пръсне.

— Не съм сигурна, че ще пожелаея да е така.

Пръстите му погалиха клепачите ѝ, слепоочията, страните. Тя не искаше това да свършва. Искеше магията да продължава вечно. Гласът му приличаше на ангелска музика, която я отнасяше надалеч, а прегръдката му бе като рай на земята. Не искаше никога да го напусне. Искеше...

От устните ѝ се изтръгна задавен стон. Цялото ѝ същество се възпламени. За пръв път в нея избухна желанието. Кожата ѝ настръхна от вълшебни тръпки и тя внезапно се почувства опияняващо женствена и готова да се отдаде на мъжката му страст. Гърдите ѝ набъбнаха, в слабините ѝ лумна огън и тя се притисна към него.

Отвори очи и се потопи в сребърния огън на неговите.

— О, Господи...

— Шшт. — Пръстите му притиснаха устните ѝ, после ги разтриха, карайки ги да пулсират, да се разтворят с изгарящ копнеж. — Сега ще ви заведа у дома ви. — Гласът му бе странно дълбок. Лицето му приличаше на застинала маска. Но той отново наведе глава и устните му докоснаха леко нейните. — Разбирате ли, че трябва да ви отведе у дома?

Устните ѝ се разтвориха. Езикът ѝ не се помръдна. Нищо не излезе. Не можеше да мисли, защото единственото ѝ желание бе отново да го целуне.

— Не. — Той се отдръпна назад и улови едната ѝ ръка, обвила врата му. — Вие нищо не разбирате. Точно това ви прави толкова дяволски опасна.

Доминик се опита да фокусира погледа си.

— А-аз не съм...

— Напротив, сте. — Взе ръката ѝ, задържа я в своята, притисна я към устните си, наведе глава и се взря в очите ѝ. — Да вървим. Стана много късно. И всеки миг благородните намерения ще ме напуснат.

— Благородни намерения. Да, вие сте такъв. Господи, главата ми е толкова натежала. А краката ми... — Доминик се намръщи и зарови лице в шепи. Усети как стомахът ѝ се преобърна. — Смятате ли, че пих прекалено много?

— Предполагам, че е така.

Тя се отпусна в креслото и затвори очи. Да не би някъде да имаше скрит механизъм, който да кара стаята да се върти?

— Трябваше да хапнете повече ягоди.

Внезапно я обви мрак и една топлина, която сякаш извираше от нея. Чу как дърветата в огъня изпукаха и се запита защо ли ѝ се искаше никога да не помръдва от мястото си.

— Не си мислете лоши неща за мен, господин Хоксмур — промърмори младата жена, усещайки как две силни ръце се обвиват около нея, повдигат я, отнасят я. Извърна лице към топлината и се потопи в дъхавия аромат на солено море.

— Винаги ще си мисля само най-доброто за вас, скъпа моя госпожице Уилъби — прошепна той. — Винаги.

---

[1] Мерсу — милост, милосърдие (англ.) — Б.пр. ↑

ГЛАВА 10

— Всички погледи на британското кралство са насочени към теб, Николас.

— Благодаря ти, Бритълс. Наистина съм движан единствено от патриотичен плам и, разбира се, от огромната ми любов към всички англичани.

— Мили Боже, познавам те достатъчно добре, за да си помисля подобно нещо. Но ако бъдеш победен от някой французин, например Перно, цялата ни страна ще се почувства оскърбена.

Николас отмести поглед от дебелия въже, което навиваше, и втренчи присвитите си очи в Бритълс.

— Значи сега съм герой — процеди с явно презрение в гласа.

Бритълс скръсти ръце над корема си, изпъна рамене и се облегна на фалшборда на „Мисчиф“.

— Може да ти се струва отвратително и навярно имаш право. Обаче достатъчна е само малко реклама и най-презираният измамник може да се превърне във всенароден любимец.

— Странно колко бързо се разпространяват новините — саркастично отбеляза Николас. — Не че ти имаш нещо общо с това. Дискретността винаги е била основната ти черта, нали?

— Би трябвало да си ми благодарен, Николас.

— Улучил си дяволски лош момент да ми правиш услуга. — Николас закачи въжето на една от куките на мачтата, сложи ръце на кръста си и се втренчи намръщен към тълпата на пристанището. Сред оживеното множество не се виждаше и следа от млада дама. Видя как неколцина от хората му качиха няколко каси с мадейра на борда и внезапно изпита жажда. — Последното, от което се нуждая, е Стринфелд и Перно да си пъхат носовете в тази работа. Те с удоволствие ще ми създават пречки само и само да ме изпреварят и първи да открият „Котешкото око“.

— И какво лошо има в едно малко състезание? Особено след като цялата нация ще го следи? Графиня Сейнт Леджър не би имала

нищо против, както предполагам и твоят тайнствен клиент. Ако това помогне работата да се свърши... — Бритълс сви рамене.

— Работата ще бъде свършена, но аз не се вдъхновявам от идеята, че ще направя услуга на скучаещата висша класа. Всичко това ми се струва нагласено.

— Не съм чак толкова добър. Просто се опитах малко да пораздвижа духовете.

— Искаш развлечение.

Адвокатът придоби престорено скромнен вид.

— Ти наистина умееш да правиш отлични спектакли, когато отправяш някакво предизвикателство. Сега обаче не съм сигурен кое е най-голямото предизвикателство за теб. Както сам знаеш, с възрастта подбудите ни се променят.

Николас го изглежда твърдо.

— Защо ли чувствам така, сякаш току-що съм налупал стръвта и тя е заседнала... точно тук, в гърлото ми?

Бритълс отново сви рамене, отдръпна се от парапета и плъзна ръка по блестящия месинг.

— Шхуната е в прекрасно състояние, и то само за една седмица работа. — Повдигна вежди и гласът му се повиши с една октава. — Нашата... госпожица Уилъби виждала ли я е?

Николас грабна малкия далекоглед, който висеше на парапета, отвори го и пак го затвори. Изглежда намръщен морето и сърдито отговори:

— Ти би трябвало да си по-добре осведомен, Бритълс. От една седмица не съм разговарял с госпожица Уилъби. Тя е заета с други дела, както вероятно би заявил брат й.

Бритълс тежко изсумтя.

— Момичето се опитва да съживи бизнеса на компанията, Николас. А това изисква време.

— И твоята помощ.

Адвокатът наклони глава, а очите му развеселено блеснаха.

— Ти я изпрати при мен, Николас. Нямах друг избор, освен да помогна на тази мила жена. Горката, бе нападната от ужасна глутница освирепели кредитори. Дяволска неприятна бъркотия, а и доста опасна. Този господин Дж. С. Уайтстоун е много по-опасен, отколкото изглежда на пръв поглед. Подушвам конспирация... — Бритълс се

замисли за миг, после поклати глава. — Беше по-добре, че аз се заех с всичко. Възнамерявам да държа цялата работа под око. Нещо притеснява ли те, стари приятелю?

— Мен? — Николас повдигна вежди. — По дяволите, не. Бях твърде зает денем и нощем в „Райт, Фулър и Смит“. Какво общо има това с мен?

— Тя ти помогна с изчисленията за баласта и платната.

— Да, направи го. Всъщност, изпрати ми писмо с подробно описание и точни изчисления.

— Аха. — Бритълс скръсти ръце на гърба си и повдигна гъстите си вежди. — Наистина доста интересен начин за един джентълмен да прекарва времето си — с Райт, Фулър и Смит.

Николас стисна зъби и с усилие потисна надигналото се в гърдите му раздразнение към стария му приятел. Райт, Фулър и Смит бяха добри делови партньори, ергени, с вечните пури в уста и внушителни шкембета.

— Да, те са прекрасни момчета и с тях човек никога не скучае — нито денем, нито нощем.

Бритълс озадачено се намръщи.

— Да, напоследък светските кръгове не могат да се похвалят с компанията ти. Доста необичайно за теб да изчезнеш по този начин. Може би ще ти е интересно да узнаеш, че Полин Кавендиш беше миналата вечер на приема у лейди Пейн. Изглеждаше необикновено неспокойна и около нея витаеше някаква сянка на отчужденост, която ти би намерил за доста опияняваща, стига да беше там.

— Разбира се, ти беше там, за да ѝ предложиш приятелско рамо, на което тя да се облегне.

— О, да, бях там. Не бих го пропуснал. Но едва ли съм бил особено полезен на лейди Кавендиш. Придружавах госпожица Уилъби.

— А, разбира се. — Николас иронично сви устни. Горкото момиче се нуждаеше от малко развлечения, нали?

При това отчаяно.

— Колко мило от твоя страна, Икабод.

— Нали? Научих я да танцува валс.

Николас се втренчи в приятеля си, докато една съвсем жива картина изплува във въображението му.

— Валс — промълви той и се видя как стои там сред тълпата, наблюдавайки как Доминик Уилъби танцува своя първи валс... в прегръдките на друг мъж. Трябваше му по-малко от минута, за да разпознае присвиването в корема — огромно разочарование... и то толкова внезапно, толкова всеобхватно, че му се прииска да изтрие с един замах усмивката от лицето на Бритълс.

— Тя наистина е нещо специално, Николас. Аз съм очарован от момичето. Не съм изпитвал подобни чувства към жена откакто моята скъпа Лусинда почина.

Е, едва ли можеше да се оспори подобно твърдение. Николас почувства как гневът му мигом се стопява и изчезва подобно на пясъка под прилива.

— Да — чу се да изрича, без да знае какво друго да каже. Но всичко бе събрано само в тази една-единствена дума. Разбираше напълно възхищението на Бритълс. Той самият прекара цялата седмица, опитвайки се да разбере собствения си интерес към Доминик. И не успя. Може би тъкмо затова бе останал по-далеч от обществото, и по-специално от нея. В крайна сметка един мъж се нуждаеше от време, за да изгради защитата си, преди да потегли на пътешествие с жена, особено след като за неопределено време щяха да живеят опасно близо един до друг. Освен това не желаше да се забърква с любовна авантюра. Имаше прекалено много работа, за да пилее време и мисли за подобни неща.

— Ти ще я вземеш със себе си — отбеляза Бритълс с глас, натезжал от собственото му разочарование.

— И аз самият не знам как се случи — промърмори Николас. Сега, като погледнеше назад, се убеждаваше все повече, че е бил манипулиран в собствения си дом, когато умът му е бил замъглен от уискито и петдесетгодишното вино. Но как бе станало? Ако го разбере, ще успее да попречи подобно нещо да се случи отново. Нямахше да позволи да се случи. Никога повече.

— Не можах да я вразумя. Тя дори не иска компаньонка. Каза на приятеля си Сайлъс Стийл да се занимава с онази кръчма и да не се тревожи за нея.

— Това не ме изненадва.

— Грижи се за момичето, стари приятелю.

Николас погледна към пристанището и оживената тълпа.

— Би трябвало да отплавам, преди да е дошла. Това е най-добрият начин да се погрижа за нея... — Погледът му бе внезапно бе привлечен от един млад моряк. Беше му нужна само минута, за да разбере защо и да признае, че тялото му вече я бе разпознало. Сърцето му ускорено заби.

— Ето я и нея.

Бритълс подскочи. Спокойната му увереност се стопи яко дим и лицето му се оживи. Промяната бе невероятна.

— Къде? Не я виждам. Не... — Адвокатът едва не се задави, когато се взря по-отблизо във фигурата, която си проправяше път по подвижния мостик. — Мили Боже, това не е... О, но тя въобще не прилича на момче. Трябва да направим нещо, Николас. Това... това не бива да бъде позволено на борда на кораб, пълен с... нали се сещаш.

— Мъже.

— Именно.

Николас скръсти ръце пред гърдите си и насочи поглед към госпожица Уилъби или по-точно към смайващо дългите ѝ крака в прилепнали панталони.

— Не знам, Бритълс. Има нещо у тази жена, тя изобщо не подозира какво влияние оказва върху мъжете.

Адвокатът рязко извърна глава.

— Да. Това се нарича неподправена невинност. Така подлудява мъжете и ги кара да се нахвърлят върху нея.

— Тъкмо обратното. — Николас сграбчи приятеля си за рамото. — Странно е, но подобно нещо може да накара и най-отявленият развратник и измамник да се превърне в благороден джентълмен.

— Какво?

Но Николас нямаше желание повече да казва на Икабод Бритълс каквото и да било.

— Госпожице Уилъби! — извика той, не можейки да прикрие възбудата в гласа си. Усети особена лекота и приповдигнатост, когато се запъти да я посрещне. Не я бе виждал от седмица. Внезапно му се стори, че са минали месеци. Протегна ръка към пътната чанта, която тя носеше, и очите им се срещнаха. После погледът му се плъзна по цялото ѝ тяло — от главата до петите. Лицето ѝ, полускрито под широката периферия на шапката, изразяваше затаено очакване. Така може би се чувстваше една млада жена, която за пръв път се показва с

новата си рокля в обществото и със затаен дъх очаква възторжени похвали и възхитени погледи. Хоксмур бе правил безброй комплименти на безброй жени, но този път подбра думите си особено внимателно.

— Изглеждате страхотно, госпожице Уилъби. Дори бих казал доста заплашително.

Това бе истина, макар и не по начина, по който тя го разбра.

Устните ѝ леко потрепнаха, но въпреки самообладанието ѝ, в очите ѝ блеснаха доволни пламъчета. Покритият с лунички нос се изви към вятъра. Николас усети как гърдите му се изпълват с необяснимо задоволство. Защо трябваше да се чувства толкова дяволски щастлив, че е доволна, когато в неговите очи тя не беше нищо повече от истинско бедствие?

— Обикновено не закъснявам — рече Доминик и бързо се огледа наоколо, сякаш ни най-малко не се интересуваше от Николас, нито пък имаше намерение да се извини. Наклони глава и ризата ѝ леко се разтвори, разкривайки нежна плът, бяла като алабастър. — Но двамата с Дру трябваше да разрешим някои проблеми, възникнали в последната минута. — Внезапно се намръщи. — Нужно ли е онези мъже да се катерят там? Много добре знаете, че мачтите са кухи. Те са толкова деликатно балансирани, че могат да издържат тежестта само на един човек.

Николас не се обърна. Усети как гласът му затрептя от гордост. Този малък ремонт бе негова идея, и то брилянта при това, или поне така го увериха Райт, Фулър и Смит.

— Наредих да ги уплътнят.

Очите ѝ се разшириха и тя недоволно се намръщи.

— Да ги уплътнят? И защо, по дяволите, направихте подобно нещо?

Младият мъж усети как в гърдите му внезапно се надига раздражение и той неспокойно се размърда. Почувства се като някой неумел чирак, сгълчан от майстора си.

— Заради ефективността, госпожице Уилъби — отговори, но в тона му имаше оправдателна нотка. — Деликатният баланс и малката тежест не означават нищо, ако не можете да повишите скоростта. Вие ще бъдете пометена от вълните, докато чакате само един моряк да свърши работата на трима.

Доминик примигна. Присви устни.

— О! — Николас предположи, че това е израз на отстъпление. — Трябваше да ми кажете.

— Мисля, че трябва да се разберем веднъж и завинаги.

— Съгласна съм. А също и кой от двамата ни ще управлява този кораб.

— Какво?

Дори и да го чу, не му обърна внимание. Бритълс пристъпи напред и направи дълбок и почтителен поклон. Дори задната част на редингота му щръкна. И изведнъж строгата госпожица Уилъби, всепризнатата майсторка на баласта и бързите изчисления, се изкиска и подаде ръка на адвоката. Изглеждаше толкова мила и очарователна и така радостна от срещата, че на Николас не му остана нищо друго освен да се вира ту в нея, ту в Бритълс. Близост. Да, това беше. Двамата изглеждаха твърде близки и явно отлично се разбираха. Приличаха на стари приятели, които споделят някаква своя тайна шега. На Николас изобщо не му бе забавно.

Чу как Бритълс промърмори нещо. Наведе се по-близо към него, за да го чуе, после подскочи рязко назад, тъй като госпожица Уилъби избухна в дълбок, гърлен смях, който му се стори особено чувствен и жив. Сякаш не бе излязъл от нейната уста.

Никога досега не я бе виждал да се смее толкова непринудено и кокетно, като младо момиче за пръв път излязло в обществото. Хоксмур внезапно осъзна, че реакциите ѝ към него винаги са били строго контролирани и преценявани. Никога в отношенията им не бе съществувала подобна лекота и безгрижност. Той се вираше в нея, сякаш я виждаше за пръв път. Имаше чувството, че са ѝ поникнали криле и сега се носеше все по-нависоко и нависоко, но без него. Интересът му към нея се удесетори.

Тя подхвърли нещо през рамо на Николас, нещо, което подозрително прозвуча като заповед, после хвана Бритълс под ръка и двамата се запътиха към кърмата на кораба, без да повече да се обърнат назад. С пътническата чанта в ръка, той остана зяпнал втрещено, с отворена уста, но размисли и я затвори. Една жена с мъжки панталони неминуемо привличаше погледите. Бе ги пристегнала с широк колан в кръста, така че талията ѝ изглеждаше невероятно, а задникът — закръглен и стегнат. Нещо в начина, по

който движеше дългите си крака, също като грациозните кобили на състезанията, нещо в начина, по който дебелият ѝ червеникавокафява плътка се спускаше надолу по гърба ѝ, можеше да омагьоса всеки мъж. Хоксмур наклони глава, присви очи и се замисли.

— Капитане, може ли за момент, сър?

— Какво има, Майър? — разсеяно се отзова Николас, съсредоточил вниманието си върху нещо много по-важно. Беше разгадал загадката. Формата не бе всичко. Доста важна част, но не всичко. Движението. Движението на формата. Да, определено имаше нещо в това, както и във взаимната им хармония. Въпреки това бе познавал жени с много по-чувствени форми, майсторки на движенията, чиято омагьосваща хармония наистина го беше очаровала, но само за една нощ.

— Приливът идва, сър. Ще отплаваме ли?

— След малко. — Физическата възбуда бе едната страна на нещата. Привличане, лесно възпламеняващо желанията, но и лесно задоволяващо ги. Но за едно духовно привличане — ако за това ставаше въпрос, а и какво ли друго би могло да бъде? — да, за едно духовно привличане, каквото изпитваше в момента, бяха нужни цели тридесет и пет години, за да се събуди. В момента бе готов да приеме, че ще му трябват още толкова, за да го разбере и задоволи... ако не бе завладян от мрачната решителност да го преодолее.

Николас подхвърли пътната чанта на Майър, но продължи да следи с очи двойката, потънала в разговор близо до кърмата.

— Ето, занеси това в каютата на госпожица Уилъби.

— Сър?

— Голямата каюта отпред до мачтата.

— Но това е капитанската каюта, сър.

— Точно така. Там ще се настани госпожица Уилъби.

— С вас ли, сър?

— Не, по дяволите! Аз съм в каютата на кърмата.

— В каютата на помощник-капитана ли, сър?

— Да.

— Разбирам, сър. Значи това, което се говори, е вярно.

— Какво? — Николас се намръщи и изви врат, за да види как Бритълс привлече в прегръдките си госпожица Уилъби. Тя отпусна

глава на рамото му и затвори очи, а Николас изпита копнеж, какъвто не бе познавал никога досега, сякаш някой бе издълбал дълбока дупка в душата му. — Какво каза, Майър?

— Екипажът, сър. Това, което някои казват... аз си помислих, че не може да е истина. Но сега...

Да върви по дяволите Бритълс със солидния си вид, галантни обноски, скъпоценни рубини и проклетите валсове. Да върви по дяволите и тя!

— И какво? Какво се е оказало истина?

— Предполагам, че има мъже, които са способни на това, макар че никога не съм мислил, че вие... че вие ще се вслушвате във всяка нейна дума. Предполагам, не бива да се учудвам, че сте й поверили управлението на кораба.

Николас рязко извърна глава.

— Какво? Кой казва това?

Майър примигна и сякаш главата му потъна във високата яка на ризата.

— Ами екипажът, сър. И въпреки нежеланието ми съм принуден да се съглася с тях, капитане. Никога досега не сме ви виждали толкова много да се въртите край някоя фуста.

— Изобщо не се въртя.

— Разбира се, че не, сър. Но, ако ми позволите да кажа, сър, никога досега не сте обръщали внимание какво казва една фуста, особено пък що се отнася до корабите.

— Внимание, казваш.

— Да, сър. Вие винаги сте повтаряли, че жените служат само за едно и то не е нито бизнес, нито пък да се разговаря с тях. Досега не сте позволявали на жена да се приближи до друга част на кораба ви, освен до леглото.

— Госпожица Уилъби не е фуста.

— Да, капитане. И аз го виждам много добре, сър.

Николас опъна рамене, за да препречи гледката на Майър към задните части на госпожица Уилъби, очертани от плътно прилепналите панталони. Усмивката на Майър мигом помръкна и очите му виновно се разшириха, сякаш го бяха хванали на местопрестъплението.

— Госпожица Уилъби идва с нас, за да ни предаде богатия си опит — с измамно тих глас заяви Николас и страните на Майър се

покриха с гъста червенина. — Тя не е и никога няма да бъде капитан на този кораб... поне докато аз съм жив. Тя не е способна да дава никакви заповеди...

Веждите на Майър отхвъркнаха нагоре и Николас съвсем ясно си припомни за поражението му в пристанището на Каус, на което Майър бе свидетел.

— Е, може и да е способна на всичко — или поне тя така си мисли — но не и да командва този кораб. Няма да участва в управлението на кораба. Можеш да го кажеш на екипажа.

— Ще го направя, сър.

— Техническа експертиза.

— Да, капитане.

— Нищо повече.

— Разбира се, сър.

Николас скръсти ръце на гърба си и изгледа намръщено Майър.

— Много добре. Сега можеш да вървиш.

Майър не помръдна.

— Тъх... капитане, сър? Ами приливът...

Николас махна нетърпеливо с ръка.

— Да, да, вдигнете котвата и потегляйте, по дяволите, ако не искаме да останем тук за през нощта. — Обърна се и метна свиреп поглед към Икабод Бритълс. — Бог ми е свидетел, че не желая нито миг повече да бавя отплаването ни, Бритълс!

При звука на гласа му и госпожица Уилъби, и Бритълс се извърнаха. И двамата бяха зачервени и изглеждаха дяволски виновни за нещо.

— Слизай на брега — изрева Николас. — Веднага!

Бритълс го изгледа някак странно, с известно пренебрежение, което не бе никак уместно, като се има предвид, че на този кораб Николас бе пълновластен господар.

— Умолявам ви, скъпа моя, заради собствената ви безопасност да останете в Лондон, с мен. — Бритълс се вгледа настойчиво в очите на Доминик и улови ръцете ѝ в своите. Гласът му трепереше от вълнение. — Ще си пийваме от вашия любим пунш с ром, ще се разхождаме из градините на Воксхол, ще танцуваме всяка вечер, както на онзи бал...

— Съжалявам, стари приятелю — намеси се Николас, впи пръсти в рамото на Бритълс и го извъртя доста грубо, което едва ли бе уместно, ако се позамислеше малко. Видя как очите на госпожица Уилъби гневно блеснаха, но не й обърна внимание. — Григс! Ела тук, човече. Изпрати Бритълс на брега. Извини ме, Бритълс, но приливът приближава.

— Върви по дяволите с твоя прилив! — измърмори адвокатът, когато Григс го потупа с огромната си лапа по рамото. — Започвам да разбирам защо всички те мразят толкова много.

— След всичките тези години? Бритълс, ти дълбоко ме нараняваш.

Бритълс изсумтя, оправи жилетката си и изгледа Григс с такова явно отвращение, че гигантът отдръпна ръката си и дори смутено се ухили. Адвокатът се изправи срещу Николас, който имаше толкова студен и непристъпен вид, сякаш се канеше да води особено трудни преговори по някоя сделка.

— Нищо ли не може да те нарани, Николас? Нито дори и краят на едно приятелство? Пожелавам ти приятен път. И ако не се грижиш както трябва за нея, ще изпаднеш не само и немилост, но и ще бъдеш подведен под съдебна отговорност.

— Да не би да ме заплашваш?

Бритълс повдигна вежди и Николас внезапно разбра защо винаги бе настоявал този мъж да присъства на масата на преговорите.

— Да те заплашвам? Едва ли. Просто ти напомням, че имаш едно уязвимо място. Твоята банкова сметка. Успешно пътуване, стари приятелю! — с тези думи Бритълс се извърна на пети и без помощта на Григс zakрачи към подвижния мост, а краищата на редингота му се развяха зад гърба му.

— Имате ли приятели, на които не плащате?

Николас се обърна. Тя го гледаше с любопитна прямота, което щеше да го накара да потърси отговора дълбоко в душата си, дори и да не му се искаше.

— Дали имам някакви приятели?... — Хоксмур се намръщи, скръсти ръце зад гърба си, докато наблюдаваше как неколцина моряци се катереха пъргаво като маймуни по мачтите. — Сега, като се замисля за това, мога да кажа, че имам няколко познати в различни клубове, мъже, които редовно губят големи суми в моя полза. Предполагам, че

едва ли могат да се нарекат приятели. В Нюмаркет — не, там редовно купувам състезателни коне от онова момче и други двама-трима; те са доста весела компания и често се забавляваме заедно. Благодарение на мен всички спечелиха малко пари от едно жребче, което притежавах миналия сезон. Никой не вярваше, че този кон може да бяга бързо, но аз ги убедих... — Повдигна вежди. — Обзалагам се, че те биха ме нарекли свой приятел. Но предполагам, че имате предвид нещо друго...

— Другари.

— Аха. — Той се замисли, докато вятърът издуваше платното над главата му.

— Не прислужници или моряци.

— Е, Стоун едва ли се държи като прислужник.

— Плащате ли му?

— Да. Но това е по-скоро, за да мълчи, отколкото за нещо друго, и той го знае дяволски добре... — Спря се навреме. — Да, плащам му.

— Явно никога досега не сте се замисляли по този въпрос. — Изненадата в гласа ѝ засегна особена струна в душата му. — Дали имате приятели.

— Не — отвърна Николас, чувствайки се така, сякаш я бе разочаровал с нещо, макар да не бе сигурен с какво. — Предполагам, че нямам време, за да мисля за подобни неща.

— Разбирам.

Какво пък означаваше това? Какво, по дяволите, искаше да каже тази жена?

— По-добре да вървите — рече тя и мина толкова бързо покрай него, че той не успя да я спре.

— Какво? Къде да вървя?

— На капитанския мостик — извика тя през рамо. — Нали вие сте капитанът на този кораб, или греша?

— Аз съм — изграчи след нея Николас. Гърдите му се издуха, опъвайки ленената риза. — Проклети панталони... — озъби се той и изрева: — Къде, по дяволите, отивате?

— В каютата си. Някой трябва да помисли какво да се прави с баласта, след като сте оплескали всичко с по-голямата тежест на мачтите. Молете се за спокойно море и попътен вятър, господин Хоксмур.

— Оплескал? Аз никога нищо не оплесквам, по дяволите! Идеята ми беше блестяща! Дяволски блестяща! Попитайте Райт, Фулър и Смит. — Обърна се и пое дълбоко дъх, за да се успокои, и едва не връхлетя върху един от матросите, който бързо вдигна ръка за поздрав. Няколко секунди двамата се гледаха един друг, препречвайки взаимно пътя си, докато накрая Николас не избута младежа с рамо. Закрачи наперено към мостика. Странно, но като хвана кормилото и насочи носа на кораба по течението на Темза, изведнъж се почувства като неопитен новак, както в онзи ден, когато осемнадесетгодишен блъсна първия си кораб в един от адмиралтейските. И проклет да беше, ако разбираше защо.

Доминик разтърка очи и се отдръпна от масата. Изправи се бавно. Разтри схванатия си врат и се взря през страничния прозорец в гъстата сива мъгла, която се стелеше навън. Отдавна беше минало обед. От няколко часа оглеждаше променените планове на „Мисчиф“, ала решението ѝ убягваше.

— Проклетата формула за изчисляването на дължината на носовата част — промърмори младата жена. Притисна длани върху масата и се наведе над чертежите. — Ако я открия, няма да е нужно всеки път да се увеличава баласта при добавянето на допълнителна тежест. В такъв случай няма да се губи скоростта. Но колко трябваше да бъде баластът? По дяволите, защо не мога да си спомня?

Разсеяност.

Не, това нямаше нищо общо с формулата.

Наистина ли нямаше? Тогава защо чувстваше всеки завой и всеки наклон на „Мисчиф“, сякаш ръцете на Хоксмур не бяха върху кормилото, а се плъзгаха по тялото ѝ. Пълната хармония и единението с един кораб бе едно, но това тук отиваше твърде далеч.

Погледът ѝ се насочи към бележките, надраскани в полетата на всяка страница. „Да се пожертват ниските експлоатационни разходи и намаляване вместимостта за каргото за сметка на скоростта... По-остър нос, по-голям, по-скъп, повече екипаж... деликатно балансиран...“

Беше виждала същия почерк на бележката, която бе получила в Каус. Само че тези думи изглеждаха така, сякаш перото се е забивало в

хартията... или пък е спирало, докато пишещият си е мислил за нещо друго. Тя самата от месеци обмисляше същите идеи. Дали скоростта заслужава да се увеличи прекомерно напрежението върху корпуса на кораба, както и да се увеличи броят на екипажа, да се намали вместимостта за каргото за сметка на експлоатационните разходи? Дали бъдещето принадлежеше на парната машина, а не на платната?

Изненада я не толкова същата романтична привързаност към платноходите, колкото откритието, че Хоксмур мисли също като нея. Вдигна глава, примигна към малкия прозорец и отново прочете написаното, този път с хладно и безпристрастно око. Записките биха могли да принадлежат на всеки, дори на някой от горещите поддръжници на парната машина. Да, би могла да предположи различни неща, ако не бе видяла Хоксмур на борда на плаващ кораб. Нима не бе се уверила с очите си — не, по-скоро почувствала — как той вдъхва не само морския въздух, но сякаш се слива с морето и вятъра, опъващ платната. Нима не бе наблюдавала как ръцете му гальовно се плъзгат по кормилото, нима не бе усетила копнежа му по бързоходните шхуни?

Да, чувстваше, че двамата са сродни души.

— О, Господи! — Младата жена стана със стиснати юмруци и присвити очи. Не, не можеше повече да гледа тези думи, без да тръпне от чувствата, владели перото му, без да признае, че и тя изпитва понякога, същото, което навярно бе скрито някъде в дълбините на непознатата му душа.

Дори не чу изскърцването на вратата.

— Лошо ли ви е, госпожице?

Доминик рязко отвори очи и се насили да се усмихне при вида на помощника на Хоксмур. Младият мъж имаше гъсти червени къдрици, които се подаваха изпод моряшкото кепе, килнато над едното ухо. Как се казваше? Майър? Сепна я младостта му, както и жизнерадостната приветливост. Той винаги изглеждаше така, сякаш всеки момент ще разцъфне в широка усмивка. Никога не би повярвала, че Хоксмур ще повери толкова важна отговорност в ръцете на едно момче, което още нямаше брада, независимо колко силно и способно изглеждаше.

— Да ми е лошо? Не, Господи, не. Никога не се чувствам зле на борда на кораб. Аз само... — Тя преглътна, сви нехайно рамене и

докосна с пръсти чертежите. — Знаете ли, мислех върху един проблем. Един малък проблем.

— Да, госпожице. Капитанът ви кани да му правите компания за вечеря.

— Вечеря?

— В неговата каюта, госпожице.

— Разбирам. Сега ли?

— Да, госпожице. Той се умори да ви чака и ме изпрати да ви повикам.

Нещо в подтекста на казаното накара Доминик да изпита необяснимо удоволствие.

— Много добре. — Тя прибра пръснатите чертежи, докосна косата си и внезапно се почувства зле облечена. Странно колко бързо се изпаряваше практичността при една покана за вечеря. — Наистина съм изгладняла — каза тя, мина покрай Майър и се запъти към стълбата, която водеше към кърмата на кораба. — Какво има за ядене?

Майър побърза да мине пред нея.

— Капитанът е оставил това в ръцете на готвача, госпожице.

— В такъв случай сигурно готвачът ви е добър.

— Най-добрият, който може да се намери в Лондон, госпожице.

А е и с характер. Сигурно сте го чули да вилнее из камбуза. Още не е свикнал с новия кораб.

Доминик не можа да потисне тревогата си. Тъкмо проектирането на камбуза ѝ бе струвало немалко усилия и безсънни часове. Смяташе, че е използвала изключително ефективно мястото, разбира се, не за сметка на естетиката и удобствата. Вярваше, че е успяла да създаде приятно и уютно място, където всеки би желал да прекара няколко часа. Спомняше си с отвращение кухненското помещение на кораба на родителите ѝ — тъмно, тясно и претъпкано, а печката вечно пушеше...

— Сигурна съм, че в камбуза не липсва нищо...

Майър се намръщи.

— Смятам, че недоволството на готвача се дължи на броя на печките. Всеки добър готвач се нуждае от поне три печки, а не само от една, госпожице.

Доминик усети как страните ѝ пламват.

— Ще кажа на капитана...

— О, той знае, госпожице. Говори тази сутрин с готвача, когато му даваше допълнителни указания за вечерята.

— И в какво се състояха те?

Майър спря пред една врата в края на късия коридор.

— Капитанът поръча бутилка мадейра и ягоди, госпожице.

Доминик прояви благоразумието да държи устата си затворена, докато младежът почука веднъж на вратата и после я отвори. Тя влезе, огледа се набързо, видя запалените свещи, масата, застлана с ленена покривка, върху която бяха подредени подноси с храна, голяма бутилка мадейра и кристална купа, пълна с ягоди. Погледът ѝ се спря на голямото легло, очевидно за двама. Доминик се взираше в него, сякаш го виждаше за пръв път и чак сега осъзнаваше, че би могло да послужи и за други цели.

— Той не е тук.

— Ще дойде всеки момент, госпожице. — С тези думи Майър затвори вратата.

Доминик се заслуша в накъсаното си дишане и се запита защо се чувства толкова... не на място... в тази каюта, чийто проект бе излязъл изпод ръцете ѝ. Тя бе обмисляла всеки детайл, бе изчислявала размерите, подбирала обзавеждането, аксесоарите и въпреки това ѝ се струваше, че всичко ѝ е напълно чуждо. Сякаш не бе нейно. Нищо. Беше негово.

Мъжките принадлежности бяха малко. Сигурно повечето от вещите му бяха в кабинета. Въпреки това мястото излъчваше мъжественост, каквато тя никога досега не бе усещала. Приблужи до масата, докосна с пръсти върха на сребърната вилица, наведе се, за да помирише розата във високата ваза, после отиде до бюрото. Карти, мастилница, попивателна хартия, документи. Няколко много дълги и дебели пури лежаха до мастилницата и изпълваха въздуха с уханието на тютюн, което ѝ се стори доста приятно. В ъгъла имаше една празна чаша. Доминик я поднесе към носа си, помириша я и се намръщи. Остави я обратно на бюрото. Един чертеж привлече погледа ѝ. Взе го и мигом позна шведския проект, увеселителната яхта с бермудските платна, която той възнамеряваше да построи. Великолепен, вдъхновен проект. Майсторска работа.

Тъга... Защо винаги когато погледнеш към този чертеж, се чувстваше така, сякаш бе изгубила нещо ценно? Може би изпитваше

болка, защото си представяше Хоксмур, изправен на капитанския мостик, с развени от вятъра коси, с платна, които плющят над него, докато яхтата се носи по вълните, а в същото време знаеше, че тя няма да е там, за да сподели това щастие.

— По дяволите! — Пусна чертежа и смяташе да се обърне, когато зърна една изящна кутийка от слонова кост, полускрита под чертежите на яхтата. Посегна към нея, привлечена повече от знаците, издълбани върху капака, отколкото от семплата ѝ красота. Прокара пръст по арабските символи, но не разгада нито един от тях. Кутията бе много тежка за големината си. И заключена.

Палецът ѝ докосна златната плетеница по ръба, после се спря върху ключалката. Доминик прехапа устни и разклати кутийката. Отвътре не се чу никакъв звук. Сигурно бе с кадифена подплата. Господи, любопитството бе дяволски силно нещо.

Тя се огледа за ключа. Нямахше го върху бюрото.

Не беше и в най-горното чекмедже, дори и в най-отдалечените му ъгли — трябваше да коленичи, за да го опипа докрай. Затвори го, дръпна следващото, прерови хартията, но не намери нищо освен документи и затвори и него. В най-долното чекмедже откри една кожена торба, пълна с пясък, пистолет, нож с черна дръжка и с толкова дълго и тънко острие, че Доминик уплашено ахна. Лицето ѝ пламтеше от смущение. Чувстваше се виновна, задето надзърташе в чуждата собственост. Втренчи се в затворената врата на каютата, после отмести поглед към кутията, не можейки да си обясни непреодолимото желание да разбере какво има вътре.

Не, не беше обикновено любопитство. Досега бе виждала много заключени кутии и никоя не бе предизвиквала подобен интерес. Любопитството ѝ не се отнасяше до съдържанието на кутията, а до мъжа. Искаше отчаяно да разбере какво бе заключил Хоксмур. Какво бе толкова скъпо за този мъж, който изглежда не държеше на нищо — нито на морала, нито на клетвите, със сигурност не и на репутацията си, нито дори на приятелството. И защо бе толкова важно тя да го узнае?

Защото подсъзнателно изпитваше любопитство към този мъж по причини, които ѝ убягваха и я озадачаваха. Това бяха същите причини, които я бяха накарали да влезе в кабинета му. Ала сега нямаше време за подобни авантюри.

— По дяволите! — Потърка веждите си и прокара ръка по косата си. В същия миг почувства фибата, която придържаше непокорните ѝ кичури. Фибата! Неразделният инструмент за всеки уважаващ себе си крадец, ако се вярва на приключенските романи, които бе чела наскоро.

Не, тя не бе крадец. Това бе обикновено любопитство и нищо повече. Измъкна фибата, а сърцето ѝ ускорено заби. Пъхна я в ключалката. Нищо не се случи. Младата жена се намръщи, завъртя фибата и я пъхна по-навътре. Нищо. Не се получаваше както в книгите, които бе чела.

Духна кичура, паднал на челото ѝ.

— Хайде — прошепна Доминик и завъртя отново фибата. Усещаше как кръвта препуска във вените ѝ. Вратата можеше да се отпори всеки миг и...

Чу се тупкане. Не, не беше сърцето ѝ. Извърна глава. Бяха стъпки. По стълбата. Приближаваха. Бяха от ботуши и сякаш ходеше дългокрак мъж, а Хоксмур имаше най-дългите крака, които бе виждала.

Доминик замръзна за миг, после дръпна фибата. Ала тя не излезе, а заяде вътре. Младата жена преглътна, пое дълбоко дъх, отказвайки да се примири с ужасяващата действителност.

— Не, не прави това... — Пръстите ѝ се плъзнаха по фибата. Сърцето ѝ щеше да се пръсне.

— Излизай, по дяволите... — Завъртя фибата, изруга и я задърпа, но тънката извита тел не излизаше, а стърчеше подозрително не на място от ключалката на кутията. Хоксмур щеше веднага да я забележи. И щеше да разбере. Ако искаше да задоволи непреодолимото си желание да знае всичко, трябваше да си послужи с нещо много по-подходящо, а не с някаква глупава фибата, и то дефектна при това.

Стъпките спряха точно пред вратата. Дръжката се завъртя. Доминик дръпна за последен път и се изправи точно в мига, в който Хоксмур отвори вратата.

Младата жена застина.

— Добре. Вече сте тук — рече той и влезе в каютата. Косата му бе разрошена от вятъра, но той изглеждаше великолепно. Обърна се, за да затвори вратата.

Доминик затаи дъх и леко дръпна фибата. Като по някакво чудо тя се плъзна в ръката ѝ. Забоде я припряно в косата си. В следващия миг капакът на кутийката се отвори. Ужасена, Доминик го затвори, без дори да погледне вътре. Но ключалката не искаше да се заключи. Явно злата съдба бе срещу нея. Капакът отново се отвори. Доминик го затисна с длан и вирна брадичка тъкмо когато Николас се обърна.

ГЛАВА 11

Туп. Туп. Николас рязко се извърна. Бе сигурен, че госпожица Уилъби остави нещо на бюрото в мига, в който се бе обърнал да затвори вратата. Ала това не го обезпокои толкова силно, колкото фактът, че лицето ѝ изгуби цвета си, а брадичката ѝ се вирна толкова силно напред, че вените по шията ѝ изпъкнаха.

Той се намръщи и пристъпи към нея. Тя сякаш се смали, а очите ѝ се разширяваха с всяка негова стъпка, Николас спря, присви очи и се взря в нея.

— Болна ли сте?

Устните ѝ потрепнаха и се разтеглиха в измъчено подобие на усмивка.

— Аз? Мили Боже, не!

— Изглеждате зле. — Всъщност изглеждаше толкова напрегната, сякаш би се пръснала на малки парченца стъкло, ако я докосне. Гласът ѝ звучеше неестествено. Беше необичайно крехка и безпомощна. Доста характерно за нея. Един кичур от косата ѝ бе паднал върху веждите и Николас усети, че тя изгаря от желание да го отметне. Ала не го направи. Вместо това се вкопчи с една ръка в ръба на бюрото. Другата лежеше върху кутийката му от слонова кост и я притискаше, сякаш се боеше да не ѝ избяга. Много странно. Но госпожица Уилъби би понесла стоически пристъпите на морска болест, както и всяко друго нещо.

— Аха. Разбирам, проявили сте любопитство — каза той и посочи кутийката.

— Аз... — Тя преглътна и започна да трепери,

— Кокалчетата ви са побелели — продължи Николас и се пресегна към малката вещ под ръката ѝ. Ако едва се сдържаше да не рухне на пода, една малка кутийка нямаше да я предпази. — Зле ви е, но обещавам, че няма да кажа на никого. Хайде, хванете ръката ми. Нека да седнем на масата. Нуждаете се от храна.

— Не. — Тя се отдръпна назад в мига, в който пръстите му докоснаха кутийката. Очите ѝ срещнаха неговите. Молба ли бе това, което се мярна там? Николас се опита да вземе кутийката, но тя продължи да я притиска. Той покри дланта ѝ със своята. В очите ѝ — се появи страх и тя най-после отдръпна ръка.

Капакът се отвори.

— По дяволите! — изруга той.

— Съжалявам, господин Хоксмур, трябва да ви обясня... О! — Госпожица Уилъби се взираше в кутийката. — Но тя е празна.

— Разбира се, че е празна — промърмори младият мъж и бръкна в джоба на панталоните си за ключовете. Погледна я и видя как по страните ѝ бавно пропълзля червенина. Малко пренасочване на вниманието и изглежда болестта я напускате. Ако не я познаваше добре, би си помислил, че е обзета от разочарование. — И какво е това, което трябва да ми обясните?

Тя го гледаше с огромните си очи. — Аз...

— Знам колко ви е трудно да признаете, че сте проявили слабост, госпожице Уилъби — успокояващо ѝ се усмихна Николас. — Виждам съм стари морски вълци да позеленяват в началото на дълго пътуване. Няма от какво да се срамувате. Може би просто сте прекарвали твърде дълго време на долната палуба. — Докосна нежно с пръсти брадичката ѝ. — Ето, струва ми се, че вече изглеждате по-добре. — Сведе очи към кутийката в ръката си. — Заключалката все заяжда. Проклетото нещо се отваря само, щом корабът леко се разлюлее. Сама сте го видели. Но аз я пазя като спомен. Само глупак би скрил нещо ценно вътре. Това е първото нещо, което би привлякло вниманието на един крадец, не мислите ли? Освен това и дете би могло да я отвори с фиба, като тази в косата ви. Така. — Пъхна ключето в ключалката, завъртя го и го извади. Капакът остана затворен. Николас прибра ключа в джоба си, приближи към масата и започна да налива вино в две чаши. — Морето е доста благосклонно към нас. Решихте ли нашия проблем с баласта?

— Аз... всъщност, търсех решение, което не съществува. Трябва да подсилим баласта на първото пристанище, на което ще спрем. Може би ще успеете да намерите оловни кюлчета?

— Знаем откъде можем да закупим известно количество.

— Добре. Сто фунта ще са достатъчни. Дотогава не би трябвало да имаме проблем, освен ако морето не се развълнува.

Той се обърна с чаша във всяка ръка. Тя все още стоеше зад бюрото, и се вираше в кутийката от слонова кост. Изглеждаше разстроена, сякаш бе претърпяла загуба. До този момент Николас не се бе замислял, че във връзката му с госпожица Уилъби има нещо повече от прикрито съперничество. Всъщност повечето от връзките му се основаваха на някакво съперничество. И затова очакваше да изпита известно задоволство от поражението на своя противник. Провалът на противниците му винаги бе означавал победа за него.

Но докато стоеше изправен с чашите в ръка, заслушан в скърцането на дъските и унесен от нежното по-люшване на кораба, Николас не изпита никакво задоволство, нито пък усети вкуса на победата. Изпитваше желание да надвие това, което я бе победило.

— Ще намерим тези сто фунта — рече той, наблюдавайки я внимателно и очаквайки увереността ѝ отново да се възвърне. Но това не стана. Николас се замисли за нещо подходящо, което да каже, но се почувства неловко. — Длъжен съм да отбележа, че аз съм отговорен за проблема. Идеята да се увеличи теглото на мачтите бе моя.

— Идеята е чудесна — остро отвърна тя. Очите им се срещнаха. В този миг Николас изпита чувството, че потъва в златнозелените им глъбини. — Трябваше сама да се досетя — додаде.

Той направи една крачка към нея, обхванат от внезапното желание да я грабне в прегръдките си.

— Глупости. Вие сте мислили за скоростта. А не за евентуални врагове.

— Предполагам, че вие мислите само за това.

— За това ми плащат. И заплащането е дяволски добро. Предполагам, че можем да обсъдим моите планове... след като те включват и стар приятел. Всъщност няколко. Не, предполагам, че вие бихте ги определили като врагове. Колкото до заплащането... тук... — Той се наведе, дръпна долното чекмедже и хвърли една кожена кесия на бюрото. — Отворете я.

Тя хвана краищата на кожената връвчица, която пристягаше кесията, но се поколеба.

— В това чекмедже има пистолет.

— И нож. — Хоксмур повдигна вежди, усетил внезапната ѝ сдържаност. Да, разбира се, няма нищо по-добро от едно бързо, разумно оттегляне след като си се озовал право в челюстите на

опасността. Естествено, тя посрещаше живота с гордо вдигната глава, с вирната брадичка, опънати рамене и решителна походка. Но при нея благоразумието вървеше след безразсъдството. Това бе достатъчно, за да накара един мъж да поклати глава, да се обърне и да побегне само при мисълта да закриля такава жена. Изобщо не бе сигурен, че би желал да даде живота си за нея.

Той взе ножа и пистолета и ги постави на бюрото до кожената кесия. Тя се взираше в тях, сякаш бяха отровни змии, готови всеки миг да я нападнат.

— Нужно е време, за да се свикне с оръжието — каза Николас, взе ножа и го завъртя няколко пъти. Изумрудите, инкрустирани в дръжката, проблеснаха на светлината на свещите. — Аз имам цял арсенал в каютите на екипажа. Не е зле да се научите как да боравите с такива неща.

Доминик хвана дръжката на ножа. Пръстите ѝ се свиха около изумрудите.

— Вие сте убивали хора с това.

Той се подпря на бюрото и се наведе към нея. Когато заговори, в гласа му прозвуча предупреждение.

— Там, където отиваме, няма закони, госпожице Уилъби. Няма правила. Не важат никакви принципи на етиката и морала. Това не е земя на компромисите. Изборът е всичко или нищо, черно или бяло. Мъжете убиват, преди да задават въпроси. А жените... — Тихо изсумтя. — По дяволите, жените се бият като мъже, а никога няма да чуеш мъж да изохка, дори да е победен. Освен това можеш да ги победиш стотици пъти, но никога няма да ги покориш.

— Това ми звучи като правила, господин Хоксмур. Предизвикателството се усещаше в извивката на веждите ѝ.

— Живял съм близо до Испания за известно време. И, да, играя играта по собствени правила и не давам и пукната пара как може да изглежда в очите на другите.

Тя остави ножа до кесията.

— Разбирам. — Сведе очи, но той улови брадичката ѝ и повдигна лицето ѝ, така че погледите им да се срещнат.

— Не, още не разбирате — промърмори младият мъж и прокара пръст по вдлъбнатината на брадичката ѝ. — Не знаете нищо за това.

Но ще се научите. Ще усвоите правилата. — Отдръпна се, взе чашата си с вино и посочи към кесията. — Продължавайте. Отворете я.

Тя развърза връвчицата и торбичката се отвори.

— Пясък?!

— Без стойност.

Доминик примигна срещу него.

— Да.

— Изненадан съм, че баща ви не ви е научил на това. Но едва ли е могъл, след като сте прекарвали по-голямата част от времето си на долната палуба. — Присвиването на устните ѝ бе едва забележимо и той навярно нямаше да го види, ако не бе започнал да опознава реакциите ѝ. Бе майстор в улучваното на слабото място, най-уязвимата част, което би повалило и най-силния противник. А още по-добре умееше да превръща чуждата слабост в свое предимство. Но сега се отказа от предимството си, искаше само да си изясни нещата с нея. — По време на това пътуване няма да прекарвате времето си на долната палуба, госпожице Уилъби, така че слушайте добре. Урок номер едно: нещата невинаги са такива, каквито изглеждат на пръв поглед.

Тя презрително изсумтя.

— Знам го.

— Нима? — Хоксмур взе кесията, пъкна ръката си вътре и извади цяла шепа пясък. Разтвори бавно пръстите си и пясъкът започна да се стича между тях. — Отъркайте малко този наглед нищо не струващ пясък и може да откриете цяло съкровище. Не се оставяйте да бъдете измамена толкова лесно само по външния вид. Потърсете по-дълбоко, отколкото може би първоначално ще ви подсказе инстинктът... и невинаги отдавайте предпочитанията си на това, което ви изглежда по-красиво и съвършено — кимна с глава към кутийката от слонова кост, — защото то може да се окаже без всякаква стойност.

Доминик вдигна поглед към него.

— И хората са като вещите, за които ми говорите.

Отговорът ѝ го завари неподготвен.

— Да. Предполагам, че това, което казах, се отнася много повече за хората, отколкото за съкровищата. Аха. Виждате ли това?

От устните ѝ се изтръгна сподавен стон. Той вдигна дланта си по-близо до светлината на свещите, когато и последната песъчинка бе

отстранена. В средата на дланта му блестяха три огромни скъпоценни камъка.

— Но това... това са диаманти — промълви младата жена.

— В момента виждате откупа.

— Какво?

— За „Котешкото око“. — Вдигна най-големия камък, с размера на голямо речно камъче, и го завъртя към светлината. — Намерих го в Индия.

— Открадна ли сте го?

— Този, който ми го даде, въобще не оказа съпротива.

— Значи е бил глупак.

— Не, беше мъртъв. — Изражението на лицето ѝ го накара да избухне в смях. — Аз не съм го убил. Той беше мъртъв от няколко века, най-малко дванадесет. Виждате ли как светлината се отразява от камъка и пречупва цветовете в смайваща феерия? Това е идеалният камък, чист, прозрачен, твърд. Само един съвършен диамант може по такъв начин да разсейва светлината. Ето, вижте. — Хвана ръката ѝ и притисна дланта ѝ към скъпоценния камък. С искрящите си очи, пламналите страни и разтворените устни, озарени от очарователна усмивка, нейната невинна и чиста красота бе много по-желана и от най-безценния и съвършен диамант. Николас не можеше да откъсне поглед от лицето ѝ.

— Не мога да повярвам, че този камък не е взет от някоя кралска корона.

— Индусите не са глупаци. Те са оставяли диамантите в оригиналния им вид. Шлифоването или разрязването им е било забранено. Обработката би разрушила вълшебните им свойства.

— Да — промърмори Доминик и вдигна очи, когато диамантът заискри, изпрацайки ослепителни геометрични фигури към тавана. — Вярвам, че е вълшебен. Погледнете... силата му изпълва стаята, излива се върху нас... също като лунна светлина.

Николас гледаше как светлината си играе върху лицето ѝ и усети как гърдите му се стегнаха внезапно от нахлулото остро и мъчително чувство. Нужен му бе един миг, за да го назове: потребност. Но може ли мъж като него да бъде завладян от фантазиите на едно невинно дете? Какво толкова привлекателно намираще у тази жена, още

непоковарена от живота? Що за девическа магия упражняваше тя върху него?

— Според един санскритски ръкопис от пети век, диамантът закриля собственика си — дрезгаво изрече той. — Предполага се, че го пази от змии, огън, отрова, болести, зли духове...

— Дори и от ревниви съпрузи? — Тя го стрелна закачливо с поглед и устните ѝ леко се извиха нагоре.

Николас се почувства неудържимо привлечен от нея. Почти усещаше вкуса на устните ѝ под своите.

— Камъкът предава на притежателя си всичките си качества.

Погледът ѝ стана предпазлив.

— Като например?

— Твърдост.

Тя преглътна, сведе поглед към гърдите му, после го плъзна по-надолу, докато накрая се извърна настрани. Спуснатите мигли скриваха очите ѝ, ала не можеха да скрият руменината на бузите ѝ...

— Гърците го наричат *adamas* — промърмори той. Дишането ѝ се учести. Николас усещаше топлия дъх на кожата ѝ, пулсирането на кръвта във вените ѝ, бесните удари на сърцето ѝ. Неговото сърце също щеше да се пръсне, тялото му бе обзето от огнена вихрушка. Гърдите ѝ се вдигаха и спускаха развълнувано. Неговите изпъваха докрай ризата му. Устните ѝ потрепваха. Неговите изгаряха. Тя също почувства взривоопасното напрежение помежду им, първичното желание, неподвластно на волята. И макар че бе впила поглед в отдалечения ъгъл на каютата, той знаеше, че тя го усеща така, както и той нея, всяко дишане, всеки изблик на дивото въображение.

— Означава „Аз покорявам“ — дрезгаво изрече Николас и се наклони към нея, докато не докосна с устни слепоочието ѝ. — Така притежателят му ставал способен на всичко, за да завладее това, което е пожелал.

— Внимавайте, господин Хоксмур — прошепна тя, но не се отмести. Беше затворила очи и бе наклонила глава по-близо към устните му, сякаш искаше нещо повече... А той нямаше търпение да ѝ го даде. Беше толкова нетърпелив, толкова силно искаше да я почувства в прегръдките си. Бе застанал под твърде неудобен ъгъл спрямо бюрото и цялото му тяло започна да трепери. Чуваше бученето на кръвта в ушите си и си припомни първия път, когато бе легнал с

жена. Господи, почти го бе забравил... но нещо в настоящия миг му напомни за него; нещо от това секващо дъха нетърпение, неспособността да контролира тялото си, мислите, си, съзнанието си...

— Диамантът може да изгуби вълшебната си сила заради греховете на притежателя си — прошепна младата жена.

— Вярвайте каквото искате, но аз не съм съгрешил спрямо вас, госпожице Уилъби — отвърна той. В мислите си да, но не и в постъпките си. Поне не още. Дългата ѝ нежна шия ѝ бе толкова близо, почти докосваше устните му, умолявайки да бъде целувана, галена от езика му, от пръстите му. — Вие сте танцували с Бритълс — дрезгаво продължи Николас. — В продължение на цяла седмица всяка вечер сте танцували валс с Бритълс. Позволихте ли му да ви целуне в градините на Воксхол?

— Господин Хоксмур...

— Трябва да знам... — Сведе глава, когато страстта — тъмна, бездънна и непозната — го завладя. Дишането му стана накъсано и дълбоко. Той се втренчи в ширитите, привързващи ризата на врата ѝ, в блестящата кожа, във възела, който можеше лесно да развърже, само с едно дръпване на пръстите си. Осъзна, че трепери неконтролируемо. Чу думите да се изливат от устата му, думи на ревнив мъж, на мъж, обсебен от една жена, решен тя да бъде негова и единствено негова... думи, които никога не си бе помислял, че може да изрече. — Той е влюбен в теб, Доминик.

— Не — Думата бе като въздишка.

Изпита удоволствие. Удоволствие, когато върховете на пръстите му се плъзнаха по ръба на ризата ѝ, погалиха фината ключица и се спряха в подножието на шията, там, където пулсът ѝ туптеше под пръстите му и под възела, който чакаше да бъде развързан. По тялото му се разля топлина, навлажни ризата му, панталоните, кожата и...

— Ти не можеш да го обичаш — прегракнало промълви Николас. Възелът. Едно дръпване и ризата ще се плъзне по раменете ѝ.

Пръстите му затрепериха. Дъхът му излизаше на накъсани хрипове... хрипове на един отчаян мъж. Мъж, който трепери пред една девственица и не може да развърже един прост възел.

— Николас... — Тя се извърна изцяло към него, в ръцете му, повдигна устни, предлагайки му сладостта на тялото си, което имаше вкус на нектар и амброзия... на непознато безразсъдство. Как би могла

тя да знае какво му причинява? Беше се приближила твърде много, твърде бързо. В следващия миг можеше да поиска да избяга. Само че той нямаше да ѝ позволи. И как би могъл, след като едва можеше да диша?

Притисна я силно към себе си. Не се съмняваше, че тя усеща страстта, издула панталоните му, станали болезнено тесни в слабините. Искаше тя да почувства топлината на мъжествеността му, пулсираща до нейната женственост и, да, искаше да я впечатли със силата на жаждата си... с истинските, потресаващи дълбини на похотливите си желания.

От устните му се изтръгна нечовешко ръмжене.

— Доминик... аз трябва да... — Възелът, този символ на най-тъмните му изгарящи желания, сякаш се подиграваше с търпението му, с жаждата да завладява, да покорява и да подчинява. Памучната тъкан и шнурчето не можеха да спрат мазолестите му ръце, свикнали да дърпат дебели въжета и да изтръгват живота на човешки създания. Звукът от разкъсания плат му подежда като наливането на масло в огън.

Въображението му се изпълни с образи на женска мекота, голи рамене, гладки и пълни гърди, щръкнали гордо под тънката долна риза, набъбнали зърна, нежни като розови пъпки. Той притисна устни до уханната ѝ кожа, опивайки се от дъха ѝ, ръката му се плъзна и обхвана заоблената мекота на девичата гръд.

— Ах, Господи! — промълви той, наведе глава, дръпна със зъби тънкия плат и откри зърното. Тя се изви и потрепери като нежна лилия, а зърното се втвърди и запулсира под езика му. Желанието го прониза като гореща мълния. Силата му бе мъчителна и помитаща като най-страшния демон. Не можеше да понася повече. Само още малко... само още едно движение или малко окуражаване от нейна страна и той щеше да се изложи пред нея, а това не му се бе случвало от...

Николас се изправи, но не усещаше нищо освен пълните ѝ устни, отворени, стенещи и притискащи неговите. Езикът му нахлу вътре, изви се, наслаждавайки на кадифената сладост на устата ѝ. В следващия миг я притисна върху бюрото. Листовете се разпиляха. Чашата му се катурна, виното се разля и кристалът се разби на парчета. Диамантите се претърколиха от ръба на бюрото и издрънчаха

на пода. Николас трескаво започна да разкопчава кукичките на панталона, опитвайки се да освободи натрупалото се напрежение.

— Трябва — задъхано простена младият мъж, забравил се напълно, неподвластен на волята си. Подпря ръката си върху бюрото и усети как тънките парченца се забиват в дланта му, но изпита удоволствие от болката. После ръката му се плъзна между бедрата ѝ, където нейната топлина навлажни пръстите му. — Трябва да съм вътре в теб... — Гласът му не бе неговият. Мислите не бяха неговите. А нуждата, изгаряща и болезнена, нима тя бе негова?

Изведнъж се вцепени и замръзна. Тя бе пребледняла като смъртта, безмълвна и скована. А очите ѝ, тези огромни златистозелени езера, бяха разширени от ужас. Сякаш разбираше, че няма никакъв смисъл да се опитва да го спре.

Мълчаливо примирение. Изнасилване.

— Господи... — промълви Николас, смразен до дълбините на душата си. Бързо прибра краищата на панталоните си, надигна се и се извърна от нея, по-далеч от хаоса, сътворен от похотта му. Не, тя не бе пострадала физически, но страхът, стаен в очите ѝ, бе издълбал огромна бездна в сърцето му.

А той бе смятал да извоюва доверието ѝ, да ѝ разкрие истинския мъж, който се криеше зад измамния образ на неуморим развратник и безскрупулен мошеник. Какви храбри мисли за човек, глупаво повярвал, че е способен да се издигне над проклятието на произхода си.

— Аз... — Стисна юмруци, за да се овладее. Зад малкия прозорец светът изглеждаше вбесяващо нормален и обикновен. Гърлото му се стегна. — Простете ми, госпожице Уилъби. Това няма да се случи отново. Имате думата ми.

След това я остави, разяждан от съжаление и срам, който още повече подклаждаше грубостта му.

Копелето си оставаше копеле. Някои легенди не заслужават да умрат.

ГЛАВА 12

Доминик заслони очи с ръка и погледна на запад към земята, която се очертаваше смътно през пелената от морски пръски.

— Очевидно той не е поел курс към Гибралтар — каза тя.

По небето се носеха големи сиви облаци. Бризът, топъл и влажен, хвърляше студени водни капки по лицето и шията на Доминик, загорели от слънцето. През последните два дни жегата бе почти непоносима, но днес във въздуха се носеше миризмата на дъжд.

— Не, госпожице — отвърна Майър, който навиваше едно въже. — Не плаваме към Гибралтар.

Доминик присви очи и се замисли.

— В такъв случай сме се запътили към Канарските острови.

— Да, госпожице.

— Дали търси място, където да се скрие от шхуната, която ни следва, откакто континентът остана зад гърба ни?

— Не виждам никаква шхуна, която да ни следва, госпожице — отвърна след кратко мълчание Майър.

Доминик погледна на североизток към безбрежното море, по което не се виждаше нито едно платно.

— Тя изостана малко след разсъмване.

— Чували ли сте за миражите, госпожице? Много от моряците виждат кораби, когато всъщност няма нищо.

Младата жена стисна устни, разбрала, че няма смисъл да спори.

— „Източна Индия“ край Генерифе ли е потънала?

— Наблизо, госпожице.

Доминик замълча за миг.

— Капитанът казваше, че из тези води го дебнат врагове, но въпреки това всички платна са опънати, дори и кливерът^[1]... и ние продължаваме, сякаш няма от какво да се страхуваме, дори и от приближаващата буря. Предполагам, че никой няма право да оспорва заповедите на капитана и да се съмнява в неговите решения.

— Така е, госпожице.

Не, нищо не можеше да се изкопчи от Майър. През последните няколко дни го бе разбрала. Тя проточи врат, за да огледа по-внимателно кливера, опънат докрай при носа на кораба.

— Платното се държи.

— Като ново е, госпожице. Миналата вечер чух Бойл да се хвали пред екипажа в кухнята със ситния си бод. Аз рекох, че дето го научихте на шев е нищо и никакво наказание, задето промуши сабята си през платното.

Доминик огледа критично платното, за да се увери, че всичко е наред.

— Малко наказание наистина, като се има предвид, че в противен случай Григс щеше да го хвърли през борда. Прекарах целия следобед и почти цялата вечер да се грижа за раните на екипажа. Имате късмет, че никой не бе убит.

— Само се повеселихме, госпожице. Капитанът казва, че трябва поне два пъти на ден да се упражняваме със сабите.

От каютата си, където бе принудена да се оттегли, на Доминик ѝ се струваше, че се биеха по-скоро шест, а не два пъти на ден. Заслушана в дрънченето на стоманата, крясъците и солените ругатни, имаше чувството, че е затворничка на борда на пиратски кораб.

Пленница на един мрачен и винаги навъсен пират. Или по-скоро на собствената си неопитност. Странно как дори един обикновен разговор бе станал невъзможен само заради нещо толкова...

Излагащо? Не, не беше точно така. Нищо ужасно всъщност не се бе случило в неговата каюта, освен че се счупи една чаша. Откровение. Да, когато той я положи върху онова бюро, тя се почувства така, сякаш пред нея се бе разтворила широко отдавна заключена врата. Само че колкото повече минаваха дните, изпълнени с неудобство и скрито напрежение, тя все по-дълбоко се убеждаваше, че онези врати никога нямаше да се разтворят отново, независимо колко силно го желаше, защото не бе сигурна, че ще може отново да ги затвори. Или да се върне обратно.

През онзи следобед бе престъпила прага. За един кратък миг всички правила се бяха променили. Тя се бе променила. Както и Хоксмур... оттогава бе мрачен и отчужден и прекарваше дните си, зает с работа, а вечерите затворен в каютата си. Майър съвсем небрежно бе

подметнал пред Доминик, че капитанът дори не поглеждал към касата с първокласна мадейра.

А самата тя... само ако можеше да разбере безпокойството, което я лишаваше от апетит, караше я през нощта да се мята неспокойно в леглото си, а през деня да кръстосва палубите. Само ако можеше да разбере защо не изпитва никакъв гняв към него... Знаеше, че би трябвало да изпитва. Дори да е изпълнена с необуздан бяс. Вместо това чувстваше само някакво странно любопитство към него. Какво друго, освен любопитство караше кръвта ѝ да кипва само като го види разголен до кръста и запотен да опъва платната и дебелите въжета? Можеше да разбере любопитството. Бе една от слабостите ѝ. Но къде бе останала самоувереността ѝ? Искреното ѝ възмущение? Защо продължаваше да усеща върху тялото си устните и ръцете му, когато го погледнеше? Защо една част от нея жадуваше за още?

Внезапно обърна пламналите си страни към студените пръски.

— Когато бях младо момиче веднъж посетих Тенерифе.

— Едва ли сте били там, където отиваме, госпожице.

Нещо в гласа му накара Доминик бързо да се извърне, но Майър вече бе изчезнал. Погледът ѝ мигом се насочи към кърмата. Хоксмур се бе изправил на мостика с гръб към нея, потънал в оживен разговор с младия моряк, отговарящ за корабните съоръжения. През последните няколко дни се бе нагледала на гърба му. Струваше и се, че бе станал още по-широк, ако, разбира се, това изобщо бе възможно. Изведнъж я осени мисълта колко голям може да стане един малък кораб, когато двама души решат да се избягват един друг.

Разнесе се тътен на гръмотевица. Вятърът засвири в платната. Хоксмур погледна нагоре и срещна погледа ѝ. По мрачното му лице не трепна нищо. Изкрещя някаква команда, но не да скъсят платната, както тя очакваше. Не, той сменяше посоката, за да улови вятъра.

Но това не бе правилно. При този недостатъчен баласт само един самоуверен глупак ще се насочи към бурята с опънати докрай платна.

Или само един смел и решителен мъж.

Доминик стисна устни. Кога, по дяволите, ще спре да го възхвалява? Пропъди угризенията, разяждащи я през последните два дни, стисна юмруци и се запъти с твърда крачка към мостика. За Бога, корабът ѝ нямаше да бъде принесен в жертва заради неопитността ѝ и неумението ѝ да се справи с един глупав мъж.

— Няма да позволя да използвате „Мисчиф“ за някакъв безразсъден експеримент! — избухна тя, ала вятърът заглуши гласа ѝ. Хоксмур отново бе с гръб към нея и се бе навел над кормилото. Тя прочисти гърлото си и го мушна с пръст по рамото. — Хоксмур, правите огромна грешка.

Той се изправи и се обърна толкова бързо, че тя се препъна, опитвайки се да отстъпи. Изглеждаше толкова... внушителен. Сърцето ѝ подскочи в гърдите. Кожата му бе загоряла от слънцето, а очите му светеха студени и непристъпни.

— Нима?

Доминик се вкопчи в последните останки от бързо стопяващия се гняв.

— Не чувате ли гръмотевиците?

— Не беше гръмотевица.

Тя се намръщи.

— Разбира се, че беше.

— Ето. — Той пристъпи по-близо и постави ножа с украсената с изумруди дръжка в дланта ѝ, склучвайки пръстите ѝ около нея. На Доминик ѝ се прииска да го захвърли върху палубата.

Тя повдигна очи към неговите и цялата ѝ тревога се изпари. Ръката му бе топла и успокояваща, а дръжката на ножа бе толкова студена.

— Какво, по дяволите, става?

— Пъхнете го в ботуша си.

— Ще си срежа крака, ако се опитам да го извадя.

Подът на палубата сякаш се разтърси от ужас. Хоксмур вдигна глава и Доминик се загледа в силния му врат и в брадата, набола през последните няколко дни.

— Редно е да знаете, че скоро ще бъдем нападнати — промърмори той.

Доминик усети как се вледенява.

— Това оръдеен залп ли беше?

— От двадесетфунтово оръдие, откраднато от португалски военен кораб. Солидна изработка. — Корабът внезапно се издигна на гребена на огромна вълна. В небето проблесна светкавица, последвана от глух тътен. Ръката на Хоксмур се обви около кръста ѝ, докато крещеше заповеди към хората си да приготвят оръдията за стрелба. —

Предполагам, че ще се наложи да им отговорим — каза той. След миг корабът потрепери, когато дулата на оръдията му изгърмяха.

Доминик притисна ножа до бедрото си и впи поглед в гърлото му, опитвайки се да не обръща внимание на нелепото усещане, обзелo я, докато гърдите му се опираха в нейните. Двамата стояха толкова близо, че неговата топлина, ароматът му я обгръщаха. Наоколо се стелеше мъгла от дима на оръдията.

— Вие май искате да ни пленят — най-после успя да каже младата жена.

— Толкова ли е очевидно?

— За мен — да.

— Е, моите приятели, контрабандистите, едва ли са и наполовина толкова умни като вас, госпожице Уилъби.

Доминик усети някаква внезапна топлина да се надига у нея и с мъка потисна усмивката си. Извърна глава и видя тримачтов кораб само на около половин миля от техния. Кълбо дим изригна от левия борд, последвано от силен тътен. След миг една малка топка изсвистя над носа му и се заби в морето точно до десния борд на „Мисчиф“. Пръстите на Доминик стиснаха дръжката на ножа, сякаш се опитваше да почерпи увереност от оръжието.

— Това е бригантина — отбеляза тя.

— С остър нос.

— Красива е. Прилича на някой от корабите на баща ми.

— Беше моя.

Тя го изгледа остро. В същия миг и той погледна към нея и Доминик осъзна колко опасно е да бъде близо до този мъж. Нищо не можеше да обясни внезапния копнеж да почувства устните му върху своите, да слее дъха си с неговия, да се разтвори в силната му прегръдка.

Почувства се сякаш се бе надвесила над бездънна пропаст. Беше много по-страшно, отколкото морето, огласяно от тътена на оръдията.

— Откраднали сте двадесетфунтово оръдие от португалски военен кораб? — тихо попита Доминик.

— Той потъваше. Все някой трябваше да го вземе. Не можех да позволя нещо толкова ценно да отиде на морското дъно, без поне да се опитам да го спася. Така че качих оръдията на борда на моя кораб

„Интрепид“. Но преди няколко месеца изгубих кораба си. Беше пленен от контрабандисти.

— И сега си го искате обратно.

— Отмъщението е работа за глупаците. Аз искам информация.

— И сте готов да пожертвате „Мисчиф“ заради това?

— Те няма да ни потопят. Искат кораба и всичко ценно, което се намира на борда. Те са като лешоядите — хранят се с мърша.

— А ако не притежават „Котешкото око“?

— Ще знаят къде се намира.

— Сигурен ли сте?

Той я погледна и на Доминик ѝ се стори, че душата ѝ политна към небесата.

— Къде остава предизвикателството, ако сме сигурни във всичко, госпожице Уилъби? Сигурността е скучна. Огромни планини от скука. Но вие добре го знаете. Тъкмо заради това сте на този кораб с мен. И затова ще пхнете този нож в ботуша си, рискувайки да си порежете крака, докато го вадите. Ще направите точно това, което ще ви кажа.

Тя повдигна вежди. Той беше прав, разбира се, ала тя нямаше да му достави удоволствието да го признае.

— Не ме насилвайте.

— Аз не съм глупак. Но животът без опасност е по-пуст дори и от живот без любов.

— Това ми звучи като приказки на романтик.

Хоксмур сви вежди.

— Това е древна циганска поговорка. Те не могат да живеят без опасност, така както не могат да живеят и без любов и омраза.

— Да не би да се смятате за циганин?

Лицето му придоби неразгадаемо изражение.

— По дух аз съм повече циганин, отколкото всеки друг.

— А по кръв? Струва ми се, че притежавате високомерието на английски аристократ.

Очите му заприличаха на два къса лед.

— Не принадлежа към никоя класа, още по-малко към тази на благородниците. Те са последните, които биха ме приели в редиците си, не че жадувам за това. Господи... — Хоксмур внезапно я бутна върху палубата. След миг светът сякаш експлодира и във въздуха се разлетяха дървени трески.

С лице, притиснато към палубата, едва дишаща под тежестта му, Доминик примигна през падналия на челото и кичур коса и вдъхна дима. Сърцето ѝ натежа в гърдите.

„Мисчиф“ — задавено прошепна тя. — Ще те убия, ако позволиш нещо да се случи с кораба, Хоксмур.

— Не се съмнявам — последва отговорът му съвсем близо до ухото ѝ. Той се надигна леко, но остана да лежи върху нея. — Проклетите копелета никога не са можели да се целят точно. Удариха гротмачтата.

— Може би точно тя им е била целта.

— Как ли пък не! Целеха се във водата. Майър! По дяволите, човече, огън! — Улови ръката ѝ и я дръпна към себе си. Откъм средата на кораба блъвна дим. Доминик се взря през мъглата и зърна стърчащите останки от гротмачтата, пречупена на две. Платното се вееше безполезно от увисналата рейка. Под нея палубата се заклати.

— Ще я поправим — промърмори Хоксмур. — Това е само дърво и платно. Тези контрабандисти за майстори в поправката на повредени кораби. Ела. — Той я дръпна от мостика и я повлече към носа.

Палубата гъмжеше от моряци, които изливаха пълни ведра с вода, за да угасят пожара. В корпуса зееше голяма дупка, там, където гюлето бе улучило „Мисчиф“. Пушекът се стелеше на гъсти талази, започнаха да падат първите капки дъжд.

— Спрете огъня! — изкрещя Николас. — Вдигни бялото знаме, Майър!

Майър се закова на място и лицето му пребледня.

— Д-да се предадем? Никога не сме се предавали, когато едва сме почнали битката. Дори не сме влезли в истинска мъжка схватка... въъ... не исках да ви обидя, госпожице.

— Никой не се е обидил — сръза го Хоксмур. — По-добре да не знаят какви са бойните ни възможности. Не всеки капитан и не всеки екипаж са готови да умрат за съмнителна плячка. Нека си мислят, че ние не сме.

— И все пак сигур ще са подозрителни, сър.

Корабът сякаш летеше по вълните.

— Да, така беше, нали? — измърмори Николас и погледна настойчиво към Доминик. — По дяволите, разбира се, че ще бъдат подозрителни. Това им е в природата. А ще станат още по-

подозрителни, когато се качат на борда. — Хоксмур сложи ръка върху рамото на помощника си. — Търпение, човече. Мъдрият винаги знае кога не бива да се бие. Намерим ли „Котешкото око“, всички ще имате възможност да докажете бойните си умения. И тогава няма да възпра никого от вас. Обещавам ви го. А сега вдигни бялото знаме, преди онези да пропуснат целта и отново да ни улучат.

Обърна се, огледа дупката, от която със съскане излизаше дим, и гневно изруга. За част от секундата погледът му се срещна с този на Доминик, после той се извърна и погледна над водата към приближаващия кораб на контрабандистите.

— Внимавайте, момчета! Те смятат да се прехвърлят на борда. Приберете всички оръжия. Сдържайте езиците си, ако не искате да рискувате да ви ги отрежат. — Дръпна Доминик и приближи уста към ухото ѝ. В първия миг сетивата ѝ усещаха само топлия му дъх. — Прави каквото ти кажа — тихо каза той. — Каквото и да е то. Каквото и да направя. Преструвай се и няма да пострадаш. Разбра ли?

— Аз... аз никога не съм умеела да се преструвам — отвърна младата жена и пхна ножа навътре в ботуша си.

— Искаш да кажеш, че не обичаш да ти нареждат какво да правиш.

— Именно.

— Не си ли чувала историята за онази жена, която не слушала, когато трябвало?

— Да не би да става дума за някоя от любовниците ти, Хоксмур? Ако е така, можеш да си я спестиш. Мога само да ѝ се възхищавам, че е правила това, което ѝ харесва.

— Всичките ми жени са ми се подчинявали — изръмжа Николас и пръстите му се впиха в ръката ѝ. — Винаги са имали дяволска добра причина за това.

Доминик преглътна и усети как лицето ѝ запламтя под студените дъждовни капки.

— Не, госпожице Уилъби, историята е за една арабска наложница и за господаря ѝ, който не можел да я подчини на волята си.

— Аха. — Доминик се осмели да го погледне. — Сигурно за наказание я е дал за храна на някой огнедишащ дракон?

— Не. Оженил се за нея. Това било единственото, което му оставало на нещастника.

Дъхът ѝ заседна в гърлото. Но Хоксмур изглежда нямаше намерение повече да ѝ обяснява. С кратко кимване на главата той се обърна и бързо си проправи път към фалшборда. След като ръката ѝ бе здраво стисната от неговата, Доминик нямаше друг избор освен да го последва.

„Интрепид“, корабът на контрабандистите, беше красив, с издължени линии, проектиран и построен за висока скорост, дори със свити платна. Доминик можеше само да се чуди как Хоксмур се е оставил да бъде пленен с подобен кораб. Докато наблюдаваше маневрите на бригантината при приближаването ѝ към „Мисчиф“, младата жена си помисли колко трудно е за човек като него да гледа как някой друг плава на кораба му, особено подобни диваци. Странно, но не можеше да повярва, че той е способен да потисне инстинктите си в името на някаква друга цел.

Колко бе глупава! Един егоист винаги ще съумее да обуздае инстинктите си, ако това му е изгодно. А тази мисия със сигурност бе много изгодна за Хоксмур.

Той би направил всичко, за да получи желаното. И въпреки това не можеше да се отърси от усещането, че в този момент той се предаваше заради безопасността на кораба и екипажа, а не толкова заради себе си.

Още преди двата кораба да се допрат един до друг, разноцветна тълпа от контрабандисти нахлу на борда на „Мисчиф“. Разбойниците бяха въоръжени с къси саби и пистолети. Те заобиколиха екипажа на „Мисчиф“, крещейки предизвикателства и обиди, мушкайки някои от моряците с дулата на пистолетите си. Лицата на победените бяха почервенели от едва сдържана ярост, но те стискаха юмруци и не отговаряха на предизвикателствата.

— Престанете!

Контрабандистите мигновено млъкнаха и извърнаха погледи към един огромен мъжага, който се появи с тромава стъпка иззад пелената от пушек, дъжд и припадащия здрач. Висок колкото Хоксмур и два пъти по-пълен, той бе облечен в раздърпан мундир на адмирал от британската флота, който му бе толкова тесен, че не можеше да се закопчае отпред, разкривайки черната му като нощта кожа. Около врата му, дебел колкото ствол на дърво, висеше дебела, златна верига, украсена с огромни скъпоценни камъни. Панталоните от синьо кадифе

бяха напъхани във високи до коленете черни ботуши, върху чиито токи блестяха диаманти. В едната си ръка държеше страховит пистолет, а в другата сабя, чиято дръжка също бе инкрустирана с диаманти. Освен това мъжът нямаше никакви косми — по главата, лицето, ръцете и гърдите. Доминик не можеше да определи възрастта му, нито намеренията му, но видът му внезапно я накара да си припомни всички онези дълги и скучни следобеди, които бе преживяла.

Мъжът приближи, вдигна глава и присви очите си с цвета на бездънна яма. Доминик усети как погледът му я пронизва, разголвайки всеки сантиметър от тялото ѝ, минавайки през мократа риза и прилепналите по бедрата ѝ панталони. Тя вдигна лице под дъжда и срещна взора му.

— Ти си ми довел истинско съкровище, *Alcalde* Хоксмур — каза мъжът, без да отделя поглед от Доминик. Говореше на добър английски със силен арабски акцент. Обърна се към Хоксмур с *майор*, сякаш двамата някога бяха воювали заедно. — Чудех се защо отдавна не си се мяркал насам. Не смятах, че загубата на един кораб ще потуши огъня в теб. А сега Рейна ще разбере, нали? Пък аз дори съм склонен да ти върна обратно кораба, задето ми позволи да те заловя на този. С тази жена. Но ти го знаеш.

— Сам можеш да прецениш стойността ѝ, Омар — отвърна Хоксмур с толкова нехаен тон, че Доминик внезапно усети как сърцето ѝ се свива от ужас. Той говореше така, сякаш се пазареше за някой кон. — Винаги си имал око на познавач.

Хоксмур сведе поглед към нея, но тя не се осмели да му отвърне, боейки се, че няма да открие в очите му успокоение, нито пък защита от този мускулест и як пират. В следващия миг той повдигна плитката ѝ, която падна през рамото и се плъзна по гърдите ѝ. Допирът на пръстите му имаше пагубни последствия. Макар че успя да запази невъзмутимия израз на лицето си и не извърна поглед, Доминик не можа да овладее реакцията на тялото си при докосването на Хоксмур. Мократа ѝ риза бе станала почти прозрачна и всички видяха ефекта. Тя усети как зърната ѝ се втвърдяват и щръкват нагоре. Почувства как я заля огромна гореща вълна и изпита желание да затвори очи, да се обърне и да побегне от Хоксмур, от Омар и неговия безмилостен поглед.

— Изборът ти е отличен, *Alcalde* — каза Омар и отново погледна към Доминик. Очите му не изразяваха нищо и тя усети как цялата изстива.

— Откъде идваш?

— От Лондон.

Омар присви очи.

— Дошъл си да търсиш нещо, така ли?

Смехът на Хоксмур разцепи въздуха.

— Тук? По дяволите, срещите ни винаги са били съпроводени с неприятности. За нищо на света не бих те търсил нарочно. Баластът на кораба ми не е достатъчен. Виж сам. Ние просто се загубихме в бурята.

— Ти никога не си се загубвал, приятелю, нито на кораб, нито по суша. И е трудно да те хване човек, освен ако самият ти не го желаеш. — Омар кимна с глава към бригантината. — Нека никой от нас не забравя, че преди няколко месеца ти ми даде своя кораб за една нощ с Рейна. Тогава вярвах, че наградата си струва цената, която плати. Може би си размислил?

Лицето на Хоксмур придоби загадъчен израз. Устните му се извиха, а очите заблестяха. Не можеше да се определи дали се дължи на гняв или просто се забавлява. Държанието му раздразни Доминик, ала Хоксмур не бе човек, когото някой можеше да се пришпорва.

Очевидно един прекрасен бързоходен кораб с португалско оръдие на борда е бил малка цена за една нощ с тайнствената Рейна. Доминик внезапно се почувства зле.

— И накъде си се запътил? — попита накрая Омар, тъй като Хоксмур продължаваше да мълчи.

— Към Мароко.

— Доста си се отдалечил от курса, и то на подобен кораб. Някакво съкровище ли преследваш? Друга жена? Може би възнамеряваш да предадеш някой друг свой приятел, като съблазниш съпругата му и после му я откраднеш?

— Не мога да ти отговоря, Омар, и ти отлично го знаеш.

— Да, винаги си много потаен. Ала този път си с жена. — Стрелна с поглед Хоксмур. — Толкова нетипично за теб. *Alcalde*. Смятам, че си я довел, за да ми я предложиш в замяна на нещо.

Доминик изтръпна от страх. Вледени се до мозъка на костите, сякаш бе попаднала във водовъртежа на ледена вихрушка. Тя бе поверила живота си в ръцете на Хоксмур! В крайна сметка той би направил всичко, за да се сдобие с желаното. Може би не „Мисчиф“, а тя бе разменната монета, за да получиш нужната информация?

Омар вдигна ръка и Доминик се скова. Мъжът впи поглед в очите ѝ, после докосна леко бузата ѝ. Допирът му бе нежен като крила на пеперуда. Измина един миг в мълчание. Изведнъж великанът сграбчи ръката ѝ, привлече я към себе си и я повдигна високо. Стори ѝ се, че се удря в огромна и неподвижна скала. По кожата му блестяха дъждовни капки, а от него се разнасяше ухание на екзотични подправки и мускус.

— Сега тя ми принадлежи, както и самият ти, корабът и екипажът ти — заяви Омар. — Когато стигнем на сушата, ще изпратя да те повикат. Може би тогава ще ми кажеш какво искаш. Дотогава ще те оставя в ръцете на Рейна. Тя знае какво да направи за теб. Циганките владеят великолепни начини, за да наказват мъжете си. — Омар кимна с глава към хората си. — Вържете ги, всичките. Съжалявам, *Alcalde*, но никой умен мъж не би ти се доверил.

Омар се извърна рязко, повдигна Доминик на рамото си и закрачи към кораба си.

Островът, който Омар и бандата му контрабандисти обитаваха, се намираше на известно разстояние източно от Тенерифе и представляваше кратер на огромен угаснал вулкан. Пиратите го бяха избрали заради отдалечеността му, както и заради произхода му. Горните склонове на острова, образувани от пемза и лава, бяха голи, с изключение на стръмните върхове на Пико де Теиде най-високите планини на територията на Испания. Ниските склонове с богата вулканична почва бяха покрити с гъста и буйна тропическа растителност и лаврови гори. Точно там, в средата на ниската част и в сянката на Пико де Теиде, Омар бе изградил селището на контрабандистите от големи скални блокове, свлекли се преди стотици години от върховете. Сега те бяха накацали покрай тесния проток, разделящ острова на две, сякаш подредени от човешка ръка.

През лятото от североизток пасатите брулеха острова, но селото бе защитено от непроходими и влажни гори. Не се чувстваше дори лек повей и въздухът се спускаше като тежка и задушна пелена. Николас примигна през капките пот, които се стичаха от челото му, опипа със зъби конопеното въже, пристягащо китките му, и погледна над ръба на скалата през плетеницата от тъмнозелени лиани към потока в ниското, където закотвеният „Мисчиф“ се поклащаше. Шхуната изглеждаше изоставена и опустошена, но Хоксмур знаеше, че Омар има планове за нея. Големи планове, които включваха основен ремонт и нова мачта.

Надяваше се, че работата ще бъде извършена бързо. Нямаше никакво намерение да остава по-дълго на острова, отколкото се налагаше.

Вдигна поглед към каменната къща в другия край на поляната. Сред останалите кирпичени постройки със сламени покриви тази изглеждаше като дворец и там живееше Омар. Беше украсена с плочки от лапис, а прозрачните завеси от испанска дантела позволяваха да се видят през прозорците светлините на свещите и сенките, които се движеха вътре. На Николас не му бе нужно да се взира особено, за да различи силуета на Доминик. Не беше трудно и да се остави на въображението си и да изпадне в дива ярост.

Не. Познаваше Омар от години. Познаваше способностите му или по-скоро липсата на такива. И все пак...

— Това ли беше вашият план, капитане? — измърмори Майър до него.

— Нещо притеснява ли те? — Николас присви очи, вгледан в стройния силует, който се очертаваше през дантелените завеси. Тя дори не бе погледнала към него, когато Омар я помъкна със себе си. Тялото ѝ бе сковано, устните — упорито стиснати, а и малкото ѝ доверие в него навярно се бе окончателно изпарило. По дяволите, щяха да са му нужни много усилия, за да я накара отново да му повярва след станалото на палубата на „Мисчиф“.

— Простете, сър, но ние продължаваме да стърчим тук, на дъжда, и да понасяме миризмата на дяволските им животни... — Майър се намръщи и кимна с глава към камилите, привързани наблизко, същите камили, върху чиито гърбове бяха прекосили потока, за да навлязат в джунглата. — Завързани сме като овце, нямаме кораб, нито оръжия, а ако ме извините, и никакъв план...

— Тъкмо обратното, Майър. Имаме всичките оръжия, от които се нуждаем.

— Сър?

— Познаваме врага си, Майър.

— Да, сър. Винаги сте ни давали този съвет, сър. Но в момента, ако ме извините, сър, това не изглежда да ни е от голяма полза. Ние сме затворници, сър. А госпожица Уилъби е...

— Е какво?

— Ами, тя е... — Майър се изчерви, примигна и вирна предизвикателно брадичка към капитана си. — Вие я дадохте като разменна монета на онзи пират, сър.

— Това ли съм направил?

— Да, сър, със сигурност го направихте. Аз и хората, сър, ние подозирахме, че в миналото сте вършили доста непочтени неща — не че някои от нас не биха направили същото, ако притежаваха достатъчно смелост, но това... — Майър енергично поклати глава. — Това, сър... ами, сър, ние сме решили да предприемем нещо... дори и против волята ви.

Николас смръщи вежди.

— Да не би да намекваш, че ще се разбунтувате?

Майър отвори уста, но побърза да я затвори. Лицето му придоби пурпурен оттенък. Ако ръцете му бяха свободни, Николас очакваше младежът да се нахвърли с юмруци върху него.

— Не, сър! Аз съм дал клетва за вярност към вас и възнамерявам да я удържа. Всички смятат така. Само че... — Майър приближи и снижи глас: — Доберете се до информация за „Котешкото око“, щом така трябва, сър, каквато и да е тя, а аз съм сигурен, че точно такъв е планът ви. А след това... какво ще кажете да отвлечем госпожица Уилъби и да откраднем стария си кораб „Интрепид“? Винаги съм имал слабост към онова оръдие, сър.

— И да зарежем „Мисчиф“?

— Сигурен съм, че пиратите ще са доволни да го имат.

— Не се и съмнявам. Всеки би бил.

— И вие обичате „Интрепид“, сър, както и оръдието му.

— Разбира се, че ги обичам. И това е чудесен план, Майър, с изключение на едно нещо.

— Сър?

— Госпожица Уилъби никога няма да се съгласи да тръгне доброволно без своя кораб.

Майър примигна и се замисли.

— Сега тоз кораб е ваш, капитане, и вие можете да правите с него каквото си щете, особено ако е заради доброто на всички ни.

Николас се облегна на стената и отново се загледа в сенките зад дантелената завеса.

— Корабът е мой, но само на хартия. Ще ни бъде много по-трудно да отвлечем госпожица Уилъби, отколкото да се справим с въоръжените хора на Омар.

— Тя няма да знае за плановете ни, сър.

— Ще се досети. Тя е много умна.

— Да, сър, наистина е умна. — Помежду им увисна продължително мълчание. — Значи ще чакаме да свърши ремонта, така ли?

— Ако ние извършвахме ремонта, шхуната щеше да е готова за отплаване след два дни. Но не това беше първоначалното ми намерение. По дяволите, не планирах гротмачтата да бъде счупена от гюле. И не мисля, че такава е била и целта на Омар. Един пленен повреден кораб няма да му послужи за нищо. Може би ще успее да го убедя да ни позволи да му помогнем.

Разнесе се звукът на малки звънчета и Николас се извърна. Шумът от леки стъпки на малки крачета в пясъка прикова вниманието на пиратите и техните пленници. Вихрушката от ленени поли и голи крака разпали въображението им. Някога Николас отлично познаваше този звук. Втренчил поглед в танцуващите пламъци, той се замисли над способността си да забравя толкова бързо неща, които до неотдавна го бяха владели без остатък. Да, той съвсем доброволно бе пожертвал „Интрепид“ само за една-единствена нощ. Но дали Омар щеше да повярва, че е готов отново да го стори?

Вдигна поглед. Рейна стоеше в края на поляната и тъмните ѝ бадемови очи срещнаха неговите. От двадесет метра усети трепета у нея.

Поляната се огряваше от меката светлина на лампата. Омар се появи на прага, Доминик стоеше зад гърба му. Червеникавокафявата ѝ коса се стелеше до бедрата в гъста и вълниста маса, сякаш Омар бе разпуснал плитката с огромните си слонски ръце и бе заровил

дебелите си пръсти, за да почувства уханната ѝ мекота. Ризата се бе свлякла опасно ниско от едното ѝ рамо. Очите ѝ бяха огромни, а лицето — призрачно бледо. Устните ѝ червенееха като зряла ягода. Изглеждаше пияна.

Очите ѝ се насочиха към Николас и заблестяха. После тя се извърна бавно и се заслуша в музиката, която засвири. Рейна започна да танцува. Малко по-късно гласът ѝ се извиси над поляната. С хриплив и чувствен глас тя започна да пее за една изоставена жена и за нейното отмъщение. Всяка изпята дума бе предназначена за него. Но всички присъстващи мъже се замислиха за жените, които някога бяха изоставили. И песента на Рейна за отмъщението се превърна в химн на всички злочести жени по света.

Песен, която Доминик скоро щеше да научи.

---

[1] Триъгълно платно — Б.пр. ↑

ГЛАВА 13

В мига, в който жената се раздвижи, Доминик бе обзета от ужас, сякаш върху нея се бе стоварила огромна скала. Но не я изплаши самият танц. Разбира се, тя никога не си бе представяла, че някой може да се движи по такъв необикновено предизвикателен начин, ала сам по себе си той бе по-скоро смайващ и можеше да я накара да се изчерви, но не и да се изплаши. Не, страхът, обзел я до дъното на душата ѝ, бе от жената, чието гъвкаво тяло се извиваше в една феерия от руси къдрици и прозирен лен.

Ала не бе породен от пищното тяло, екстравагантно изложено на показ от късата селска блуза, която оставяше открит корема, а ниското деколте разголваше раменете и по-голяма част от гърдите; от бялата ленена пола, която плътно прилепваше по бедрата и се вдигаше високо над коленете, докато тя се въртеше в сладострастни движения. Не се дължеше и на силно дръпнатите в тъгълчетата очи на жената, златистата ѝ кожа с цвят на мед, нито на прекалено пълните и чувствени устни. Не беше и заради хрипливия ѝ глас. Не бе нито едно от тези неща, неща, които биха възбудили огромна завист и у безкористната жена, и у най-строгата пуританка. Не беше дори и широкият колан, украсен с перли, диаманти и сапфири, който се спускаше ниско отстрани на едното бедро. Колан, изработен във формата на извит скорпион, който мигом привличаше погледа върху трептящия корем. От нанизите с перли висяха малки звънчета и се губеха в сенките между бедрата ѝ, хипнотизирайки всички присъстващи и оставяйки ги зяпнали в захлас.

Рейна се обърна с гръб към публиката си, отметна глава назад и заизвива бедрата и ханша в ритъм, който накара Доминик да си припомни за библиотеки и бюра и за Хоксмур със смъкнати до глезените панталони.

Шията и лицето ѝ пламнаха. Усети как устната ѝ смаяно увисва. Рейна не носеше нищо под полата си. Отзад — Доминик преглътна —

това бе смразяващо ясно. Отпред... е, без колана, подскачащ между бедрата ѝ, всеки можеше да го види.

Внезапно осъзна какво я бе изплашило.

Това бе погледът в очите на Рейна, кипящата енергия, която струеше от нея. Макар че омагьосваха всеки мъж на поляната, те бяха предназначени само за един-единствен. Тя танцуваше само за Хоксмур. Но това не бе танц на любовница и изкусителка. Циганката танцуваше като хищник.

Доминик погледна към Хоксмур. Сянка бе втвърдила чертите на лицето му. Устните му бяха спокойно отпуснати — пълни и чувствено извити. Очите му бяха приковани в Рейна.

Доминик почувства как пръстите на Омар стиснаха здраво ръката ѝ. Нали не бе направила движение към Хоксмур? Нали тялото ѝ не бе реагирало, преди разумът да ѝ заповяда? Какъв беше този порив да застане пред него, да закрие тази гледка, да сграбчи брадичката му и да го накара да отвърне очи от танцуващата жена? Не я бе грижа, че веднъж е бил достатъчно глупав да пожертва кораба си заради една нощ с това екзотично създание. Не я интересуваше дали той ще прекара още сто нощи с Рейна и ще загуби сто кораба, стига това да не засягаше нито нея, нито „Мисчиф“. Трябваше да съсредоточи мислите си и да планира бягството си. Тогава защо всичките ѝ мисли се изпариха за миг, когато очите на Хоксмур се присвиха и се приковаха в Рейна, блеснали от интерес и желание?

Младата жена се обърна, изпълнена с отчаян стремеж да се махне, но Омар я стиснаха още по-здраво.

— Ще останеш — каза гигантът. — Ще научиш нещо.

Доминик затвори очи, когато Рейна премина бързо покрай нея, обвита в облак от ухания.

— Не ме интересува нищо, което може да ме научи тази жена.

— А би трябвало.

Доминик потисна желанието си да го зашлеви. Какво можеше да знае този странен и непознат мъж за нея или за нейните чувства? Омар със студените си очи, топлите ръце и странните молби. Странно, но тя не се изплаши, когато той я отведе у дома си, нито когато коленичи на пода пред нея, разпусна косата ѝ и бавно прокара пръсти през нея. Не направи нищо повече. Не каза нищо. Не ѝ зададе никакви въпроси, а тя се страхуваше да му зададе. Беше ѝ дал да пие гъсто и сладко червено

вино и смокини. И беше я наблюдавал и галил косата ѝ с явно възхищение.

Проклет да е Хоксмур! Каква игра играеше? Държеше се така, сякаш в плановете му не влизаше нищо друго, освен още една нощ с Рейна в джунглата. А тя бе пленница на Омар. Всичко бе твърде обезпокоително.

— Не мога да гледам това — прошепна Доминик, забила поглед в пясъка. Чуваше звъна на звънчетата и знаеше, че Рейна танцува пред Хоксмур, а той е впил поглед в подскачащия ѝ корем. Китарата свиреше приглушено и въпреки това акордите сякаш още повече съгъстяваха напрежението във въздуха, в душата на Доминик. Искаше отчаяно музиката да спре и танцът да свърши.

— Не се страхувай. Той не я обича.

Доминик извърна бързо поглед към Омар. Той я гледаше невъзмутимо.

— Обичал е само една жена и никоя друга оттогава.

— Коя е тя? — попита Доминик, преди да успее да се спре.

— Няма значение. Тя умря преди много години.

Доминик изпита странна пустота.

— Изглежда го познаваш много добре.

— Някога го познавах. — Омар погледна към Хоксмур. Лицето му леко се изопна. Това бе първата проява на някакви чувства у този мъж. — Той ми спаси живота. — Преди Доминик да отговори, Омар плесна с ръце. Музиката спря. — Достатъчно. Вече сме гладни. Халид, двамата със Саид ще се грижите за нашите затворници до сутринта.

Един дребен мъж, облечен в бяла бедуинска роба изникна пред Доминик и се вторачи похотливо в нея.

— Не за нея — тихо рече Омар, но в гласа му прозвуча стоманена нотка. Доминик му бе дълбоко благодарна, че я закриляше от всички останали мъже. Бедуинът Халид сведе глава в мълчаливо покорство, но похотливия блясък не изчезна от очите му. — Отведете затворниците в най-отдалечената колиба, погрижете се да бъдат нахранени и не ги изпускате от поглед — нареди Омар. — Пазете ги добре или ще ви накарам да платите много по-скъпо отколкото предишният ви господар.

— *A Alcalde!* — с тиха и извратена нотка в гласа попита Халид.

— До сутринта го оставете на Рейна. Няма да предприеме нищо, нито пък ще се опита да избяга без тази жена. — Омар се наведе поблизо към Доминик и тя се запита дали той бе усетил как се скова от заповедите му. — Ела. Ще те нахраня със студена супа от грозде и ще те напоя с гъсто вино, а ти ще ми разкажеш всичките си тайни. А след това ще танцуваш *sardana* за мен. Ще видиш, че си се научила от Рейна, моя непокорна пленнице. А после, ако си добра, ще ти кажа какво сте дошли да търсите двамата с моя приятел.

— Ти винаги си се смятал за идалго — измърка Рейна с niskия си дрезгав глас. Тя се движеше с котешка грация през тъмните сенки, а малките звънчета подрънкваха, докато палеше свещите в ъглите на малката си хижа. След миг мекото им сияние освети стените. Стаята съдържаше много съкровища, което доказваше колко доходни бяха контрабандата и плячкосването. Омар имаше много основателна причина, за да се грижи добре за красивата циганка. Рейна пазеше тайните му, а в замяна той се грижеше за нея и я закриляше. Това бе споразумение, което удовлетворяваше и двамата. Знаеха го само те и Николас.

Всеки нормален мъж би бил изкушен да се отпусне в приятната обстановка, особено в присъствието на Рейна. Екзотичната хубавица блисна в две чаши малко от гъстото вино с цвят на рубин и се приближи към него с подканващо извити устни и полюшващи се гърди. Звънчетата изкусително иззвъняха. Ала Николас не можеше да бъде заблуден толкова лесно. Независимо колко усилено се опитваше да прикрие гнева си, очите на Рейна изпуснаха огнени искри. Тя бе жена, от чиято ярост мъжете се страхуваха повече, отколкото от някой изгладнял тигър. Нямаше да го отрови, за да получи изисканото си отмъщение. Без съмнение завързаните му ръце разпалваха извратеното ѝ въображение. Беше заповядала на своя верен пазач, един огромен циганин, да завърже глезените му с вериги и да ги прикове към стената. Хоксмур стоеше с разкрасени крака, с ръце завързани зад гърба — нейният затворник или поне той искаше да я накара да повярва в това. Наблюдаваше я с известно любопитство, докато тя пхаше ключа от веригите му в широкия колан на полата си.

— Идалго — задъхано промълви тя, с поглед, прикован в слабините му. Изви се към него и отърка леко великолепните си гърди в широката му гръд. Той не трепна. — Държиш се сякаш си син на някой... може би английски аристократ?

— Ти знаеш истината.

— Как бих могла да знам кое е истина и кое не?

— Никога не съм те лъгал относно произхода си, Рейна.

Тя отметна глава.

— Не си ли? А какво ще кажеш за всичките си обещания?

Николас сви нехайно рамене. Тонът му бе хладен и спокоен.

— Мъжът е готов да обещае всичко, за да притежава една красива жена.

— Да, знам. Чувала съм безброй обещания. Просто не вярвах, че и ти си като останалите.

— Не съм. Аз съм по-лош.

Тя впи поглед в него, после вдигна едната чаша и я изпи до дъно.

— Идалго — промърмори и приближи другата чаша към устните му. Погледите им се срещнаха и той жадно я пресуши. Виното се плъзна като студен поток в гърлото му. Той преглътна, тя му наля още и няколко калки се стекоха от ъгълчето на устата му.

Рейна улови една капка с върха на пръста си.

— Не биваше да се връщаш при мен с друга жена — промълви тя и втри виното в кожата на шията му. Пръстът ѝ се плъзна надолу и откопча едно копче. — Ти дойде доброволно, без почти да окажеш съпротива — първо при Омар, а сега при мен, защото искаш нещо. Знаеш, че тук от мен няма тайни. — Погледът ѝ се спря върху устните му. — Обаче готов ли си да заплатиш цената?

— Знам правилата — отвърна Николас. Рейна дръпна ризата му.

— Аз съм тази, която определя правилата — промърмори циганката. Чашите се търкулнаха върху покрития е килим под. Рейна погали е длани корема на Николас. Дъхът ѝ опари гърдите му. Той усети докосването на езика ѝ, ухапването на зъбите ѝ, милувките на устните ѝ, и се презря, задето се опитваше по този начин да изкопчи нещо от една жена. Затвори очи. Двете ръце на Рейна обхванаха мъжествеността му.

— Ах, идалго, ти не си се променил. — Дланите ѝ се плъзнаха надолу по бедрата му и обхванаха хълбоците му. Мускулите му се

напрегнаха и тя го стисна по-силно. — Твоята жена е твърде слаба за теб. Тя не знае как да те задоволи. Видях го в очите ѝ, докато танцувах за теб. Сигурно е разбрала, че сега си с мен, но въпреки това не може да си представи нищо от това, което ще направим. — Задоволството, което се стичаше като гъст мед от устните на Рейна, разпали у Николас дивото желание да я отблъсне от себе си. Конопеното въже се впи в китките му, когато ръцете му се напрегнаха. — Ще ѝ кажеш ли какво си правил с мен, за да узнаеш тайните ми?

Рейна се засмя победоносно. Николас се овладя, отказвайки да признае възможността, че Доминик може да е част от отмъщението на Рейна и че я бе пожертвал, за да постигне целта си.

Не. Рейна просто искаше да го накара да повярва в това. Колко умело бе улучила слабото му място — едно самотно малко местенце в сърцевината на душата му, запазено за Доминик. Беше се издал, без да се усети. С поглед, с трепване на устните. Един мъж не може да контролира това, което не разбира, и именно то може да бъде използвано против него. Самият той много пъти бе постъпвал така с враговете си.

Ала никога досега не бе познавал подобна слабост.

Пръстите на Рейна се спуснаха по дължината на члена му и после разкопчаха горната кукичка на панталоните.

— Чудя се дали тя ще ти разкаже за това, което Омар ще направи с нея? Той не е толкова неспособен, както може би смяташ, идалго.

Сякаш огън избухна в главата на Николас. Цялото му тяло се изпъна срещу въжетата, умът му се разбунтува. От устните му излезе глухо ръмжене, преди да успее да го спре. Смехът на Рейна му подейства като сол върху отворена рана. Тя отметна глава назад и го погледна с див блясък в очите и с хищно извита уста.

— Какво животно си ти — изсъска и разтърси русите си къдрици, които някога распалваха страстта му до самозабрава. — Ще те накарам да забравиш онази девственица. И ще ти дам това, което желаш, което винаги си желал. Но първо трябва да бъдеш мой. Ще мине доста време преди ти, глупако, да забравиш Рейна ла Кодобезита!

— „Котешкото око“ — промърмори Николас, когато Рейна вдигна ръка, дръпна шнура на блузата си и я разтвори. С едно движение на раменете блузата се свлече до кръста и гърдите ѝ се разголиха. Някога Николас я бе смятал за най-красивата жена на света.

Но сега му бе много трудно да повярва, че бе позволил на страстта да завладее разума му. Наистина тя приличаше на великолепно изработена кутия за бижута, но под тази красота нямаше нищо. С нея, както и с всички други жени, които бе познал, не бе изпитал нищо друго освен физическо освобождение, нищо не бе докоснало душата му. Винаги се бе задоволявал с това и бе продължавал напред.

До този момент, когато всичко, което бе смятал за достатъчно в живота си, внезапно се бе превърнало в недостатъчно. Ако тя не му трябваше, щеше да я остави без никакво съжаление. Доволният блясък в очите ѝ го увери, че ще получи от нея всичко, което желае. Дори повече.

— „Котешкото око“ — измърка Рейна през влажните си устни. Намазаните ѝ с червена боя нокти се забиха в извитата опашка на скорпиона, който придържаше скъпоценния колан на кръста ѝ. Натисна го леко и коланът се свлече на пода. Тъмните сенки се раздвижиха изпод прозирната материя на полата ѝ, която се люшна между бедрата ѝ. — Едва ли си мислиш за някой скъпоценен камък, когато ме гледаш по този начин, идалго. В този миг си мечтаеш само как ще ме докосваш, ще ме целуваш, ще ме любиш...

— Развържи ръцете ми, Рейна.

Тя се поколеба. Нямаше му доверие, а и не биваше да му вярва. Но страстта бе движеща сила за една жена като Рейна, която също като Николас намираще удоволствие в несигурността.

— Мога да заповядам да те убият — предупреди го тя, прекрачи колана си, плъзна ръце през кръста му и се протегна към вълчето, стягащо китките му. — Моят пазач Ибрахим е отвън пред вратата.

— Освободи ми ръцете — промърмори Николас в ухото ѝ и усети как цялото ѝ тяло потръпна, въпреки твърдостта в тона ѝ. — И ми разкажи за английския кораб, който е потънал наблизко. — Наведе глава и притисна устни към шията ѝ, галейки с парещия си дъх голото ѝ рамо. Усещаше почти физически недоверието и съпротивата, които се бореха със страстта ѝ. Николас знаеше, че физическата слабост у една жена можеше в определена ситуация да се превърне в голямо предимство за един мъж. — Разкажи ми за „Източна Индия“, Рейна, и за съкровището, което си намерила.

Пръстите ѝ дръпнаха вълчето. Дъхът ѝ излизаше горещ и накъсан.

— Няма да ти кажа нищо...

С рязко движение Николас се освободи от въжето. Сграбчи я за ръцете над лактите и я повдигна високо, докато очите им се оказаха на едно ниво. Усети как тежките ѝ гърди се притиснаха към неговите, почувства влажната топлина на слабините ѝ да се отърква в корема му и впи поглед в дълбоките ѝ, тъмни като нощта очи.

— Ще ми кажеш, красавице — избоботи той, — или ще се наложи да повикаш пазача си, но не за да ме убие, а за да довърши това, което аз започнах.

Ноздрите ѝ се разшириха, сякаш изпуснаха пламък. Дългите ѝ извити нокти се забиха в раменете му. Устните ѝ просъскаха злостна испанска клетва.

— Не можеш да го направиш...

Николас извърна глава към вратата.

— Извикай пазача си Ибрахим.

— Окован си като куче и пак се опитваш да ми заповядваш.

— Защото ми го позволяваш и защото искаш много повече, а не да гледаш как умирам, задето съм те предал. — Сведе устни към високите извивки на гърдите ѝ. Както винаги тя ухаеше на подправки и мускус, ала тази нощ ароматът ѝ не го опияняваше, кожата ѝ не бе така гладка и прекрасна, каквато я помнеше, а тялото ѝ не бе храм на женската страст, пред който се бе прекланял. За него бе загадка, ала той остана равнодушен, действията му бяха продиктувани от желанието да се сдобие с информация... и да приключи с това колкото се може по-бързо.

Съдейки по страстта му, можеше да се каже, че има делова среща.

— Ти ме измъчи — простена тя и зарови пръсти в косите му. — А аз... с радост посрещнах възмущението и гнева на моите хора заради теб. Ти ще омърсиш чистата циганска кръв на децата ми със своята...

— „Котешкото око“, Рейна. Къде е то?

— Омар има... — Тя преглътна и изохка, когато устните му се надвесиха над зърното на гърдата ѝ, без да го докосват, обливайки го с дъха си. — Халид, бедуинът... Омар намери един жълт камък у него, когато го плени. Той е в Омар.

— И това е „Котешкото око“?

— Когато светлината минава през него, прилича на око на котка. Виждала съм го само веднъж. Омар го пази като зеницата на очите си.

Камъкът е безценен. Моля те... всичко у мен крещи за теб...

— Ти знаеш къде е — промърмори Николас.

— Не знам, проклет да си! Докосни ме...

— Той сигурно ти е казал, Рейна.

— Н-не, не е. Дяволите да те вземат, не е! Това... не ми каза. Само това. И би убил дори теб, за да го запази. Също както и аз ще те убия заради този огън, който запали у мен.

Николас бавно пусна краката ѝ на пода.

— Разкажи ми за Халид — рече той, обви ръце около кръста ѝ, доближи устни към нейните и лекичко ги захапа. — Как бе пленен?

— Аз...

Обхвана едната ѝ гърда, повдигна я, наведе глава към зърното, после се взря в очите ѝ.

— С кого беше той?

— С пирати.

Николас разтри леко с палец зърното, дразнейки и измъчвайки я. Не се съмняваше, че така ще получи всичко от нея.

— Рейна!

— С някакви варвари пирати — задъхано прошепна тя, треперейки. — От Тунис. Не ги познавам. Ти може би ги знаеш. На кораба им се развяваше знаме със златен скарабей.

— И те са го оставили?

— Да.

— С „Котешкото око“?

— Да.

— Сладка моя, Рейна, не съм толкова глупав, че да повярвам на това.

— Кълна се! Те бяха изоставили кораба, преди да стигнем до него. Сигурно са се изплашили, когато са ни видели. Напуснаха кораба много бързо. Халид бе изоставен заедно с жълтия камък в джоба му. Той е крадец и лъжец. Нима би могъл да очакваш нещо друго от него? — Дъхът ѝ секна, когато пръстите му се плъзнаха около кръста ѝ. Много бавно, измъкна ключа, прокара го по женствеността ѝ, после нагоре по пъпа ѝ. От устните ѝ се изтръгна диво проклетие.

Николас коленичи пред нея, притисна корема ѝ към устните си и бързо пъкна ключа в железните скоби, стягащи глезените му — първо

в едната, после в другата. Оковите се отвориха и от устните на Рейна излезе сподавена въздишка, прозвучала като отчаяна молба.

— Беше ми много полезна — измърмори Николас и една част от него изпита срам от това, което ѝ бе сторил.

— Ти отново ме използва! — изхриптя Рейна.

Да, така беше. При това съвсем безсърдечно. Тя трепереше толкова силно, изпълнена с изгарящо и неутолено желание, че Хоксмур не се съмняваше, че откакто я бе изоставил, не се бе любила с друг мъж. Част от него я съжали. Ала друга част знаеше, че тя притежава отмъстителната душа на циганка и с радост ще забие нож в гърба му, ако ѝ даде основателна причина и добра възможност.

Бе наясно, че преди да напусне този остров, тя може би ще разполага и с двете.

Николас се изправи, хвана брадичката ѝ и я повдигна.

— Съжалявам — рече.

Видя как в очите ѝ избухнаха яростни пламъци, после се извърна и я остави. Преди да стигне до вратата, от устните ѝ се изтръгна остър писък като на побесняла хиена. Вратата рязко се отвори. Мускулестият гигант Ибрахим се втурна с вдигната сабя. Николас, който не бе толкова едър и як, но поне сто пъти по-подвижен, отбягна първия удар на сабята, наведе се при втория, после заби юмрука си в корема на Ибрахим. Пазачът изръмжа, присви се на две и Николас нанесе светкавичен удар по врата му. Мъжът се свлече на пода подобно на повален дъб. Николас измъкна сабята от пръстите му, прекрачи тялото му и се спусна към вратата, следван от изпълнените с омраза проклетия на Рейна. Погледна наляво към къщата на Омар, поколеба се, после се завъртя надясно и изчезна в тъмната джунгла.

— Обърни се.

Доминик преглътна и впи поглед в блузата и панталоните си. Дрехите ѝ висяха праметнати през горния край на копринения параван в ъгъла на стаята. Искаше ѝ се да остави и всичките си надежди ведно с тях. Сега бе облечена в блуза с ниско изрязано деколте и прозрачни шалвари с цепки отстрани, които Омар ѝ бе наредил да обуе зад паравана. Около глезените си бе закопчала тънки златни верижки от които висяха малки звънчета. Разпуснатата ѝ коса обрамчваше лицето

й и се стелеше на огнени вълни до бедрата. Едно срамежливо момиче би се скрило зад нея. Една покорна жена би се свила уплашено при звука на гласа на Омар. Но Доминик никога не се бе поддавала на страха и ако се налагаше да се пожертва заради някаква прищявка на Хоксмур, щеше да го направи с изпънати рамене, гордо вдигната глава и изгаряща омраза в сърцето. Ако Хоксмур нямаше план, то тя със сигурност щеше да измисли. Проблемът бе, че трябваше да го направи сама. Нуждаеше се от време. И затова, както Омар й заповяда, тя се обърна.

Благоуханият нощен въздух внезапно охлади кожата й, докосвайки я през прозрачната коприна със стотици малки нежни пръстчета, събуждайки странни, чувствени усещания. Трите чаши гъсто червено вино плуваха като топла река по вените й. Очите й бяха замрежени и натежали. Усещаше върху устните си сладостта на студената супа от грозде. Коремът й бе пълен и тя се чувстваше доволна и преситена. Чуваше съблазнителните звуци на китарата отвън и усещаше как ритъмът вибрира през тялото й. Някаква тежест изпълни гърдите й и после се настани дълбоко в слабините й. Ала усещаше и някакво безпокойство, и увереност, че нещо ще се случи.

И тя искаше да се случи... само и само да отвлече мислите й от Николас и Рейна.

— Ела тук.

Пламъците на свещите затрептяха, докато тя се приближаваше към Омар. Босите й нозе потъваха в мекия разноцветен килим. Малките звънчета около глезените й звънтяха. Омар се бе излегнал върху дълъг диван без облегалка и дръжки, покрит с дебела покривка от изумрудено кадифе, отрупан с висока купчина възглавнички със златни пискюли. Сред пищната обстановка на дома си той изглеждаше още по-огромен и застрашителен. Гол до кръста, с присвити очи и стиснати устни, той изглеждаше способен без никакво усилие да разкъса човек на две с голи ръце.

И въпреки това Доминик не се страхуваше от този гигантски черен пират.

Спря пред дивана и отметна косата от лицето си. Бездънният поглед на Омар се плъзна по тялото й. След няколко мига той се изправи пред нея. В едната си ръка държеше колан, още по-предизвикателен и от този, който Рейна носеше по време на танца си.

Преплетените рубини и сапфири с големината на орех искряха от тройния наниз от едри диаманти и перли. Но нямаше скорпион, който да го придържа към кръста, а една широка златна верига съединяваше увисналата предна част на колана със задната. Закопчалката в най-извитата част на веригата висеше разхлабена. В нея се виждаше отвор, пригоден за много малък ключ. Доста особено приспособление. Доминик никога не бе виждала нещо подобно.

Омар залюля колана. Доминик затаи дъх. Сиянието на скъпоценните камъни бе почти ослепително. Тя премигна. Погледът ѝ се замъгли. Проклетият разбойник ѝ бе дал да пие прекалено много вино.

— Ще си сложиш това — каза мъжът. Тя почувства докосването на огромните му ръце около бедрата си, после надолу и в следващия миг той държеше колана ниско, така че тя да може да пристъпи в него. Доминик го направи, като се подпря с двете си ръце на раменете му. Той бавно вдигна колана нагоре, пристегна го около бедрата и го нагласи там, много ниско върху корема ѝ. Тя очакваше да бъде тежък, неудобен и много студен. Но не бе така.

— Този колан е бил поръчан от халиф Харун ал-Рашид през девети век — тихо заговори пиратът. — Бил е предназначен за любимата му наложница. За да я защитава. Говори се, че оттогава той е блестял на лунна светлина през безбройни вълшебни нощи върху полюшващите се бедра на най-красивите девизи в света. — Пръстите му се плъзнаха към хлабавата верига със закопчалката, която почиваше върху вътрешната страна на бедрото ѝ. — А сега ти ще го носиш. Не се страхувай от мен. Ще бъдеш в безопасност.

Младата жена затвори очи и ръцете ѝ отново се вкопчиха в раменете му, докато пръстите му докоснаха фината коприна, покриваща краката ѝ. Той ги разтвори, после с удивителна ловкост закопча закопчалката високо между краката ѝ и я заключи с миниатюрен ключ. Веригата се вряза между полукълбата на задника ѝ, притискайки заключалката високо до женствеността ѝ, оформяйки непреодолима преграда за всеки, който не притежаваше ключа.

— Няма да принадлежиш на нито един мъж — хрипкаво рече Омар, обхващайки бедрата ѝ с ръце. — Дори и на мъжа, когото обичаш.

Доминик рязко отвори очи.

— Аз не го обичам.

— Дори и в този миг мислиш за него.

— Не. В този момент... аз го мразя.

— Смяташ, че се е отнесъл зле с теб?

— Да.

— Но ти не си била наранена. Дадох ти храна и пиене. Защиатавам те както един господар би защитавал най-ценната си наложница. Докато си с мен, никой няма да ти причини зло. Хоксмур го знае. Той направи всичко това за теб и въпреки това ти го мразиш.

Доминик поклати глава, отказвайки да повярва, че Хоксмур е направил каквото и да било добро за нея.

— Не, той не мисли за никого и за нищо, а само за себе си, за богатство и слава и...

— За Рейна?

— Да. — Доминик объркано поклати глава. — Искях да кажа не. Нямах предвид Рейна. Не ме интересува какво прави той с Рейна или с която и да било друга жена. Не разбирам защо още никой не го е убил заради всичките му измами.

— Ти би ли го убила.

— Да. Ако ме предаде, ще посветя живота си, за да го накарам да си плати. А ти защо не си му отмъстил?

Смехът на Омар бе нисък, обезпокоителен. Ръцете му се плъзнаха по дължината на краката ѝ.

— Той не може да ме предаде, не и с която и да е жена. Той не ме предаде дори и първия път, когато ни остави.

— Но тази нощ те предава с Рейна.

Омар я изглежда някак странно.

— Знаеш толкова малко за мъжете. — Загреба с шепя косите ѝ и ги притисна до лицето си. — Толкова малко за собствената си красота и как да я използваш. Аз ще те науча.

Не схващаше смисъла в думите му. Изглежда мислите ѝ бяха напълно объркани. Усещаше гърдите си странно напрегнати. Златната ключалка между краката ѝ запари. Искеше да се извие. А когато си помисли за Хоксмур, чувствата ѝ се превърнаха в пулсираща болка.

Докато пиратът се изправяше, Доминик почувства мощния му дъх върху гърдите си. Една част от нея искаше да се сгуши в силната му прегръдка и да заспи.

— Танцувай за мен — каза той. — Затвори очи, почувствай нощния въздух, представи си, че той е тук и те наблюдава, и танцувай за мен.

Сърцето ѝ се сви от кратка болка и съжаление.

— Аз не танцувам. Тромава съм и...

Огромната ръка на Омар хвана брадичката ѝ и повдигна главата ѝ. Много мъдрост бе стаена в черните им глъбини.

— Ще танцуваш за неговата любов — тихо рече той. — А един ден ще танцуваш за живота си, а и за неговия. Там, където ви отведе вашето пътуване.

Надеждата избуя в гърдите на Доминик.

— Значи ти ще ни освободиш.

— Ти не си затворничка. Не съм толкова глупав, че да се опитвам да затворя мъж като Хоксмур. Ще му взема мадейрата, малко храна, може би кораба, ако имам късмет. В замяна Хоксмур ще те отведе от мен. Ще му позволя да прояви благородство и ще предпазя хората си от гнева му. Той много добре знае, че няма да позволя да го убият. — Очите му сякаш прогаряха дупки в душата ѝ. — Не, той няма да вземе Рейна. Не нея, а теб желае той. Ако не беше ти, той щеше още тази нощ да избяга с моя кораб.

Доминик имаше чувството, че някой стиска сърцето ѝ с ледени пръсти.

— Той е с нея сега. Защо ще заминава?

— Той вече я е оставил. Хоксмур знае, че тя не може да си държи езика зад зъбите и не може да му откаже нищо. Каза му е всичко, което е искал да узнае. За разлика от теб... — Ръката му погали бузата ѝ. — Ти не ме питаш за нищо. И заради това, ще ти дам всичко, което поискаш.

— Дори и „Котешкото око“?

Очите на Омар се превърнаха в две цепки.

— Това ли търси твоят *Alcalde!* — Гласът му се извиси от недоверие.

— Да. Ти чувал ли си за него?

— Всеки мюсюлманин от Алжир и Тунис е чувал за „Котешкото око“ и неговите сили. Мнозина са го търсили. Никой не го е намерил. Може би моят приятел е тръгнал да го търси тъкмо заради това.

— Значи ти не притежаваш този камък?

— Всички диаманти на света не струват нищо в сравнение с „Котешкото око“. Не, аз не го притежавам. Но дали има човек, който ще го познае, ако го намери?

Доминик се сепна.

— Не е ли скъпоценен камък?

Тъмни сенки засенчваха лицето на Омар, но гласът му бе гальовен като на заситен хищник.

— Сигурно моят приятел си мисли, че търси диамант. Но той винаги е жадувал за красиви неща... неща, които може да използва, за да се докаже пред света, който никога няма го приеме, нито ще се примири с произхода му. Той им се надсмива, презира ги, взема парите им на карти и конни залагания, спи със съпругите им, съблазнява любовниците им, обезчестява дъщерите им. И в същото време се опитва да спечели благоволенията им също като дете, което винаги се старае да се хареса и никога не успява. Но „Котешкото око“... не, не би го пожелал. За човек като него то няма никаква стойност, а намирането му е прекалено опасно, дори и за него. Може би ще му кажа това и...

— Не. Не му го казвай. Аз ще му го кажа.

— Ти замисляш нещо, моя сладка красавице. — С нежност и почит Омар допря гладката си буза до тази на Доминик и я привлече плътно към себе си. — Ще направя всичко, което поискаш, както и ти ще направиш това, което аз пожелаю. Позволи ми да те погледам как ще танцуваш за мен. Толкова малко искам от теб.

Доминик не разбираше причините за тази молба, както не разбираше и мотивите на Хоксмур, нито пък какво представлява „Котешкото око“. Но думите на Омар звучаха като заклинание в главата ѝ:

„Един ден ти ще танцуваш за живота си...“

Омар докосна леко с устни голото ѝ рамо и отпусна главата си за миг, сякаш искаше да овладее някакво вълнение. Всичко бе твърде сложно и объркано, за да го разбере Доминик. После се отдръпна от нея и тя се почувства така, сякаш бе риба, внезапно пусната на свобода в безкрайния океан. Свободна. Тя не бе ничия пленница... и Хоксмур... дали наистина бе вярно, че той не искаше нищо друго от Рейна, освен информация?

Защо ѝ се струваше, че Омар нарочно ги бе настроил един срещу друг за някаква своя цел, която единствено той разбираше?

Тихите звуци на китарата се усилиха. Топлината на нощта караше кожата ѝ да настръхва. Коприната прилепваше по гърдите и бедрата ѝ. Ключалката изгаряше женствеността ѝ. Младата жена облиза устни, усети сладостта на виното и внезапно закопня за твърди мъжки устни. Затвори очи и видя Хоксмур, изправен пред нея, с лице, изопнато от желание, и с тяло, напрегнато като опъната струна. Представи си как я наблюдава. Раменете и се извиха и коприната сякаш я опари, когато се изпъна болезнено върху гърдите ѝ. Кръвта ѝ запулсира във вените. Отметна глава назад, почувства как косата ѝ се разстила върху гърба ѝ и пое дълбоко въздух. Дълго сдържани желания се раздвижиха, все едно събудени от стогодишен сън. Невидими ръце замилваха гърдите ѝ, обхванаха нежните им кълба, разтриваха набъбналите им зърна. Изведнъж Доминик осъзна, че това бяха нейните ръце. Разтвори широко очи и видя Омар, чу дълбокия му смях, завъртя се, но не избяга. Музиката я бе завладяла. Страстта я бе оковала като затворник. Бедрата и се люлееха, повдигаха, извиваха. Ключалката се дръпна нагоре и притисна мястото, което още никой мъж не бе познал. С всяко движение на краката ѝ, ключалката се издигаше по-високо между бедрата ѝ. Утробата ѝ се обля в топлина. Доминик пъкна ръка навътре между бедрата си, докосна веригата, докосна влажната коприна и се разтърси от непознати, но божествени тръпки. Чу силен вик, почувства, че това бе собствената ѝ молба за освобождение, но не я бе грижа. Още един вик... Внезапно нахлу студен въздух... Сепна я мъжка ругатня. Изстрел разцепи нощта.

Тя се завъртя. Хоксмур стоеше на прага, а зад гърба му се издигаха пламъци и пушек. В едната си ръка стискаше огромна сабя, а в другата — димящ пистолет.

Доминик се извърна към Омар. И тогава видя кръвта.

ГЛАВА 14

Коприната бе с цвят на слонова кост. На светлината на свещите се превръщаше в прозрачно було от розова феерия, която не скриваше нищо, докато тя танцуваше с отметната назад глава и полуразтворени устни.

Николас чу как кръвта забуча в ушите му. Устата му мигом пресъхна. Желанието лумна в кръвта му като изгаряща и помитаща всичко огнена лава.

— Ти го застреля! — извика тя.

Крака, много по-гъвкави и стройни отколкото и в най-смелите му представи, раздвижиха коприната. Цепките отстрани се разтваряха и свиваха, докато той гледаше като омагьосан.

Тя се втурна към Омар.

— Проклет да си, Хоксмур, ти едва не го уби!

Николас впи поглед в чувствената извивка на хълбоците ѝ, до които достигаше лъскавата маса коси, когато тя се движеше. Между двете стегнати полукълба проблясваше дебелата верига и се губеше навътре между бедрата ѝ.

— Ах, Боже! — чу се да простенва той. Това бе стенание на безпомощен мъж, на мъж, обзет от страст, тласнат към убийство...

Тя подскочи и рязко се извъртя към него. Той не видя нищо друго, освен прекрасните извивки на тялото ѝ. Не мислеше за нищо друго, освен че тази прелест бе разголена пред очите на друг мъж, бе видяна за пръв път от друг. Главата му се замая. Тя бе танцувала за друг мъж. От онова, което Николас бе видял, от танца ѝ лъхаше жарка страст и буйна плътска наслада. Нямаше никакво значение, че мъжът бе Омар. Миналото чезнеше с удивителна лекота, когато се появеше жена. Николас бе обзет от кръвожадност, каквато не бе мислил, че може някога да изпита.

— Искаше ли да го убиеш? — Очите ѝ изпускаха гневни искри.

— Да — озъби се той, втрещен в колана, в голия ѝ пъп, в тънкия гъвкав кръст.

— Някога си спасил живота му и затова смяташ, че можеш да му го отнемеш когато ти скимне, така ли? По дяволите, Хоксмур...

— Не, по дяволите... — Веригата между бедрата ѝ прилепваше плътно върху женствеността ѝ. Николас бе виждал веднъж подобно приспособление върху единадесетгодишна девственица, предназначена за жена на бея на Алжир. — Господи — изръмжа той и пристъпи напред, воден от една-едничка мисъл. Сграбчи я за рамото и я привлече грубо към себе си. Коприната прошумоля между телата им. — Ключът — дрезгаво прошепна Николас, — къде е ключът?

Тя примигна срещу него, със замъглени очи и разтворени устни. Той вдъхна сладкия мирис на гъстото испанско вино и я стисна още по-силно. Веждите ѝ потрепнаха.

— Какъв ключ?

— Това... — Сабята му издрънча на пода. Много по-грубо, отколкото бе възнамерявал... не, никога не би го направил, ако поне за миг бе помислил за последствията от действията си — ако си бе припомнил, че тази жена е неговата госпожица Уилъби — той обхвана с длан женствеността ѝ, после я пхна навътре между бедрата ѝ. Ключалката бе топла и хлъзгава, а коприната около нея влажна. Тя изохка и се притисна към дланта му.

— Омар няма да ти го даде — изрече Доминик с дрезгав и натежал от страст глас. Тази вечер тя не приличаше на себе си. Омар я бе превърнал в нещо съвсем различно.

Николас я пусна и се приближи към Омар. Великанът бе приседнал на ръба на дивана, с широко разтворени крака и с глава, увиснала между хлътналите му рамене. Едната му ръка притискаше напоената с кръв кърпа върху раната на рамото. Мъжът повдигна глава и се втренчи в Николас. Очите му бяха пусти и далечни. Николас изпита такова огромно разкаяние, че сякаш почувства вкуса му върху езика си.

Някога двамата бяха като братя. Истински приятели.

Николас стисна зъби.

— Аз... — Преглътна и се опита да измисли думите, които биха оправдали постъпката му... — Не бях на себе си.

— Да — тихо рече Омар. — Тя е бижу, което е несравнимо с останалите.

— Аз си помислих... — Николас прокара ръка през косата си и погледна към Доминик. Лицето ѝ бе в профил и тя бе забила поглед в пода. Всеки път, щом я погледнеше и тялото му болезнено реагираше. — Не знам какво си помислих. Когато я видях... — Погледна към Омар. Истината му подейства като ведро със студена вода. — Исках да те убия.

— Никога не си пропускал целта, приятелю. Ако си искал да ме убиеш, сега щях да съм мъртъв.

— Винаги си бил снизходителен към мен, повече отколкото съм го заслужавал.

— Ти винаги си бил несправедлив към себе си, *Alcalde*.

Вратата рязко се отвори. Ибрахим нахлу в стаята със свирепо изражение на лицето. Огромна цицина червенееше на челото му.

— Идваш твърде късно, Ибрахим — каза Омар. — И какво търсиш? Отмъщението е за глупаците. Беше надхитрен от един мъж, окован във вериги. Ако беше останало на теб, вече щях да съм мъртъв, както и Рейна. Сега си върви. Моли се на Аллах, че той не иска война. И, не, той няма да се бие с теб. *Alcalde* няма нужда да доказва отново себе си... — Омар повдигна вежди. — Освен ако не искаш да бъдеш направен на глупак два пъти през тази нощ.

Ибрахим не показва никакви чувства, като се изключи гъстата руменина, обляла врата и лицето му. Хвърли последен унищожителен поглед към Николас, обърна се и излезе от стаята.

— Ще се споразумеем, *Alcalde* — рече Омар и се облегна на възглавниците.

Доминик приближи към него, потопи една чиста кърпа в малка купа с вода и започна да почиства раната. Ангелският израз на лицето ѝ, обърнато към Омар, подейства като плесница на Николас. Само три часа с този мъж и вече бе влюбена.

Николас стисна зъби и се замисли. Какви тайни на съблазнител криеше Омар под външността си?

— Ще се споразумеем — повтори той, докато гледаше как ръцете ѝ се движат по гърдите и рамото на черния пират. Когато се наведе, косата ѝ падна напред, докосвайки кожата на Омар. Николас чу въздишката, изтръгнала се от огромното тяло на Омар. Това не бе въздишка на болка, а на удоволствие. Омар я наблюдаваше с плувнали в умиление очи.

— Можеш да вземеш кораба си — тихо рече той. Благодаря ти.
— Жестът не бе заради Николас и той много добре го знаеше.

— „Мисчиф“ принадлежи на госпожица Уилъби.

Доминик остро го погледна. Очите им се срещнаха за миг. Странно, но тя не каза нищо.

— Ще се погрижа „Мисчиф“ да се ремонтира — каза Николас, когато тя отново наведе глава. — Ако ти, разбира се, освободиш хората ми.

— А в замяна?

— Ще ти оставя „Интрепид“.

— Станал си алчен, *Alcalde*. Запомни, ти си мой пленник.

— А ти искаш твърде много. Добре. Ще ти дам двадесет каси мадейра.

— Имаш петдесет на борда и ром, достатъчен за цял месец за сто мъже. Ще взема тридесет каси от мадейрата и половината от рома. А ти ще поискаш тази жена от мен, за да я отведеш към още по-големи опасности.

— Това не се обсъжда.

— Аз мога да ти направя едно предложение. Остави я при мен. Тя ще бъде на сигурно място, докато се върнеш. Тук ще се закръгли, ще се научи да бъде покорна и да доставя удоволствие. Мисля, че ще бъде щастлива.

— Невъзможно! — отсече Николас, отказвайки да обмисли възможността госпожица Уилъби наистина да се превърне в една закръглена и покорна любовница. — Освен това имам нужда от сто фунта оловни кюлчета от „Интрепид“.

Омар повдигна вежди.

— Толкова много изисквания и толкова малко в замяна. По този начин ли се пазарят англичаните? Казах, че е по-добре да оставиш тази жена тук, приятелю. Ти не се нуждаеш от нея.

Николас се намръщи.

— Тъкмо напротив, Омар, аз се нуждая от нея. И то много. Тя е... — Николас почувства как гърдите му се издуват — тя е също толкова добър моряк като мен, че дори и повече.

— Аха. — Омар погледна към Доминик, която превързваше стегнато рамото му. — Тя не прилича на нито един от моряците, които

познавам. Подбираш думите си много внимателно. И ако ти се позволи, ще се възползваш от нея по един или друг начин.

— Той не ме е довел против волята ми — тихо рече Доминик, но гласът ѝ проряза застиналия нощен въздух. Омар и Николас се втренчиха в нея.

Накрая Омар въздъхна примирено и погледна към Николас.

— Оловни кюлчета и ремонтиран кораб. Рейна сигурно ти е казала къде можеш да откриеш „Котешкото око“, защото в противен случай щеше да си още с нея. Но запомни следното: пази се от знаме със златен скарабей. Чувал съм, че под това знаме плава една група от хората на Ел Сахиб. Техният водач е мъж, когото познаваш от Алжир, мъж, който има напълно основателна причина да те смята за свой враг, мъж, който можеше да се превърне в моя убиец.

— Рамзи — рече Николас. — Значи той се е присъединил към прочутия Ел Сахиб.

Черните като въглени очи на Омар проблеснаха.

— Чух, че в момента бил в Сицилия, но не мисля, че той е човек, който би се задоволил да живее само в една страна. Готов е да умре в битката за надмошние над областта. У него противоречията, характерни за арабите, са много силни и дълбоки. Но много често съм се чудил какво е правил той в мои води, плячкосвайки английски кораб, натоварен и пътници и чай.

Устните на Николас се извиха в едва сдържано задоволство. Усети как кръвта му кипва.

— Рамзи е знаел, че „Котешкото око“ е на онзи кораб. Според легендата, този, който е господар на „Котешкото око“, ще владее и всички арабски земи.

— Да, така твърдят легендите.

— Какво знае Халид? Те са го оставили.

Омар сви рамене.

— Кълне се, че не знае нищо. Той не ме тревожи. Навярно е без значение, иначе Рамзи не би го оставил. — Великанът се поколеба. — *Alcalde*, ти си човек, който не се бои от смъртта. Бъди внимателен. Рамзи е мъж, който ще си отмъсти за миналите ти прегрешения.

— Може да се опита.

Омар леко присви устни.

— Да, както и ти ще опиташ. — Погледна многозначително към колана, който се спускаше ниско от кръста на Доминик, и показва малкия ключ, скрит в ръката му. — Няма да ти дам този ключ, *Alcalde*. Твоята госпожица Уилъби сама ще реши кога да се раздели с него. Така и трябва да бъде. — Пиратът улови ръката ѝ и постави ключа в дланта ѝ.

Доминик приседна на пети и вдигна бавно очи към Николас. Тази вечер тя представляваше очарователна смесица едновременно ангел, грациозна котка, съблазнителка. Николас искаше да я вземе в прегръдките си, да я разтърси силно и после да я целува, докато започне да стене и да се извива, както правеше преди малко, когато танцуваше за Омар.

Какви мисли минаваха през главата ѝ, докато поклащаше бедра в ритъма на музиката?

— Както желаеш — каза Николас. — Ти не ми оставяш друг избор.

Обърна се, постави сабята си в ъгъла на масата и се настани в едно кресло срещу дивана. Свече се надолу сред възглавничките, вдигна крака върху отоманката и ги кръстоса. Повдигна вежди, когато тя впи поглед в него.

— Ако възнамерявате да носите това нещо, госпожице, върху полуголото си тяло, ще трябва да не спускам поглед от вас. Това — махна към девствения пояс — приспособление няма да ви предпази. Нито пък Омар ще може да ви защити с ранената си ръка.

Тя бързо извърна глава, а страните ѝ се обагриха в нежен розов цвят също като върховете на щръкналите ѝ зърна. Значи девственицата все още беше у нея, скрита зад фасадата на изкусителка. Николас изпита внезапно желание да я опознае по-добре.

Омар се надигна от дивана и се запъти към вратата.

— Нуждая се от някакво лекарство.

Широко разтворените очи на Доминик го проследиха, после се извърнаха към Николас.

— Тя се страхува от теб, *Alcalde* — рече Омар, без да се обръща назад.

— Тя не се страхува от никой мъж — тихо отвърна Николас, макар че Доминик скочи от дивана като подплашен заек. — Тази нощ тя се бои единствено от себе си... и наистина би трябвало. — Вратата

се затвори. Доминик се опита да се изплъзне покрай Николас, но той я улови за китката.

— Не се нуждаеш от дрехите си — промърмори той, усещайки отчаяната ѝ съпротива. Стисна пръсти и плъзна върха на палеца си към вътрешната страна на китката и, където туптеше пулсът ѝ. — Ще танцуваш ли за мен? — Вдигна поглед към лицето ѝ. — Изгарям от желание.

— Нямам намерение да задоволявам желанията ти — отвърна тя и извърна поглед. — Независимо колко са изгарящи.

— Вече го направи.

Доминик вдигна ръка, за да прикрие гърдите си и цялата потръпна. Затвори очи, после отново ги отвори. Страдаше от ужасно главоболие. Тежкото испанско вино имаше подобен ефект след няколко часа, ако този, който го бе пил, успееше да остане буден толкова дълго.

— Не съм в настроение да споря с вас, господин Хоксмур — каза младата жена.

— Нямам никакво намерение да спорим, госпожице Уилъби. И двамата желаем едно и също.

— В такъв случай ви се иска да поспите.

— След малко. — Въздишката му бе изпълнена със съжаление. Моя скъпа госпожице Уилъби... — Съжаление... След всичко, което се бе случило, това навярно би наранило чувствата ѝ. Съжалението бе непознато чувство за него. Поднесе ръката ѝ към устните си и усети как тя леко политна към рамото му. От години мъжката гордост, примесена с голяма доза самоувереност, бяха характерните качества за Николас. Но не беше чак толкова глупав, за да си въобразява, че всяка жена би се предала само от едно докосване на устните до ръката ѝ. Скочи на крака и я притегли в обятията си. Тя се отпусна безволево. Той бързо се наведе, отнесе я до леглото и я положи върху копринените възглавнички. Това бе легло, направено за страстни любовници, откраднато от двореца на пашата на Мароко. Копринената покривка и възглавничките го изкушаваха да забрави разума, хладната им мекота разпалваше кръвта му.

Но Доминик бе отвъд съблазънта. Младият мъж внезапно осъзна, че не би могъл да получи удоволствие от една полузаспала жена, независимо колко силни бяха нуждите на тялото му. Запита се как ли би се почувствала една разумна жена, когато на сутринта се събуди със

силно главоболие и девствен пояс около бедрата. Напомни си да не забрави да свари силно кафе. Това бе изпитан лек срещу силния алкохол. Може би на сутринта спомените и щяха да бъдат доста объркани и неясни.

Доминик отвори очи, но погледът ѝ бе замъглен.

— Николас.

Използването на малкото му име го смая. За нея това бе нарушаване на невидимите прегради, които бе издигнала помежду им.

Част от него възликува по-силно, отколкото ако най-заклетият му враг се бе предал.

— Доминик.

Тя примигна, бавно и отмаляло, сякаш изплуваше и отново се потапяше в някакъв сън. В гърдите му се надигна диво желание да я събуди, да не я оставя да се отдаде на някакви халюцинации. Тя вдигна ръка и сложи длан върху бузата му. Гърлото му се сви. По дяволите, не бе свикнал да получава нежност от жена. Никога не бе смятал, че се нуждае от нея, нито че ще се почувства толкова уязвим при проявата ѝ.

В крайна сметка се бе научил да живее без нежност. Разумът му диктуваше, че трябва да е защитен от нея, дори да изпитва известно отвращение, но не и да се разтреперва като неопитен младеж.

Внезапно Николас се скова също като от ледена вода.

Тя прошепна нещо и притисна пръстите си към устните му. Дъхът му излезе със свистене от гърдите. Пръстите ѝ бяха нежни като пух, ала въпреки това го изгаряха, проникваха дълбоко в душата му, караха го да изпитва не преодолим копнеж не само за тялото ѝ, но и за всичко, което докосването ѝ обещаваше.

Сграбчи ръката ѝ и сведе устни към дланта ѝ. Чуваше всяко нейно дихание, усещаше как сънят я оборва. Гърдите ѝ се повдигаха и спущаха равномерно, а в нежната падина между тях лежеше малкия златен ключ, който едната ѝ ръка стискаше. Без да помисли за последствията, знаейки, че в този момент не би могъл да се отдели от нея, Николас пхна ключа в джоба си и се излегна до нея. Затвори очи, заслушан в спокойното ѝ дишане, и сложи ръката ѝ под своята, до сърцето си.

Доминик се събуди, обладана от една мисъл: по някое време през нощта Николас Хоксмур бе споделил леглото ѝ. Подробностите ѝ се изплъзваха като в мъгла, но това нямаше голямо значение. Единственото, което си спомняше е отчетлива яснота, бе тялото му, излегнато до нейното, и погледът му впит в нея, докато отвън проблясваха първите лъчи на слънцето. И тя го погледна, знаейки, че ръцете му ще бъдат сключени около нея, че двамата лежат един до друг като съпруг и съпруга. Доминик побърза да затвори очи и отново да потъне в сън.

Какво означаваше това? И по-точно какво бе направил той в най-тъмните часове на нощта, за които нямаше никакъв спомен? Отвори широко очи и примижа към ярката дневна светлина, после побърза да ги затвори. В момента я измъчваше мисълта какво бе направила самата тя и защо не си спомняше нищо.

— Изпий това.

Леглото до нея хлътна, но тя не можа да събере сили да се отмести. Нямаше значение, че това бе Хоксмур. Не можеше да събере жалките останки от своята скромност. С усилие отвори очи.

— Някой сякаш удря барабани в главата ми — рече тя и немощно се изкашля. Върху челото ѝ лежеше студена кърпа. Доминик простена от удоволствие. — Толкова е хладна...

— Водата е от бързея, в който се свлича разтопения сняг от Пико де Теиде. Обичам да се къпя в него.

Предпочиташе да не мисли за Хоксмур и за посещенията му на този остров. Не се съмняваше, че не му е липсвала приятна компания при къпането или другите му занимания.

— Може би по-късно едно плуване ще ти се отрази добре.

Доминик се насили да отвори едното си око и потръпна от силната болка, пронизала слепоочието ѝ.

— Едва ли. Аз обичам да се къпя във вана с топла вода, почти пареща, без значение от сезона или състоянието ми.

— Например махмурлук — заяви той. Доминик сви устни.

— Аз никога...

— Това те мъчи в момента — прекъсна я той, повдигна леко главата ѝ и поднесе димящата чаша към устните ѝ. — Отвори уста и пий.

Тя преглътна. Кафето се плъзна топло и силно в гърлото ѝ. Очите ѝ се навлажниха. А той я гледаше така, сякаш не изпитваше никаква жал към нея. Дявол. Изглеждаше добре отпочинал и свеж. Като се изключи неколкодневната му брада, можеше спокойно да мине за бизнесмен от Лондон, готов да се заеме с всекидневните си дела.

— Не съм виновна за случилото се — колкото се може постудено заяви тя. — Всичко е по твоя вина. Ти ме остави с Омар, макар че много добре си знаел какво ще стане.

— Оставих те с Омар, защото знаех, че той ще те закриля и ще те остави недокосната, което и направи. Престани да мърмориш. Бедата е сторена, независимо дали е било по твое желание или не.

— Беда? — задави се Доминик. О, Господи, със сигурност самодоволният му вид не се дължеше на някаква... победа? Затвори очи, опитвайки се отчаяно да подреди обърканите си мисли, но безславно се провали. — Господин Хоксмур, ако по някакъв начин съм се опозорила, трябва да го знам.

— Опозорила?

Очите ѝ рязко се отвориха. Прониза я остра болка. Той изглеждаше така, сякаш обмисля най-добрия начин, по който да ѝ го каже. Веждите му бяха смръщени, а устните — сурово стиснати. Човек би си помислил, че в момента решава съдбата на света. О, Господи!

— Сама знаете — заговори той, накланяйки отново чашата към устните ѝ, — че двамата влагаме различен смисъл в понятието *позор*, госпожице Уилъби. — Взря се в очите ѝ и вдигна чашата. — Или може би вече трябва да ви наричам Доминик?

Тя облиза една капка кафе от устните си и почувства как ужасът бавно я завладява, сковавайки сетивата ѝ.

„Вече. След като вече са споделили леглото...“

Лицето ѝ се покри със смъртна бледност, но тя събра сили да се надигне.

— П-подобно интимно обръщение предполага и интимност в друго... преглътна мъчително — отношение.

— Аха. Да, има нещо, което не е толкова незначително, нито пък може лесно да се забрави... — Притвори очи, сякаш в момента си припомняше всичко съвсем ясно и изпитваше видимо наслаждение. — Става дума за снощния ти танц, сардана.

— Какво?

— Цигански танц.

— И аз съм го танцувала? Да, предполагам, че е било така.

— Осмелявам се да се надявам на повторение на изпълнението.

Доминик преглътна, сведе разкаяно поглед и видя връхчетата на гърдите си, напираси под прозрачната коприна.

— Мили Боже! — промълви тя, внезапно облята от гореща вълна. — Сигурно съм била...

— Да, напълно съм съгласен.

— Не, ужасно е, ако не съм имала нищо върху... — Истина бе. От потискащата горещина кожата ѝ бе влажна, както и коприната. Тя затвори очи в напразна надежда, че отнякъде ще се появи плътно одеяло и ще покрие леглото. През цялата нощ... тя бе спала през цялата нощ до Хоксмур в тези прозрачни одеяния!

— Ето. — Той наметна една пелерина върху раменете ѝ.

Също като дете, застигнато от зимна буря, тя се сви под широките гънки и по миризмата осъзна, че това е неговата дреха. Отпи отново от кафето и започна да разбира, че е седнала върху нещо... твърде интимно.

— Аз... — Доминик се намръщи, ръката ѝ докосна подножието на корема ѝ и тя вдигна поглед към него. Ръката и се плъзна надолу под наметалото и пръстите ѝ докоснаха изпъкналия колан около бедрата ѝ и стегната верига между...

Не. Треперещите ѝ пръсти се протегнаха навътре между бедрата. Тя застина и пое дълбоко дъх.

— Аз съм...

Лицето на Хоксмур омекна.

— Вие представлявате една наистина непревземаема крепост, моя скъпа госпожице Уилъби.

— Наистина ли?

Погледът му изразяваше искрено състрадание и странно, но очите му бяха топли и блестяха с една особена мека светлина, когато той наведе глава и се взря дълбоко в очите и.

— Омар те е снабдил с колан, който обикновено е предназначен за девствената невеста на пашата. — Погледът му стана по-настойчив. — За да я запази невинна.

Доминик преглътна.

— Разбирам. А ако пашата поиска да... — Отново преглътна и внезапно блясък в сребристите му очи я накара да съжали за въпроса си.

— Пашата има ключ. — Хоксмур вдигна ръката си.

Доминик се втренчи в миниатюрния златен ключ, стиснат между двата му пръста. Всяка ключалка, предназначена за толкова малък ключ едва ли би била сигурна защита срещу който и да било мъж.

— Разбирам — промълви младата жена, макар че не разбираше нищо, особено за коя ключалка бе предназначен.

— Единствено той притежава властта да я освободи за свое собствено удоволствие... или да я запази недокосната.

Доминик потръпна въпреки горещината и дебелията наметка. Гласът му, гладък като топъл мед, я накара да си представи неща, за които никога не би трябвало дори да помисля.

Той сложи ключа в ръката ѝ. Беше топъл, а пръстите му, които съвсем леко докоснаха нейните, бяха още по-топли. Дланта ѝ се сви около златния предмет. Доминик вдигна поглед към Хоксмур и бе обзета от странното желание да му благодари. Вместо това се загледа в малкия ключ.

— Предполагам, че едва ли ще ми кажете как...

Хоксмур скочи от леглото.

— След като едно единадесетгодишно момиче знае как да си служи с него, и вие ще можете. — С пъргавина, която ѝ се стори смайваща, той се завъртя и се запъти към вратата. — Върху масичката до леглото има още кафе. Предполагам до довечера ще забравите за храна. Спете колкото искате. Ще ви се отрази много добре. В легена в ъгъла има прясна вода. Сапунът е френски. Ще се насладите на банята, дори и водата да е изстинала. — Обърна се с ръка върху дръжката на вратата. Изглеждаше... е, трябваше да признае твърде внушителен и леко раздразнен. — Ако се нуждаете от нещо през остатъка от деня и нощта, аз ще бъда с екипажа и повечето от хората на Омар в залива, където ще се занимаваме с ремонта на „Мисчиф“. Ще отплаваме веднага щом корабът бъде готов. След ден или два.

Новините приличаха на студена морска вълна, заляла носа на кораб. Доминик спусна крака от ръба на леглото и се опита да се изправи.

— И няма предполагате, че през това време аз ще спя спокойно в леглото? Ха! Няма да стане, Хоксмур! Напразен опит да отклоните вниманието ми, но не мога да отрека, че поне се опитахте. Възнамерявам да наблюдавам ремонта. Способен сте да направите мачтата от най-тежкото дърво и в такъв случай ще потънем като тлъста патица... — Доста добро сравнение, помисли си тя, когато залитна, олюля се и в следващия миг се стовари върху леглото като торба, пълна с олово. — Добре съм — успя да изрече, когато Хоксмур я бутна обратно върху възглавниците и я зави с пелерината си. Доминик се опита да пренебрегне бученето в ушите си. Барабанът започна отново да удря. А ръцете му върху кръста и краката ѝ, докато оправяше наметката, бяха толкова топли, толкова успокояващи, толкова силни. Искаше ѝ се завинаги да останат там. — Господи, колко мразя да съм безпомощна! — простена тя, докато той отново постави студената кърпа върху челото ѝ.

— Да, сигурен съм, че е така. Да се доверите на някого, дори и само за един ден, сигурно е истинско мъчение за вас.

— Не съм казала, че не ви вярвам, Хоксмур. Просто на себе си вярвам повече.

— Ще го приема за комплимент, госпожице Уилъби.

— И би трябвало.

Смехът му бе плътен и дълбок.

— А сега поспете — промърмори младият мъж.

— Кой ме накара да пия толкова много? — попита Доминик, борейки се със съня, копнеейки да почувства отново топлината и сигурността на ръцете му.

— Не бях аз. Само един глупак би накърнил съвършенството.

Не, не той каза това. Всичко бе някаква измама. И не той я целуна по устата с нежността на младоженец. Просто си е въобразила всичко това, искала го е, нуждаела се е от него...

Доминик разтвори широко очи. Лежеше под някакво тежко вълнено одеяло и цялата бе плувнала в пот. Отхвърли завивката, надигна се и издуха влажния кичур коса, паднал на челото ѝ. Сенките в стаята се бяха удължили. Значи бе спала през целия ден. Приблужи към края на леглото. Наоколо цареше тишина. В главата ѝ не отекваха

силните удари на барабан. Стаята не се залюля. Дори стомахът ѝ изкурка убедително при миризмата на изстиналото кафе върху малката масичка.

Разтри очите си и спомените нахлуха с кристална яснота, дори и тези, които предпочиташе да не си спомня. Омар... Хоксмур... „Котешкото око“... „Мисчиф“...

— Проклетият разбойник ще съсипе кораба ми! — Доминик скочи от леглото и се запъти към умивалника. Един дълбок леген, пълен с вода, заедно с няколко кърпи и голям калъп сапун, я очакваха. Без да се колебае, тя се наведе ниско над умивалника, потопи глава във водата, надигна се, за да поеме въздух, взе сапуна и отново потопи глава. Дори и за едно момиче, което обичаше да се мие с топла вода, освежаващите ручейчета, които се спускаха по врата и раменете ѝ, бяха върха на блаженството. Доминик насапуниса косата си, изплакна я с една кана с чиста вода, уви я с кърпа, после вдигна очи и замръзна. Жената, която видя насреща си в голямото огледало, не бе тя.

О, да, тя беше. Доминик примигна, усети как устата ѝ се отваря и се втренчи в гърдите си, сякаш ги виждаше за пръв път. Извърна се леко наляво, прибра корема си и видя как зърната ѝ щръкнаха. Извърна се леко надясно и впи поглед в извивката на задника си. Никак не беше за изхвърляне. Отново извърна лице към огледалото. Шията ѝ изглеждаше необикновено дълга. Раменете ѝ бяха влажни и блестящо бели. Кръстът ѝ бе удивително тънък. Или може би гърдите ѝ изглеждаха прекалено големи... Много...

Наклони глава, присви очи и плъзна длан по пъпа си. Пръстите ѝ докоснаха колана. Дори и в полумрака на стаята, диамантите проблеснаха, но Доминик не се интересуваше от тях. Никога досега не се бе гледала по този начин. Винаги бе твърде заета с работа, за да се интересува от външния си вид. Вдигна ръце над главата си и видя как гърдите ѝ изпънаха копринената блуза, завъртя рамене и полюшна бедра. Също като Рейна, когато танцуваше.

Коланът се вдигна високо и се впи в бедрата ѝ. Доминик побърза да свали ръце, изчерви се и изведнъж зърна ключа, поставен до умивалника. Сграбчи го, загледа се в него за миг, затвори очи, потръпна и пъкна ръка навътре между бедрата си. Потърси пипнешком ключалката, подпря се с една ръка на умивалника, стисна силно очи и

внезапно веригата щракна и се отвори. Доминик се втренчи като омагьосана в нея.

Нещо зад вратата изшумоля. Доминик замръзна. Дръжката на вратата бавно се завъртя.

Хоксмур. От гърдите ѝ се изтръгна хриплива въздишка. Краката ѝ омекнаха. Вкопчи се с две ръце в ръба на умивалника. Да, тъкмо това искаше. Него. Когато се погледнеше в огледалото, тя виждаше само него, чувстваше ръцете му върху тялото си, устните му, мъжествеността му, която се притискаше в слабините ѝ. Искеше отново да се озове в каютата на кораба, върху бюрото, облечена само във влажна коприна... а след миг нищо повече да не ги разделя.

— Омар?

Изведнъж се вледени. Гласът зад вратата не беше на Хоксмур. Резето се вдигна и вратата започна да се отваря. Светлината се отрази върху дългото и блестящо острие.

Доминик се обърна и мигом се скри зад паравана.

ГЛАВА 15

Доминик затаи дъх. От друга страна неканеният посетител ръмжеше и пухтеше като подгонено животно. Неканен посетител. Кой иначе би влязъл в къщата е нож? По пода се чу тътрене на крака. Само един чифт крака. Вратата се затвори зад него. Доминик се взря през тънкия шев на плата по дължината на паравана. Всичко, което успя да види, бе една сянка и проблясва нето на свещта.

Едно чекмедже се отвори шумно. После още едно. Натрапникът не си даде труд да ги затвори. Явно търсеше нещо, нещо, което смяташе, че е у Омар.

Тя едва не се свлече на пода от облекчение. Той не търсеше нея, поне не и в чекмеджетата. Но какво търсеше? Кой бе той?

Претърсването бе доста шумно. Разнесе се дълго и просташко оригване, последвано от цветиста ругатня на арабски. Изглежда сред хората на Омар имаше предател. Доминик внезапно се изпълни с решителност да го залови, преди негодникът да открие това, за което бе дошъл.

Внимателно дръпна ризата и панталоните си, метнати през ръба на паравана. Свали кърпата от главата си, пъкна ръце в ръкавите на ризата и я остави да падне върху влажната копринена блуза. Като балансираше в малкото пространство между паравана и стената, Доминик обу панталоните си върху шалварите, напъха ризата в тях, пристегна колана си и се протегна към ботушите. Когато обу единия, напипа вътре малкия кинжал, който Хоксмур ѝ бе дал. Стисна го между зъбите си и ловко нахлузи ботушите. Отметна мократа коса от лицето си и с кинжала в ръка надникна иззад паравана.

Мъжът бе облечен в дълга бяла роба и с гутра, увита кърпа на главата, каквато носеха бедуините. Безформен, с глава, приличаща на луковица, той се надвеси над бюрото с гръб към нея. Не бе възможно да го познае. Всъщност тя бе видяла неколцина от хората на Омар, облечени по този начин. През живота си бе виждала стотици мъже като него, които не бе възможно да бъдат отличени един от друг. Беше

преметнал през рамо скъпоценния колан. Макар той да представляваше истинско съкровище, явно мъжът не смяташе да се задоволи само с него. Беше оставил ножа си до умивалника. Ако го изненада, можеше да успее да го вземе.

Какво ли би я посъветвал Хоксмур в подобна ситуация?

Доминик се намръщи. Хоксмур да върви по дяволите! Това бе нейно приключение и победата щеше да бъде само нейна. Не се нуждаеше от помощта му. Замисли се за желанието си да се докаже пред него и реши, че ролята на безпомощна и нещастна жена никак не ѝ допада. Нито пък искаше Хоксмур да си мисли, че е такава.

Затова направи това, което смяташе, че всяка смела и изпълнена с приключенски дух героиня би направила. Възможно най-безшумно, със здраво стиснат кинжал в ръка, Доминик излезе иззад паравана и бързо пристъпи напред, решена да покаже на какво е способна една безстрашна и уверена в себе си жена.

Когато бе на крачка от него, мъжът се обърна.

Тя отскочи назад и вдигна кинжала.

— Халид!

Съдейки по блясъка в очите му и посоката на погледа му, намеренията му явно взеха внезапен обрат. Освен това той не се страхуваше от нея. Ни най-малко. По дяволите!

— Не мърдай! — грубо заповяда тя. Той я наблюдаваше с развеселен поглед как грабна ножа му. — Ето, така е по-добре — задъхано рече Доминик и застана пред него. Присви очи, познавайки отлично презрението на арабите към жените. Освен това осъзна с известно неудобство, че държи нож и кинжал, но не знае как да ги използва. Ала Халид не подозираше невежеството ѝ. Младата жена завъртя китките си, обръщайки остриетата към светлината. Халид стрелна с поглед едното, после другото. Доминик се почувства много по уверена.

Стратегия. Думата изникна в главата ѝ. Нуждаеше се от план. От информация. Тъкмо това се предполагаше, че трябва да получи от един пленник, нали?

— Заради какво предаваш Омар? — Кимна с глава към колана. — Предполагам, че не е заради това.

— Аз не дължа лоялност никому, освен на себе си.

— Не работиш за никого?

— Точно като *Alcalde*. Той търси това, което и аз... много по-голямо съкровище... — Наблюдаваше я отблизо, прекалено отблизо. Малките му, лъскави като мъниста очи бяха присвити и приличаха на две цепки. — Взето от един английски кораб. Да, смятам, че знаеш за какво става въпрос. Този мъж — *Alcalde* — не би запазил в тайна тази информация от теб. Дори евнухът Омар би доверил на красавица като теб всичките си тайни.

Евнух? Как е могла да бъде толкова наивна и да не разбере?

— „Котешкото око“? — неволно се изтърва Доминик. Очите му рязко се разшириха.

— То е тук. — Не бе заявление. Не бе и въпрос. Доминик се опита да свие нехайно рамене и се разсмя с убеденост, каквато не чувстваше.

— Каквито и съкровища да е имало скрити тук, мога да те уверя, че *Alcalde* вече ги е взел. — О, това беше добре. Да го накара да повярва, че Хоксмур представлява могъща сила, с която всеки трябва да се съобразява и не би дръзнал да предизвика, един мъж, който е специалист по откриване на съкровища. Освен това думите ѝ означаваха, че Омар не бе скрил нищо в тази стая. Да, Омар ще ѝ бъде много благодарен за това. Колкото до Хоксмур, той щеше да я признае за най-умната жена на земята...

Халид я погледна по начин, който явно показваше, че не ѝ вярва. По дяволите! Той се ухили, разкривайки два реда изгнили зъби.

— Вашият кораб е почти готов. Омар е взел със себе си хората си, за да помагат, и не е оставил никой да те пази. Той е глупак. Винаги е бил такъв. Мисля, че на зазоряване ще замине с *Alcalde*.

Доминик не можа да прикрие изненадата си.

— Аз... това не е твоя работа. — Намръщи се, питайки се какво, по дяволите, да прави сега с този мъж. Той беше лукав и не можеше да му се вярва. — Коланът... хвърли го към мен.

— Както желаяш, красавице. — Вдигна го от рамото си, поднесе го към устните си и впи поглед в нея. — Мирише на теб, красавице.

Страните на Доминик пламнаха. Отвори уста, но в този миг той хвърли колана към нея с всичка сила. Младата жена реагира инстинктивно — просто не можеше да позволи ценният предмет да падне на пода. Диамантите щяха да се нащърбят. Перлите щяха да се пръснат и да се търкулнат под креслата и дивана и сигурно никога

нямаше да се намерят. Но за да го хване, се нуждаеше от двете си ръце. Разбира се, не помисли за това, иначе не би постъпила по този начин. Пусна двата ножа. Миг по-късно, когато държеше колана с двете си ръце, осъзна огромната си грешка.

Халид изведнъж изникна пред нея. В едната му ръка блесна острието на ножа. Притисна го към гърлото ѝ.

— О, Боже! — простена младата жена.

— Да — изсъска той и зловонният му дъх едва не я задуши, — ще има много да се молиш тази нощ.

Вратата рязко се отвори. Бърз като светкавица, Халид я бутна пред себе си и притисна острието по-силно към гърлото ѝ.

Тя примигна срещу Хоксмур и почувства как коленете ѝ омекват само при вида му. Сигурно страхът я правеше толкова слаба. В крайна сметка в гърлото ѝ бе опрян нож! Не чувстваше никакво емоционално привличане, нито желание...

— Не биваше да стане по този начин — рече младата жена, мразейки пресипналия си глас, както и сълзите, които пареха в очите ѝ. Голяма героиня, няма що!

— По-късно ще ми обясниш — изръмжа Николас. Гол до кръста, невъоръжен, с боси крака, той се разкрачи и впери сребристия си поглед в Халид с такава настойчивост, че Доминик потрепери цялата.

— Тя не ти е нужна — рече с измамно тих глас. — Тя е американка.

— Ако вярваш в това, *Alcalde*, наистина си много глупав мъж.

— Вземи колана в замяна.

— Ще взема и двете — колана и тази жена — още тази нощ. А после ще я отведа в Константинопол. — Халид сграбчи с шепа косата ѝ и дръпна главата ѝ назад. Очите и се наляха със сълзи. Ножът я бодна по-високо под брадичката ѝ. — Дори и да не е девствена, тя ще ми донесе много пари на пазара за роби, не мислиш ли? От нея ще излезе чудесна наложница на някой бей. Може би тъкмо за тази цел ти е била нужна и на теб.

Очите Хоксмур заискриха като разтопено сребро. Юмруците му се свиха. Една огромна сянка помръдна зад гърба му.

Ибрахим. Поне с една глава по-висок от Хоксмур, един път и половина по-широк и доста по-тежък. Освен това също имаше нож.

Доминик извика. Хоксмур се завъртя и юмруците му със замах се забиха в огромната маса плът. Но Ибрахим не падна. Младата жена нямаше намерение да бъде безпомощен свидетел. Без да мисли, тя замахна с колана през рамо и го стовари върху лицето на Халид. Той изрева от болка. Ножът се изплъзна от ръката му и издрънча на пода. Доминик се хвърли напред, но арабинът скочи отгоре ѝ, сграбчи я за косата, завъртя я и силно я дръпна. Тя падна на колене и той притисна грубо лицето ѝ към пода до босите му нозе. Усети вкуса на пясък и я лъхна отвратителна миризма. Под завесата на косата ѝ пръстите и докоснаха дръжката на ножа. Доминик я сграбчи в мига, в който Халид изръмжа нещо на арабски и я дръпна за косите, за да я изправи. Стиснала ножа зад гърба си, тя впи поглед в изкривеното му от гняв лице. От носа му течеше кръв. Доминик с цялото си сърце се надяваше да го е счупила.

— Ще умреш с моето име на устните си! — изсъска Халид и притисна устните си върху нейните.

Доминик си помисли, че ще повърне. В гърлото ѝ се надигна горчилка. Това ѝ дойде твърде много. Да бъде целувана от подобен мъж!

Стисна силно устни пред гнусния език на Халид. Стомахът ѝ се преобърна. Зад нея се чуха тъпите удари на юмруци върху плът. Някой се стовари тежко на пода. Някой изстена от болка. Хоксмур? Не!... Какво щеше да прави без него?

Нямаше време да мисли. Не можеше. Нямаше време за стратегии. Само за действия. Инстинктивни. Да оцелее. Стисна ножа, вдигна го и го заби с всичка сила.

Той отскочи от нея като побесняло куче. Тя се взря с ужас в ножа, стърчащ от рамото му, и в кръвта, която се стичаше по бялата му роба и капеше върху пода.

— О, Боже! — простена младата жена. — Съжалявам...

Със зачервено от ярост лице, той изкрещя нещо и хукна покрай нея, сграбчил с две ръце ножа, забит в рамото му. Доминик се обърна. Целият опръскан в кръв и с насинено лице, Ибрахим се издигна тържествуващо над Хоксмур, после изчезна в нощта след Халид.

— Николас... — Доминик коленичи до него. — О, Господи, о, Господи! — Надлъж и нашир по раменете и гърдите му се виждаха дълбоки разрези. Очите му бяха подпухнали и моравосини. От устата

му се стичаше кръв. Тя се втрени в гърдите му, но не видя да се повдигат и спускат. — Моля те, не умирай... — задавено промълви младата жена, докосвайки с треперещи пръсти лицето му, там, където ножът бе одраскал кожата. Пое дълбок дъх, чувствайки, че целият свят се сгромолясва край нея. — Събуди се, дяволите да те вземат! — Надвеси се над него, без да я грижа за рукналите сълзи, нито пък, че ризата ѝ се изцапа с кръв. Чувстваше как топлата влага се процежда през плата на ризата и достига до кожата ѝ. Докосна е устни челото му, прокара пръсти през косите му и усети гъстата им мекота. — Господи, ако ме напуснеш сега, Хоксмур, ще те намразя....

— Не бих рискувал — дрезгаво изрече той. Доминик подскочи и задавено извика. Сълзите се стичаха като пълноводни ручеи по лицето ѝ.

Хоксмур потрепна, поне така ѝ се стори.

— Той искаше да ме нареже като коледна пуйка.

— Искаше да те убие. — Доминик изтича до умивалника, сграбчи една чиста кърпа, легена с вода и се отпусна до него. Притисна нежно кърпата до гърдите му. Тялото му се напрегна. Кърпата се изплъзна от пръстите ѝ. Той улови ръката ѝ и я притисна към гърдите си. Очите му бяха затворени. В този миг тя се съмняваше, че отново ще ги отвори.

— Да ме убие, щеше да е твърде лесно — отпаднало промълви той. — Тези мъже... те обичат да измъчват. Мразят бързата смърт.

Доминик отметна един кичур от лицето си.

— Трябва колкото се може по-скоро да се махнем оттук. Омар ще ни пусне. Трябва да отидем до Сицилия и да открием този Рамзи.

От гърдите му се изтръгна свистене.

— Не и тази нощ.

— Да, тази нощ! „Мисчиф“ е готов.

— Не мога в това състояние да командвам проклетия кораб...

Доминик примигна през сълзи. Съдейки по ужасния вид на раните, можеше да си представи какви болки изпитва.

— Е, аз мога. Ще можеш да се възстановиш в каютата си. Аз знам пътя до Сицилия. Била съм там.

От гърдите му се изтръгна дълга въздишка.

— Проклета, нахална жена! Предполагам, че говориш и италиански.

— Малко.

Той сграбчи китката ѝ удивително силно. Доминик вдигна глава и погледите им се срещнаха.

— Уби ли Халид? — прегракнало попита той. Тя преглътна.

— Не, само го раних и го накарах да побеснее.

Думите и изглежда го успокоиха, защото той затвори очи и се отпусна.

Доминик продължи да промива раните му, доволна, че може спокойно да се грижи за него, поне за кратко време. Инстинктът ѝ подсказваше, че това спокойствие няма да трае дълго.

— Махни се от мен.

— Но, капитане, сър...

— Майър. Ако държиш на живота си, махай се, и то бързо. В случай, че си забравил, аз съм капитанът на този кораб.

— Това е супата ви, сър.

Николас метна кръвнишки поглед към купата, която младежът държеше.

— Знам какво, по дяволите, е това. През последните три дни съм ял само тази проклета супа!

— Днес е петият, сър.

Николас се надигна и погледна намръщено през малкия прозорец.

— Петият казваш. Е, това е още една причина. Не искам нито капка повече. Не и в тази жега.

— По-добре да легнете, сър.

— Как ли пък не!

Николас се подпря с една ръка на леглото и стъпи на крака. Усещаше се отчайващо слаб. Господи! Нищо чудно, че целият свят му бе крив. Потърка с длан брадичката си и усети наболата твърда брада. Миришеше на спарено. В устата си имаше вкус все едно бе бил стогодишно уиски.

— Нуждая се от баня — промърмори той.

— На нашата госпожица Уилъби, сър, никак няма да ѝ хареса това, ама никак, ако станете от леглото без нейната благословия.

— Да върви по дяволите госпожица Уилъби! — озъби се Николас. — Не се нуждая от благословията на никоя жена, за да поема командването над собствения си кораб! — Намръщи се, когато дъхът му сякаш заседна в гърдите. Но не усещаше пулсираща болка в тялото си. Изглежда раните бяха заздравели. Испита прилив на благодарност. — Проклети превръзки! Пристегнат съм като някоя благородничка!

— Благодаря ви, сър — засия Майър. — Аз сам ви превързах, е, с малко помощ от Доминик.

Николас го изгледа остро и присви очи. Впи ги подозрително в изчервеното от гордост лице на помощника си.

— Доминик, а? Значи тя се мисли и за доктор, така ли?

— И има защо. Грижи се за вас като майка за новороденото си.

На Николас никак не му се понрави това заявление, особено когато излизаше от устата на първия му помощник. Образът на безпомощен и безполезен капитан не бе този, който би трябвало да се помни от екипажа.

— Все още не сме пленени от пирати, нали?

— Не, сър — гордо изпъчи гърди Майър. — Веднъж едва не стана, сър, но нашата госпожица Уилъби даде заповед да стреляме. Предупредителен изстрел над носа им и те избягаха.

— Така ли?

— Беше бригантина, сър. Голям кораб. С четири мачти. С двадесет и четири оръдия на борда. Но беше с широк нос и доста побавен. — Презрението на Майър бе очевидно и контрастираше силно с уважението ми преклонението му към „неговата“ госпожица Уилъби. Въобще не може да се сравнява с „Мисчиф“, сър.

— Не се съмнявам.

— Тя е страхотна, сър.

— Шхуната ли?

— Не, сър, нашата госпожица Уилъби. — Гласът на младежа трепереше от благоговение. — Заповяда да плаваме е опънати платна. С пълна скорост.

— Знам много добре, по дяволите, какво означава опънати платна.

— Да, сър, разбира се, че знаете. Освен това тя ни държи в бойна форма, сър, само за тренировка.

— Само за тренировка, казваш?

— Да, сър. Никога досега не съм виждал толкова лесно управляем екипаж и такава готовност да се подчиняват. Достатъчна е само една малка усмивка от госпожица Уилъби и те са готови на влязат в огъня зарад нея.

— Донеси ми чисти дрехи и приготви вана с топла вода — прекъсна излиянията му Николас, чувствайки се неудобно от цялата ситуация. — Предупредителни изстрели... — изръмжа, сетне насочи възмутения си поглед към Майър, който примигна смутено. — Хайде, мърдай!

Вратата се затвори шумно зад първия помощник. Николас стисна зъби и се замисли над недоволството, което го изпълваше. Подпря се на стената и погледна мрачно през прозореца. Средата на деня. Средиземно море, характерно със скалистите си брегове и непоносима горещина. Сигурно бяха дяволски близо до Сицилия. Разкопча панталоните си и ги свали. Потръпна само веднъж, когато превръзките опънаха кожата му, изпитвайки внезапно желание да ги свали всичките. Наблюдаваше вълните, които се издигаха в морето, учуден, че не усеща никакво люлеене или накланяне на кораба. Доминик сигурно бе получила своите сто фунта оловни кюлчета от Омар. Питаше се с какво ли още се бе сдобила, благодарение на милите си усмивки.

Пет дни. Беше оставил една жена да управлява кораба му цели пет дни. Не че я смяташе за неспособна. Според влюбения помощник Майър тя се справяше просто чудесно. Би трябвало да бъде доволен. Но не беше. Ни най-малко. Не искаше да признае, но се чувстваше ненужен и пренебрегнат.

— Голям кораб — изръмжа младият мъж и се почеса разсеяно покрай ръба на превръзката, опасваща гърдите му. — Сигурно е бил някакъв жалък едномачтов кораб с едно оръдие на борда. Ако се оставя да ме подведе развихреното въображение на Майър, до довечера сигурно ще се окаже, че сме се сблъскали с цяла флотилия.

Да бъде изместен от капитанското място на собствения си кораб, и то от една жена! Вратата рязко се отвори.

— Остави я там, до вратата, Майър — каза Николас и се обърна. Погледът му срещна широко отворените очи на Доминик. При вида ѝ от гърдите му се изтръгна неволна въздишка. Тя бе загоряла от

слънцето и приличаше на узряла и сочна праскова, чакаща само някой да я откъсне и да я вкуси. Устата му се напълни със слюнка.

С мъка сподави надигналото се желание да я сграбчи в прегръдките си и да зарови лице в облака от червеникавокафяви коси. Е, физическата реакция на тялото му явно не можеше да бъде контролирана. Да, той наистина бе напълно излекуван.

Погледът ѝ се плъзна по превръзките и се задържа на таза му, сякаш привлечен от магнит. Устните ѝ се разтвориха. Гърдите ѝ се надигнаха, опъвайки ризата ѝ и очертавайки нежните извивки на зърната ѝ. Николас впи поглед в тях и почувства как въздухът се нажежи, сякаш бе паднала мълния. Погледите им се срещнаха. И той усети как тялото му се разтърси от невидим удар.

Желание, безгранично, неосъзнато и неустойимо, замъгли за миг очите ѝ. Ала този миг бе достатъчен за Николас. Нейната страст също не можеше да бъде овладяна.

Той пристъпи към нея. Очите ѝ се разшириха. Тя погледна към стълбата към палубата, после отново към него. Чуха се стъпки. Доминик се притисна към стената.

— Не — дрезгаво изрече той, изпълнен със смразяващ страх, че тя се обърне и ще побегне. Подпря се с ръка на касата на вратата и протегна ръка към нея.

Тя смотолеве нещо, извърна се и се блъсна в Майър, който носеше ваната. Водата я оплиска, тя нададе възмутен вик и хукна по коридора. Минута по-късно вратата на каютата ѝ се затръшна с трясък зад гърба ѝ.

Николас удари с юмрук по вратата. В крайна сметка не му бе толкова трудно да постигне победата. Странно, че бе смятал, че ще бъде. Още по-странно бе, че не изпитваше никакво задоволство.

Двадесет минути по-късно той се появи на палубата, изкъпан, чувствайки се като нов човек в чистата ленена риза, панталони и излъскани до блясък ботуши. Сам бе сменил превръзките си. Не се нуждаеше повече от болногледачи и го бе заявил съвсем ясно на Майър.

Пое дълбоко морския въздух и за няколко минути подложи лице под топлите лъчи на слънцето. Взе една ябълка от кошница с плодове,

поздрави неколцина от хората си, направи кратка забележка относно такелажата и платната, погледна към кърмата и поднесе ябълката към устата си. В същия миг замръзна.

— Какво, по дяволите, прави тази жена? — Погледът му бе прикован в стройната фигура на Доминик, очертана великолепно на фона на морето зад гърба ѝ.

— Фехтува се, сър.

Николас изгледа свирепо старшината, отговарящ за корабните съоръжения, който се бе появил от едната му страна. Бе изненадан, че е изказал мислите си на глас. Ала още по-изненадан бе от надигащото се раздражение в гърдите му.

— Да, и сам мога да го видя. Кой, по дяволите, ѝ даде толкова дълга сабя?

— Тя сама си я избра, сър. Каза, че вие сам сте ѝ казали да се научи да използва оръжията, сър.

— Така ли? — Николас извърна намръщеното си лице към нея и заби зъби в ябълката. Наблюдаваше движенията ѝ и установи, че е грациозна и гъвкава като разгневена тигрица. — Да, предполагам, че съм го казал.

— Тя се фехтува всеки ден по това време. А следобед се учи да стреля с пистолет. Вече е по-добра дори от Хатън, сър.

Николас задъвка яростно.

— Хатън, казваш?

— Той е най-добрият стрелец на кораба... тъъ... с изключение на вас, разбира се.

— Разбира се. — Николас продължи да я наблюдава, дъвчейки замислено. Сабята, която тя размахваше с ловкостта на млад и силен мъж, бе неговата собствена. Оръжието бе малко по-тежко от обичайното, но отлично балансирано със солидно острие и красива дръжка от черен оникс, инкрустирана със слонова кост. То бе част от плячката, измъкната от Рамзи, когато го бе победил в Алжир. Хоксмур разсеяно се запита дали неговият стар враг бе намерил сабя, която да съперничи с изгубената от него. Странно, че Доминик бе избрала тъкмо тази сред множеството други, сред които имаше и няколко много по-подходящи за жена.

Николас не погледна към старшината.

— Продължавайте — промърмори той и приближи към Доминик. Нейният партньор бе подвижният и пъргав Хатън. По ръст двамата чудесно си подхождаха. Николас разбра от пръв поглед, че капките пот, избили по челото му, не се дължаха на средиземноморската горещина. Лицето му бе напрегнато и личеше, че се фехтува с цялото си умение.

Николас спря и разбута кръга от мъже, които наблюдаваха схватката. Хатън го видя и лицето му се зачерви още повече. В следващия миг той се хвърли напред и атакува с подновена жар, сякаш присъствието на капитана му вля нови сили. Доминик отблъсна атаката и отстъпи. Оказа се толкова близо до Николас, че той усети мириса на лавандула, който се разнасяше от нея. Слънчевите лъчи блестяха върху златистата кожа на врата ѝ, където малките червеникавокафяви къдрици се виеха около потната ѝ кожа. В косите ѝ пламтяха златисточервени отблясъци. Николас изпита желание да зарови лице в уханната им мекота, да затвори очи и да вдъхне аромата им.

Беше обзет от нуждата да защитава тази жена. Видът ѝ в този миг предизвикваше най-примитивните му инстинкти, ала той знаеше, че няма друг избор, освен да остане мълчалив наблюдател на поражението ѝ. Доминик бе може би единствената жена на този свят, която предпочиташе да не бъде спасявана.

Остриетата се кръстосаха. Доминик падна на едното си коляно. Николас усети как юмруците му се свиха. Неколцина от моряците извикаха насърчително. Лицето на Хатън се напрегна още повече. Ръката му със сабята се огъна. Изведнъж тя отскочи толкова внезапно и се завъртя толкова бързо, че дори Николас остана смаян. Сега бе с лице към него, но погледът ѝ бе прикован в Хатън. Стиснала сабята с двете си ръце, тя бавно обикаляше в кръг. Гърдите ѝ се повдигаха и спускаха. Устата ѝ бе леко отворена. Очите ѝ светеха с дивата ярост на гладен тигър.

Николас бе като омагьосан. Тази жена се страхуваше само от едно нещо. И той го бе видял преди няколко минути в каютата си.

Острието на сабята ѝ изсвистя във въздуха. От устните и се изтръгна дрезгав вик, вик на заслужен триумф, и е великолепен размах тя изби сабята на Хатън, която се търкулна по палубата. Николас я застъпи с върха на ботуша си.

Моряците възторжено завикаха. Доста голямо количество монети смениха притежателите си. Изглежда мнозина от екипажа бяха заложили срещу Хатън.

— Добра техника — каза Николас, когато виковете утихнаха и моряците се разпръснаха, мятайки кратки погледи към капитана си. Доминик стоеше пред него, сияеща като луна при пълнолуние.

— Аз го победих! — задъхано изрече тя и широко се усмихна. — Аз го победих! — Младият мъж изпита неприятното чувство, че би могла да говори на всеки. Тя просто се къпеше в победата си, а в очите ѝ танцуваха светлини. Последната им среща в каютата му може и да беше още съвсем ярка в съзнанието на Николас, но за нея явно вече бе забравена. От цялото ѝ същество бликаха радост и задоволство.

Доминик представляваше завладяваща и неустойима гледка.

— Ако нямате нищо против, капитане, сър. — Хатън, който сякаш се бе смалил, мина покрай тях, като се спря само за да вземе сабята си.

— Ти си много способен учител, Хатън — рече Хоксмур. — Чух, че тя стреля също толкова добре, както и се фехтува.

— Според мен стрелбата ѝ е дори по-добра, сър.

— Не се учудвам. Тя прави всичко добре. Свободен си.

Доминик изглежда много бързо бе успяла да се съвземе. Или може би споменът внезапно я бе връхлетял. Когато отметна кичур коса от лицето си, ръката ѝ леко трепереше. Явно се готвеше да се обърне и да си тръгне. Николас улови ръката ѝ и я обърна с дланта нагоре. Тя сви пръстите си и се дръпна, но бе твърде късно. Кожата ѝ бе обелена и покрита с мехури. Той вдигна глава, а тя се извърна. Разрошените от вятъра къдрици бяха полепнали по страните и между устните ѝ. Те изглеждаха подути и червени като узрели черешки, все едно ги бе хапала по време на двубоя. Ризата ѝ се издуваше и спускаше върху заоблените ѝ гърди. Толкова много мекота и божествена сладост, всичко, което един мъж би могъл да желае, и в същото време толкова много сила. Тя понасяше болката, както малцина мъже биха го сторили.

— Следващия път си сложи ръкавици — просто рече той и пусна ръката ѝ.

— Вдигни кливера! — извика тя след един неловък миг на тишина. Заслони очи с едната си ръка и се надигна на пръсти към носа.

Изглежда искаше на всяка цена да избегне близостта му. — Ще влезем в пристанището и ще им устроим добро представление. — Думите ѝ бяха отнесени от порива на вятъра, а очите ѝ най-сетне срещнаха неговите. Той почти я чу как преглътна. И проклет да бе, ако не изпита съжаление, че той отново владееше положението. — Разбира се, ако, капитане, сър, вие позволите.

Николас се извърна и се загледа към пустия залив, който приближаваха.

— Това не е Палермо.

— Това е Сицилия.

— Така ли?

— Хоксмур. — Гласът ѝ прозвуча като на търпелива леля, мъмреща непослушния си племенник. — Разбира се, че е Сицилия, но не можем да влезем в пристанището на Палермо просто така и да очакваме Рамзи да ни посрещне с „Котешкото око“ на тепсия, нали? Трябва да бъдем умни. Трябва да бъдем предпазливи и прикрити.

— Не ме учи как да лавирам, Доминик. Ловкостта и хитрините са станали моя втора природа.

— Тогава ще си доволен да узнаеш, че избрах, при това много внимателно, друго пристанище. И някой, който съм уверена, че ще ни помогне. Един човек, когото баща ми познава много добре.

— И кой е той? — Николас втренчи поглед над носа на кораба и зърна една огромна вила, разположена сред покритите с буйна зеленина хълмове край залива. В корема му се зароди нещо, подозрително напомнящо на лошо предчувствие.

— Себастиан Навара. Той е певец.

— Певец? — Нищо чудно, че този приятел притежава подобна вила. Край нея се блееха малки хижи, пръснати из хълмовете. Николас отново насочи поглед към вилата и присви очи. На всеки от трите етажа се виждаха някакви мъже. Приличаха на стражи. Въоръжени стражи. — И ти го познаваш?

Дълбокият ѝ и мелодичен смях предизвика у Николас диви желания, безмилостни като блестящото острие на бръснач.

— Дали го познавам? — Още една ослепителна усмивка, която избухна в светлината на хилядите звезди, които засияха в очите ѝ. — Та аз съм влюбена в него!

С тези думи тя се плъзна покрай него, неуловима и лека като летен бриз. И сто пъти по-неустоима.

ГЛАВА 16

Пуспаха котва в плитък залив, добре скрит от три островчета, които се извиваха в морето също като гигантска кука. Николас придружи Доминик до брега с най-голямата лодка на кораба, като остави Майър да командва „Мисчиф“ и екипажа. Моряците изглеждаха жадни за отдых в компанията на селските момичета с тъмни бадемовидни очи, които изникнаха на пясъка също като горски цветя и предлагаха кошници с плодове, манерки с вино и усмивки, пълни с обещания. Николас и Доминик наеха две мулета от селяните заедно с един водач, който им обеща да ги отведе до средата на пътя до вилата, но не по-далеч. Любезното напомняне на Доминик, че тя е дъщеря на Джеймс Уилъби, не предизвика дори одобрително изръмжаване от страна на стария водач с каменно изражение на лицето. Той ги остави точно там, където им бе обещал — в подножието на една тясна пътека, която водеше право в средата на високите хълмове. От едната страна на пътеката склонът се спускаше рязко към морето. От другата се простираше джунгла от гъста растителност. Напред пътеката правеше остър завой и изчезваше в плетеницата от зеленина. Беше толкова тясна, че едва можеше да мине едно муле.

Доминик изтри запотеното си чело и заби пети в хълбоците на мулето си.

— Отгук, Хоксмур.

Мулето зад нея заора с копита земята.

— Той не е певец. Той е бандит.

— Кой?

— Твоят Навара. Не се съмнявам, че е революционер, навярно един от хората на Гарибалди. Подозирам, че е затънал в неприятности до най-горните тонове на гласа си.

— Да не би да се страхуваш от него?

— Просто си помислих, че е редно да го знаеш — дошла си да търсиш помощ от един безжалостен екстремист. Обикновено се старая да ги избягвам.

— Аха. Надявам се, че си взел пистолета си.

— Да. А ти?

— Ами, не. Забравих го.

— И не си го сложила в тази голяма чанта?

Язвителността в гласа му я засегна.

— Нямахте място за пистолет.

— Прекалено много рокли и копринени чорапи. Нещо е помътило здравия ти разум. Може би страстната ти любов?

Изведнъж я осени мисълта, че Хоксмур говори като ревнив мъж. Смешно!

— Е, като те слуша човек излиза, че е трябвало да се въоръжа до зъби, така ли? Навара бил революционер, каквото и да означава това! Навара, безжалостният злодей и кръвожадният бандит! Та той е певец! Нищо повече. А дори и да е нещо друго, да не би да предполагаш, че ще се разтреперя от страх и ще скоча от края на пътеката в морето, особено след като той може би е в състояние да ни даде информацията, от която се нуждаем?

— Мога и сам да се сдобия с необходимата ми информация. Не се нуждая от помощта на някакъв лъжлив бандит!

— Какви злокобни предупреждения! — сърдечно се изсмя Доминик. — И всичко това от мъж, който ме остави в ръцете на въоръжен пират, без да си направи труда да ми каже, че е евнух? Разбира се, за теб е съвсем разумно да търсиш информация от една коварна испанска циганка, жадна за кръвта ти.

— Те ни помогнаха. Не разбирам възраженията ти.

— Защото преценяваш всичко от своя гледна точка. — Един трънлив клон се закачи за ризата на Доминик и скъса ръкава ѝ. Пътеката рязко изви в почти непроходима растителност, която скриваше светлината. Младата жена мислеше единствено за часовете, които той бе прекарал сам с Рейна, съблазнявайки я, за да изкопчи информация от нея. — Предполагам, че измъкването на тайната на Омар е било много по-важно от мен и моите безпочвени страхове.

— Двамата е Омар винаги сме се разбирали. Освен това, както много умно се досети, авторитетът на Омар като главатар силно би пострадал, ако хората му разберат, че не е истински мъж. Предполагам, много скоро си се уверила, че няма защо да се страхуваш от него. А и не бе наранена.

Доминик прехапа устни, усещайки, че възраженията ѝ са неоснователни.

— Истина е. Омар беше много мил. Предполагам, че си постъпил разумно. Подобна вярност се среща рядко, дори и между приятели, и струва много повече от всички съкровища на света. — Настъпи тишина. Чуваше се само звукът от копитата на мулетата, подобен на приспивния звън на черковна камбана, ехтящ над заспал град. Доминик усещаше погледа на Хоксмур в гърба си. Навярно чакаше тя да му зададе въпросите, които пареха на езика ѝ, но потисна любопитството си. — Ти си спасил живота му — каза накрая. — Той никога няма да те нарани. Откъде го познаваш?

За миг Хоксмур се поколеба. Неохота да сподели историята? Или по-скоро неохота да признае, че е сторил нещо добро в живота си?

— Омар беше пазач на най-ценните наложници на бея на Алжир. Той купуваше, крадеше и търгуваше с едни от най-красивите жени на света и беят много го ценеше като познавач на рядката женска красота. Но когато беят умря и неговият слабоумен шестнадесетгодишен син зае престола, Рамзи много хитро и ловко успя да спечели доверието му. Той се превърна в негов довереник и съветник, завладявайки го изцяло, като по този начин се надяваше да спечели контрола над кралството. Младият бей ставаше все по-зависим от Рамзи, който непрекъснато го държеше в полузамаяно състояние, тъпчейки го с опиум, заобиколен от жени. Рамзи очевидно е смятал, че положението му дава право да си избира жени от харема и умееше да подбира. Тя бе девствената дъщеря на британски дипломат, открадната в навечерието на сватбата ѝ с един морски офицер от кораба на баща ѝ в Средиземно море.

— Била е отвлечена?

— Тя беше изключителна. — Гласът му стана обезпокоително дрезгав. — Омар я е видял на палубата и мигом разбрал, че беят трябва да я има. Нападнал кораба и я откраднал.

— Но това е варварство! Бедното момиче!

— Нима? Когато я намерих в харема, тя бе закръглена като прехранена котка и доволна и щастлива като всички жени, които съм познавал. У нея не бе останала никаква вярност нито към бившия ѝ годеник, нито към Рамзи.

О! — Гласът ѝ пресекна. Много добре можеше да си представи какво бе направила тази закръглена хубавица, когато Хоксмур е

прекрасил прага на харема и я е взел в обятията си. Знаеше какво би направила самата тя. — Предполагам, че си бил изпратен, за да я отведеш. — В гласа ѝ прозвуча язвителна нотка. — Учудвам се, че не си бил удостоен с рицарски сан за заслугите си.

— Едва не ме обесиха. Имаше малка засечка.

— Мога да си представя.

— Не е това, което си мислиш. Тъй като охраната на харема бе поверена на Омар, двамата с Рамзи влязоха в схватка. Рамзи предложи да го екзекутират. Боят се съгласи.

Доминик преглътна.

— Трябва да е била нещо наистина изключително, за да подтикне мъжете към подобна лудост.

— Рамзи бе обсебен от нея, но още повече бе обсебен от възможността да премахне всички пречки, заплашващи влиянието му върху бея. Когато аз я освободих, Рамзи насочи отмъстителността си към Омар.

— Но ти си спасил Омар, рискувайки живота си за мъж, когото почти не си познавал.

Хоксмур не отговори веднага.

— Той проявяваше голяма търпимост към мен.

— Предполагам, че заради свободата на перлата на един харем много мъже биха рискували живота си. Не се съмнявам, че момичето се е влюбило в теб.

— Нещо такова.

— Е, истинско чудо е, че не си бил кастриран от адмиралтейството, когато най-накрая си я завел на кораба на баща ѝ.

— Според тях имаше много добри основания да ме обесят на нока на рейката. Коремът ѝ бе доста наедрял.

Доминик почувства как се смразява,

— Била е бременна?!

— Аз нито веднъж не съм спал с нея.

— Не съм те питала.

— Тъй ли? Аз пък си помислих, че ме попита.

Страните на Доминик пламнаха.

— Изобщо не ме интересува дали си спал с нея или не си! Наистина не ме е грижа. — Но тя му повярва или поне част от нея отчаяно искаше да му повярва.

— За теб е много лесно да мислиш най-лошото за мен.

— Репутацията на един мъж говори по-красноречиво от всякакви думи.

— Започнах да осъзнавам колко потискаща може да бъде. — Думите му увиснаха горчиво във въздуха.

— Значи си избегнал бесилото?

— Дамата в крайна сметка реши, че не заслужавам да умра заради нещо, което не съм извършил.

— Колко благородно от нейна страна. — Мисълта, че Хоксмур може да умре, би тласнала много жени към благородни действия. — Откриха ли виновника?

— Накрая го откриха. Стана ясно, че тя е забременяла от първия помощник на баща си още преди да бъде отвлечена. Цялата история предизвика голям скандал в Лондон, особено след като баща ѝ я накара да се омъжи за младежа.

— Значи ти си бил герой.

— Моята роля бе доста преувеличена от адмиралтейството.

Доминик отново усети под привидната твърдост нотка на съжаление в гласа му, сякаш идеята да бъде герой никак не му допада.

— Сигурно си получил някакво доказателство за тяхната благодарност.

— Вече имах друга спешна работа.

— Заминал си, без да могат да ти благодарят.

— Честно да си призная, не съм се замислял много за тяхната благодарност.

— Разбирам. — Доминик усети как пулсът ѝ се учести, сякаш току-що бе направила важно откритие. — Естествено, това, че си заминал, без да ги известиш, е било с цел да им покажеш тъмната си страна. Добре замислено, Хоксмур. Сега вече ми стана съвсем ясно. Репутацията, която си спечелил — тази, която намираш за толкова потискаща — смятам, че се чувстваш много по-удобно с нея, отколкото с тази на герой. Сигурна съм, че се криеш зад лошата си слава. Нарочно позволяваш на най-скандалните и неверни слухове да процъфтяват и правиш всичко възможно, за да прикриеш доброто в себе си. Обзалагам се, че нищо не би ти било по-неприятно, отколкото да позволиш на света да зърне и една частица от теб, която ще те покаже като честен и достоен мъж.

— Няма нищо по-лошо от една жена, която мисли толкова много — изръмжа в отговор той.

— Отречи го. Освобождаваш красиви жени от жестоки тирани и се оттегляш без заслужена награда. Спасяваш евнуси от смъртта и запазваш тайните им. Обзалагам се, че не си получил нищо за смелостта си, освен приятелството на Омар. Всичко това ми звучи много благородно. Можеш ли да го отречеш?

— Ако желаете, моя скъпа госпожице Уилъби, предпочитам да ви впечатля с бездните на лошата си слава. Ще имате много добра причина да ме смятате за човек, комуто липсват всякакви благородни помисли или почтеност.

Доминик отпъди насмешливо промърморените думи с едно отмятане на глава.

— Добър опит, Хоксмур. И ако искаш да знаеш, аз те предизвиквам да ми докажеш, че греша. Обаче мога да ти заявя още сега, че няма да успееш, защото знам кога съм права, а в случая е точно така. Предполагам, че просто трябва да го докажа... — Гласът ѝ секна. Ала бе твърде късно, за да извика. Твърде късно да се защити. Бяха уловени като слепи овце в капан. Тя тупна от мулето си на земята, съборена от силен удар, долетял от тъмнината. Чух как Хоксмур също падна на земята зад нея. Ударник на пистолет изщрака до ухото ѝ.

— Само певец, а? — промърмори Хоксмур, поемайки дълбоко дъх, за да се съвземе от силния удар в корема.

— Почакайте! Трябва да знаете, че аз... — Тя изпищя, преди някаква кърпа да запуши устата ѝ. Миг по-късно ръцете ѝ бяха извити зад гърба и вързани. Те бяха трима — безформени сенки без лица, безшумни като създанията на нощта. Въздухът изскочи от дробовете ѝ, когато я метнаха по корем върху гърба на мулето. Една ръка плесна задницата на животното и те отново поеха нагоре към планината.

Вилата на Навара бе по-строго охранявана от двореца на пашата. Входът приличаше на крепост с високи железни порти, заобиколена с каменна стена, висока приблизително четири метра и половина, покрита с гъста зелена растителност. Покрай стената на двадесетина метра един от друг стояха застрашително мъже с мургави лица, едри на ръст и въоръжени до зъби с пистолети и ножове. Николас си

помисли какъв нелеп контраст представлява всичко това с тропическия рай, сред който се гушеше постройката от бял хоросан, кацнала на върха на един от хълмовете с изглед към южната част на Средиземно море.

В дърветата пееха птички. От голям кръгъл фонтан в средата на вътрешния двор ромолеше бистра вода, която падаше в изкуственото езеро, оградено с лъскави плочки. Докато мулето му минаваше покрай тях, Николас забеляза, че плочките бяха направени от лазурит, а в тях бяха инкрустирани разноцветни скъпоценни камъни. Няколко деца притичаха покрай него, удостоявайки го само с бегъл поглед, сякаш гледката на мъж, овързан и метнат върху гърба на муле, бе нещо обичайно.

Дулото на пистолет го смушка в ребрата и Николас се подчини на безмълвната заповед да слезе от мулето. Доминик стоеше до него, удивително притихнала с напъхана в устата кърпа. Пазачите явно показваха нарастващ интерес към нея, когато я видяха изправена на слънчевата светлина. Един от тях, необикновено едър и мускулест мъжага, се бе вторачил със зяпнала уста в гърдите ѝ, сякаш от месеци не бе виждал жена.

Високите двойни врати на вилата се отвориха и един мъж се появи на прага. Беше висок, много тъмен, но с елегантна и стройна фигура — с широки рамене, тънък кръст и дълги и мускулести бедра. Той се движеше с изисканата грация на аристократ, както повечето от бандитите в околността, и бе облечен като мъж, който съзнава положението си на господар и не се бои да го покаже. Не бе въоръжен и не носеше бижута, с изключение на тежката златна верижка около китката на едната му ръка. Студените му очи мигом се насочиха към Доминик. Устните му се разтеглиха в широка усмивка, разкривайки два реда снежнобели зъби. Мъжът от километри излъчваше чувственост. Нищо чудно, че Доминик бе влюбена в него. Николас си помисли, че малко жени на този свят биха му устояли.

Мъжът се спря пред Доминик, после извърна глава към Николас. Погледите им се кръстосаха с видима неприязън. Изведнъж Николас изпита странното усещане, че гледа в собствените си очи.

— *Canssima*^[1]. — Гласът на Навара бе толкова дълбок и мелодичен баритон, че за миг Николас повярва, че е певец. Навара дръпна с дългите си пръсти кърпата от устата на Доминик.

Тя тутакси се озова в обятията му, шептейки:

— Себастиан, толкова ми липсваше!

Последва един кратък поглед и рязко кимване и един от охраната свали кърпата от устата на Николас и развърза ръцете му.

— Ела — рече Навара с усмивка, която накара Николас да свие гневно юмруци и да се замисли защо от пръв поглед бе възненавидил този мъж. — Предполагам, че поне тази нощ ще бъдеш моя гостенка, нали?

— О, да! задъхано отвърна Доминик, преди Николас да успее грубо да откаже. Една нощ? В тази крепост? Не разбираше защо трябва да бъде въввлечен в някакъв италиански бунт. Беше прекарал последните десет години от живота си, избягвайки всякакви политически борби. От тях нищо не можеше да се спечели, освен рани или загубата на някой крайник. Според Николас политическите битки се подклаждаха от хора с нестабилна психика. Един чужденец не можеше нито да ги контролира, нито да ги разбере и най-вероятно щеше много скоро да се окаже в ролята на пионка, използвана и от двете страни. Но разумната и толкова предпазлива госпожица Уилъби изглежда не се замисляше над подобна опасност, докато вървеше към вилата, увиснала на ръката на Навара. Чувствайки се излишен и пренебрегнат за втори път през този ден, Николас неохотно ги последва.

В салона бяха посрещнати от прелестно младо момиче с великолепа черна коса, облечено в широк бял пенъоар, очевидно облечен набързо. Тя забърза насреща им през огряното от слънчеви лъчи помещение с високи прозорци. Дългите ѝ загорели боси крака разтваряха полите на дрехата, разкривайки стройните ѝ бедра. С едната си ръка тя придържаше пенъоара, без да я е грижа, че той се бе свлякъл от раменете до падината между гърдите ѝ. Смуглата ѝ кожа блестеше като полиран махагон, явно дълго време къпана от слънчевите лъчи. Чак когато момичето се спря със звънлив смях пред тях, Николас осъзна, че не носеше нищо под прозрачната дреха. Освен това бе бременна.

— Buon giorno^[2] — изрече с дрезгав глас, а искрящите ѝ очи се насочиха към Навара. Усмивката ѝ излъчваше такова щастие, че Николас мигом разбра, че пред него стои искрено влюбена жена.

Навара плъзна ръка около кръста ѝ, привлече я към себе си и се ухили с чаровната си усмивка.

— *Amore mio*, Мия, моята съпруга — изрече той и Николас почувства такова огромно удоволствие, че му идеше да извика от радост. Неговата съпруга! Толкова за любовта на Доминик! — Тя носи детето ми — продължи Навара, сложил голямата си длан върху корема на Мия. — Очакваме го след няколко месеца.

Лицето на Мия поруменя. Николас се почувства неудобно да бъде свидетел на подобна близост.

— Колко прекрасно! — промълви Доминик. Гласът ѝ прозвуча странно доволно за жена, зарязана от любимия си. Николас се втренчи недоумяващо в нея. Доминик, която той познаваше, не би се примирила толкова лесно с подобна загуба. А може би да? Доминик, която познаваше, щеше да заекне смутено и да извърне глава при подобна интимна сцена. А може би не?

— Предполагам, че това е съпругът ти? — попита Мия и стрелна кокетно с поглед Николас. Последното никак не му се понрави, особено след като Навара го фиксираше с преценяващ поглед, подходящ много повече за чичо, обожавашч племенницата си.

— Съпруг? — повтори смутено Доминик, после се засмя рязко. Звукът приличаше на драцене на тъп нож по стъкло. Дори погледна към Николас и се намръщи, сякаш го намираше напълно неподходящ за подобна титла. — Той? Господи, не! Това е Хоксмур, капитанът на нашия кораб.

Мия се втренчи още по-настойчиво в отхвърления съпруг. Навара повдигна любопитно вежди.

— Голям ли е екипажът ви?

— Да — отвърна Николас и забеляза как сянка на облекчение премина по лицето на Навара. Стотина мъже, дори тежко въоръжени, едва ли биха били достойни съперници на неговата армия.

Вратата на салона шумно се разтвори.

— Ето къде сте били! — разнесе се писклив вик. Миг по-късно един дребен мъж затича към тях, отчаяно размахвайки над главата си сплесканите си с боя ръце. Спря се пред Мия, удостои с бегъл поглед Николас и Доминик бутна назад черната си барета и размаха пръст точно под носа ѝ. — Вие сте едно непослушно момиче! — Тънките му черни мустачки щръкнаха в посока към Навара. — Тя е много

непослушно момиче! Как може Джузепе да рисува жена, която не му позира? Питам ви! Джузепе е художник, а не бавачка! Плащате ми, за да я рисувам, нали така? Първо иска нещо за пиене. После нещо за ядене. След това трябва да чакаме слънцето да се появи иззад един голям облак. А накрая ми заяви, че се налагало да отиде до тоалетната.

Мия скръсти ръце пред корема си и изгледа сърдито художника.

— Вие ме карате да изглеждам твърде дебела.

Малкото човече недоволно изсумтя.

— Но вие сте бременна — разпери драматично ръце. — Значи сте дебела.

— Bastardo^[3]! — изсъска Мия през голото си рамо, тръсна глава и обърна гръб на Джузепе. Художникът възмутено вдигна глава към тавана и тупна силно с крак по пода. Доминик се престори, че разглежда с голям интерес вазата с лилии, поставена върху малката масичка наблизо. В огледалото над масата Николас забеляза, че очите ѝ проблясват закачливо, докато поглеждаше крадешком към Мия и Навара.

С нацупена долна устна и сведена глава, Мия промърмори на Навара нещо на италиански. Той се наведе, повдигна брадичката ѝ с пръст и ѝ прошепна нещо, което я накара да метне гневен поглед към художника. Навара се усмихна и продължи да я увещава с най-напевния и съблазнителен глас, който някога Николас бе чувал. Загледа се в големите ръце на Навара, обхванали раменете на Мия и почувства как с гневът на жената стихва с всяко докосване на пръстите му по кожата ѝ. Николас искаше да извърне поглед, но очите му не се подчиняваха на повика на благоприличието. Държанието на двамата влюбени изискваше да бъдат оставени насаме, но в същото време привличаше като магнит. Николас се чувстваше като натрапник, който не можеше да помръдне, хипнотизиран от силата на привързаността им един към друг.

Не можеше да не се възхити на таланта на Навара. Да съблазниш една жена и да преодолееш моралните забрани бе едно. Но да я укротиш и победиш гнева ѝ бе нещо съвсем различно, особено когато тревогата ѝ е свързана с теглото. Изглежда Навара бе майстор и в двете.

— Върви сега — ласкаво изрече той и докосна с устни нейните.

Мия се вкопчи с две ръце в него и пенъорът се плъзна от раменете ѝ надолу по гърба. Само извитото ѝ задниче му попречи да се свлече на пода. Навара изръмжа доволно, а ръката му се спусна надолу по гърба ѝ, хвана дрехата и я притегли нагоре върху загорялата ѝ кожа. Мия се изкиска като немирно девойче, стрелна с поглед Николас и сви рамене. Тя отметна глава и се завъртя към него, показвайки му златистите си гърди в цялото им великолепие, преди да ги загърне с пенъора.

Николас и Навара кръстосаха погледи. Певецът сви рамене в жест на безпомощно неудобство, докато съпругата му изчезна надолу по коридора с развени поли на дрехата си.

— Тя наистина е едно непослушно момиче, нали?

Николас се втренчи за миг в мъжа и внезапно осъзна, че по-скоро той е в плен на любовта си, а не Мия. Бедният човек. Изпита изблик на странно съчувствие към нещастника.

Навара плесна с ръце и потри длани.

— Елате. — Поведе ги през салона с високите прозорци. — Първо трябва да починете, а след това ще хапнем. Предполагам, че обичате вино, нали, капитан Хоксмур? И печено агнешко? И приятните разговори, надявам се. Изглеждате ми умен мъж. Англичанин сте, нали?

— До известна степен — саркастично отвърна Николас. Навара се засмя.

— Доминик, сага, не ми се сърди. Не можах да те дочакам. Мия... открадна сърцето ми още когато бе само на петнадесет години. Тя стана моя и ми подари трима синове. Този път се надявам да бъде момиче. Ела. Ще ти покажа стаята ти. А ти ще ми разкажеш за майка си и баща си. Надявам се, че са добре.

— Те са в Барбадос — отвърна Доминик. Замисленият ѝ тон привлече вниманието на Николас към безценните предмети, украсяващи стените. — Намерили са ми подходящ съпруг. Някакъв аристократ, издънка на стар и благороден род.

Николас се втренчи в нея. Почувства се така, сякаш някой го фрасна със силен юмрук в корема. Съпруг? Един потискащ образ изникна в съзнанието му, отвратителен образ на мъж с благородно потекло, бледен и отпуснат, надут, набожен — характерни черти на

титuluваните и богатите. Николас добре познаваше подобна порода мъже.

— Този англичанин едва ли е достатъчно добър за теб — промълви с мелодичния си глас Навара, изразявайки само част от чувствата на Николас относно въпроса.

Доминик засия срещу него с ослепителност, която би засенчила дори слънцето.

— О, аз нямам никакво намерение да се омъжвам за него.

— Да, *carissima*, ти се нуждаеш от мъж с гореща кръв. На теб ти трябва мъж, който се отнася със страст към живота и самата теб, нали?

Погледът на Доминик се отмести от Навара и се срещна с този на Николас за един кратък, но странно завладяващ миг. Той поиска да изкрещи нещо, нещо, което запърха като птица, пленена в гърдите му.

— Аз се нуждая от мъж, когото да обичам, Себастиан. От мъж, на когото да се възхищавам и да уважавам. Това е всичко, което ми е нужно. И съм решена да накарам родителите си да го разберат.

Навара зави в края на коридора и пое по друг дълъг коридор, който опасваше от едната страна оградения с високи стени вътрешен двор. Николас зърна под прозорците Джузепе, изправен пред статива си. Полускрита зад него, Мия се бе излегнала съвършено гола върху един диван в театрална поза.

— Аз ще ти намеря такъв мъж — произнесе Навара. — Знаеш, че бих ти поднесъл целия свят на тепсия. Кажете какво най-много желаете в този миг? Назови го и ще бъде твое!

Николас изсумтя и изгледа продължително Джузепе, който размахваше вдъхновено четката. Това арогантно копеле Навара си въобразяваше, че може да задоволи всички прищевки на една жена. Въпреки това Николас се улови, че очаква със затаен дъх отговора на Доминик. Все едно се бе протегнал да хване нещо, което постоянно му убягваше.

Устните ѝ се извиха в капризна гримаса, после очите ѝ се разшириха. Николас затаи дъх.

— Една баня! — заяви пламенно младата жена. — Една топла, прекрасна... не, по-добре гореща... вана!

Навара избухна в смях.

— В такъв случай ще я имаш. Това и повече. А през това време ние двамата с твоя капитан ще си поговорим, нали?

Николас изгледа студено домакина си.

— Той ми прилича на мъж, който се нуждае от нещо — промърмори Навара и очите му внезапно се превърнаха в две безжизнени цепки.

— От информация — безгрижно отвърна Доминик. После посипа сол в раната, придружавайки думите си с престорено уплашен поглед. — Мисли, че ти си някакъв безжалостен бандит, на когото не бива да се доверяваме.

Навара се спря пред висока двойна врата.

— Той е мъж, който не се доверява лесно, нали?

— О, да — отвърна Доминик и изгледа намръщено Николас. — Освен това мрази да иска услуги от когото и да било. Нали съм права, Хоксмур?

Николас остана изненадан от липсата на желание да стисне тънката ѝ шия с ръце.

— Не разполагам с нищо, за да се пазаря.

— Нищо ли каза? — изсумтя Навара. — Та ти доведе моята отдавна изгубена Доминик при мен и наричаш това нищо? Скъпи приятелю, ние бандитите сме хора на честта. Бихме умрели за приятелите си, така, както не се съмнявам, и ти би направил. Спокойно можеш да ме помолиш за каквато и да е услуга. — Усмивката не достигна очите му. — Предполагам, че не си прекалено твърдоглав, за да ми я поискаш, нали?

Преди Николас да успее да измърмори някакъв язвителен отговор, Навара се извърна с едно презрително повдигане на раменете и отвори широко двойните врати. Доминик ахна смаяно и задъхано промълви името на Навара с прегракнал от вълнение глас. Николас наблюдаваше от прага как тя се втурна като дете в огряната от слънчевите лъчи стая, потънала в бели дантели. Той се почувства като риба на сухо. И по-объркан, отколкото през целия си живот досега. За пръв път откакто се помнеше, той забрави кой бе, забрави целите си, причините, които обуславяха действията му, работата си и предизвикателствата, които бяха движеща сила в живота му. Той беше мъж, лишен от всякаква мисъл, обсебен единствено от желанието за една жена.

Вратите се затвориха с трясък и Николас остана да се взира в махагоновото дърво, изгубил напълно дар слово.

— Сега можем да поговорим — рече Навара. — Освен ако не желаяш да останеш с нея?

Намекът бе съвсем явен и подејства на Николас като ведро със студена вода. Изглежда смразяващо италианеца.

— Водете ме. — Завъртя се рязко на пети и се помоли Богу дано не се бе издал пред този нагъл хубавец. Когато заговори, в тона му прозвуча неприкрита язвителност. — В момента ме вълнуват само делови въпроси и нищо друго. И те не могат да чакат.

Навара стрелна с поглед вратата, която се бе затворила зад Доминик.

— Трябва да са нещо много важно, тези делови въпроси, нали?

— Аз търся един мъж. Един арабин на име Рамзи, от бандата на Ел Сахиб. Корабът му плава под знаме с избродиран златен скарабей.

— Кой не е чувал за Ел Сахиб? Но нито един сицилианец не би приветствал появата му тук. Той е главатар на бунтовно арабско племе, нали? Ние водим наши битки, капитане, битки за нашата земя. От негова страна би било много неразумно, ако се появи тук.

— Неразумно, ала той се нуждае от нещо. Подозирам, че се крие с хората си някъде в Сицилия. Те са дошли с кораб... може би преди месец. Вие разполагате със собствени канали за информация, нали Навара?

Италианецът бавно кимна.

— Да разполагам. Моята мрежа от доверени хора ще ви помогне. Ще изпратя Рико в Палермо. Той е като мишка. Познава всички. Може да открие всичко и всеки на острова. Ако той не намери Рамзи, ще ви каже къде можете да го откриете.

— Ще отида с него.

— Но, капитане...

Николас пое дълбоко дъх и изгледа Навара по начин, който го накара да замълчи.

— Рамзи убива мишките за спорт и мъжете за удоволствие. Ще отида с Рико. Ако не се върна до сутринта, ще качите госпожица Уилъби на кораба ѝ и ще я изпратите обратно в Лондон.

А ако тя откаже? Николас се поколеба.

— Господи, аз мислех, че тя ви слуша.

— Тя е жена, която се вслушва единствено в сърцето си, а не в някой мъж.

— Смятате ли, че бихте я накарали по друг начин, капитане? — Навара го изгледа пронизително и устните му леко потрепнаха, когато Николас се намръщи. — Мисля, че не. А сега, елате с мен. Нуждаете се от коне и оръжия. А ако не се върнете, аз лично ще дойда да ви потърся. В противен случай Доминик никога няма да ми го прости, нали?

— Тя може би ще предпочете да не предприемате нищо — не се сдържа да не промърмори Николас, докато двамата закрачиха един до друг по коридора.

Смехът на Навара отекна в цялата къща. Явната подигравка, скрита в него, неотлъчно преследваше Николас през остатъка от деня.

Доминик се протегна като доволна котка върху каменния корниз и извърна лице, за да улови по-добре лъчите на следобедното слънце. Стомахът ѝ бе заситен от виното и печеното агнешко, умът ѝ тънеше в лениво блаженство, а в душата ѝ цареше покой. До нея Мия се бе излегнала върху диван, обсипан с възглавнички, напълно гола, с изключение на копринения шал, висящ между бедрата ѝ, и медальона с огромен диамант, който проблясваше между гърдите ѝ. Само преди няколко минути тя бе нахранила най-малкото си дете, момченце едва минало годинка. Детето спеше на дивана до нея, свито като малко кутре. Доминик погледна спящото дете и почувства как я обзема странна тъга. Тя се спусна над нея подобно на гъста пелена.

— Жените тук не носят дрехи, когато се пекаат на слънце — с присъщата си безцеремонност заяви Мия. — Само бижута.

— Това не са дрехи. — Доминик докосна с върха на пръстите си деколтето на блузата си. Мия ѝ бе дала една от нейните ленени блузи, която прилепваше плътно по тялото и едва покриваше гърдите. Широката пола бе дълга до глезените, а диплите ѝ се стелеха във всички цветове на дъгата. Косата ѝ бе разпусната и падаше свободно от края на каменния корниз, върху който се бе излегнала младата жена. Краката ѝ бяха боси. Чувстваше се така, както си представяше, че би се чувствала някоя селянка — малко неспокойна, без особени морални задръжки и нетърпелива да направи нещо.

— Твоят капитан още не се е върнал — каза Мия, изразявайки на глас мислите на Доминик. Преди да успее да възрази, че Хоксмур не е

нейният капитан и че е напуснал вилата без предупреждение, впускаяки се нанякъде като побеснял бик, Мия продължи: — Себастиан е зает с хората си. Негодникът Джузепе остана да се цупи пред картините си, а готвачката си тръгна. Децата ми спят. Тук сме в безопасност. Никой няма да те види.

Доминик се подпря на лакти и изгледа недоверчиво домакинята си.

Мия се намръщи и махна нетърпеливо с ръка.

— Да не би да криеш нещо под дрехите си? Мисля, че не. Погледни ме. Дебела съм като крава, но не ме е грижа. Себастиан обича кожата ми да е златиста, с цвета на препечен хляб. Цялата, навсякъде, разбираш ли?

— Моята кожа не става с цвета на препечен хляб. Става розова. И носят ми се покрива с лунички.

— Ха! Ръцете ти, шията ти, бузите ти — те са златисти като мед. Гърдите ти — те също биха могли да станат златисти като мед.

Доминик се изчерви и извърна поглед.

— Твоят мъж може да бъде твой роб.

Неин роб. Доминик притвори очи и почувства как по цялото тяло я пробождат приятни тръпки. Запита се как ли би се държал Хоксмур като роб.

— Аз нямам мъж.

— Имаш своя капитан. Той е — как да го определя — великолепно животно.

Доминик почти потръпна.

Мия се изкиска като младо момиче.

— Той прилича на моя Себастиан, мъж, който кипи от страсти и живее заради опасността — също както и ти би живяла заради него, нали? Когато те погледне, ти изгаряш отвътре — тук. — Мия притисна длан към корема си и бавно я плъзна между бедрата си. — Той не прилича на никой друг.

— Да, не прилича — измърмори Доминик, прехапа устни и извърна поглед. Нямаше смисъл да го отрича. Мия, въпреки младостта си, надминаваше Доминик по женска хитрост и интуиция.

— Ето, опитай това. — Мия й подаде порцеланово бурканче, пълно с бял крем. — Даде ми го баба ми, когато се омъжих за Себастиан. Втрий го в кожата си. Ще помогне на слънчевите лъчи да

проникнат в нея. Ще те накара да пожелаеш да свалиш дрехите си. Кожата ти ще бъде като коприна под ръцете му. Съгласна ли си?

— Да... искам да кажа, не. Аз... добре. Ще се намажа малко.

Изчервена, Доминик спусна краката си от ръба на корнизата и взе бурканчето. Потопи пръстите си в крема. Беше гъст и странно студен. Започна бавно да го втрива в едната си ръка и по извивката на рамото. От топлината на кожата ѝ кремът замириса.

— Ухае странно.

— Смачкани листенца на роза и мускус. Този крем засилва собственото ти женско ухание... за да те възбуди. Когато той те докосва, ще подивее от страст.

Пръстите на Доминик замръзнаха над бурканчето. Тя преглътна и затвори очи. Гласът на Мия бе хипнотизиращ със своята настойчивост, неустоим дори и за най-разсъдливия и разумен човек. Виното и слънцето, ленивото докосване на вятъра изглежда се бяха наговорили да я освободят от всичките ѝ задръжки. Ароматът на крема сякаш се излъчваше някъде дълбоко от нея, където пулсът ѝ започна да тупти. Доминик загреба малко с пръста си и го намаза в подножието на шията си. Почти мигновено кремът стана топъл. Втечни се и потече между гърдите ѝ. Зърната ѝ болезнено набъбнаха. Тя пое дълбоко дъх и започна да разтрива крема първо между гърдите си, после замасажира високите им извивки, едното рамо и накрая и другото. С полупритворени очи наблюдаваше как кожата ѝ проблясва на слънчевите лъчи. Като коприна. Толкова топла... толкова чувствителна... всеки повей на вятъра бе като пръсти, които я докосваха — дълги, мъжки пръсти и широки силни ръце, с трептящи и опънати като струна мускули. Дали ще смъкне блузата от раменете ѝ, или ще я дръпне рязко до кръста, за да освободи гърдите ѝ?

— Мислиш за него — дрезгаво изрече Мия.

— О, Господи! — прошепна Доминик. — Опитвам се да не мисля, но не мога. Това е като някаква болест.

— Не е болест. Също като теб и аз се опитвах да не мисля за Себастиан. Беше невъзможно.

— Но защо си се опитвала? Вие със Себастиан сте... — Доминик примигна срещу Мия. — Ти си родена за него. Дори и аз го виждам. Аз си мислех — когато бях малко момиче — винаги съм си мислила, че съм влюбена в него.

— Ти обичаш само един мъж.

— Не. — Думата прозвуча като въздишка. — Не... аз не мога. Би било твърде глупаво от моя страна. Би било противоположно на всякаква логика и здрав разум.

— Ти си го чакала през целия си живот. И сега, когато той най-после е дошъл, ти не смееш да признаеш истината. Страхуваш се.

— Да — промълви Доминик, усещайки как страстта се разлива като огнена река по вените ѝ. — Страхувам се. И би трябвало. Той е... той е...

— Той е истински мъж до мозъка на костите.

— О, да. — Гърдите на Доминик натежаха от възбуда. — Дори повече. Когато го погледна, когато съм близо до него, когато мисля за него, той ме поглъща цялата. Кара ме да чувствам неща, които никога не съм си представяла.

— Ти го обичаш.

— Не го обичам! Моето тяло жадува за него, но любов? Какво е това? Любов чувствам към родителите и брат си. Това е невидима нишка, която е свързала сърцата ни завинаги. Това е усещането за топлина и безопасност. Това е домът. Няма нищо общо с онова, което изпитвам към Хоксмур, когато влезе в стаята или ме погледне. Ако му позволя, той може да ме унищожи. И аз няма да го позволя... не мога.

— А ако той те обича?

Доминик рязко се изсмя. Извърна глава.

— Той е обичал само една жена през живота си и тя е умряла. Оттогава само използва жените и предпочита да са омъжени, но не за него. През целия си живот е избягвал всякакви постоянни връзки, дори с мъжете, които го смятат за свой приятел. Предпочита да бъде сам. Не се нуждае от никого. През последните двадесет години е изградил висока стена около себе си.

— А след като те срещна? Къде са всички онези жени?

— Сигурна съм, че е имало жени и след като ме срещна.

Мия презрително изсумтя.

— Очите му те следват като на мъж, който от месеци не е имал жена. Той ме вижда без дрехи и ме гледа така, сякаш съм баба му. Убедена съм, че за него не съществува друга жена, откакто те познава... освен във въображението ти. Мисля, че те обича, ала още не го е осъзнал. Заслепен е от гордостта и страстта си. Някои мъже не

могат да допуснат жените да стигнат до сърцата им. С телата нямат затруднение. Но проблемът е много прост. Някога и моят Себастиан беше такъв. Но ти не ми вярваш. Какво ли знам за него, след като виждам за пръв път? Но аз виждам много повече от теб, глупаво девствено момиче!

— Не съм глупава! — остро отвърна Доминик.

— Но си девствена, нали?

Доминик издаде напред долната си устна и хвърли кос поглед към Мия. Другата жена ѝ отвърна със закачлива и заразителна усмивка. Доминик сведе поглед, но усети, че едва съдържа своята. Завъртя порцелановото бурканче между пръстите си.

— Знам, че това е трудно да се скрие. Ще си призная, но само пред теб, скъпа Мия, че вече ми омръзна. Искам да кажа, че за пръв път осъзнах женствеността си едва откакто срещнах Николас. Него го привличат жени, които излъчват чувственост. Струва ми се, че жадувам да притежавам подобно излъчване.

— Тогава ще го постигнеш!

Доминик я изгледа недоверчиво.

— Просто така?

Мия сви елегантно рамене.

— Няма да ти отнеме много време, ако го искаш. Ти искаш да владееш положението!

— С Хоксмур? — Доминик изпусна шумна въздишка. — Да, предполагам, че това много би ми помогнало. Трябва да се противопоставя на чувствата, които изпитвам.

Мия и хвърли странен поглед.

— В такъв случай е по-добре да ми се довериш. За да ти помогна, ще трябва да направиш това, което ще ти кажа.

— Вярвам ти. — Тогава защо се чувстваше така, сякаш Се бе надвесила над бездънна пропаст?

— Той ще бъде твой роб.

— Е, робството не е точно това, което имам предвид.

— Преди да започнем, ще трябва да промениш намеренията си.

---

[1] Скъпа (итал.) — Б.пр. ↑

[2] Добър ден (итал.) — Б.пр. ↑

[3] Негодник (итал.) — Б.пр. ↑

ГЛАВА 17

Вратата ѝ не бе заключена. Една част от него бе очаквала противното. Сърцето му заби по-ускорено, когато бутна леко вратата и тя бавно се отвори. Стаята се къпеше в меката светлина на лунните лъчи. Леглото ѝ бе като бяло петно в сенките, а чаршафите бяха усукани и измачкани, сякаш някой дълго време се бе въртял неспокойно върху тях. Леглото обаче беше празно. Той се обърна сепнато и едва тогава я съзря на терасата. Силуетът ѝ се очертаваше на фона на проблясващите води на Средиземно море.

Гърлото му тутакси пресъхна. Безшумно пристъпи към нея. Шумът от ботушите му се заглушаваше от плочките върху терасата. Лекият бриз развяваше краищата на пеньоара ѝ като крила на гълъб, разнасяйки уханието ѝ до него. Дробовите му се изпълниха с този мирис, опиянявайки сетивата му. Кръвта му закипя от желание. Всичко, което бе дошъл да ѝ каже, се изпари като нежен аромат във въздуха.

Спря се, обзет от сладка болка по нея, с единствената мисъл да я притежава, щастлив само да докосне кожата ѝ. Силата на желанието, много по-мощно от съпротивата му, му подежда като силен удар.

— Доминик. — Гласът му бе по-скоро като немощен шепот на умиращ.

Тя се обърна и той затаи дъх. Под пеньоара си носеше дреха от коприна с цвят на слонова кост, която прилепваше плътно към тялото ѝ и трептеше като фина паяжина.

— Не можах да заспя преди да си дойдеш — отвърна тя със сънен, дрезгав глас. — Трябваше да ме вземеш със себе си. Тревожа се, когато не знам какво става.

Думите бяха разумни, изречени от устата на уравновесена жена — от Доминик, която познаваше, — но в тона ѝ прозвуча съблазнителна нотка. Очите ѝ искряха като звезди на лунната светлина. Кожата ѝ блестеше, сякаш посипана с ангелски прах. Топлината ѝ го обгръщаше с невидими ръце. Копринената дреха се

спускаше на вълни, откроявайки всяка извивка на тялото ѝ. Гърдите, корема, дългите стройни бедра, кожата, обляна от лунната светлина — всичко го замайваше от желание.

— Откри ли Рамзи? — попита тя.

— Не. — Николас с усилие извърна поглед към морето. Не беше разумно да гледа към нея. Тази вечер тя го вълнуваше по някакъв загадъчен начин и беше трудно да се контролира. — В Палермо попаднахме на един мъж, избягал от лагера на Рамзи. Всички бедуини са предатели. Този беше алчен. Платихме му добре за информацията.

— Но ти не му вярваш?

Николас пое дълбоко морския въздух. Денят прекаран из бордеите в покрайнините на града, го бе изтощил, а зловонието и спареният въздух едва не го бяха задушили. Тук, високо в планината, чистият въздух бе истинска сладост за дробовете му и бе като балсам за загорялата му от слънцето кожа.

— Може да е подставено лице, нарочно оставено от Рамзи, за да ни заблуди и насочи по лъжлива следа.

— Не вярваш в това.

Николас я стрелна с поглед.

— Да, права си. Рамзи е прекалено самонадеян и дързък, за да прикрива следите си. А и историята на бедуина звучеше доста правдоподобно. Открихме лагера им, навътре в джунглата от другата страна на острова. Пепелта от огъня още пушеше. Заминали са най-много преди един ден. И то бързо. Някой ги е изплашил. Рамзи се е отправил към Тунис.

— Навярно е имал някаква причина, за да дойде първо в Сицилия.

— Оръжия. — Жестока усмивка изкриви устните му. — Не всички революционери живеят във вила с красива съпруга и деца. Някои забравят политическата идеология и продават оръжията си за пари в брой или за опиум. Рамзи е бил добре снабден. От това, което успях да науча, ми стана ясно, че си е тръгнал с огромно количество оръжия и муниции, достатъчни за цяла армия революционери. Възнамерява да свали от престола бей Хамуда, законния владетел на Тунис, и да завладее кралството му.

— С „Котешкото око“ в джоба.

— Аха. „Котешкото око“. О, убеден съм, че е у Рамзи, макар бедуинът да ми се закле, че никога не го е виждал. Но Рамзи не би се опълчил срещу бея на Тунис, бел да е сигурен в победата. Откакто „Котешкото око“ е изчезнало, страната е изпаднала в невероятна нищета. Хората гладуват и измират по улиците. Беят е тежко болен и почти не може да управлява. Всичко е една дяволска бъркотия. Ако не беше скъпоценният камък, щях да оставя цялата работа на Стринфелд и Перно.

— Приятели ли са ти?

— Едва ли. По-скоро съперници. Перно от години души по следите на „Котешкото око“. Интересите на Стринфелд са чисто егоистични: ще се радва само и само да ми попречи аз да го намеря. И двамата са били забелязани в Палермо да задават подозрителни въпроси. Навярно тъкмо те са подплашили Рамзи и са го принудили набързо да замине. Не се съмнявам, че в момента са на път за Тунис. „Котешкото око“ — помисли за това, Доминик. — Гласът му се снижи. — Безценен предмет, който мъже от цял свят търсят вече повече от сто години. Предмет, забулен от легенди, слухове и различни спекулации. Много са умрели в пустинята, водени от надеждата да го намерят. Велики владетели са се сгромолясвали и страни са страдали само заради него. Всички го желаят, защото е почти невъзможно да го притежават. И аз ще бъда този, който ще го има. — Николас наблюдаваше как бризът роши къдриците на слепоочията ѝ. Гърдите му се стегнаха и сякаш не му достигаше въздух. Впи поглед в устните ѝ и притисна длани към бедрата си. Внезапно почувства, че всичките му бариери рухват и остава съвсем незащитен. — Господи, но ти ме измъчваш!

Очите ѝ се разшириха за миг.

— Хоксмур, моля те... — Отдръпна се от него, пристъпи към каменния парапет и обви ръце около раменете си, сякаш искаше да се предпази от нещо.

— Страхуваш се от мен.

— Не е вярно.

— А би трябвало. — Страстта изкриви лицето му. — Ако можеше в този миг да прочетеш мислите ми, сигурно сърцето ти на девственица ще се изпълни с ужас. Не би трябвало да рискуваш

невинността си, показвайки се пред мен в тази дреха, която жадувам да разкъсам.

— Но въпреки това нещо те спира, дори и сега. Изпитваш нужда да докажеш нещо на мен, на себе си. — Погледна го — уверена, предизвикателна и без страх. Ала въпреки това приличаше на трепереща птичка, готова всеки миг да отлети от него. — Почтеността.

От устните му се изтръгна проклетие, което би накарало всяка жена да трепне. Но тя остана невъзмутима.

— Аз не познавам подобно понятие. У мен няма вкоренени никакви морални принципи и задръжки. Само гордост. И тъкмо това — моята проклета гордост те защитава много по-силно, отколкото всякакъв девствен пояс. Не се отдавай на романтични заблуди, скъпа, и не го наричай почтеност. Аз не мисля нито за теб, нито за чувствата ти, разбра ли ме? Не ме е грижа за мечтите на една девственица за дом, брак и деца, задължения и всякакви подобни глупости, които висят на шията на мъжа като надгробен камък. Аз мисля единствено за себе си, а не за някаква... някаква... — Махна с ръка към нея. — Някаква проклета девственица. Никога повече няма да се поддам на това, разбра ли?

— Напълно. Повече няма да има никакви бюра.

Той се извърна.

— Онова беше отвратително от моя страна.

— Разбирам.

— Давам ти думата си и възнамерявам да я спазя.

— Разбира се. Нали трябва да мислиш за гордостта си. Само се чудя къде ли е била тази твоя гордост през последните двадесет години.

— Тъкмо в това е цялата проклетия. Не ми се е случвало преди да те срещна.

— Може би през цялото време си е било у теб, но ти си предпочитал да не го забелязваш заради други причини, които си смятал за по-важни. Репутацията ти, например. — Вдигна глава и погледна към морето. Той гледаше как лунната светлина танцува върху извивката на гърдите ѝ. — Разбира се, имало е и други жени.

— Светът е пълен с тях. — Николас се запита дали тя долови сарказма в гласа му. Беше сигурен, че Доминик няма никаква представа на мъчението, на което неволно го подлагаше, дори в този

миг. Светът бе пълен с жени, но той виждаше само една, жадуваше само една, нуждаеше се само от една. От нея... Прокара ръка през косата си и се озъби срещу морето. — Предполагам, че едва ли ще има голямо значение за теб, ако ти кажа, че аз не съм... че през последните няколко седмици... след Каус... изпитах... непознато досега за мен уважение към жените.

— Към всички жени ли? — Очите ѝ срещнаха неговите. Нима виждаше очакване в тях? Проклетата романтична глупачка!

— Винаги съм смятал, че си напълно различна от другите жени — отвърна той.

— Разбирам. Странна.

Погледът му се задълбочи.

— Не съвсем.

— И колко странно е това явление?

— Досега никога не съм срещал подобно.

— Доста неприятно, предполагам.

— Тъкмо обратното и това е странното.

— Разбирам.

Той се зачуди дали наистина разбира. Стоеше изправен пред нея, смутен и изпълнен с желание, питайки се, какво по дяволите става с него. Чувстваше се безсилен и победен.

Тя сведе глава и после се извърна. Едната ѝ ръка докосваше каменния парапет.

— Трябва да знаеш нещо, Хоксмур. Не бях искрена с теб... и сега знам... не знам защо... но чувствам, че не бях... — думата сякаш заседна на гърлото ѝ — права.

Николас почувства как се смразява. Някъде имаше съпруг, който да завладее сърцето ѝ. Имаше усещането, че някой е стиснал гърдите му с железни клещи.

Тя го погледна и думите сами се изплъзнаха от устните ѝ.

— Става дума за „Котешкото око“.

— Какво?

— Омар ми каза, че не е скъпоценен камък.

Трябваша му няколко минути, за да овладее чувствата си.

— И какво друго каза Омар? — Извърна поглед към нея и сви юмруци, едва сподавяйки желанието си да стисне нещо. Облекчението му трая само миг. Гордост, подобна на разярен звяр, изпълни гърдите

му. Може и да нямаше друг мъж, но тя бе избрала да се довери на Омар, а не на него. Дълбоко в душата си изпита разочарование и чувството, че я губи.

— Той ми каза, че за теб „Котешкото око“ няма никаква стойност, все едно е парче стъкло.

— Сигурен ли е в това?

— Напълно. Но за хората на Тунис е по-ценно от всякакви съкровища на тази земя. То е тяхното спасение.

— Жалко, че нямат късмет. — Размаха юмрук във въздуха и закричи напред-назад. — Да ги оставим да водят проклетите си войни. Правят го от векове, без ничия помощ. И сигурно ще го правят още векове. — Спря, подпря ръце на хълбоците си и се намръщи. — Аз няма да имам нищо общо с това.

— Така ли? Но бей Хамуда и кралството му са безпомощни без „Котешкото око“.

— Религиозни измислици. Просто този човек е болен, нищо повече.

— И ти самият не вярваш в това. Легендите разпалват въображението ти и те предизвикват, Хоксмур. Не можеш да си позволиш да не им повярваш. Знаеш, че без силата на „Котешкото око“ бей Хамуда и стотици от хората му ще умрат от ръката на Рамзи.

— Няма да застраша живота на своите хора.

— Предполагам, че боят разполага с армия.

Той я изгледа недоверчиво.

— Прекарал съм последните двадесет години от живота си, избягвайки всякакви политически борби и интриги, особено между арабите. И със сигурност нямам никакво намерение да се замесвам в тях точно сега.

— И просто така ще оставиш Рамзи да завладее кралството? Хората ще страдат неимоверно под тиранията му.

Той пристъпи към нея. Погледът в очите му я накара да отстъпи и да облегне гръб на каменния парапет. Николас се надвеси над нея. Отлично съзнаваше, че тя изглежда като малко момиченце до него. Можеше да я прекърши с две ръце. Но по дух — по дяволите, никога досега не бе срещал толкова достоен съперник.

— Не се опитвай да си играеш с личните ми чувства в тази работа — изръмжа той. — Каквито и недоразумения да съществуват

между мен и Рамзи, те няма да бъдат разрешени, ако взема страна в битката му с бей Хамуда. Аз бях изпратен тук, за да открия „Котешкото око“ и да го отнеса в Лондон. Затова ми плащат, а не за да се намесвам в някакви териториални схватки и със сигурност не и да пожертвам наградата си в името на нечие благоденствие. Никога досега не съм бил отклоняван от поетия път и със сигурност няма да го направя заради теб.

Нощта край тях изведнъж притихна.

— Наричан си с много имена, Хоксмур. Дали прозвището страхливец ще подхожда на широките ти рамене?

Николас застина.

— Самозабравяш се, жено.

— А, да не би сега да ме заплашваш?

— Мисълта здравата да те напляскам ми се струва особено примамлива в момента.

Тя отметна глава назад и вдигна лице към лунната светлина. Беше красива с неземното сияние на варварска богиня, безстрашна като тигрица, тръгнала на лов.

— Не можем да понасяме истината, така ли?

— Така ли мислиш? — презрително изсумтя той.

— А какво друго да мисля? Хоксмур, наистина ми се струва, че си изплашен. Не от рисковете на войната — изправял си се срещу подобни и преди, и то с голям успех. И със сигурност не се боиш от Рамзи. Твърде си самонадеян, за да се оставиш да бъдеш победен от когото и да било, независимо от обстоятелствата.

— Високото ти мнение за мен е наистина вдъхновяващо.

— Ти се боиш да не се сблъскаш с нещо съвсем различно, нали? Да не би да се окажеш защитник на някакви бедни и нещастни хора. Какво ще правиш тогава? Слуховете за развратните ти подвизи — е, това е нещо съвсем различно. В крайна сметка си решил, че е най-добре да оставиш светът да си мисли най-лоши неща за теб. Освен това навярно се чувстваш много удобно с репутацията си на развратник и негодник. — Тя се наведе към него, явно опиянена от правотата си. На света на съществуваше по-дръзка жена от нея. — Та нали това е роля, която изисква пълна изолация, а тъкмо самотата предпочиташ пред риска от емоционална привързаност. Бих могла поне сто пъти да те нарека развратник, а ти дори няма да трепнеш. Но

ако те нарека страхливец — е, това е също толкова лошо, колкото ако ти се даде възможност да докажеш, че си герой.

Ръцете му обхванаха раменете ѝ преди да успее да помисли за последствията. Привлече я към себе си, без да се вслуша в разума си. Телата им се допряха. Изгарящ огън лумна в гърдите му. Дъхът му излезе на пресекулки.

— Ти не знаеш нищо за мен — дрезгаво прошепна той, осъзнавайки, че е безвъзвратно загубен. Нямаше никакъв смисъл да спори с нея. С чувственото ѝ и гъвкаво тяло, притиснато към неговото, бе все едно да се опитва да заслужи рицарско звание. А той никога не се бе стремил към подобна чест. — Не вярвам, че има някакъв смисъл да ти го казвам.

— Не, няма — убедено отвърна младата жена. — Доста мислих за това.

Пръстите му се плъзнаха по ръката ѝ. Сякаш докосваше фина коприна. Гневът, гордостта, решимостта да докаже, че е над всякакви страсти и желания, се стопиха за миг.

— Твърде много мислиш. — Взираше се в устните ѝ и усещаше всяко нейно дихание като запален въглен върху кожата си. Желанието пулсираше във вените му, замайваше сетивата му. — Спри да мислиш, Доминик. Аз вече го направих.

— Не мога. — Не откъсваше поглед от устните му. — Мисля през цялото време, дори и когато спя.

Горещият му дъх я опари. Той я привлече по-плътно към себе си, сякаш искаше да се разтвори в нея, да я вкуси.

— Какво мислиш, когато спиш, Доминик? Мислиш ли за мъжете, които живеят самотен живот, затворени дълбоко в себе си, и които копнеят за теб със сетния си дъх?

— Мисля за много неща. След като ме попита, ще ти кажа, че едното от тях е как те целувам. Ужасно е.

Николас се почувства така, сякаш го поляха с ведро студена вода.

— Ужасно?!

— Не целувките, разбира се. Това е много... приятно.

— Приятно? — Гласът му прозвуча равнодушно.

— Това, което... — Тя поднесе треперещите си пръсти към устните му и леко ги плъзна по долната му устна със съсредоточеността на дете, заето с интересна игра. Николас

предпочиташе да го удавят или разкъсат на парчета, отколкото да го подлагат на подобно мъчение. Не можеше да откъсне поглед от закръглената извивка на високите и гърди. — Искам да кажа, че ме смущава това, което идва след целувките.

Да, самият той се смущаваше винаги когато си бе мислил как ще положи госпожица Уилъби върху едно голямо легло и ще я люби в захлас. Не че не го желаше с целия плам на страстната си натура. Но мястото, обстоятелствата — всичко това му се струваше много по-сложно и трудно отколкото всичко досега и не бе сигурен как да постъпи. Мисълта винаги бе съпроводена с огромна доза разкаяние и угризения на съвестта в най-неподходящите моменти.

— Предполагам, че трябва да придобия достатъчно опит в едно нещо, преди да се тревожа за следващото, нали? — Тя примигна срещу него, после впи поглед в устата му и той с усилие сподави една въздишка. — Никак не се притеснявам от целувките. Поне мисля, че е така. Ще имаш ли нещо против?

— Да имам нещо против?

Веждите ѝ леко потрепнаха.

— Малко да ми помогнеш. — Изглеждаше така, сякаш си блъскаше главата над проблема с баласта.

— Затвори си очите. — Обхвана брадичката ѝ в шепата си. Поставете другата си ръка върху гърба ѝ и притисна тялото ѝ към своето. Миглите ѝ се спуснаха. Лунната светлина блестеше върху полуразтворените ѝ устни. Николас се наведе и ги докосна със своите. Тя потрепери, изстена и се прилепи към него. Ръцете ѝ се обвиха около врата му, тялото ѝ се изви нетърпеливо и тя се отдаде на първото нежно докосване на езика му с почти животинска готовност. Внезапно нежността изчезна, а играта се превърна в нещо много по-опасно.

Николас трябваше да го знае. Желанията му плуваха твърде близо до повърхността, за да ги дразни. Беше твърде напрегнат, за да играе ролята на учител. Беше смятал, доста глупаво от негова страна, че все още може да се владее, защото да ѝ позволи всичко, бе против всичките му инстинкти и със сигурност против здравия му разум. Ала както никога досега не бе познавал такава изгаряща нужда, така и не бе срещал толкова страстен отклик у една жена.

Пръстите ѝ се заровиха в косите му, сякаш искаше да запомни завинаги допира им.

— Докосни ме — задъхано промълви младата жена. — Искам да почувствам ръцете ти. Не искам повече само да си ги представям.

Представа. През целия му досегашен опит реалността винаги бе избледнявала пред спомените. Но с Доминик той бе останал без дъх пред чудото, което бе тя, чудо, което надминаваше всякакви представи и спомени. Цялата — не само атлазената мекота на кожата ѝ. Не само греховните прелести на тялото ѝ. Нито невинността ѝ чистотата, която излъчваше. Това бе чудото на жената, събрала всичко в едно. Притисна устни към зърното на гърдата ѝ и потръпна от желание. Ръцете му обхванаха гърдите ѝ, а палците разтриха нежно малките розови връхчета. От устните ѝ се изтръгнаха въздишки на задоволство, които му доставиха наслада, каквато не бе изпитвал никога преди. Нейната радост бе и негова радост, нейната нужда бе и негова нужда. Пръстите ѝ се забориха с копчетата на ризата му, той я изхлузи през глава и затвори очи, отдавайки се на неумелите милувки на невинните ѝ ръце. Тя обсипа с тръпнещи целувки шията, гърдите, раменете му, пръстите ѝ се спуснаха надолу и се задържаха опасно на ръба на панталоните му. Той я сграбчи и впи устни в нейните с дива и първична страст. Ръцете ѝ се опряха в раменете му, оказвайки съпротива. Тя изви глава, опитвайки се да се изтръгне от прегръдките му, но ръцете му отказаха да я пуснат.

Устните им се разделиха.

Николас пое дълбоко дъх.

— Изплаших те.

Устните ѝ бяха подути и тя трепереше.

— Не... това е...

Той улови брадичката ѝ и я извърна към себе си, за да я накара да го погледне. Гърдите му се напрегнаха, жадуващи да изригнат всяка негова мисъл, всяка нужда, която отиваше отвъд физическото задоволяване.

— Аз не съм мъжът, когото видя в онази библиотека в Каус.

Доминик примигна и той внезапно се ужаси, че тя няма да различи у него истинската му личност, която навярно познаваше по-добре отколкото самият той се познаваше.

— Не, не вярвам, че това изобщо си бил ти. Мъжът, когото видях през онази нощ, бе някой друг. Той... — Докосна леко с пръсти малките бръчици около очите му. Докосването бе толкова нежно, че

той затаи дъх. — Неговите очи бяха пусти като бездънна яма. Той беше студен мъж, който извършваше някакъв физически акт, но без да участва в него. Беше далечен и отчужден, сякаш наблюдаваше всичко от страни. Наистина беше доста страшно.

Николас притисна дланта ѝ към устните си и отново я привлече в обятията си.

— Сега вече не виждаш пустота, Доминик. Знаеш дяволски добре, че аз съм тук, с теб, че съм част от теб, така както и ти си част от мен. Гледам те и ти ме караш да спра дишам. Докосвам те и изпитвам толкова силен копнеж, че аз... — Млъкна, потресен от дълбочината на чувствата, които го изпълваха. — Това нещо между нас, то е... — На гърлото му сякаш заседна буца. Когато тя го погледна със сияещи като звездите очи, думите му внезапно секнаха.

— Да, това е най-неразумното, несъмнено най-опияняващото нещо, което някога съм познавала... и въпреки това... — Стисна устни. — Ти продължаваш да си студен мъж, Хоксмур. Въпреки цялата си похотливост и физическа страст, въпреки искрите, които прехвърчат помежду ни. И макар да знам, че в този миг ти си изцяло с мен, ти все пак можеш да се отдалечиш от останалите и от света, без нито за миг да се поколебаеш. Не мога да се поделям между двама мъже. А дори и да бе така, със сигурност не мога да ти отдам своята невинност.

— Какво?

— Чу ме. Пусни ме.

Ръцете му се отпуснаха безволно. Гледаше слисано, с потъпкана гордост, как тя придърпа пеньоара около раменете си и го погледна смело в очите.

— За това ли си мислиш, че е всичко? — озъби се той. — Набързо спретната сценка, за да отнема девствеността ти?

— А не е ли?

Николас впи поглед в нея.

— Не е, по дяволите! Много добре знаеш, че дойдох тук тази вечер само с делови намерения.

Тя скръсти ръце пред гърдите си.

— Аха. Делови намерения. В полунощ, и то в спалнята ми.

— Именно. — Гърдите му се издуха от възмущение. — Ние двамата винаги сме поставяли на първо място работата. Господ знае, че споделяме една и съща страст към корабите и морето. Разбираме се

един друг и без думи. Смятах, че проявявам голямо уважение към теб, като дойдох в стаята ти веднага щом се върнах. Искам да знаеш, че изобщо не ми е минавала през ум мисълта да те съблазнявам тази нощ. Нито за миг.

— Каква необичайна почтеност от ваша страна, господин Хоксмур.

Презрителната извинка на устните ѝ го накара да се намръщи и той остро изрече:

— Аз бях невинна жертва на твоето лукавство. По дяволите, я кажи — кой от двамата ни изглежда по-съблазнителен?

Тя се изсмя саркастично, сложи ръце на хълбоците си и изпъчи гърди, което за негово нещастие бе още едно потвърждение на думите му. Вятърът развя полите на пеньоара зад гърба ѝ, разкривайки роклята, която прилепваше към гърдите и бедрата ѝ като втора кожа.

— Ти ме обвиняваш, че съм се опитала да те съблазня? Ти, изкусният познавач на всички прийоми на любовта и страстта, развратникът, покорил безброй жени, искаш да ме накараш да повярвам, че по някакъв начин си бил подмамен тази вечер да дойдеш в моята стая и да си съблечеш дрехите? Ха!

— Госпожо, тази рокля не прилича на монашеско одеяние и няма мъж на тази земя, който да не се съгласи с мен. А колкото до това, че съм свалил ризата си, аз просто я спасих да не бъде разкъсана от малките ви нетърпеливи пръстчета.

Тя вирна брадичка към него.

— Доста странни думи за мъж, чиито панталони винаги прилепват към тялото твърде плътно, в пълен разрез с благоприличието. И ако искаш да знаеш, няма жена на този свят, която да не сметне начина, по който се обличаш, за безочливо съблазнителен. Само начинът, по който вървиш и полюляваш бедра, би накарал всяка жена да се изчерви от нечистите си помисли.

Николас сграбчи ризата си от пода и я изгледа предизвикателно.

— А начинът, по който въртеше заобленото си задниче в панталоните си на борда на моя кораб, представляваше най-голямото предизвикателство, което съм виждал. Освен това съм убеден, че краката ти могат да влязат в анализите на времето като най-непобедимото оръжие във вечната война между мъжете и жените. Предпочитам да не продължавам със сравненията между физическите

оръжия, с които разполагаме, защото едва ли мога да се меря с гърдите ти. Категорично отхвърлям всичките ти обвинения и заявявам, че съм напълно невинен. Проклети жени! Винаги извъртате всичко в своя полза! Тази вечер ще сънуваш девически сънища, и то не заради моралните си устои. А заради мен. Запомни го. Спи добре. Тръгваме утре по обяд с прилива.

Завъртя се на пети и я остави там, преди да докаже правотата на думите си, и то по всички точки.

ГЛАВА 18

Доминик издуха един кичур от челото си и пристъпи от крак на крак.

Джузепе надникна иззад статива и ѝ метна смразяващ поглед.

— Не мърдай!

— Чух жуженето на пчела — тросна му се младата жена и примигна, за да попие капката пот върху миглите ѝ. Слънцето обливаше малкия вътрешен двор с безмилостните си лъчи. Никакъв вятър не раздвижваше въздуха. Кожата ѝ блестеше, обилно намазана с крема на Мия. А някъде сред цветята зад нея жужеше пчела.

Мия стрелна гостенката си със закачлив поглед.

— Това е цената на позирането. А пък ти си мислиш, че твоят капитан може да ти причини повече страдания. Съблечи пенъоара си и той ще е този, който ще се измъчва и върти неспокойно.

Доминик изтръпна и бързо погледна надолу, за да се увери, че пенъоарът не се е плъзнал по-надолу от раменете ѝ. И без това се ядосваше, че бе позволила на Мия да я убеди да позира в тази полупрозрачна дреха.

— Казах ти, че няма да позирам без... знаеш какво... дори и с цел да превърна Хоксмур в роб. — Не можа да се сдържи да не вирне пренебрежително глава. — Освен това цялата сутрин го няма. Предполагам, че се занимава с кораба си.

— Аха. Опитваш се да си дадеш вид, че не те е грижа. В такъв случай може би не бива да ти казвам, че той ни наблюдава от прозореца.

Доминик се опита да не поглежда към прозорците, които гледаха към вътрешния двор. Обаче внезапно ѝ стана още по-горещо и въздухът не ѝ достигна. Да, сега усещаше погледа му, пронизващ тънката ленена дреха като топъл вятър. Пчелата бе напълно забравена.

— От дълго време ли е там?

— От няколко минути. — Мия изви глава към слънцето и се изтегна в предизвикателна поза върху дивана. Днес коприненият ѝ шал

се дуплеше между гърдите ѝ и се извиваше около корема ѝ. — Винаги когато позирам, давам интересно представление на моя Себастиан. Той не може да направи нищо друго, освен да стои зад прозорците и да стиска юмруци. Това го кара да се чувства като бик.

— Като бик. — Доминик облиза устни и се замисли над вече познатото кокетство, което се надигна у нея. Именно то я накара миналата нощ да облече копринената рокля с тайната надежда, че Хоксмур ще дойде в стаята ѝ. Водена от греховните си желання, бе забравила за здравия разум и го бе целувала в пълно забвение. Кокетство... безразсъдство... каквото и да бе, то я караше да го предизвиква да докаже качествата, които тя усещаше, че се крият у него. Кой от двамата щеше да извоюва победа над нея: джентълменът или развратникът?

Миналата нощ се бе държал като истински благородник. Тя би трябвало да е доволна. Ала една част от нея изобщо не беше удовлетворена. Тази сутрин се бе събудила, изпълнена с твърда решителност да използва женските си оръжия, които Бог ѝ бе дал. В крайна сметка това бе урокът, който Мия ѝ бе преподала. Странно, но Мия бе забравила да я предупреди, че тя също може да загуби своята сдържаност и самоконтрол.

Стъклата на прозорците отразяваха слънчевите лъчи и тя не можеше да види нищо зад тях. Какъв риск имаше за целомъдрието ѝ, след като не можеше да го види, а той не можеше да я докосне? При тази мисъл безразсъдството избуя в гърдите ѝ също като дивите цветя, разцъфтели под топлите слънчеви лъчи.

Той наблюдаваше. Като бик, обладан от тъмна и дълбока страст. Тя потрепери при спомена. Ала не от страх, а от копнеж, изгарящ сетивата ѝ със същата дълбочина и сила. Доминик се размърда леко, но това бе достатъчно единият край на пеньоара да се разтвори, разголвайки крака ѝ до бедрото. Главата на Джузепе щръкна, очите му се разшириха и ръката му захвърча по платното.

Притихнал, Николас я съзерцаваше в захлас. Сетивата ѝ се изостриха в съзвучие с всеки лъч на светлината, къпещ голата ѝ плът. Притисна с едната си ръка пеньоара към корема си, повдигна рамо, затвори очи и наклони глава. Косата и се разстла по чувствените извивки на гърба ѝ. Дрехата се плъзна от рамото и се закачи за щръкналите връхчета на гърдите ѝ. Доминик плуваше в

новопридобитата си чувственост, наслаждавайки ѝ се, забравила за всичко.

— Bellissima. — Нещо докосна крака ѝ. Средният син на Мия, Джулио, момче на три години, повдигна черните си очи и със свенлива усмивка ѝ подаде порцелановото бурканче с крем, което стискаше в дланта си. Доминик му благодари и коленичи пред детето. По високото му челце се виеха черни къдрици, обрамчвайки лице с такава смайваща красота, че Доминик усети как стомахът ѝ се сви на топка. Нещо в гъстите вежди на детето, в извивката на очите, в тъмната им бездна, дори малката трапчинка на брадичката, ѝ напомниха за Хоксмур. Погали булката му. Тя бе мека, закръглена и топла като узряла праскова и Доминик внезапно бе разтърсена от желание, извиращо дълбоко от утробата ѝ. Закопня да притисне това малко момче до гърдите си, да вдъхне уханието му, да се прероди в невинността му. Ала Мия бе тази, която можеше да го прегръща и да му се радва. Доминик взе бурканчето, целуна го по върха на главата и се изправи.

Хоксмур стоеше, облян от слънчевата светлина, на по-малко от десет крачки от нея. Доминик внезапно усети как въздухът изгаря дробовете ѝ.

— Ела, Джулио — извика Мия, скочи от дивана и придърпа пенъоара на раменете си. Улови здраво ръката на детето. — Мама е гладна. Джузепе... — Без дори да погледне към Доминик, тя се завъртя и се запъти към вратата, като говореше бързо на италиански. Думите ѝ накараха художника неохотно да я последва. Вратата се затвори зад тях със застрашителна безвъзвратност. Настъпи тишина. Доминик се питаше как ли е на италиански предателка, защото именно такава бе Мия.

— Мислех си — рече Хоксмур и пристъпи към нея. Държанието му бе хладно, а гласът спокоен. Въпреки това излъчваше нещо демонично. Кожата му бе придобила кафяв загар. Мускулите му бяха силни и заякнали. Гъстата брада придаваше на лицето му зловеща загадъчност. Очите му приличаха на разтопено сребро. Ризата му бе разтворена до средата на гърдите, панталоните му плътно прилепваха по стройните и дълги бедра, а чувствеността бликаше от цялото му същество.

Той спря пред нея, потопи два пръста в бурканчето с крем и ги поднесе към носа си. Сведе поглед към нея.

— Може ли?

Доминик отвори уста. Не можеше да отгатне играта му. Опита се да придърпа пенъоара си и установи, че краят му е застъпен от ботуша му.

— Аз...

— Добре. Николас повдигна ръката ѝ, докосна я с пръсти и започна да втрива крема в кожата ѝ. Движенията му бяха бавни и необикновено нежни. Наблюдаваше работата си с неподправен интерес, съсредоточен, с присвити очи. След малко потопи отново пръсти в крема и продължи да масажира вътрешната страна на ръката ѝ. Коленете на Доминик започнаха да треперят.

— Както вече казах, мислих през цялата нощ — рече младият мъж. — Защо някой аристократ с безупречна репутация, ще ме наеме да откроя „Котешкото око“, ако то има стойност само за народа на Тунис? — Сгръбчи вежди и плъзна дланта си под ръкава на пенъоара ѝ. Спря за миг под мишницата ѝ, после продължи да разтрива крема. Пръстите му бяха леки като крила на пеперуда. — Със сигурност той е запознат с легендата. Може би съм сгрешил в предположението си, че беят е изпратил „Котешкото око“ в Лондон на борда на „Източна Индия“. Може би човекът, за когото работя, го е откраднал от бея и възнамерява да го използва за откуп. — Повдигна въпросително вежди към нея. — Ти как смяташ?

Доминик облиза устните си.

— Аз... — Преглътна, когато една капка от разтопения крем се плъзна по ключицата ѝ. Миг по-късно дланта му започна да масажира с кръгови движения голото ѝ рамо. Доминик се запита дали той усеща кръвта, препускаща като разтопена лава по вените ѝ. — Ти не познаваш този, който те е наел, така ли?

Николас поклати глава.

— Предпочитам да не го познавам. Всичките ми ангажименти се осъществяват с посредничеството на графиня Сейнт Леджър. Тя гарантира пълна дискретност и от двете страни.

— Вярваш ли ѝ?

— Безрезервно. През последните десет години тя беше изключително важна за мен. На нея дължа деловата си репутация.

— Колко великодушно от нейна страна. — Наблюдаваше с широко отворени очи как той потопа ръката си в крема, сетне разтри двете си длани и ги склучи около шията ѝ. Палците му докоснаха гърлото ѝ, дръпнаха леко главата ѝ назад и тя затвори очи. Макар движенията му да бяха изключително нежни, на Доминик внезапно ѝ хрумна мисълта колко лесно може той да прекърши врата ѝ само с един замах. — Но, както самият ти каза, каква причина би имал този тайнствен поръчител да иска да притежава „Котешкото око“? — с пресекалив глас попита тя. — Предполагам, че действа по филантропични подбуди. Навярно е бил принуден да действа в пълна тайнственост заради славата на „Котешкото око“ и заради интереса на Рамзи. Освен това може би също като теб не желае да го смятат за герой. — Дъхът заседна в гърлото ѝ. Очите ѝ отказваха да се отворят. Всичките ѝ сетива бяха съсредоточени върху пръстите му, които в този момент разтривана падината между гърдите ѝ.

— Мислиш, че боят му е изпратил „Котешкото око“ с някаква цел — хрипливо рече Хоксмур. — Може би да го пази. Боят е знаел, че Рамзи е на крачка да открие „Котешкото око“ и ще го намери, ако не предприеме нещо. Но защо боят ще изпрати „Котешкото око“ на един англичанин? Арабите и англичаните не са в добри отношения, особено след като пиратите продължават да нападат и плячкосват английските кораби, плаващи в Средиземно море.

— Аз не...

— Не е тайна, че англичаните правят всичко възможно, за да избегнат въвличането в конфликта между арабите. Ако стане известно, че член на аристокрацията, известна политическа фигура, се е намесил, за да помогне на арабски бей — един от заклетите английски врагове — той може да бъде изгонен от страната. В очите на Парламента действията му ще бъдат окачествени като предателство и държавна измяна. Нищо чудно, че иска да държи в изключителна тайна цялата операция. По дяволите, не мисля, че подобен човек съществува в Англия, със сигурност не и сред политическите кръгове. Такъв човеколюбец! Проклет глупак...

Доминик не можеше да мисли. Съвсем смътно долови възхищението, прозвучало в гласа му.

— Да... — Това нейният глас ли беше? Големите му длани започнаха да разтриват крема покрай гърдите ѝ. Не можеше да

пропъди мисълта, че той нарочно я подлага на това мъчение. С всяко движение пръстите му приближаваха все по-близо и по-близо към зърната ѝ, които трептяха под тънката материя. Ала никога не приближаваха толкова близо, че да ѝ дадат това, което искаше, това, за което цялото ѝ тяло жадуваше.

Освобождение.

Ръцете му обхванаха раменете ѝ. Доминик отвори очи. Той я завъртя и дръпна пенъоара високо нагоре. Тя потрепери, когато хладната бучка от крема докосна горещата ѝ кожа.

— Въпреки това не мога да не мисля, че по някакъв начин съм бил нечия марионетка във всичко това. — Използваше и двете си ръце, разперил пръстите си, за да размаже крема по гърба и раменете ѝ. Върховете на пръстите му се спуснаха надолу и се спряха на кръста ѝ. Кожата ѝ настръхна навсякъде, където я бе докоснал. Тялото ѝ сякаш бе обхванато от пламъци, които я караха да се топи отвътре. Главата ѝ клюмна на една страна, а от устните ѝ се изтръгна тиха въздишка. Тя бе негова пленница, негова безропотна робиня, с която можеше да прави каквото пожелае. И той го знаеше. Ала въпреки това не направи нищо повече.

Горещият му дъх опари ухото ѝ.

— Аз съм бил подлаган на изпитания от всички страни, нали? От графинята, от Рамзи, от тайнствения си работодател, но най-вече от теб, моя сладка и прелестна, Доминик. Само за една нощ невинната девойка се превърна в съблазнителка. Изглежда, че всички се надпреварват да те учат на различни неща. Никога не съм предполагал, че с такава лекота ще сваляш дрехите си, особено в присъствието на мъж. — В гласа му прозвуча груба и безмилостна нотка, каквато не бе чувала досега, ала Доминик не ѝ обърна внимание. Той целуваше ухото ѝ, косите ѝ, рамото ѝ, шията ѝ. Главата ѝ се отпусна безволно върху рамото му. За нея това бяха нежни и сладки целувки, за които толкова дълго бе копняла. Всички мисли и женски преструвки отлетяха от главата ѝ. Почувства дланта му върху корема си, докато другата обхващаше гърдата ѝ. Желанието я замая и цялото ѝ същество се изпълни с нуждата да му се отдаде изцяло.

Прошепна името му. Сърцето ѝ се преизпълни с чувства и на Доминик ѝ се стори, че всеки миг ще изхвъркне от гърдите ѝ. Пенъоарът ѝ се разтвори.

— Ще ти покажа силата на съблазняването — промърмори той. Устните му пареха бузата ѝ. Тя се извърна леко и му поднесе треперещите си устни. — И ще се научиш никога повече да не я използваш срещу мен, ако не искаш да получиш това, което заслужаваш. — Обхвана зърната ѝ между пръстите си и бавно започна да ги разтрива. Тя изохка и се изви, изгаряща за нещо, което само той можеше да ѝ даде.

— Ти дори не знаеш какво искаш... — Устните му се впиха с дива ярост в нейните. Тя се завъртя в ръцете му, но не откри нито топлина, нито нежност в прегръдката му само бруталната грубост на ръцете му, които я мачкаха безмилостно. В този миг Доминик разбра, че той я наказва. Това не бе нежно съблазняване на неопитна девственица. Той бе мъж, обсебен от демони. Мъж, подвластен на гнева си, решен да покаже силата си на всички и да накаже света за грешките му. Колко умело бе прикривал гнева си до този момент!

Но Доминик никога не бе познавала игрите на любовта. Тя познаваше единствено чистото желание и неопетнените копнежи. Ако Хоксмур се нахвърляше върху нея, обзет от гибелна ярост, тя нямаше друг избор, освен да се предаде.

И тя го стори, без нито за миг да се поколебае. Когато устните му завладяха нейните и езикът му нахлу в устата ѝ, тя се вкопчи здраво в него, с ръце, обвити около шията му, и тяло, притиснато в неговото. Ръката му се зарови в косите ѝ, той дръпна главата ѝ назад и впи поглед в очите ѝ.

— Няма да позволя да бъда манипулиран от теб — процеди през зъби Николас. Гърдите ѝ се триеха в неговите. Тя усети топлината на слабините му, притиснати в нейните с херкулесова сила. А той не откъсваше поглед от устните ѝ. В очите ѝ запариха сълзи. — Няма да се превърна в играчка в ръцете на една девственица, чуваш ли ме? — Сграбчи я за раменете и я разтърси. Устните му се извиха в горчива гримаса. — Нямам намерение да бъда ничий герой, независимо колко силно някой се нуждае от мен. И никога няма да позволя на жена да ме постави на колене, независимо колко е силно желанието ми за нея. Не познавам любовта. Това е урок, на който майка ми е пропуснала да ме научи, преди да ме изостави.

— Хоксмур... — Риданията я задавиха. Затвори очи, опитвайки се да преглътне. — О, Господи, аз никога не плача. Аз...

Той изруга яростно. И в следващия миг отново я целуваше, с нежност и страст, и копнеж, примесени с гняв. Името ѝ се отрони от устните му, но приличаше повече на зов на опитомен звяр. Посипа с целувки шията, раменете ѝ и накрая гърдите ѝ. Устните му бяха горещи и жадни, ръцете му я галеха и впримчваха, покорявайки я с нежната си ласка. Тя обви ръце около него, затвори очи и вдигна лице към небето. И в този миг разбра, че прегръдката и страстта му бяха това, от което най-много се нуждаеше на тази земя. Единственото, за което жадуваше... Слънцето я заливаше с жарката си топлина, а мекият бриз рошеше косите ѝ. Този мъж бе смисълът на живота ѝ, изпълваше я много повече от страстта ѝ към корабите и морето, от стремежа ѝ да се докаже в света на мъжете. Нуждаеше се от деца и от мъж, когото да обича. От този мъж, заедно с всичките му недостатъци и грешки, с гнева и презрението му към света, един мъж, който обаче вярваше, че е неспособен да обича. Обичаше ли го тя? Внезапно се задъха от щастие.

Една врата се затръшна. Хоксмур подскочи и се извърна, скривайки я бързо зад себе си. Доминик се втренчи в широкия му гръб, оправи пенъоара си и стегна колана.

— Извинете ме — разнесе се унилият глас на Себастиан. — Един от вашите хора е дошъл и настоява спешно да ви види, капитане. Отнася се за кораба ви.

Преди Доминик да успее да поеме дъх, Хоксмур стисна ръката ѝ и я поведе със себе си. Откриха Майър в предния салон, притиснал моряшката шапка към гърдите си и опитвайки се да прикрие треперенето на брадичката си. Щом го погледна, Доминик изтръпна от лошо предчувствие. Почти бе забравила за външния свят.

— Извинете, капитане, сър. Тъж... госпожице Доминик... не бих ви обезпокоил, сър, но се налагаше. Корабът, сър.

— Какво има? — Гласът на Хоксмур бе измамно спокоен.

— Бил е претърсен, сър.

— Има ли някакви повреди?

— Не, сър.

— Оръжията?

— Всички са взети, сър.

— Нещо друго? — изсъска Хоксмур. Майър преглътна.

— Изглежда доста са бързали, сър, но са преобърнали вашата каюта и тази на госпожица Уилъби. Сякаш са търсили нещо. Трудно е да се каже какво са взели.

— Някой пострадал ли е?

— Да, Хатън, сър. Миналата нощ беше на вахта. Единственият от екипажа, който не слезе на острова... ами... пронизали са го, сър... оставили са го да лежи като заклана свиня.

— Не ги ли е видял?

— Страхливците са го нападнали в гръб, сър, и той не е имал никакъв шанс.

Доминик потрепери.

— Хората на Рамзи ли са били?

Хоксмур поклати глава.

— Не знам. Биха могли да бъдат и хората на Стринфелд или на Перно. Или просто някой италиански бандит, ламтящ за оръжие. — Погледна към нея. Един мускул заигра на брадичката му. Никога досега не бе изглеждал по-заплашителен. Не приличаше на мъжа, когото само до преди миг бе притискала до самозабвение в прегръдките си и бе осъзнала, че обича. Той приемаше нападението върху кораба и хората му, както всеки благороден капитан би сторил — като посегателство върху честта му. Устните му се изкривиха в отмъстителна гримаса. — Никога не са ми липсвали врагове. Събери си нещата.

— Ти върви. Ще се срещнем на кораба.

— Ще те изчакам.

Доминик разпозна студения, пронизващ поглед в очите му, чу нетърпящия възразение тон и за пръв път реши да се подчини без възразения. Той по-добре от нея знаеше какво да предприеме в подобна критична ситуация. Освен това инстинктът ѝ нашепваше да не застава на пътя на един мъж като Хоксмур. Не беше от хората, които бяха свикнали да им се опълчват. Съмняваше се, че на този свят има много, които биха дръзнали да го сторят. Обърна се и затича надолу по коридора, а полите на пенъоара се развяха зад нея.

Хатън умря, когато морската мъгла погълна отдалечаващия се бряг на Сицилия и небето се издигна над хоризонта. Хоксмур заповяда

да му устроят моряшко погребение с траурни салюти и хвърли тялото му през борда в морските гълбини. Доминик се взираше със сухи очи в бурното море и усещаше как празнотата бавно я поглъща. Хатън не бе дошъл в съзнание. Въпреки сияйния ден, тъгата и скръбта се спускаха като гъсто було върху кораба. Хоксмур остави Майър на кормилото и изчезна в трюма, без да каже нито дума. Майър предположи, че капитанът е отишъл да провери оръжията и мунициите, които бе взел от Себастиан. Доминик можеше само да си представи колко му е било трудно да ги приеме от един непознат. Щедростта на италианския революционер сигурно дълги години щеше да пресяда на гърлото му като рибена кост.

— Ще ги открием, госпожице, не се тревожете — заяви убедено Майър. Очевидно погрешно бе прочел мислите ѝ. — Капитанът се закле, че ще намери убийците на Хатън, и ще го направи, даже и да се наложи да прекоси цялата пустиня. Никой, който е нападнал кораб на капитан Хоксмур, не се е измъквал безнаказано. Всичко е само въпрос на време. Можете да бъдете спокойна. Казвам ви, че няма потъмнителен човек от капитана.

Да бъде спокойна? След тези кръвожадни приказки?

— И какво възнамерява да направи капитанът с тях, когато ги залови?

— Ами... ще ги убие, разбира се.

Доминик с мъка се удържа да не потрепери.

— Може би няма да ги намери.

— О, ще ги намери. Ще ги преследваме по целия път до Тунис.

— Той преследва „Котешкото око“, Майър. А Рамзи е близо до Тунис.

— Да, но капитанът няма да позволи повече да го правят на глупак. Убийците на Хатън са искали да му отправят предупреждение. Нарочно са го предизвикали. Можели са да изгорят кораба, но не са го направили. Вместо това са убили един от хората му, пронизвайки го с нож в гърба като най-долните страхливци. Това е лична обида за капитана и неговото име. А какво друго му остава на един мъж, ако изгуби гордостта си?

— А той е много горд, нали? Горд е като лъв. — Доминик пхна ръка в джоба на панталона си и стисна малката скъпоценна котка,

която боят на Тунис ѝ бе дал, когато бе дете. — В Тунис късметът ще бъде на наша страна, Майър. Ще успеем, обещавам ти.

— Ще ни трябва нещо повече от късмет и женски обещания, госпожице. Тази работа ще струва живота на много хора. Но капитанът е готов за битката. Да ви кажа истината, никога досега не съм го виждал такъв.

Доминик усети как котката се стопли в ръката ѝ. Стомахът ѝ се сви на топка. Никак не ѝ харесваше това, което чуваше.

— Предполагам, че ще посъветваш никой да не се пречка на пътя му.

— Да, госпожице... особено младите дами.

— Е, аз не съм толкова млада и със сигурност не съм дама, освен това не се боя от него.

— Никога досега не сте го виждали побеснял, госпожице. Мога да ви уверя в това. Прилича на самия дявол и дори е по-лош.

— По-лош казваш? — Доминик прехапа устни и усети как котката запулсира в дланта ѝ, сякаш искаше да я предупреди за надвиснала опасност. Обърна се към трюма. — Благодаря ти, Майър.

— Ама нали не смятате да...

Но веднъж поела към целта, Доминик рядко се обръщаше назад.

ГЛАВА 19

Въздухът в тъмния трюм бе задушен и тежък и работата тук бе истинско мъчение. Но за Николас в момента бе всичко, от което се нуждаеше. Както и бутилката ром, която бе донесъл със себе си и бе преполовил за по-малко от час. Гол до кръста, окъпан в пот, той отваряше каса след каса, пълни със саби, пистолети, оловни куршуми и ножове. Себастиан, прочутият певец, му бе предоставил оръжия, достатъчни да въоръжи цяла армия, като някои от тях бяха с отлична изработка. Всичко това струваше цяло състояние. Раздразнението бавно пропълзя в душата му. А в замяна? Никога досега не бе взимал нищо, без да заплати за него, понякога дори двойно, и то веднага. Мисълта, че в случая не плащаше, не му даваше мира и го караше още по-ожесточено да се заеме с работата си.

Подпря се с ръка, коленичи и дръпна с все сила запечатания капак на една каса. Разхвърчаха се ситни трески и се забиха в дланта и пръстите му. Мускулите му се напрегнаха, той изръмжа и удвои усилията си. Дървото изпука и се огъна. Николас захвърли ядосано капака и пхна вътре ръката си. Напипа дребни порцеланови бурканчета. Извади едно, развъртя малката златна капачка и я поднесе към носа си, очаквайки да подуши острия мирис на барут, сяр, а не на смачкани рози, примесени с уханието на мускус, което излъчваше една възбудена жена. Тялото му мигом се скова.

— Ако знаеше всичко, което знаеш сега, никога нямаше да приемеш тази мисия. — Доминик стоеше на прага, осветена от светлината на фенера, който държеше в ръка.

— Не влизай вътре с това — изръмжа в отговор той и кимна рязко към фенера. — Ще вдигнеш целия кораб във въздуха.

— Добре. — Тя остави фенера пред вратата и извърна лице към него. Очевидно не се боеше да влезе в мрачния му затвор. — Чу ли ме?

— Не съм в настроение за разговори, Доминик. — Пусна бурканчето в касата, наведе се, вдигна я от купчината и я премести в далечния ъгъл. За какво, по дяволите, му бе нужна каса с някакъв

възбуждащ крем? Да го даде на Доминик, за да го намаже по кожата си, не му се струваше най-мъдрото решение при тези обстоятелства. Огледа се за бутилката ром, зърна я и я сграбчи. Отпи голяма глътка, без да откъсва поглед от Доминик. Изглежда тази жена не разбираше колко се бе приближила до тъмната му страна. Дори самият той бе изненадан от дълбочината на недоволството, което го разяждаше и което никакво количество ром, нито дори усилена физическа работа можеха да разсеят.

— Не си в настроение да разговаряш, но си в настроение да убиваш. Ах, погледни това... — Тя впери поглед в касата, пълна с пистолети. Приблужи и вдигна един от тях, с изящна седефена дръжка. Държеше го внимателно, но без страх. Хатън я бе научил доста добре да си служи с оръжия. Ръцете ѝ се обвиха около пистолета, плъзна пръст към спусъка и насочи дулото към него. — Кое събужда омразата у хората, Хоксмур?

— Не е зареден — отвърна той и избърса устата си с ръка.

Доминик отпусна пистолета.

— Предполагамата несправедливост може би?

— Едва ли е предполагаема. — Той остави бутилката върху една каса, обърна ѝ гръб ѝ се зае да отваря друг сандък. — Попитай твоя Себастиан защо изпитва омраза. Той и семейството му са страдали от съвсем реална несправедливост под тираничното управление. Ако някой те следи нощем в джунглата, това може да е предполагаема опасност и ти наемаш хора да пазят къщата ти, ала не го мразиш. Но свободата, отнета от семейството ти, не е въображаема, нито убитият моряк, нито пък мъжът, който го е сторил. Те са съвсем реални. Загубата ти е реална. По дяволите...

Думите му се загубиха в цветиста ругатня, Николас оголи зъби и отвори касата. Гърдите му натежаха. Потта се стичаше по врата, гърдите и корема. Изтри с длан челото си и я погледна.

Тя бе вперила изумен поглед в него.

— Значи го разбираш?!

Искрената изненада в гласа ѝ го накара да се поколебае.

— Да, разбирам го — процеди през зъби и сложи ръце на кръста си. — Познавам добре мъжете като Себастиан. Именно затова не желая да имам нищо общо с тяхната омраза.

— Ти имаш своя собствена.

— Да, аз... — Думите заседнаха в гърлото му. Едва не изригна ново проклятие. Проклети златистозелени очи! Проклет полумрак! Проклет ром! Проклет крем! Усецаше миризмата му, вкуса му. — Какво искаш?

— Искам да знам какво те измъчва.

Николас изсумтя, сграбчи бутилката и жадно отпи. Ромът потече в ъгъла на устата му и тънка струйка се, спусна по шията му. Пресуши бутилката, но въздишката му не бе от задоволство, а от объркване. Объркване от алкохола, объркване от самия себе си. Безпомощност.

Никога досега не я бе познавал. Никога досега не бе губил някого от хората си, защото е пренебрегнал задълженията си, обсебен от мисли за някаква жена в прозрачна роба.

Захвърли бутилката в един кашон с боклук и се извърна към следващата каса. Искаше му се тя да бе от онези жени, които гледат да избягват гнева на мъжете, защото притежават достатъчно здрав разум, за да се боят от него. Ала тя не беше от тях. И в резултат се почувства странно трезвен, сякаш бяха излели кофа студена вода върху му.

— Тази вечер нямам намерение да задоволявам любопитството ти. Ако искаш да имаш занимание, мисли какво ще правим, когато пристигнем в Тунис.

— Разбира се, веднага ще посетим бей Хамуда. Ще научим цялата история за „Котешкото око“ лично от него.

— И те просто така ще отворят вратите на двореца си, щом като ни зърнат?

— Разбира се, защо да не го направят?

— О, не знам. Беят на Тунис има достатъчно причини да не се доверява на никого. Никак няма да се учудя, ако той се е уединил в покоите си.

— Тогава ще разговаряме с първия му министър, с везира Хасан. Познаваш ли го?

Николас я изгледа остро.

— Хасан... Познаваш ли го?

— Естествено, че го познавам.

— А, естествено. Говориш съвършен арабски, наред с другите си таланти.

— Е, ще опитам. Освен това моята скъпоценна котка е с мен, тази, която беят ми даде, когато бях дете. Забрави ли, че бей Хамуда и

баща ми са много...

— Знам. Баща ти познава почти всички владетели на света.

— Говориш, сякаш не вярваш, че е така. Пътували сме от Ню Йорк до Азорските острови, Гибралтар, Майорка, Барселона и Марсилия, Триполи и Тунис. Навсякъде са ни посрещали гостоприемно. Татко винаги носеше със себе си огромен куп препоръчителни писма от американските власти и ги използваше, за да получи достъп до всяка страна, която желаше да посети.

— Предполагам с дипломатическа цел? — Николас не можа да прикрие сарказма в гласа си.

— Мили Боже, не! За удоволствие, да, и отчасти по работа. Всеки иска да притежава бърз кораб, Хоксмур, особено владетелите по крайбрежието на Арабския полуостров.

— Каж ми как ще намерим Рамзи.

— Не е нужно аз да мисля за това. Ти вече мислиш по въпроса.

Вярата ѝ в него бе забележително изключение от досегашното ѝ мнение. Но въпреки това внезапно повдигна духа му. Господи, гърдите му дори се изпъчиха от задоволство. Николас изпусна една тежка въздишка.

— Права си. Мисля да му предложа нещо в замяна на „Котешкото око“. Не мога да измисля никакво по-добро отмъщение, освен да му натреса на главата една прекалено любопитна жена.

Думите му бяха пропити със злъч и той очакваше тя да избухне или поне да получи някой унищожителен отговор. Ала остана излъган. Госпожица Уилъби му поднесе още една изненада. Главата започна да го боли. Внезапно се почувства изцеден докрай.

— Коя е жената, която си обичал?

— Не беше майка ми — промърмори Николас и дръпна с особено ожесточение дървения капак. Той се разцепи и единият край се заби като остър нож в ръката му. Изсъска гневно проклетие и се вторачи в окървавената си длан и дълбоката резка в средата.

— Доволен ли си? — Беше толкова близо, че усещаше уханието на кожата ѝ. — Слезе долу в тази адска дупка с бутилка ром, за да се накажеш за нещо, за което не си виновен. Е, постигна го. Би трябвало да си щастлив. Странно, но не изглеждаш такъв, и то след солидната доза ром. Аха, явно копнееш за по-сурово наказание. Ще ти донеса още една бутилка, за да се напиеш до самозабрава. Тогава няма да има

никаква полза от теб в Тунис. Ето, там има друга каса. Дървото ми се струва доста масивно. Върви и разрани и другата си ръка.

Николас ѝ метна кръвнишки поглед.

— Махай се!

— Коя беше тя? — В гласа ѝ нямаше страх, нито колебание, единствено опрощение. Тя нямаше да се остави да бъде сразена от него или от гнева му. Защо изобщо се опитваше?

— Искаш да узнаеш историята? — Николас се извърна с лице към нея. — Цялата история?

— Цялата — отвърна тя и пое ранената му ръка в своята. Нежността ѝ внезапно го накара да се почувства слаб. Доминик взе захвърлената му риза и започна да превързва раната. — Искам да разбера защо гордостта ти е единственото, което мислиш, че притежаваш. Искам да разбера защо се оставяш да бъдеш погълнат от тази гордост и от желанието за отмъщение, и отказваш да признаеш доброто, което си направил. Когато жадуваш за човешка кръв, ти не си по-добър от революционерите или от арабските бунтовници, които толкова презираш.

— Аз не съм по-добър от тях. Моята гордост има дълбоки корени. Тя не е плод на безразсъдство или на някаква погрешна представа. — Гледаше как пръстите ѝ се сключват около неговите и усещаше, че съпротивата му се сломява. Едва не се задави от глупостта си. Тази жена само дете не го бе нарекла идиот. И в същото време държеше окървавената му ръка, сякаш бе искрено загрижена за него. — Жената, която обичах... казваше се Дженевив. Беше семейна приятелка на... — Сподави горчивината в гласа си. — На мъжа, който стана мой настойник, след като майка ми замина.

Доминик го погледна.

— Майка ти те е изоставила като дете?

— Дори за прислужниците на господарите съществуват правила, с които трябва да се съобразяват. Да родиш незаконен син от коняря в къщата на граф Уинтърхър е скандал, който дори една привилегирована слугиня не може да понесе. Разбрах, че Едмънд Търлестан е направил така, че тя да не може да остане в дома.

— Изхвърлил я е?

— Един граф е пълновластен господар в имението си.

— Значи тя те е изоставила...

— Това е било достатъчно жестоко наказание за нея. Трябва да знаеш, че дори помещенията за слугите в Уинтърхър се отличаваха с разкош. За мен се грижеха много добре. А тя е била много млада, едва на шестнадесет, твърде млада и глупава, също като любовника си. Той е напуснал имението, преди аз да се родя. Не, сигурен съм, че майка ми е знаела, че за мен ще се грижат добре. Разбираш ли, с времето аз се превърнах в нещо като домашен любимец в къщата, сякаш бях дете на господарите. Графинята много ме обичаше.

— Сигурно е имало и други деца.

— Не. Графът и графинята бяха бездетни.

— Колко тъжно. Сигурно се е чувствала много самотна.

— Не съвсем. Тя имаше братовчедки, много красиви, отегчени роднини, които идваха в Уинтърхър и оставаха с месеци, при това без съпрузите си. Някои си водеха приятели. Дженевив бе една от най-честите гостенки. Когато за пръв път се срещнахме, тя не бе навършила още осемнадесет и бе неомъжена. Ала бе една от онези жени, които никога не са познали невинността.

— Разбирам.

— Не мисля, че разбираш.

— Не... разбирам. — Вдигна очи към неговите. — Ти си бил също като Джулио, синът на Мия — едно хубаво дете, което си личи, че един ден ще стане истински красавец. Навярно жените не са могли да те погледнат, без да закопнеят да те притиснат до гърдите си и да те приласкаят. Как е могла една жена, особено бездетна, като графинята, да ти устои? И когато си пораснал и си се превърнал в млад мъж... — Тя замълча и бързо сведе поглед към ръката му. — Майка ти върна ли се някога при теб?

— Получихме известие, че се е разболяла и е умряла в една крайбрежна кръчма няколко години след като ни напусна. Дори не си я спомням. — Усети тъгата в гласа си и побърза да я прогони. — Графинята умря, когато бях на петнадесет. От този ден Търлестан ми даде ясно да разбере, че повече не съм желан в дома му.

— Графинята сигурно много те е обичала, щом се е противопоставила на желанията на съпруга си.

— От самото начало той съвсем ясно ми показва, че не изпитва към мен нищо друго, освен дълбоко презрение. Чувствата ни бяха взаимни. Дженевив ме отведе със себе си и ме настани да живея в

къщата ѝ близо до парка, на улица Сейнт Джеймс. Издържаше се от неколцина много богати, влиятелни и, разбира се, женени членове на Парламента. Те я посещаваха рядко и не виждаха в мое лице никаква заплаха. Между посещенията им тя ме научи за живота, за жените, за силата на секса и как да я използвам. Обучаваше ме да разбирам от изкуство, вино и изискани ястия и на всички удоволствия в живота. Направи ме мъж от много ранна възраст. Вместо да ходя на училище, аз присъствах на всички светски сбирки. Тя ме представяше като свой племенник, чийто произход бе обвит с голяма доза тайнственост. За един сезон аз се превърнах във всеобщо увлечение, разтуха за отегчените съпруги, дъщери и племенници на аристократите.

Очите му потърсиха нейните в полумрака. Устните му бяха извити презрително, а цялото му тяло трепереше от възмущение при спомена за жиголото, какъвто някога бе той. Ала внезапно му се прииска тя да узнае всичко, до последната най-отвратителна подробност.

— Слях с почти всяка жена, която срещам. Стари и млади, красиви и недотам красиви, повечето омъжени, но всичките, до една, изпълнени със страст...

В сенките очите ѝ приличаха на огромни езера.

— Лекотата на завоеванията ми бе като игра за мен. Не изпитвах никакви чувства към нито една жена. Един сезон предпочитам червенокосите. На следващия — русокосите, омъжени за офицери от флотата. И накрая — само съпруги с благородно потекло, графини и по-нагоре. Съблазняването бе есенцията на моето съществуване. Да доставям удоволствие на жените и да смуцавам и обърквам мъжете им бяха похвати, които бях усвоил от детството си. Нямах никаква друга цел и наистина не се интересувах от нищо друго. Със сигурност нямах амбицията да следвам примера на единствения мъж, когото някога съм познавал отблизо — граф Уинтърхър. Само за месеци аз се превърнах във всеобщ любимец, издържан от още пет жени, които, разбира се, не подозираха една за друга. Това продължи две години.

— А Дженевив? — Гласът ѝ бе тънък и треперлив, сякаш не ѝ се искаше да говори. — Не си представям, че тя толкова лесно те е пуснала да си отидеш.

— Аз бях дълбоко привързан към нея и тя ме привличаше не само физически. Предполагам, че съм я обичал, доколкото изобщо съм

бил способен на това чувство. Ала още тогава подозирах, че тя ме използва за свое развлечение, а не защото искрено ме обича и харесва. Никога не ревнуваше от онези жени, омъжените, докато не започнах да преследвам една жена, с която се запознах доста по-късно. Дженевив мигом я възненавидя. Това за нас се превърна в опасна игра, изпитание на волята, а за мен бе нещо като обсебване. Жената бе млада, руса, омъжена за един мъж, когото Дженевив бе обичала някога, един мъж, който отказал да се ожени за нея заради недотам благородното ѝ потекло. Един херцог, при това близък приятел на Уинтърхър. Досега никога не бях притежавал херцогиня и, разбира се, тя трябваше да бъде моя, ала само веднъж. Дженевив заплаши, че ще ме изгони, дръзна ли да посегна на честта ѝ.

— Предизвикателство, на което не си могъл да устоиш.

— На осемнадесет години аз притежавах достатъчни смелост и похотливост за десетина мъже. Преследвах онази жена, спечелих огромна победа и тя дори опита да се самоубие, когато страстта ми към нея се охлади.

— Ужасно.

— Херцогът ме предизвика на дуел, както повеляват законите на честата, но още преди да даде първия изстрел внезапно му прилоша и умря пред очите ми.

— Скандалът сигурно е разтърсил цял Лондон. Хвърлиха ли те в затвора?

— Не. Всички, разбира се, узнаха. Херцогинята се видя принудена да напусне страната. Моята репутация като развратник и негодник скочи до небесата. Но вместо да ме изхвърли, Дженевив ми купи къща в провинцията, още една в Лондон, дрехи, нае ми слуги, снабди ме с коне. и екипаж и поиска верността ми като отплата за щедростта си. За известно време аз се съгласих, оттеглих се от бурния светски живот и започнах да колекционирам изящни предмети, превръщайки се в познавач на редките и ценни произведения.

— Значи си я направил много щастлива.

— За кратко. Увлякох се по друга русокоса красавица, този път съпруга на адмирал. Дженевив ми подари кораб, по-скоро като на шега, и аз открих любовта си към морето. И тогава, няколко месеца по-късно, при това съвсем внезапно, Дженевив умря, оставяйки ми

наследството си — огромна сума. Още не бях навършил двадесет и една.

— Живял си живот като за трима мъже.

— В някои отношения дори още не бях живял. Дори сега — особено сега понякога — животът ми се струва лишен от смисъл и съдържание. Усещам тежестта на годините и не виждам нищо друго, освен една огромна пустиня, която съм оставил зад себе си. — Впери поглед в процеждащите се от тавана слънчеви лъчи. — Не се гордея е това, което бях тогава, и със сигурност не и с произхода си. Не се гордея с безбройните неща, които съм вършил, за да затвърдя лошата си слава. И със сигурност не изпитвам никаква гордост, че познавам мъжа, изхвърлил майка ми и баща ми и с огромна неохота приел да бъде мой настойник, за да изпълни последната воля на жена си. Гордостта ми се корени в работата ми, в моя кораб и в моя екипаж. Не подценявай дълбочината на това чувство, нито желанието ми да си отмъстя, задето е било накърнено.

— Не бих се осмелила да подценявам нищо у теб. Но ми се струва, че ти го правиш.

— Мислех, че ме презираш. — Усети как пръстите й леко погалиха ранената му ръка. — Господи, само не ме съжaliaвай!. — Издърпа ръката си и се извърна от нея, обзет от внезапно неудобство. Чувстваше се така, сякаш бе изтръгнал сърцето си и го бе хвърлил на масата пред нея, за да забие вилицата си в него. Тази мисъл го накара да стисне зъби. Уязвимостта никога не му е била присъща. — Какво, по дяволите, му остава да каже на човек, след като е разголил душата си? Поемам отговорността за всичко, което съм направил, Доминик. За мен не са останали ненаучени уроци.

— Наистина ли? Мисля, че ти продължаваш да обвиняваш Едмънд Търлестан заради несправедливостта, която си изстрадал, след като е изхвърлил майка ти от къщата си.

Николас рязко извърна глава и я изгледа гневно.

— Върви на горната палуба, жено.

— Не се опитвай да бъдеш прекалено горд, Хоксмур. Най-голямото човешко падение не е да се опитваш да обвиниш някого за всичките си нещастия.

— Върни си! — изрева той, треперейки от ярост.

— Не се дръж като грубиян, Хоксмур. Никак не ти отива.

С три скока той се озова до нея, стиснал юмруци и едва сдържащ гнева си.

— Човешкото падение стои пред теб, скъпа моя, в най-чист вид. И няма никакво оправдание за това, нито пък съществуват никакви дълбоки корени. Направи услуга на себе си и престани да се опитваш да ги откриеш.

— А мислил ли си някога да простиш?

Очите му се присвиха застрашително. Тя примигна, сякаш отговорът щеше да му извади очите.

— Можеш да простиш на себе си. И със сигурност можеш да простиш на Едмънд Търлестан.

— Работата не е в това.

— А би трябвало да бъде. Сега си зрял мъж, който не вижда нищо друго освен пустинята, в която смяташ, че си превърнал живота си. Омразата ти към Търлестан те е заслепила и те отдалечила от човека, който всъщност си. Не е ли време старите рани да зараснат?

— Каквото и неудовлетворение да съм познал, не вярвам, че то има нещо общо с незаконния ми произход. Познавал съм много хора, обзети от демони, понесли върху плещите си тъжното бреме на родителските грехове. Господи, не гледай на всичко в романтична светлина, Доминик.

— Трудно може да се нарече романтична! Всеки път, когато си отвеждал онези жени в леглото си, когато си лягал с жена върху бюрото, както с онази в библиотеката в Каус, ти не си изгарял от страст или от любов.

— Така е.

— Бях свидетелка, Хоксмур. Именно липсата на чувства бе това, което ме ужаси, и преследваше сънищата ми, а не самият акт. До този момент не можех да го свържа с мъжа, когото зърнах, скрит зад привидната грубост и безчувственост. Може и да греша, но когато си бил с всички онези жени, ти си изливал омразата си към Уинтърхър. Тъкмо това те е обсебило. Мъжете, за които онези жени са били омъжени, са възплащавали всичко, което си презирал у Уинтърхър. Искал си да омърсиш безупречния произход, да смачкаш високомерието на аристократите, да забиеш ножа дълбоко в сърцевината на това, което ги прави благородници. Искал си да им докажеш, че те не са по-добри от теб, да ги изцапаш с докосването на

едно нищожно копеле. Не мога да те обвинявам, че не се мислиш за по-добър от това, в което са те научили да вярваш, че си — особено в Лондон, където синята кръв и богатството означават много повече от характера и достойнствата на отделната личност. Но имай смелостта и разума да видиш всичките си постъпки такива, каквито са: едно изкусно прикритие на истинската ти душа. Обзалагам се, че нито за миг в живота си не си бил искрено и дълбоко обичан, не си изпитал безкористна привързаност.

Всяка дума се забиваше като отровна стрела в сърцето му.

— И ти си разбрала всичко това, просто така, за по-малко от месец?

— Да, вярвам, че съм го разбрала.

— Разбрала си го друг път! Проклети жени, свикнали да си пъхат носа навсякъде. Не се навирай там, където не ти е работа. Занимавай се със собствения си проклет живот, пази скъпоценната си девственост и мисли как да я опазиш и за в бъдеще. — Видя как страните ѝ пламнаха, зърна наранения поглед в очите ѝ, ала продължи с ледено горчив глас, сякаш наказваше провинилата си дъщеря. Да, искаше да я накаже за това, че бе извадила душата му на показ. Искане да изтрие този израз на съчувствие от лицето ѝ и знаеше как да го направи. — По-добре да приемеш първото предложение за брак, което ще получиш, преди горкият глупак да осъзнае бездните на своята глупост, позволявайки си да обича жена, която дрънка каквото ѝ падне!

Дъхът ѝ излезе със свистене. Стрелата му улучи целта си. Хоксмур напразно чакаше да изпита задоволство и видя с дълбоко чувство на безвъзвратна загуба как тя бавно се затвори в себе си.

— Щом искаш, изкопай собствения си гроб, Хоксмур! рязко изрече болезнено засегнатата млада жена. — Имаш благословията ми. Прекарай остатъка от живота си, разяждан от омраза и горчивина и, да, това наистина ще бъде пуст и жалък живот, защото никога няма да разбереш, че това, което смяташ за слабост, може да ти даде огромна сила. И велика радост. Не, не те съжалявам, не повече отколкото ти съжаляваш бунтовниците. Всъщност у мен няма почти никакви чувства към мъжа, в който си се превърнал. Но тъгувам и ми е мъчно за онова дете, което някога си бил.

Обърна се и го остави там, в мрачния трюм, загледан след нея, питайки се защо се чувства така, сякаш току-що бе водил най-голямата

битка в живота си и безславно я бе изгубил.

Коренните жители по северното крайбрежие на Африка, които от десетки години тероризираха английските и американски кораби в Средиземно море, всъщност притежаваха малобройна флотилия, състояща се главно от малотонажни военни кораби и плитководни плавателни съдове с едно или две оръдия на борда. Приспособени да преследват и да взимат на абордаж тежките търговски кораби, те трудно можеха да устоят на атаките на един военен кораб. Построени с остри носове за по-висока скорост, те бяха много леки и трудно можеха да оцелеят, ако ги улучеше снаряд от тежковъоръжена фрегата. Техните оръжия бяха грубо изработени и рядко работеха. Никога не напускаха пристанищата си, ако знаеха, че наоколо кръстосват други плавателни съдове, и никога не излизаха в открито море при наличието на кораб с готови за стрелба оръдия. Успехът им в пиратските им нападения в голяма степен се дължеше на високомерието на английските и американските капитани, които много често засядаха в коварните плитчини. Докато тези варварски племена се ужасяваха от морските сражения с палубна артилерия, те почти винаги побеждаваха в ръкопашен бой, защото екипажите им владееха до съвършенство ятаганите, сабите и пиките.

Напоследък пиратите, тероризиращи английските и американски кораби, бяха разрешили значително атаките си и много рядко нападаха по някой търговски кораб. Но Доминик бе сигурна, че приближаването им към бреговете на Тунис е много рисковано, особено при съществуващото напрежение между отделните племена. Хоксмур очевидно също очакваше най-лошото и издаде заповед да приготвят оръдията за стрелба. Когато наближиха пристанището, всички моряци по палубата бяха добре въоръжени.

Тунис се оказа точно такъв, какъвто Доминик го помнеше. Окъпано от слънцето и потънало в знойна жега, пристанището бе приютило най-разнообразни плавателни съдове — от малки фелуки до тримачтови кораби. „Мисчиф“ изглежда беше най-големият кораб и най-впечатляващият. Пристанището гъмжеше от араби, облечени в традиционните бели бурнуси и носещи върху раменете си огромни тръстикови кошници. Повечето отминаваха, без да погледнат към

„Мисчиф“. От трите страни на пристанището се виждаха малки кирпичени къщи. По улиците бавно се клатушкаха камили, а отстрани се бяха скупчили жени и деца, наблюдаващи околното оживление с безжизнени очи. Въздухът бе наситен с тежка миризма на сладко и гнило.

— Сложи си това. — Хоксмур бутна нещо в ръцете на Доминик и бързо се отдалечи, крещейки заповеди на мъжете, които се катереха по мачтите. Младата жена прехапа език и разгърна вързоп. Показа се червена гутра за глава и дълга бяла роба. Първата ѝ мисъл бе да хвърли и двете във водите на пристанището като израз на презрението си и наранените си чувства. По дяволите, винаги бе успявала да се владее и да се справя с всякакви нахалници, какъвто бе и Хоксмур. Беше се справила със съперниците си след провала в пристанището на Ню Йорк. Беше съумяла да постави на мястото ѝ една зле възпитана млада жена, дала прекомерна воля на сприхавия си нрав. Защо единствено Хоксмур притежаваше способността да я изважда от равновесие и да я кара да се държи като обидено дете? Може би защото държеше на него много повече отколкото на съперниците си или на зле възпитаните млади дами.

— Това ще ви предпази, госпожице — раздаде се гласът на Майър до нея, сякаш бе прочел мислите ѝ. — Вървете и се преоблечете, преди да заподозрат, че сте жена. Дори капитанът няма да може да ви спаси, ако ви отведат на пазара за робини. — Майър кимна с глава към издигнатата дървена платформа, приличаща на ешафод в края на пристанището. — Нищо чудно да свършите в харема на пашата или като любовница на някой пират.

— Странно, че той все още не ме е предоставил на желаещите с доволна усмивка на уста. — Сви презрително рамене, извърна се от парапета и набута дългата си плитка под гутрата. В тропическата горещина гутрата и робата ѝ се сториха като задушавашо вълнено покривало, спиращо и най-малкия повей на вятъра. Челото ѝ се ороси с капки пот и малки ручейчета започнаха да се стичат по гърба и гърдите ѝ. Младата облиза потта от устните си. — Каква случайност, че само аз трябва да бъда облечена по този начин в името на моята безопасност. Дали на местните няма да им се стори странно, че на кораба има само един бедуин?

— Не, госпожице. Капитанът е помислил и за това.

Доминик не можа да се сдържи и язвителното сви устни.

— О, разбира се, че е помислил. — Проследи с поглед Майър, който рязко изви глава. Зяпна слисано. Преглътна и се опита да не забелязва нищо от това, което крещеше да бъде забелязано у Хоксмур, докато крачеше към нея.

Бе свалил всички дрехи на английски капитан и напълно се бе преобразил. Докато вървеше, копринените му панталони се издуваха, а в следващия миг прилепваха, очертавайки слабините и мускулестите му бедра. Краищата на панталоните бяха напъхани във високи до коленете черни ботуши, излъскани до блясък. Носеше риза с дълги ръкави и къса жилетка от същата коприна. И двете бяха разкопчани до средата на гърдите, разкривайки тежката златна верига, украсена с рубини, която висеше на шията му. Погледът на Доминик бе привлечен от огромния рубин, който се гушеше сред черните къдриви косъмчета на гърдите му. Друг скъпоценен камък, подобен на този, искреше на челото му върху снежнобелия бурнус, който носеше. Кръстът му бе опасан с широк колан, също украсен със скъпоценни камъни, на който висеше дълга сабя в ножница. В едната си ръка държеше кожена торбичка, пълна със златен пясък и диаманти. Явно откупът за „Котешкото око“ бе останал незабелязан в долното чекмедже на бюрото му от тези, които бяха претърсили кораба, точно както бе предположил Хоксмур.

— Местните го знаят като шейх Ал-Хаид Абдула — поясни Майър.

Доминик примигна. Нима Хоксмур е шейх?

— Това е титла, честно спечелена и заслужено дадена, госпожице. Преди няколко години капитанът направи пътуване до Мека, свещената земя, която е забранена за християните. За да мине през пустинята, трябваше напълно да промени външния си вид и прие името Ал-Хаид Абдула.

— Бил е изпратен там?

— Да, госпожице. За да открие дъщерята на един член на Парламента. Била е отвлечена и продадена като робиня. Той тръгна по следите ѝ и те го отведоха до двореца на султана в Мека. Когато арабският владетел открил капитана в харема, си, бил толкова смаян от смелостта му и изпълнен с възхищение към находчивостта му, че му

дал доброволно момичето заедно с малко парче земя в арабската пустиня и го провъзгласил за шейх.

— Колко удобно за капитана — промърмори Доминик, опитвайки се с все сили да прикрие собственото си възхищение от способностите на Хоксмур. Разбира се, изглеждаше смешно и нелепо, крачейки в тези дрехи като никой... някой...

Стисна устни. Е, със загорялата си от слънчевите лъчи кожа, с гъстата черна брада и очи, блестящи като острието на нож на слънце, той изцяло приличаше на някой свиреп и безмилостен арабин.

— Да вървим — изръмжа Хоксмур, мина покрай нея и без да я удостои с поглед се запъти към подвижното мостче.

Доминик стисна зъби, примигна, за да отстрани капките пот, паднали от челото ѝ, и забърза след него.

ГЛАВА 20

Дворецът на бей Хамуда бе сред планините Могуд, разположен върху камениста скала с изглед към морето. Макар че позлатените му кули се виждаха чак от Тунис, за да стигнат дотам, Николас трябваше да наеме камили и водач, който да ги преведе през плодородната долина Меджерда към планината. Пътуването отне няколко часа. Доминик яздеше с изправен гръб и с надменно стиснати устни. През целия път не пророни нито дума. Чак когато стихнаха до оградените с кирпичена стена земи на двореца и високите железни порти, младата жена се оживи. Плъзна се от гърба на камилата, изтри ръце в молитите на дългата си роба, изплезе се на животното и мина забързано покрай Николас, сякаш той изобщо не съществуваше. Хоксмур се взираше с присвити очи в двамата мъже, голи до кръста, които пазеха на входа от вътрешната страна на портите. Каменните им лица говореха, че са хладнокръвни убийци. Всеки един от тях държеше по един извит ятаган, петнадесет сантиметра широк. И двамата бяха яки и мускулести.

Николас сложи ръка на рамото на Доминик.

— Аз съм шейх Ал-Хаид Абдула — представи се той на безупречен арабски, като я избута зад себе си. С ъгълчето на окото си видя смутения поглед на Доминик и пламналото ѝ лице. — Дойдох с мир при бей Хамуда с моя... — направи кратка пауза — личен слуга.

Ако Доминик говореше арабски толкова свободно, както бе заявила, значи много добре се владееше, защото лицето ѝ не трепна. Но Николас я познаваше добре и бе сигурен, че не би отминала подобна обида — да бъде наречена слуга — дори и при тези обстоятелства.

Пазачите не помръднаха. С настойчив глас Николас им напомни кой е. Мъжете дори не трепнаха. Тогава той помоли за аудиенция с везира Хасан. Те отново не показаха с нищо, че са го чули. Николас огледа преценяващо широките им голи рамене и ръце. В този миг малката ръка на Доминик внезапно се плъзна в неговата. Трябваше му

само миг, за да разбере, че тя му дава нещо. Пръстите му се обвиха около предмета. Беше топъл, сякаш дълго го бе стискала в ръката си.

Разтвори длан. В средата се гушеше малката рубинена котка. Пазачите погледнаха към украшението, възряха се за миг в Николас, а после чевръсто се заеха да отключват портата.

— Влизай! — рече нетърпеливо единият, когато Николас по навик отстъпи, за да пропусне Доминик пред себе си. Тя замръзна на място и му хвърли неодобрителен поглед. Кой глупак би повярвал, че под тия дрехи се крие мъж, когато очите ѝ я издаваха? Пазачът сърдито го подкани и Николас направи крачка напред. Мъжът ги поведе с тромави стъпки по покритата с камъни алея.

В края ѝ завиха. Николас видя как Доминик затаи дъх. Дворецът се издигаше на петдесетина метра пред тях, окъпан от слънчевата светлина. Постройката бе несиметрична, разположена в кръг, изградена от мрамор и украсена с пищна позлата. Наистина бе достойна за един разточителен варварски владетел. Николас внезапно изпита желание да се махне оттук час по-скоро. Чувстваше се излишен и не на място. В крайна сметка каква стойност имаше една легенда, дори тази за „Котешкото око“, за владетеля, който живееше тук? Всеки, който видеше великолепието на двореца, трудно би повярвал, че загубата на „Котешкото око“ би представлявала някаква заплаха. Властта на бей Хамуда изглеждаше непоклатима.

Пазачът ги остави пред една ротонда, оградена от трите страни с екзотични градини, в която се влизаше през двойна златна врата. От някакъв фонтан наблизо се чуваше ромолението на вода. В помещението подухна хладен вятър и развя полите на бурнуса на Николас. Искаше му се да свали задушавачата дълга дреха. Спря се под една мраморна арка, която водеше към градината, и подложи лицето и голите си гърди на хладния полъх. Хвърли поглед към Доминик, която крачеше напред-назад, с нос, вирнат към тавана, все едно се любуваше на преплетените корнизи и позлатените фрески. Помисли си колко ли неудобно се чувства, увита от главата до петите в белия бурнус. Но досега не бе проронила нито дума, за да се оплаче или изрази негодуванието си.

Скръсти ръце зад гърба си и продължи да я наблюдава. Тишината продължи прекалено дълго. Николас неуверено се изкашля. Тя не извърна поглед към него. Езикът внезапно го засърбя. В гърдите му се

надигна раздразнение, което засили гложещата болка в душата му. И не само защото бяха допуснати в двореца благодарение на нейната рубинена котка. А защото се бе държал като истински глупак на борда на „Мисчиф“, когато ѝ наговори всички онези неща. Неща, които не бе имал никакво намерение да казва. Никой досега не го бе карал да се чувства като раздразнен бик. Защо точно тя?

Облиза устни и пое дълбоко дъх, обмисляйки какво да ѝ каже. Хрумна му, че през целия си живот се бе извинявал само няколко пъти и в повечето случаи на нея.

— Госпожице Уил...

Двойната врата се разтвори. Николас мигом прехапа устни, когато през нея минаха двама евнуси, голи до кръста, следвани от висок и елегантен мъж на средна възраст, облечен в изискана бяла роба. Той се спря, погледна изпитателно към Николас, сетне очите му се отместиха към Доминик.

— Хасан! — възкликна тя, отметна покривалото от главата си и се втурна към протегнатите ръце на мъжа.

Николас кимна, когато слугата постави купа с леща на ниската масичка пред него. Според арабския обичай той седеше върху една копринена възглавничка с кръстосани под себе си крака. Взе лъжицата си, но погледът му бе насочен към дъното на стаята, през морето от запалени свещи, където бе седнала Доминик. Тя бе свалила дългата бяла роба и гутрата и раздаваше сияйни усмивки на събеседниците си и слугите. И нищо чудно, че се чувстваше добре. Рубинената котка, както и дългогодишното приятелство на баща ѝ с везира Хасан, ѝ бяха осигурили изключителната привилегия да вечеря на масата на бея. При това беше без було и бе облечена, сякаш се намираще на борда на „Мисчиф“ — с бяла риза, моряшки панталони и високи ботуши. Гъстата ѝ коса бе сплетена на плитка, ала лицето ѝ се обрамчваше от облак немирни къдрици. Уверена и спокойна, тя бе единствената жена на масата с изключение на сестрата на бея.

Николас насочи поглед към Зейнаб. Приятно закръглена жена, с будни и дяволити очи, увита във воали и с дълга роба. При внимателно вглеждане Николас установи, че тя се смее, пие и яде твърде много. А което бе още по-лошо... Зейнаб бе увлякла Доминик в

разговор с мъжа, седнал до нея. Набит и широкоплещест, със смугла кожа, той изглежда имаше ненаситен апетит. Бе представен като първи лейтенант на бея и негов гост, казваше се шейх Фаруд — облечен в бял мундир, украсен със златни нашивки и отличителни военни знаци. На главата му се мъдреше копринен тюрбан с огромен изумруд в средата. Косата му бе права и черна, допълваща се от остра черна брада. Имаше огромни рамене и яки, мускулести ръце, които без усилие можеха да смачкат на каша голям пъпеш. Той се смееше почти без прекъсване и на най-незначителното нещо, което кажеше Доминик, а огромният му корем клатеше цялата маса. Николас можеше само да се чуди що за лек и приятен разговор водеха, но явно център на вниманието бе Доминик, макар че арабският ѝ не бе толкова безупречен, колкото бе заявила.

Тя спря да се храни, хвърли кос поглед към Фаруд и наклони глава, сякаш искаше да улови всеки нюанс от това, което разказваше, после избухна в сърдечен смях. Погледите на Николас и Зейнаб войнствено се кръстосаха. Не можеше да се отърси от подозрението, че срещу него заговорничеха, и то много умело. Ставаше му все по-трудно да насочи вниманието си към други, много по-важни и належащи неща.

— От колко дълго време боледува бей Хамуда? — попита той първия министър Хасан, седнал от дясната му страна, начело на масата. Приятелството на Доминик и деловите отношения между баща ѝ и бей Хамуда бяха накарали Хасан да му има доверие. Иначе щяха да бъдат потребни месеци, за да постигне подобна близост.

— От пет месеца не е ставал от леглото — отвърна везирът с нисък поверителен тон, от което Николас разбра, че думите са предназначени само за неговите уши. — Както можеше да се очаква, когато узнае, че „Котешкото око“ е изгубено, състоянието му значително се влоши. Аз се старая с всички сили да управлявам стрината, но съм миролюбив човек. Не съм военен. Не споделям кръвожадността, която цари между отделните арабски владетели и която кара хората им постоянно да се избиват. Съжалявам страната си заради безкрайните войни, съчувствам на мирните хора, които страдат от тях. Единствената ми утеха бе, че след като изпратя „Котешкото око“ на безопасно място в Лондон, далеч от Тунис, водачите на размирните племена нямаше да могат да го достигнат. По този начин няма да има опасност беят да загуби трона и властта си. А сега вие ми

казвате, че „Котешкото око“ се намира в ръцете на Рамзи. — Хасан затвори очи и поклати глава, сякаш внезапно го бе пронизала остра болка. Колко жалко! Няма да кажа тези новини на бея. Сигурно е, че ако „Котешкото око“ не се върне, беят ще загуби властта си. Никой няма да е в състояние да спре войската на Рамзи. Ала ако „Котешкото око“ е у него, все пак има надежда, макар и малка.

Гръмогласният смях на Фаруд дращеше като тъп нож за нервите на Николас.

— Простете ми, но ми е много трудно да повярвам, че някакъв талисман може да отнеме живота на цяла една нация и армията ѝ.

Хасан се бе протегнал към чашата си, но ръката му застина във въздуха. Гласът му се снижи до шепот, но в тона му имаше нещо, от което Николас почувства, че го полазват студени тръпки.

— „Котешкото око“ не е талисман, както казахте, капитан Хоксмур. Името се използва в семейството на бея от векове и с него се нарича най-големият син на бея на Тунис. „Котешкото око“ е едно дете на дванадесет години, синът на бея, Диаб. Това е, което Рамзи е взел от нас. И да, бъдещето на Тунис и нашият живот зависят от него.

Николас за миг загуби дар слово. Отвори уста, затвори я и пое дълбоко дъх. У него се бореха едновременно самосъжаление и раздражение.

— Сега разбирам безпокойството ви, Хасан, както и мъката на бея. Той няма ли други синове?

— За съжаление, не. Всичките му останали деца са момичета. Тринадесет на брой и всяка следваща е по-глупава от предишната. — Хасан вдигна чашата си и кимна с глава към срещуположния край на масата. — Също като Зейнаб. А тя изглежда много се интересува от Доминик. Също и Фаруд. За него не се учудвам. От известно време е свободен. Такъв жизнен мъж, а да няма някоя млада и красива жена, която да му роди здрави и силни синове... — Министърът погледна към Николас. — Жени като Зейнаб не могат да понесат подобно положение. Тя би стигнала до неподозирани крайности, за да — как да се изразя по-точно — да управлява положението за свое удоволствие. Хитрата и лукава жена понякога може да бъде много по-опасна от една добре въоръжена армия от бунтовници.

Николас погледа известно време оживената Зейнаб. Фаруд бе изпил до капка рома в кристалната гарафа и я стовари силно върху

масата. Погледът, който хвърли на Доминик, бе пълен с похотливи желаниа. Николас реши, че в момента госпожица Уилъби се намира в много по-голяма опасност, отколкото целият Тунис.

— Бих искал да поговоря с бея — рече накрая Николас.

— Ще го уредя — отвърна с усмивка Хасан. — А след това вие ще ни върнете „Котешкото око“. Иншаллах.

Ако е рекъл Господ. Внезапният шум го извади от унеса му. В голямата зала нахлу цяла орда слуги с огромни сребърни подноси, които тържествено оставиха върху масата. Хасан плесна с ръце.

— А сега ще похапнем. Има овнешко, агнешко, пилешко, дива патица, варена в камилско мляко, а също и скакалци. Наслаждавали ли сте се някога на подобно угощение?

— Честно да си призная — не — отвърна Николас, без да опита нищо от храната. През това време Доминик ахкаше и охкаше, навела нос над чиниите. Над главата ѝ Зейнаб и Фаруд си размениха многозначителни погледи. — Ще помоля за среща с шейх Фаруд след вечерята, за да обсъдим военната стратегия срещу Рамзи — рязко заяви Николас. — В трюма на моя кораб има оръжие, достатъчно за цяла армия.

Хасан кимна.

— След вечеря жените ще се оттеглят. Зейнаб трябва да приготви стаите ви. Фаруд е отличен военен, но има слабост към рома и е доста мързелив. Хората му не се чувстват добре с него. В армията му липсва дисциплина. Но най-трудното ще бъде да откриете Рамзи.

— Ще го намерим.

— Изглеждате много самоуверен, капитан Хоксмур.

— Такъв съм — отвърна Николас и хвърли поглед към Доминик. — За повечето неща съм самоуверен.

Зейнаб, а заедно с нея и Доминик, изчезнаха от масата преди Николас да привърши с вечерята си. Беше му трудно да прикрие загрижеността си. Хасан му обясни, че Зейнаб ще покаже на Доминик стаята ѝ, като остави мъжете да си вършат работата. Обяснението не успокои Хоксмур. След като Фаруд се присъедини към тях, помоли за още една гарафа с ром и започна разговора си с лейтенанта. Откри, че мъжът бе доста добър стратег, но много лош водач, кръвожаден и

отмъстителен — явно това бяха качествата, които го бяха издигнали до настоящия му военен пост. Освен това можеше да изпие огромни количества ром. Пресуши три гарафи, докато разговорите се точеха безкрайно, преди Николас най-сетне да постигне целта си. В мига, в който изгълта и последната капка ром, главата на Фаруд се залюля и се удари с тъп звук в масата. Независимо от това лейтенантът изрева да му донесат още една гарафа.

— В името на Аллаха! — възкликна Хасан. — Никога не съм виждал Фаруд в подобно състояние. Трябва незабавно да бъде отнесен в стаите му, преди някой да го види на какво прилича. В страната ще настане истински хаос. А боят никога няма да ми го прости.

— Аз ще се погрижа за него — предложи Николас и се надигна от масата.

— А ще бъдете ли в състояние, след като изпихте толкова много?

— Ще се оправя. — Николас прехвърли едната ръка на Фаруд през врата си, повдигна огромното туловище от масата и го подпря с рамо. Миризмата на мъжа едва не го замая, почувства как му се повдига. Изглежда Фаруд отдавна не се бе къпал. — Къде са стаите му? — задъхано попита той, тъй като лейтенантът беше поне с три килограма по-тежък.

— Ще заповядам на личния си слуга да ви отведе — каза Хасан и плесна с ръце. Появи се един евнух, гол до кръста, който безмълвно поведе Николас към вратата в дъното на залата. Озоваха се в тесен коридор. Съдейки по тъмнината, Николас предположи, че се използва от прислугата, за да прониква незабелязано в двореца. Доминик бе изведена през главния вход на трапезарията.

Дългият и криволичещ коридор бе истинско изпитание за физическата сила и издръжливостта на Николас преди най-последно да свърши пред друга тясна врата. Тя водеше към друг коридор, този път много по-просторен от повечето бални зали, които бе виждал. Подът и стените бяха от лъскав бял мрамор, а свещниците, рамките на огледалата и масичките покрай стените — от чисто злато. Инкрустираният със скъпоценни камъни таван проблясваше над главите им. Коридорът продължаваше поне осемдесет метра във всяка посока, като приблизително на всеки десет метра се виждаше по една затворена врата.

Евнухът мина покрай повече от десетина и накрая се спря пред една висока двойна врата, оброчена със златен филигран, водеща към покоите на първия лейтенант на бея.

— Не — тръсна глава Николас, когато евнухът протегна ръка, за да отвори вратата. — Това бе достатъчно. Сега можете да си вървите.

Евнухът се поклони, обърна се и тръгна надолу по коридора. Николас подпря Фаруд на стената и се заслуша в гръмогласното му хъркане, докато водачът му изчезна от погледа му.

— Да вървим — промърмори той, повлече пияния и продължи към следващата стая. Вратата не бе заключена и помещението изглеждаше празно. Николас влезе, ритна вратата, която се затвори зад гърба му, и стовари Фаруд върху леглото, покрито с покривка от розов сатен и обсипано с възглавнички с дълги пискюли в пастелни тонове. След като се увери, че лейтенантът продължава да спи непробудно, Николас се обърна и излезе, като затвори тихо вратата зад гърба си. Чувствайки се изключително доволен от себе си и в същото време странно притеснен, той се отправи към стаята на Фаруд. Огледа набързо коридора в двете посоки, вдигна резето и отвори вратата.

Ваната беше направена от мед с мраморни плочки и бе достатъчно широка дори за мъж с огромните размери на Фаруд, или поне така обясни Зейнаб на Доминик, когато повика няколко слугини да я напълнят с топла вода. Момичетата бяха излели във вдигащата пара течност малко ароматно масло и бяха поставили поне десетина свещи из стаята. След това се заеха да събличат Доминик, според нарежданията на Зейнаб. Закръглената сестра на бея, с румени бузи и дяволити очи, ги наблюдаваше иззад булото си, излегната върху мек диван, украсен с пискюли. От време на време бавно късаше от чепката едри и сочни гроздови зърна и облизваше пълните си пръсти. Допреди няколко месеца Доминик щеше да сметне цялата сцена за напълно немислима. Но сега, след като се бе отърсила от доста от задръжките си в Сицилия, тя без никакви възражения се остави в ръцете на момичетата. Ако Мия можеше да я види отнякъде, сигурно щеше да се поздравя за напредъка, който бе постигнала. Разбира се, това не означаваше, че се чувстваше съвсем удобно в компанията на кискащи

се млади момичета с опипващи малки пръсти. Ала бе готова на всичко за една топла вана сред тази разкошна обстановка.

Една от прислужничките изчезна с дрехите ѝ през тясната врата в ъгъла на стаята. Другата остави някакви прозрачни дрехи върху леглото. Няколко девойчета наобиколиха Доминик, докосваха разпуснатата ѝ коса, усмихваха ѝ се с огромните си черни очи, докосваха гърдите и бедрата ѝ, докато накрая тя доста рязко им заяви да я оставят на мира. Видя с крайчеца на окото си как Зейнаб се надигна тежко от дивана. Доминик бързо влезе във ваната и се потопи до брадичката.

Сестрата на бея постави една златна чаша върху масичката до ваната.

— Изпий това. Ще ти помогне да заспиш — каза тя. — Наслаждавай се на банята си.

— Ще го направя. Благодаря ти, Зейнаб. Беше много любезна.

Жената се усмихна и изчезна безшумно.

Доминик доволно въздъхна и отново се потопи във водата, като разпери ръце и крака. Когато усети, че дробовете ѝ ще се пръснат, тя излезе на повърхността и отметна мократа коса, полепнала по лицето ѝ. Облегна гръб във ваната и протегна ръка към чашата.

— Недей.

Доминик сграбчи ленената кърпа и се гмурна сред водните пръски, като отчаяно се опитваше да се увие доста трудна работа дори ръцете ѝ да не трепереха. Хвърли гневен поглед към сенките в ъгъла на стаята.

— Дяволите да те вземат, Хоксмур, от колко време ме наблюдаваш?

— Уверявам те, че последствията за мен бяха много по-болезнени. — Изникна безшумно от един от ъглите и бавно пристъпи към нея. В бялата си риза, прилепнали панталони и черни излъскани ботуши, той приличаше на същински лъв, преследващ плячката си. Изглеждаше великолепно.

— Аз не... — Гърлото ѝ се стегна.

Той дори не я удостои с поглед, спря за миг, взе чашата и продължи към високите прозорци. Отвори широко единия, изхвърли съдържанието ѝ в тъмнината, после я поднесе към носа си. Изсумтяването му възбуди гнева на Доминик. Студеният твърд поглед,

с който я удостои, когато се обърна, я накара да потъне още по-дълбоко във водата.

— Ето, сега вече можеш да я вземеш — сърдито изръмжа младият мъж и разлюля чашата към нея.

— Разбира се. Нали е празна. Ще ме извиниш ли, Хоксмур, но в момента съм по средата на банята си, за която мечтая от няколко часа, и никак не ми се нрави да ме прекъсват. Моля те да си вървиш.

Той впери поглед в нея, но не помръдна. Лекият вятър разроши косата му и един кичур падна върху челото му. Това внезапно му придаде уязвим вид и Доминик мигом омекна.

— Да си тръгна? — повтори той и примигна.

— И то веднага, ако не възразяваш.

Николас смръщи вежди.

— И да те оставя в ръцете на онази тлъста и нахална жена?

— Хоксмур, не бива да си толкова жесток...

— Нима? Скъпа моя, аз те спасих от ужасна съдба.

— Така ли? — Доминик притисна ленената кърпа към гърдите си и го изгледа с вирната брадичка. — В момента положението ми е не по-малко ужасно.

— Опиум — изрече Николас и размаха чашата. — За да те упои.

Доминик цъкна раздражено с език.

— Не, за да ми помогне да заспя.

— В чие легло? Зададе ли й този въпрос? Не? Но тя и без това нямаше да ти каже. — Приблужи към постелята и сграбчи дрехите. Вдигна ги на светлината. Оказаха се прозрачни шалвари и късо елече. Изръмжа, смачка ги и се извърна към нея. Направи три стъпки към ваната, спря внезапно и гневно размаха юмрук. Единият крачол на шалварите увисна и се залюля във въздуха. Лицето му бе придобило пурпурен оттенък.

— Вие се намирате в спалнята на Фаруд, госпожо.

Доминик се засмя.

— О, Хоксмур, наистина си ужасен!

— Ужасен. — Лицето му придоби застрашителен вид. — Ще се направя, че не съм го чул. Това — размаха ръка във въздуха — всичко това трябваше да те подготви за забавленията ти с Фаруд след вечеря. Това е заговор, замислен, докато сте похапвали печени скакалци и

агнешко, и очевидно много ловко изпълнен. Поне от едната заинтересована страна. Докато не се намесих аз с няколко литра ром.

— За какво, по дяволите, говориш? Ти самият се напи до самозабрава.

Лицето му стана пурпурно.

— По дяволите, жено, нима не ти е останал и капка здрав разум? Излизай оттук!

— Със сигурност няма да го направя. Ти си този, който ще излезе.

Николас захвърли дрехите, пристъпи към ваната, хвана се с две ръце за ръбовете ѝ и се надвеси над нея. Светлината на свещите танцуваше по мускулестите му рамене и блестеше като звезди в очите му. Устните му бяха извити в усмивка, която не излъчваше топлина, нито успокоение, но поради някаква странна игра на съдбата Доминик изпита желание да обвие ръце около врата му и да впие устни в неговите.

— Тогава остани — промърмори той с измамно мек глас, който накара сърцето ѝ да подскочи в гърдите. — След като не ми вярваш и смяташ, че съм толкова глупав, че да си измисля някаква история с цел да вляза в спалнята ти, след като мислиш, че у мен няма останало нищо добро и почтено — признавам, че сигурно имаш право, имайки предвид доскорошното ми държане, — в такъв случай имаш пълното право да останеш в тази стая през цялата нощ. Няма да те обвиня, ако го направиш. А утре сутринта ще можеш да се радваш на честта, че си станала съпруга на първия лейтенант на бей Хамуда. От своя страна аз ще спася сина му и ще знам, че съм се държал като глупак, опитвайки се да те предпазя от беда от благородни подбуди. Като те гледам сега, си припомням всичките ти усмивки по време на вечерята и очарователното ти кокетничене и стигам до извода, че може би тъкмо това е било най-съкровено то ти желание. Извини ме за нахлуването.

Доминик се надигна и сграбчи ръцете му, преди той да се извърне и да си тръгне. Ленената кърпа се плъзна надолу и прилепна към гърдите ѝ. Погледът му се прикова в тях и потъмня от желание.

— Почакай... — Младата жена стисна ръцете му. Гласът ѝ звучеше странно дрезгаво, почти умолително. — Синът на бея... — Ахна смаяно. — Той е „Котешкото око“, така ли? О, Хоксмур, ти ще

тръгнеш да го търсиш! Въпреки желанието си ти ще се превърнеш в герой за това малко момче!

Лицето му бе твърдо като маска, изсечена в лед. Нужна бе женска ръка, за да го стопли, да приглади и смекчи грубите му ръбове. Взираше се в устните ѝ със същия твърд и непреклонен блясък в очите. Гледаше я по същия начин, както онзи път в трюма на „Мисчиф“, когато ѝ бе говорил толкова студено и гневно. Само че сега лицето му изглеждаше уморено и изпито. Доминик почувства болката му толкова силно, че ѝ се прииска да извика. Плъзна пръсти по ръцете му. Тялото му се скова.

Тя преглътна с усилие.

— Вярвам ти. Ти си най-добрият мъж, когото съм познавала.

— Познавала си много малко мъже. — Гласът му бе студен, а лицето му — сурово и непроницаемо. Но в очите му имаше някаква мекота и уязвимост, които докоснаха най-чувствителните струни в душата ѝ.

На гърлото ѝ заседна огромна буца.

— Това, което казах в трюма...

— Забрави го.

— Не... аз не мислех нищо от онова, което казах. Изрекох го от гняв, без да мисля. Знам, че често...

— По дяволите, жено, аз съм този, който трябва да ти се извини. Ти не си направила нищо. Просто ми каза в лицето жалката истина, която отдавна знаех, но проклетата ми гордост ми пречеше да призная, докато ти... И аз... — Дъхът му излезе със свистене. — Държах се като отвратителен негодник, нахвърляйки се върху теб и обиждайки невинността ти, която наистина трябва да пазиш и цениш. — Погледът му се прикова за миг на устните ѝ, сетне се плъзна към гърдите ѝ. — Замръзваш.

— Николас... — Шепотът ѝ увисна помежду им. Диханията им се сляха в едно — накъсани и страстни. Двамата се раздвижиха едновременно — тя към него, а той към нея. Обви я със силата и топлината си, притисна я към гърдите си и завладя устните ѝ с покоряваща жар. Ръката му притисна ханша ѝ, а слабините му се отъркаха в нейните. В тялото ѝ сякаш лумнаха огънове. Желанието му бе диво и необуздало, такова бе и нейното.

Николас я повдигна с лекота, направи една крачка и двамата се стовариха на пода. Устните им се срещнаха с изгарящата лудост на незадоволената страст. Ръцете им не знаеха въздържаност, телата им се извиваха, закопнели да се слоят с едно. Под треперещите ѝ пръсти се разхвърчаха копчета, ризата му се свлече, разкривайки мускулестите му рамене. Той се изправи на колене, притисна бедра от двете страни на тялото ѝ и дръпна мократа ленена кърпа.

Останала почти без дъх, Доминик протегна ръце към него. Изви се да го посрещне, неспособна да понесе дори докосването на погледа му до голата си плът.

— Ти ме желаеш — изхриптя той, наведе глава към гърдите ѝ, обхвана ги в шепи и ги повдигна към устните си. — Ти дори не подозираш колко страдах за теб. Желанието ми бе толкова огромно, че дори не можех да се позная. Опитах се да го прогоня, ала никога досега не бях познавал толкова силна и всепоглъщаща страст. Никой мъж не я е познал. Независимо колко е благороден и достоен за теб. Трябва да спра това мъчение... — Езикът му се плъзна по кожата ѝ, обиколи едното зърно, потърка го леко и Доминик извика от болезнено удоволствие. В следващия миг пое зърното с устата си и тя почувства как цялата ѝ утроба се преобърна. — Сладко мъчение — прошепна той и засмука набъбналото зърно. Отдръпна се и покри с целувки гърдите ѝ. После се изправи над нея. Лицето му бе сгърчено от желание, а погледът му бе почти агонизиращ от страст.

Името му се отрони от устните ѝ като мъчителна молба и тя почувства ръката му, топла и широка, да обхваща женствеността ѝ. Пръстите му се плъзнаха навътре между бедрата ѝ, там, където пулсираше малката розова пъпка. Доминик повдигна бедра, за да посрещне дланта му и започна да се търка ритмично о нея. Той заглуши стенанията ѝ с устни, а гърдите му притиснаха нейните. Тя усети, че той се опитва да разкопчее панталоните си и тялото ѝ се разтърси от божествени тръпки, когато мъжествеността му изскочи на воля. Той повдигна бедрата ѝ, разтвори ги ѝ и се нагласи над нея. Доминик почувства как целият трепери и сърцето ѝ се изпълни с безкрайна радост, че се отдава на такъв мъж. Изтезание и мъчение, това бе същността на любовта. Единствено той бе предопределен да запълни болезнената празнота в душата ѝ. Не мислеше за миналото му.

Не мислеше за последствията. Не съжаляваше за нищо. Беше забравила за всичко.

В момента тя бе само един инструмент под ръката му, напрегната струна, очакваща благословеното докосване на освобождението...

— Николас...

Пулсиращата му мъжественост изгаряше бедрата ѝ и в един миг я осени мисълта, че тя може би е твърде малка, за да го поеме в себе си. Усети пулсиращата и изгаряща плът, която се притисна към слабините ѝ. В следващия миг той проникна в нея. Прониза я остра болка и тя застина. Вдигна глава към него и усети как погледът му беляза душата ѝ като с огнено клеймо. Мина един миг. После още един. Думите затрептяха на устните ѝ...

„Моя любов... моя единствена любов...“

И тогава, преди тя да успее да заговори — или може би бе прошепнала онези думи? — той се дръпна рязко от нея, а от устните му се изтръгна гневно проклятие. Стана, грабна панталоните си, нахлузи ги и ги закопча с бързи и гневни движения. Нарочно не поглеждаше към нея. зарови ръце в разбърканата си коса и отиде до прозорците. Подпря се с ръка на рамката и се загледа намръщено в тъмнината.

Доминик се взираше във великолепните очертания на голия му гръб, усещайки как ужасът бавно пропълзява в душата ѝ. Не... Пръстите ѝ напипаха мократа ленена кърпа и тя бавно я придърпа върху гърдите си. Дишаше накъсано. Ушите ѝ бучаха. Сърцето и туптеше питона силно, че тя си помисли, че ще изхвъркне; от гърдите Стомахът и се сви на топка. Кожата ѝ още гореше от целувките му. Не...

Как би могла една жена да понесе да бъде отхвърлена от мъжа, когото обича, без да чувства, че умира? Жестоката истина бе изписана върху студеното му, безчувствено лице, прозираше в нежеланието му да я погледне. В сърцето и душата ѝ Николас Хоксмур бе мъж, който въплъщаваше у себе си всичко благородно и добро, мъж на честта и гордостта, притежаващ несравнима смелост. Но в неговите представи той си оставаше едно копеле, негодник и развратник, авантюрист, който не мисли за нищо друго, освен за собствената си изгода; един самец, който използва жените за удоволствие и не желае да има нищо общо с безпомощни девственици... особено с такива, които си

въобразяват, че го обичат. Той беше мъж, който не можеше да си позволи емоционално обвързване.

От години играеше ролята си в обществото. В трюма на „Мисчиф“ тя бе усетила у него някакво съжаление може би, но не и желание да се промени. Не искаше да се примири с обществото и света. А сега я отхвърляше. Беше готов да ѝ даде страстта си. Но Доминик не искаше страстта му, щом не можеше да има душата му.

Отвори уста. Не можа да изрече нищо. Сълзи запариха в очите ѝ. Господи, само това не.

— Няма да се извинявам — рязко рече той и се извърна от прозореца с лице към нея. Подпря ръце на хълбоците си.

Доминик извърна поглед. Господ да ѝ е на помощ, ако се разплаче.

— Веднъж обещах, че това никога няма да се случи отново. И още един път доказах, че думата ми не струва и наполовина толкова колкото е желанието ми към теб. То ме терзае от мига, в който те видях за пръв път. Това желание се превърна в проклятието на моя живот и аз се заклекх, че или ще го преодолея, или ще умра, опитвайки да го потуша... — Отново изруга и тя потрепери от омразата в гласа му. Пристъпи към нея с искрящи очи и стиснати устни. — Много дни и нощи обмислях как да го направя и най-безславно се провалих. Има само едно разрешение и този път няма да позволя да ме разубедиш, затова си спести приказките. За пръв път в живота си виждам своя път съвсем ясно очертан. Този път е против инстинктите ми, против всичко, което съм бил през тези тридесет и пет години, но нямам друг избор. Ти също нямаш друг избор, освен един и той е...

Вратата се отвори с трясък и в стаята нахлуха въоръжени мъже, предвождани от Зейнаб и първия министър, който размахваше огромна сабя в ръка.

— Аха! — изписка Зейнаб и посочи с пръст лежащата на пода Доминик. — Ето къде е. тя, точно както подозирах, а там... — Зейнаб се извърна към Хоксмур и лицето ѝ се покри с мъртвешка бледност. Очите ѝ се разшириха и едва не изскочиха от орбитите. — Не е възможно!

— Точно така! — извика Хасан, кимна и гневно насочи сабята към Хоксмур. — Да, наистина има виновник, точно както подозираше. Добра работа си свършила, Зейнаб. А вие, капитан Хоксмур, би

трябвало да притежавате достатъчно здрав разум, за да не проявявате разюзданите си нрави в дома на бей Хамуда, в неговото царство, където важат арабските закони. При това с дъщерята на мой добър приятел. Има само едно разрешение, освен ако не предпочитате да бъдете кастриран за престъплението си. Ще се ожените за Доминик. Веднага.

ГЛАВА 21

Николас погледна Хасан и почувства как го обзема безкрайно съжаление. Никога не бе позволявал да му казват какво да прави. Но много отдавна бе разбрал, че е напълно безсмислено да се спори, когато се намираш в чужда страна, още по-малко при тези деликатни обстоятелства. Доминик очевидно не бе научила този урок.

— Господи, не! — извика тя и се втурна към Хасан, притиснала мократа кърпа към гърдите си, с разпуснати до коленете коси. Цялото ѝ същество излъчваше безмерно отчаяние, а гласът ѝ звучеше пронизително. Такъв Николас не бе го чувал никога досега. Страните ѝ бяха порозовели, устните ѝ — подути от целувките му, а брадичката ѝ — зачервена от брадата му. Червени петна се виждаха и по гърдите ѝ. — Аз съм виновна за всичко! изписка младата жена. — Накажи ме. Заповядай да ми ударят десет удари с камшик. Привържи ме към стълба за наказания. Заповядай да ме хвърлят в морето. По, моля те, Хасан, моля те, не, умолявам те, не прави тона! Не мога да се омъжа за него. Не искам.

Лицето на Хасан остана непроницаемо.

— Иншаллах. Вече е решено. — Кимна отсечено към Зейнаб. — Пригответи я.

Доминик се изпъна и вирна брадичка като властна кралица сред поданиците си.

— Не ме докосвай! — изсъска тя към Зейнаб и жената замръзна на мястото си. — Хасан, моля те, изслушай ме. Зейнаб ме доведе тук, в стаята на Фаруд, без мое знание. Искала е да ме упои за него. Довела те е, за да ни завариш двамата с Фаруд. Този заговор е неин, а не мой.

Хасан изгледа студено Доминик.

— Само глупаците обвиняват другите за собствените си провинения.

— О, знам как изглеждаме отстрани, но ние... — Изчерви се и лицето ѝ придоби виновен вид.

Хасан притисна пръсти към устните ѝ.

— Според закона на бея, ако един мъж види една жена без було, той е длъжен да се ожени за нея. А твоят Хоксмур е видял много повече, Доминик. Опасявам се, че е получил много повече от една неомъжена жена, отколкото е позволено в тази страна, и трябва да изкупи греха си. Както и ти.

— О, Господи! — изпъшка тя и хвана главата си с ръка. Николас приближи зад нея и уви ризата си около раменете ѝ. Усети как тя мигом потръпна, стисна устни и отдръпна ръцете си. Този път, когато Зейнаб протегна ръце към нея, Доминик се подчини и я последва, без да погледне към него.

— Капитан Хоксмур, очаквам ви в главния салон след тридесет минути — студено каза Хасан. Николас отмести поглед от гърба на Доминик и го насочи към везира. — Ако се опитате да избягате от двореца, ще бъдете заловен и екзекутиран. Ясен ли съм?

Николас оголи зъби в мрачна усмивка.

— Напълно.

След това последва един от евнусите, който го отведе в стаите му. Там на една маса го очакваха гарафа коняк и леген с вода. Наля си пълна чаша от гарафата, изпи я на един дъх. Сетне потопи глава във студената вода. Грабна една кърпа и енергично изсуши косата и лицето си, после се втренчи в отражението си в огледалото на стената. Наистина представляваше доста жалко подобие на младоженец. Нито една нормална жена не би се омъжила за него. В това число и Доминик. Потри разсеяно брадата си.

— Трябва да се обръсна — промърмори той и погледна към евнуха, застанал до вратата. Смръщи вежди и разпери широко ръце. — Донеси ми вана с топла вода — изрече. — Веднага.

Двадесет минути по-късно Николас излезе от стаята си избръснат и изкъпан, облечен в единствената чиста бяла риза и черни панталони, които притежаваше. Ботушите му бяха излъскани до блясък. Косата му падаше свободно на лъскави вълни. Опипа разтворената якичка и за пръв път в живота си пожела да бъде облечен в риза с твърда колосана яка, вратовръзка и строго черно сако. Разтри гладко обръснатата си брадичка и кимна към евнуха, който стоеше на пост пред вратата му.

Двамата тръгнаха надолу по коридора. Николас слушаше звука от стъпките си и си мислеше колко пъти се бе заклевал никога да не се

жени. С вперен право напред поглед, изправени рамене и уверена крачка, той мимоходом си спомни за отчаяния опит на Доминик да се противопостави на Хасан.

Някой по-слаб мъж вероятно би се изплашил при подобни обстоятелства. Някой, не толкова уверен в пътя, който е поел, навярно би изпитал огромно колебание да се ожени за жена, която не го желае за съпруг. Един по-нерешителен мъж навярно би се чувствал в този момент като осъден на смърт, когото водят към бесилото. Но не и Николас. Той с усилие сдържа усмивката си, докато следваше евнуха през масивните двойни врати в салона с висок, извит таван, осветен от море от свещи.

Хасан, облечен в широка бяла роба и гутра на главата, го очакваше в подножието на стълбите пред масивно кресло в златно и червено кадифе. Тронът на бей Хамуда. Везирът държеше в ръцете си огромна книга, подвързана със златна подвързия.

Когато Николас спря пред него, Хасан се извърна настрани.

— Той ще бъде твоят свидетел.

Николас видя Фаруд, проснал се като умряла тлъста риба в едно кресло с висока облегалка до стената. Очите му бяха затворени, военният мундир се бе нагърчил на огромния му корем, а от отворената му уста излизаше гръмогласно и ритмично похъркване.

— Сигурен ли сте, че може да стане? — попита Николас.

— Той ще направи това, което му заповядам. А, ето я, идва насам.

Николас се обърна и усети как въздухът излиза със свистене от дробовете му. Доминик се движеше към него, едно видение в ефирна коприна, окъпано от меката светлина на свещите. Беше обвита от главата до петите, също като арабска девица. Дори пръстите ѝ бяха покрити от дългите ръкави. Лицето ѝ бе закрито от було, но като се вгледа по-добре, Николас успя да различи розовите очертания на устните ѝ. Те бяха разтворени, сякаш не ѝ достигаше въздух. Очите му потърсиха нейните, но тя отказваше да го погледне. Погледът ѝ бе впит в Хасан, сякаш обмисляше дали да не се хвърли в нозете му с последна отчаяна молба за милост. Лицемерната Зейнаб бе очертала очите на Доминик с черен въглен, за да изглеждат по-големи и по-силно да омайват мъжа. Проклетата жена си знаеше работата. Николас едва сподави желанието си да сграбчи Доминик в прегръдките си и да впи

устни в нейните. Искаше да заличи отчуждеността, която лъхаше от нея. Да я накара да погледне в лицето мъжа, който щеше да бъде неин съпруг, баща на децата ѝ, утеха, закрила, любим... искаше да го види в очите ѝ. Но колкото и да се опитваше, погледът ѝ не срещна неговия нито веднъж.

Без да се интересува дали местният обичай го позволява или не, Николас я улови под ръка и двамата останаха така по време на цялата церемония. Той не чу почти нищо от това, което Хасан каза, само откъслечни думи от брачната клетва, еднаква във всички страни по света. Всяка фибра на сетивата му трептеше в съзвучие с Доминик. Тя стоеше сковано до него, с поглед вперен напред и дръзко вирната брадичка. Изглеждаше така, сякаш я бяха приковали с тежки вериги на позорния стълб. Цялото ѝ същество излъчваше безмълвна съпротива срещу жертвата, която я принуждаваха да направи.

Николас наблюдаваше как пламъкът на свещта затрептя от полъха на вятъра и се замисли над странната промяна, която бе донесло пътуването им за нея, да не говорим за объркването и страданията, които бе причинило нему. Срамежливата мома за една нощ се бе превърнала в опитна изкусителка. Целомъдрената девица с вълнените чорапи и износени сиви рокли сега предпочиташе краката ѝ да са боси, гърдите — освободени от всякакви корсети, коланите — пристегнати в кръста, ваните — ароматизирани, кремове — възбуждащи, а косите — разпуснати на воля. Невинното момиче, познало само целомъдрени целувки, сега бе съблазнило един мъж и го бе изправило пред олтара също като буен и див жребец, укротен от първата си юзда. Съблазената се бе превърнала в съблазнителка. По някаква странна приумица на съдбата тя се бе отдала на чувствеността и страстта с такава жар, с каквато Николас ги избягваше през последния месец. Младият мъж смръщи вежди. Далеч не бе склонен да се съгласи, че вината е изцяло негова. Докато през последните няколко седмици тя безразсъдно бе захвърлила задръжките си, той съвсем внезапно бе открил своите. Господи! Как един мъж можеше да се справи с подобна жена?

Мисълта го осени като гръм от ясно небе. По дяволите, щеше да постъпи така, както постъпваха опитните младоженци със своите девствени съпруги: с нежност и търпение ще ѝ открие радостта от любовта.

Хасан се изкашля високо и метна гневен поглед към Николас, изваждайки го от мислите му.

— Повторете клетвата — ядосано изрече везирът, сякаш няколко пъти бе подканял младоженеца.

— А, да, тъъ... Николас бръкна в джоба си, после в другия и се извърна към Доминик. Тя не го погледна, а продължи да се взира някъде в гърдите му, дори и когато вдигна лявата ѝ ръка и отметна копирения ръкав. Бавно и отчетливо повтори брачните клетви и плъзна пръстена на пръста ѝ, отправяйки гореща молба към Бог тя да го погледне. Любовта струеше от очите му, от цялото му същество. В този миг не би могъл да прикрие чувствата си, дори и животът му да зависеше от това.

Доминик сведе поглед към пръстена. От гърдите ѝ се изтръгна въздишка. Николас се изпълни с радостно тържество, каквото никога досега не бе изпитвал. Хасан заговори отново и докосна с палец челата им. След това захлопна книгата, кимна и дори удостои Николас със студена усмивка. Разбрал безмълвния му намек, Николас се извърна към Доминик, вдигна ръка и нежно дръпна единия край на булото. То се плъзна надолу, разкривайки розовите устни, сведените очи, свенливата невинност. Това бе тя, неговата съпруга, жената, с която щеше да прекара остатъка от живота си. Едва се сдържа да не я сграбчи в прегръдките си. Имаше чувството, че сърцето му ще се пръсне от щастие. Думите напиреха, ала устните му сякаш отказваха да ги произнесат. Кръвта забуча в ушите му, когато наведе глава и я привлече към себе си.

Тя вдигна поглед, сложи ръка на гърдите му и тихо рече:

— Недей. — После се обърна и с бързи стъпки излезе от залата.

— Същата е като баща си — промърмори зад гърба му Хасан и цъкна с език. — Остави я. Зейнаб ще я отведе в стаите ти и ще я подготви. Мисля, че има нужда малко да си почине и се успокои. Ела с мен. Ще вдигнем тост за бъдещето ти щастие, а след това ще те заведа при бей Хамуда. Той е буден. Ще планираме как да победим Рамзи.

— Не сега — отсече Николас и се обърна, за да последва Доминик, но ръката на Хасан, сграбчила рамото му, го възпря.

— Нетърпелив си също като тигър в клетка, капитан Хоксмур. Имаш очи само за нея и не можеш да мислиш за нищо друго, освен за

задълженията си на младоженец. Ако отидеш при нея сега, ще провалиш всичките си шансове да я спечелиш тази нощ.

— Мога да владея чувствата си.

— Сигурен съм. Не бих се доверил на мъж, заслепен единствено от страст. Ала ти си толкова влюбен, че дори не направи опит да се споразумееш с мен, за да намаля наказанието ти. Щях да изпълня всяко твое желание, ако беше обещал, че ще ни върнеш „Котешкото око“. Грехът ти спрямо Доминик щеше да бъде напълно опростен и щеше да бъдеш свободен да си вървиш. Познаваш добре нашите закони и това ти е много добре известно. Въпреки това ти дойде тук с открито лице. Дори и един глупак би разбрал, че си влюбен. Да се ожениш за нея не е наказание за теб. Но тя няма да ти повярва само защото ти го казваш. Ще трябва да го докажеш.

Николас скръсти ръце пред гърдите си и изгледа студено везира.

— Само едно питие. И ще говорим само за Рамзи.

Хасан се засмя и тупна Николас по рамото.

— Не се ли насити на любовта, приятелю?

— Нима един мъж може някога да се насити?

— Ах! И това се случва. Да вървим... — Хасан се отпра ви към вратите в дъното на залата и Николас закрачи до него. — Веднъж познавах един мъж, който имаше тридесет съпруги, всичките млади, красиви и много плодовити. Питам те — ако ти беше на негово място, щеше ли един ден да повярваш, че е възможно да се наситиш на любовта?

Веднага щом влезе в спалнята на Николас, Доминик захвърли дългата роба, заповяда на слугините да напуснат и се извърна към Зейнаб с яростта на побесняло куче. Дебеланата избяга, пицейки от страх за живота си. Останала най-последно сама, Доминик закрачи нервно из стаята. От време на време поглеждаше огромния диамант, който блестеше на средния пръст на лявата ѝ ръка. Без съмнение бе достоен за кралски откуп. В коя ли гробница го бе открил Хоксмур? Задъвка долната си устна, погледна към леглото, после към затворената врата. Спря, послуша се за приближаващи стъпки и се замисли над случилото се. Погледна се в огледалото над тоалетната масичка, намокри една кърпа и яростно затърка черния въглен от очите си.

Цялата ситуация бе възмутителна. Зейнаб и слугините я бяха приготвили за сватбата, сякаш бе желано събитие. Черен въглен около очите. Благовонни масла за кожата ѝ. Навиха косата ѝ на буйни къдрици. Облякоха я в най-прозрачните шалвари ѝ елече, които можеха да се намерят на света. Ако не беше бялата роба, украсена със златни пискюли, дрехата ѝ щеше да бъде скандално неприлична. Огледа се от всички страни. Да, зърната ѝ бяха полускрити. Наведе се и погледна между бедрата си. Там също бе покрита от пискюлите. Поне засега.

Зашари нервно с пръсти, повдигна отстрани шалварите си и отново закрочи из стаята. Нищо не можеше да бъде по-унизително за една жена от това да я заставят да се омъжи за мъж, който не я желае за съпруга. Един поносим брак. Би била голяма глупачка, ако се надява на нещо друго. Тя може и да го обичаше, но той?... Брачната примка без съмнение бе заличила и малкото топлота, която ѝ се струваше, че изпитва Хоксмур към нея, освен чисто физическото желание. И едва ли някога щеше да се появи отново. Хоксмур не беше мъж, който се ръководи от чувствата си, а единствено от студена пресметливост, гордост и примитивни сексуални нужди. Освен това никак не изглеждаше доволен от създалата се ситуация. Когато Хасан влезе в стаята, имаше вид на човек, способен на убийство. Какво ли огромно усилие на волята му е струвало, за да не каже нищо и да не се опита да се споразумее за намаляване на наказанието? Не бе свикнал да му се заповядва. Ала не бе свикнал и да моли. Не се съмняваше, че имаше съвсем други планове — възнамеряваше да я качи на първия кораб за Англия, за да се разделят колкото се може по-бързо. Веднъж ѝ бе заявил, че досега е правил всичко възможно, за да избягва всякакво обвързване с девственици. Как можа дори за миг да си въобрази, че с нея ще е по-различно? Страстните целувки не означаваха нищо за мъж като него.

Нещо подраска по вратата. Тя се извъртя, но ръцете ѝ се вкопчиха в ръбовете на масата зад гърба ѝ. Опита се да запази самообладание и да подреди мислите си. Какво щеше да направи той? Да я обвини за случилото се? Да я изхвърли от стаята си? Да я хвърли върху леглото?

На прага се появи слабичко момиче.

Доминик се почувства като последната глупачка. Слугините и котките драскат по вратата. Хоксмур щеше да нахлуе през нея.

— Влез — подкани Доминик, когато момичето се спря нерешително с наведена глава и с ръце, скрити под широката черна роба. Любопитно. Доминик не бе виждала това младо момиче сред рояка жени, които я бяха приготвили за сватбената церемония. То бе много младо, изключително красиво и за разлика от другите слугини лицето му бе забулено.

Непознатата пристъпи към Доминик и измъкна едната си ръка изпод широката черна роба. Треперещите ѝ пръсти стискаха сгъната бележка.

Какво е това? — Доминик взе бележката, разгъна я и отиде до свещта, поставена на тоалетната масичка. Приблужи хартията до светлината и зачете:

Ако искаш да намериш „Котешкото око“, тръгни с Елмаз. Не казвай на никого, че излизаш. Ако не дойдеш сама, няма да научиш нищо.

Доминик погледна момичето.

— Ти ли си Елмаз? — То кимна. Доминик стисна устни и напрегна паметта си, за да състави изречение на разбираем арабски. Реши да говори с прости думи. Размаха бележката пред момичето и бавно изрече: — Кой? Кой изпрати това?

Момичето примигна и я погледна така, сякаш не знаеше нищо.

— Явно няма да ми кажеш. Значи просто съм принудена да тръгна с теб. — Изпусна шумно въздуха от дробовете си, когато Елмаз само примигна срещу нея. — Нещо не е както трябва. Винаги витае нещо зловещо около безмълвните пратеници, които носят известия посред нощ. Да, Хоксмур би знаел как да постъпи. Макар да не изпитвам желание да го виждам точно сега, май ще се наложи да го намеря. Можеш ли да ме почакаш?

Елмаз поклати енергично глава и посегна към бележката. Доминик отдръпна рязко ръката си.

— Почакай малко. — Задъвка устни. — Явно бързаш. Добре. Сигурно просто си въобразявам, че има нещо зловещо. Предполагам, че Хоксмур ще остане доволен, ако го оставя на спокойствие през първата му брачна нощ. Може би ако му предоставя някоя важна

информация за Рамзи, той ще ми спести недоволните си упреци от факта, че е станал мой съпруг. Чудесно. Да вървим! — Грабна копринената роба от леглото и по навик провери в джоба си за рубинената котка. Пръстите ѝ я напипаха и успокоена, тя се запъти към вратата, но Елмаз я улови за ръката и цъкна с език. Младото момиче се обърна и пристъпи към малката врата в отдалечения ъгъл на стаята. Изпълнена с любопитство, Доминик я последва и се озова в тесен и тъмен коридор.

Елмаз взе свещта от свещника на стената и бързо закрачи в мрака. Малките ѝ боси крака се движеха безшумно из лабиринта от коридори. След три завоя Доминик напълно изгуби ориентация. Стигнаха до друга врата, този път каменна, която мигом се отвори под лекото докосване на Елмаз. Озоваха се в друг коридор, изсечен от каменни блокове, с нисък таван. Лъхна ги миризма на застояла влага. Доминик се опита да не мисли за тинята, която усещаше под босите си крака. Скоро осъзна, че коридорът се спускаше все по-надолу в земята, а камъните под краката ѝ ставаха все по-хлъзгави. Отпред не се виждаше нищо, освен непрогледен мрак. Елмаз внезапно спря, промърмори нещо и вдигна свещта, осветявайки тесни, извити стълби, които се спускаха в някаква черна дупка.

— Това никак не ми харесва — рече Доминик. Момичето се извърна и сложи ръка на рамото ѝ.

— Ела — тихо я подкани то.

Доминик се поколеба, борейки се със страха и подозренията си. Внезапно изпита непреодолимото желание да побегне накъдето ѝ видят очите, за да се спаси от хаоса, в който се бе превърнал животът ѝ. Да, бе тръгнала с Елмаз, за да се спаси от презрението на Хоксмур. Но същинската ѝ част — тази, над която господстваха сърцето и душата ѝ, — бе останала в онази спалня, за да го чака. Тази част никога нямаше да го напусне. Щеше завинаги да остане вкопчена в макар и плахата надежда, че някой ден нейната любов ще бъде достатъчна и за двама им. Но преди да реши какво да предприеме, Елмаз я дръпна и я повлече надолу. Стъпалата се извиваха ѝ спускаха в мрака, после момичето внезапно спря и сложи длан върху някаква гладка стена, която се отвори като с магическа пръчка. Доминик бе облъхната от топла и суха въздушна струя.

— О, това вече е много по-добре! — възкликна младата жена и мина през вратата след Елмаз. Нощното небе, обсипано със звезди, заблестя над главата ѝ. Лунната светлина къпеше вълнистите хълмове, а земята бе мека и топла. До слуха ѝ достига тихият плясък на морските вълни. — Вече не сме в двореца — промърмори Доминик и се обърна към Елмаз. — Защо...

Думите заседнаха в гърлото ѝ, когато една зловонна ръка затисна устата ѝ. Друга се обви като желязна верига около гърдите ѝ. Дръпнаха я грубо към нещо, което приличаше на тухлена стена и миришеше на вътрешността на кораб. Почувства, че ѝ прилошава. Нещо проблесна на лунната светлина. Студено, стоманено острие се притисна към гърлото ѝ. Тя замръзна. Един глас от миналото раздвижи тъмнината и я накара да изтръпне от ужас.

— Ти си една глупава американка! Толкова е лесно да бъдеш измамена, дори от една глупачка като онази курва Елмаз! Този път *Alcalde* няма да може да те спаси толкова лесно. — Една фигура, облечена в дълга бяла роба, изникна от мрака. Извърна се и лунната светлина освети грубите му черти. Халид. Сърцето на Доминик се сви. Бедуинът се ухили зловещо. — Ако изобищо те спаси. Изглеждаш изненадана, че ме виждаш. Въобразяваш си, че ще те оставя да се измъкнеш безнаказано след всичко, което ми стори, така ли, кучко? — Халид приближи лице до нейното. Слюнките се разхвърчаха от устата му като змийска отрова. — Арабите винаги си отмъщават. Рамзи ще си го върне на мъжа, направил го на глупак в Алжир. Аз също много скоро ще получа своето. Няма да се задоволя само с плячката от кораба на *Alcalde* в Тенерифе и Сицилия. Кучко, ти ме излъга, когато ми каза, че *Alcalde* е взел всички съкровища на Омар! Не си ли помисли, че ще го поискам, за да си възвърна това, което Омар ми отне? Обаче не открих нищо, освен евтини бижута. При това успях да убия само един от хората на *Alcalde*.

Доминик усети, че ѝ прилява. Халид бе убил Хатън само заради демоничната си жажда за отмъщение, предизвикана от глупавата ѝ лъжа.

— Ако останалите не бяха слезли на брега да се забавляват с местните курви, щях да избия и тях. Но ако *Alcalde* Хоксмур поиска да си те върне, това ще му струва много повече от загубата на „Котешкото

око“ и живота на хората му. Ще му струва собствения му живот. Не мисля, че той ще се съгласи на това. Какво ще кажеш, Ибрахим?

Ръката, стегната около гърдите ѝ, заплашваше да я задуши. Ибрахим изръмжа в ухото ѝ, заливайки я със зловонния си дъх.

— Мисля, че трябва да я продадем на пиратите в Тунис. Ще получим добри пари — изграчи негодникът и стисна толкова силно врата ѝ, че тя помисли, че ще умре.

Халид презрително изсумтя.

— И за една седмица ще пропилеем парите. Вместо това ще я отведем при Рамзи като примамка и *Alcalde* ще ни падне в лапите като узряла круша. Рамзи ще си отмъсти, а освен това ще има на разположение красива жена, с която да се разтушва. А, какво е това? — Халид сграбчи ръката на Доминик, изви пръстите ѝ и измъкна пръстена. Завъртя го на лунната светлина. — Виж ти! От *Alcalde* е, нали? Тя е или негова съпруга, или предпочитаната му любовница, за да ѝ направи толкова скъп подарък. Сигурно е нещо много специално за него. Още по-добре. Да, *Alcalde* много скоро ще дойде, пък макар и за да си вземе пръстена обратно. Струва ми се, че тя е твърде мършава, за да рискува живота си заради нея. Рамзи ще ни възнагради богато. Когато дойде на власт, ще получим високи постове, както и собствени хареми.

— Ще ни хвърли на кучетата — промърмори Ибрахим. — Аз не му вярвам. Какво ще направи с нас, ако *Alcalde* не дойде за нея?

— Ще се утеши с тази мършава жена. Когато надебелее, може и да му хареса. — Зъбите на Халид проблеснаха на лунната светлина, докато прибираше пръстена в джоба си. — За да правиш алъш-вериш с някого, не е нужно да му вярваш, Ибрахим. Да вървим. Конете ни чакат. Ще се наложи да яздим цяла нощ, за да стигнем до лагера на Рамзи в пустинята. — Халид вплете ръка в косата на Доминик и я дръпна толкова силно, че вратът ѝ изпука. — Утре преди обяд *Alcalde* ще получи условията за откупа. Преди да падне нощта ще е пленник на Рамзи. А до полунощ ще е мъртъв. А ти ще прекараш остатъка от живота си като държанка на Рамзи, като за всичките си злощастия можеш да обвиняваш единствено себе си.

ГЛАВА 22

Бей Хамуда лежеше в средата на огромно легло в зала, голяма колкото един лондонски квартал. Бялата му коса се бе разпиляла по възглавницата като бял ореол. Лицето му бе бледо и изпито, а кожата върху изпъкналите кости — прозрачна като пергамент. Свит под пурпурните завивки, той изглеждаше твърде незначителен, за да управлява каквото и да било, а тялото му бе малко като на дете. Около него се въртяха повече от десетина слуги, готови да изпълнят всяко негово желание, което той изразяваше или с цъкване на езика си, или с бавно кимване, или с немощно поклащане на главата. Гласът му, когато заговореше, не бе по-силен от пресипнал шепот. За да могат да го чуват, Николас и Хасан придърпаха столовете си по-близо до леглото. Очите на бея бяха затворени.

— Хасан ми каза, че си дошъл заедно с дъщерята на моя приятел Уилъби. Познавам нея и брат ѝ още от времето, когато бяха деца. Дошъл си да ми върнеш сина.

— Изпратен съм от Лондон.

— Знам кой те е изпратил. — Беят махна с ръка, която приличаше на изсъхнал клон. — Постави го начело на войската ми, Хасан. Фаруд е пияница и глупак и не струва нищо. Хората следват силните. Но най-вече се нуждаят от надежда. Имам чувството, че този мъж Хоксмур ще ги поведе с голям успех срещу Ел Сахиб.

Везирът измърмори съгласието си и погледна Николас.

Англичанинът преглътна острия си отговор. Внезапно се почувства неудобно от обратата на събитията.

— Аз не съм водач, бей Хамуда. Не твърдя, че мога да обединя хората ви и да ги поведе срещу бунтовни военни групировки. Всъщност винаги съм предпочитал да работя сам и досега това е било гаранция за успеха ми. Не разбирам нищо от война и не виждам причина за военни действия. Ако работя сам, по-вероятно е да намеря и върна „Котешкото око“.

Ала изглежда беят изобщо не чу думите му.

— За да победиш Рамзи, ти се нуждаеш от моята армия и от моите хора. Разбрах, че имаш достатъчно оръжие.

Николас пое дълбоко въздух и се постара да овладее раздражението си.

— Всички оръжия на света няма да помогнат на една недисциплинирана армия, при това доведена до ръба на изтощението. Няма да поведе хората ви на сигурно заколение.

— Войската на Рамзи е отлично обучена.

— Сам го казахте.

— Имало е и други армии, които са се изправяли срещу мен, Хоксмур, и всички са претърпявали поражение. Още не си видял каква сила има легендата за „Котешкото око“ за хора като Рамзи и техните идеали. Те избраха да завладеят моето царство измежду останалите арабски царства, защото е малко, миролюбиво и не разполага със силна армия. Смятат да поробят всички араби преди французите и вие, англичаните, да успеете. Хората от рода на Рамзи не вярват в мира. Те искат война. Искат тирания. Те вярват, че се борят за единната арабска кауза, но всъщност целта им е съвсем друга. Те искат просто власт и се стремят към нея по-силно от останалите. При тях това е нещо като болест. — Гърдите на бея потрепериха и той с мъка пое въздух. Усилието изглежда го изтощи напълно. — Този човек трябва да бъде спрял. Не е достатъчно само да спасиш сина ми Диаб. Трябва да победиш Рамзи, за да може страната и хората ми да оцелеят. Утре ще заминеш за Тунис и ще организираш войската. Само по този начин проклятието ще бъде прокудено завинаги от обречената ми родина!

— Бей Хамуда...

— Познавам един друг велик англичанин, който не иска да го смятат за герой. И той, също като теб, се прикрива зад студена маска. Един горд мъж. Твърде горд. И много тъжен. Познавах го преди много години. Корабът му заседна във водите на бея на Триполи и бе нападнат от местни пирати. Доведоха го в Триполи заедно с останалите членове на екипажа му и го продадоха на един негодник пират, който искаше да си построи каменна крепост около къщата си тук, в Тунис. Англичанинът бе много горд, макар и да бе роб и да бе принуден да яде и да спи в компанията на плъховете. Заради тази негова гордост пиратът направи живота му ад. Ако имаше възможност, сигурно щеше да го убие.

Николас впери поглед в съсухрения профил на бея.

— И вие сте спасили живота му, нали? Спасили сте този горд англичанин от сигурна смърт.

Бейт бавно извърна глава и отвори очи. Те бяха бездънни и пусти.

— И като отплата много по-късно той ми предложи да спаси моя и се съгласи да скрие сина ми в Англия, когато разбрах, че повече няма да мога да го опазя от Рамзи. Направи го, рискувайки репутацията си и политическите си амбиции. Знам какво мислят англичаните за арабите. Знам, че англичаните ще презрат завинаги и щеzakлеймят свой сънародник, който изменя на омразата им и помага на един преследван арабски владетел. Но между мен и Търлестан не съществуват никакви прегради. И двамата сме миролюбиви хора и сме дългогодишни приятели.

Николас почувства как върху гърдите се стоварва огромна тежест.

— Какво казахте?

— Миролюбивите хора никога няма да позволят на религиозните или етнически различия да застанат между тях.

— Казахте Търлестан.

— Да. Едмънд Търлестан, граф Уинтърхър.

Николас преглътна огромната буца, заседнала на гърлото му, и притвори очи за миг.

— Господи! Кой би помислил, че от всички мъже в Англия тъкмо той е този самопожертвувателен човеколюбец? И аз правя всичко това за Търлестан?

— Значи го познаваш?

— Излиза, че не съм го познавал. — Николас усети горчив вкус в устата си. — Каква дяволска игра на съдбата!

— Моля?

Хоксмур се изсмя кратко и безрадостно.

— Дълбоко се съмнявам, че многоуважаемият, горд и благороден граф Уинтърхър знае в чии ръце е поверена неговата специална мисия. А ако го знае, сигурно много добре разбира на каква огромна опасност е подложена блестящата му кариера, както и благородническия му сан, при положение че реша да проявя отмъстителната страна на своя характер и уведомя Парламента за делата му.

— Искаш да му отмъстиш заради някаква несправедливост?

Устните на Николас се извиха в мрачно задоволство.

— За мен би било огромно удоволствие да унищожа този човек и пак няма да се чувствам отмъстен докрай.

— Ти си горд като него. Може би не го преценяваш с трезви очи.

— Разбирам вашата позиция, бей Хамуда. Не възнамерявам да ви отегчавам с моята. Ще се задоволя да кажа, че какъвто и успех да постигна тук, той ще бъде заради вас, вашия син и вашите хора. За известно време ще забравя личните си чувства към Едмънд Търлестан.

— Съмнявам се, че ще успееш.

— Може би сте прав — промърмори Николас, — но ще изчакам да се завърна в Лондон.

Малко след това Николас напусна покоите на бея и се запъти по коридорите към стаите си. С всяка изминала крачка решителността му се засилваше. Отпъди всякакви мисли за Търлестан. Потисна изгарящата омраза, която разяждаше вътрешностите му. Съсредоточи се върху огромните отговорности, които беят бе стоварил върху плещите му. В съзнанието му изплуваха картини на опустелите пристанища на Тунис, в които не се виждаше нито един кораб, натоварен с храни и жизненоважни стоки. Представи си улиците на града, пълни с измършавели жени и деца, умиращи от глад. Какво щеше да стане с хората, ако кръвожадният Рамзи завземе властта? И кой бе предателят, съобщил на Рамзи, че „Котешкото око“ се намира на борда на „Източна Индия“ на път за Лондон? Николас все повече се убеждаваше, че този негодник е сред приближените на бея.

Спря се пред вратата на стаята си и пое дълбоко дъх. Притисна длан към дървото и усети как го облива топла вълна. Успокояваща топлина, която му напомни как се чувстваше, след като е прекарал часове в кабинета си, седнал край камината с чаша коняк в ръка, обмисляйки проектите за новите си кораби. Тези мигове бяха единствените, когато усещаше, че истински принадлежи на нещо, и бе в покой със самия себе си. Чувството бе толкова опияняващо, че му се искаше да го задържи завинаги. Тъкмо това бе причината, поради която мечтаеше да построи своята увеселителна яхта и да обикаля с нея света. И изведнъж, в този миг, съвсем неочаквано... като гръм от ясно небе, отново се чувстваше по същия начин. В една чужда страна,

в един студен и пуст дворец, с бъдещето на нацията, легнало на плещите му, с омраза, изгаряща сърцето му и с предателството, спотаено из лабиринта на тези мрачни коридори.

Той принадлежеше на Доминик. Беше сигурен в това, както никога досега в живота си. Всяко решение, мъдро или не, всяка победа или поражение, всеки завой, който бе направил, бе пътеката, която ги водеше един към друг. До този момент не бе вярвал в съдбата. Никога не бе допускал, че на този свят съществува една жена, предопределена единствено за него, която с един замах да заличи всички връзки, чувства, господствали досега в живота му. Жена, която ще разтвори широко залостените врати към душата му и ще го изпълни с любов, както слънчевата топлина нахлува в студена и мрачна стая. Жена, която ще му донесе радостта от любовта — дълбока, завладяваща и обновяваща. Вдигна резето и бутна вратата.

— Доминик.

Тя не беше там. Николас отиде до прозорците, дръпна завесите и огледа вътрешния двор, окъпан от лунната светлина. Беше пуст. Извърна се и се втренчи в леглото. Ноздрите му се разшириха. Усещаше уханието ѝ. То го обвиваше и сякаш се подиграваше на чувствата, които го изпълваха. Тя е била тук. Къде, по дяволите, бе отишла?

Не. Не бе избягала от него. Не и в тази чужда страна. Беше твърде умна, за да го направи. Да, но освен това бе и неимоверно дръзка и безразсъдна.

Кръвта забуча в ушите му. Той излезе и се запъти надолу по коридора към стаята, предназначена първоначално за Доминик. Нахлу вътре без да почука. Нямаше никой. Продължи по коридора, като отваряше всички врати, но стаите бяха празни.

— Проклетата Зейнаб! — изръмжа младият мъж и гневно закрочи към стаята на Фаруд. Отвори с трясък вратата и се закова на място. Пред погледа му се разкри огромният задник на Фаруд, който бясно се движеше нагоре-надолу. Като огромен звяр лейтенантът бе подпрял колене в средата на леглото и се бе уловил за страничните колони. Животинското му ръмжене се смесваше с женски охкания. Туловището му я закриваше напълно. Виждаха се само дългите и стройни крака, широко разтворени и потръпващи.

Разкъсван от неконтролируема ярост, Николас се спусна към леглото, сграбчи мъжа и с все сила го отскубна от жената.

— О, Боже! — Николас впери поглед в лицето ѝ, по дяволите, беше момиче на не повече от петнадесет години, с дълга черна коса и огромни гърди. Очите ѝ се разшириха и тя му се усмихна с недвусмислена покана.

— Господи, извинете... — Стаята избухна в хиляди звезди. Главата му се завъртя, той се удари в една от колоните и се свлече на пода. Подпря се с две ръце и с мъка надигна глава. Кръвта се стичаше от носа му и капеше върху купчина тъмни дрехи, които миришеха на мускус и пържено. Със сигурност не бяха на Фаруд. Всичките му мускули се напрегнаха, когато чу яростната ругатня на лейтенанта. Николас сграбчи дрехите на момичето, претърколи се на една страна и ловко скочи на крака. Отстъпи назад, без да откъсва поглед от Фаруд.

— Ти си разумен човек, Фаруд — рече той и смело се усмихна. — По дяволите, всички можем да сгрешим, нали? Помислих си... — Погледна към момичето. Тя също го гледаше. Едната ѝ ръка разтриваше зърното на гърдата ѝ, а другата се стрелкаше между бедрата ѝ. — Господи, не знам как можах да направя подобна грешка. — Отстъпи няколко крачки и закачи нещо с върха на ботуша си. Сведе поглед, намръщи се и погледна остро към момичето. Тя продължаваше да го гледа, а устните ѝ бяха извити в чувствена усмивка.

Фаруд изруга гневно и тромаво пристъпи. Николас изобрази някакво подобие на усмивка и се отправи към вратата.

— Тръгвам си. Виждаш ли? — Вратата се захлопна зад гърба му.

Спря, облегна се и пое дълбоко дъх, опитвайки се да събере мислите си. Присви очи. Момичето бе скрило нещо в дрехите си — златна брошка с някаква плетеница от странни знаци. Рядък предмет, но не чак толкова ценен. Беше го сложил при останалите неособено скъпи бижута, които пазеше в ковчежето на кораба. Ковчежето бе разбито и съдържанието му бе откраднато, когато „Мисчиф“ бе ограбен, а Хатън убит. Дали бе случайно съвпадение, че една слугиня притежава тази брошка? Или тя имаше някаква връзка с мъжете, които бяха убили Хатън? Засега не можеше да получи отговор на тези въпроси.

— Господи, Доминик, къде си? — Николас се запъти право към стаите на Хасан. Оттам двамата отидоха да потърсят Зейнаб. Тя каза,

че Доминик я изхвърлила от спалнята на Николас и оттогава не я виждала.

— Зейнаб казва истината — възпря го Хасан, когато Николас се надвеси застрашително над жената, сякаш имаше намерение да я удуши. Везирът го сграбчи за ръката и побърза да го изведе навън. — Тя не би си позволила да заговорничи срещу омъжена жена. Повярвай ми, Зейнаб не знае нищо.

Николас се извърна към Хасан.

— Тогава къде е? — оголи зъби той.

— Ако желаеш, ще претърсим двореца.

— Направете го!

— Помислил ли си, че тя може би се крие от теб?

Николас го изгледа кръвнишки. По-възрастният мъж се усмихна.

— Може би трябва да проявиш малко повече благоразумие и търпение и да дадеш възможност на младата си невеста да се подготви за ролята си на съпруга.

Николас махна нетърпеливо с ръка.

— Доминик не е от тези, които се крият. Тя предпочита да се опълчи открито и да се сражава докрай. Изправя се пред предизвикателствата с развети платна и готови за стрелба оръдия. Колкото по-голяма е опасността, толкова по-смела е тя. Не е като обикновените жени. Доминик не се крие от мен, Хасан. Чувствам го.

Хасан цъкна с език и сви рамене.

— Говориш така, сякаш я познаваш много добре. Както желаеш. Ще наредя да се претърси двореца.

— И околностите. Ще започна със западното крило.

Хасан улови ръката му.

— Ти не ми вярваш. Мислиш си, че някой я е отвлякъл, че тук има замесен предател. Предпочиташ да е така, отколкото да си мислиш, че те е напуснала по свое желание. Тъкмо тази мисъл не можеш да понесеш.

Николас впи поглед във възрастния мъж.

— Аз не вярвам на никого, Хасан, но на теб вярвам малко повече, отколкото на всички останали.

Хасан се засмя и тупна Николас по рамото,

— Много добре. Хайде, ела с мен. Нека намерим невестата, за да можеш да извоюваш благосклонността ѝ и най-после да намериш

покой.

Ала тази нощ на никого не бе съдено да намери покой. Четири часа по-късно, след като целият дворец бе претърсен, Хасан събра всички слуги и гости в огромната приемна на двореца. Всички докладваха, че Доминик не е била открита. Николас крачеше като звяр, уловен в клетка — най-лошите му страхове се потвърждаваха.

Хасан го изгледа съчувствено.

— Тя не може да е отишла твърде далеч.

— По дяволите, човече! — озъби му се Николас. — Изминаха четири часа. Тя може да е навсякъде.

Отмина Хасан и се приближи към строените в две редици слуги. Погледът му внимателно обхождаше всяко лице. Доказателството беше някъде тук, само трябваше да събере мислите си й да го открие. Кой от тях беше предателят?

— Тя познава ли някого в Тунис? — попита Хасан.

— Не. — Николас се спря пред едно момиче и дръпна булото й. Надигнаха се възмутени викове. Пристъпи към следващото, без да го е грижа, че всички го гледаха с ужасени лица. — Доминик не е напуснала двореца по своя воля. Била е отвлечена.

— Не можеш да бъдеш сигурен...

Хоксмур рязко се завъртя. Ръцете му бяха стиснати в юмруци, а гърдите му се вдигаха и спускаха. Имаше чувството, че всеки миг ще експлодира.

— Сигурен съм, по дяволите! Аз я познавам. Знам как мисли. Познавам чувствата й. Знам...

Очите му срещнаха тези на Фаруд. Сякаш някакъв невидим юмрук се стовари върху главата му. Брошката! Изведнъж всичко си дойде на мястото. Приближи до Фаруд и спря на сантиметри от великана.

— Къде е твоето момиче? Не я виждам тук.

Фаруд сви рамене и изгледа Николас с премрежен поглед.

— Не разбирам за какво говориш.

Николас го сграбчи за ризата и го притисна до стената. Търпението му се бе изчерпало.

— Къде е онази мръсница, тлъсто копеле?

— Кажи името й! — присъедини се към него Хасан със заплашителен глас. — Ще ни кажеш веднага или ще съжалиш, че си се

родил.

Фаруд преглътна и погледна ужасено към Николас, сякаш виждаше самия дявол.

— Елмаз.

Николас извърна поглед към Хасан.

— Тя е прислужница в кухнята — обясни везирът. — Една от многото. Отсъствието ѝ едва ли се е забелязало веднага.

— Тя си тръгна от стаята ми — закима уплашено Фаруд.

— Ще ми покажеш откъде е излязла — изръмжа Николас и избута Фаруд с такава сила пред себе си, че гигантът едва не се свлече на колене. — Заведи ме там. Веднага! — Тръгна след лейтенанта, като го побутваше, за да върви по-бързо. Хасан ги следваше, заобиколен от трима евнуси. Влязоха в стаята на Фаруд и той посочи към една тясна врата в отдалечения ъгъл на стаята.

— Ето там. — Фаруд отвори вратата. — Тя си тръгна оттук.

Николас взе един свещник и надникна в тъмния коридор. После сграбчи Фаруд за ръката и го избута пред себе си.

— Ти ще ни водиш, лейтенанте. Но преди това ще ми кажеш откъде момичето има онази брошка, която бе скрило в дрехите си. Ти ли ѝ я даде?

— Не съм аз! Аз съм само един беден лейтенант. Нямам скъпоценности. Аз ѝ давам други неща. — Фаруд се поколеба, хвърли през рамо един разнежен поглед към Николас, после бързо се извърна и пое по тъмния коридор. — Каза ми, че е получила брошката тази вечер от един мъж, когото познавала. Опитваше се да ме накара да ревнувам. Като всички жени. Не ѝ повярвах. Тя има и разни други дреболии и бижута, които крие. Мисля, че ги краде от гостите на бея.

— Или ги получава като отплата за информацията, която предоставя.

— За какво става дума? — намеси се Хасан.

— Обзалагам се, че Елмаз е добре платена шпионка на Ел Сахиб, Хасан. Именно от нея Рамзи е узнал, че „Котешкото око“ е на борда на „Източна Индия“. Сигурен съм, че е получила брошката като награда за помощта ѝ при отвличането на Доминик. Мога да се закълна, че е превела Доминик през този коридор, за да не ги види никой.

Хасан тихо изруга.

— Спри, почакай... — промърмори Николас и се закова. Присви очи и постави дланта си на стената. — Тази част изглежда различна. Къде извежда коридорът, Хасан?

— Към кухните. Слугите го използват, за да излизат незабелязано от двореца.

— Но Елмаз не беше в кухнята.. След като е напуснала стаята на Фаруд, навярно е отишла някъде другаде. Ето тук... виждате ли... има вдлъбнатини... — Натисна леко с длан и в стената се отвори тайна врата. — Да вървим! — подкани ги Николас и прекрачи през прага.

Проходът бе тесен, направен от камък и се спускаше стръмно надолу. Николас се движеше най-отпред, вдигнал високо свещта, оглеждайки стените за друг таен изход. После внезапно проходът свърши пред извити каменни стълби.

— Недей! — предупреди го Хасан, но Николас продължи напред, като взимаше по две стъпала наведнъж. Стълбите правеха остри завои. Миришеше на солен въздух, плесен и влага, а после внезапно свършиха пред една скала.

— Не. — Извърна се и въздухът излезе със свистене от гърдите му. — По дяволите, пропуснах го!

— Подобни тайни тунели може да има навсякъде — мрачно се обади Хасан, когато Николас мина покрай него, без дори да го погледне.

Младият мъж отказваше да повярва, че е сгрешил, че Елмаз може би е тръгнала по друг път, че не е шпионка, а обикновена крадла, която ограбва гостите на бея.

При многобройните си мисии се бе натъквал на различни препятствия, които мнозина биха сметнали за непреодолими, но винаги бе побеждавал благодарение на точната си мисъл и здрав разум. Но никога досега не бе изпитвал подобни лоши предчувствия, които терзаеха сърцето му и измъчваха душата му. Не бе познал отчаянието, разкъсващата болка, замъгляваща разсъдъка. Ако сега започнеше да се съмнява в посоката, която бе поел, чувствата му може би щяха да го погълнат и той никога нямаше да открие Доминик.

В гърлото му се надигна огромна буца и той с усилие я преглътна. Върна се обратно по стълбите, като внимателно опиваше стената с длан. И изведнъж го напипа — една толкова малка вдлъбнатина, че лесно можеше да бъде пропусната. С върховете на

пръстите си опита очертанята на вратата, сложи длан в средата и леко натисна. Вратата безшумно се завъртя на пантите си и се отвори.

Прекрачи прага. Лъхна го топлият нощен въздух. Над главата му блестяха звездите. Пълната синьобяла луна обливаше земята със сребриста светлина. Наоколо се простираше тучна долина. Не се виждаше жива душа.

И тогава го видя — един малък предмет, искрящ на лунната светлина. Наведе се и вдигна рубинената котка. Отметна глава и небесата се разтърсиха от отчаяния вик, който се понесе над долината като вой на самотен вълк.

ГЛАВА 23

Бележката за откупа бе донесена в двореца преди обяд от едно момче с уплашени очи и в мръсен бурнус.

— Пуснете го — заповяда Николас на двамата евнуси, които го държаха за ръцете. Стоеше изправен пред стъклената стена в просторната приемна на бея и гледаше към градината с уморени от безсънната нощ очи. Беше прекарал цялата нощ да помага на Майър и моряците да разтоварят оръжията. Сутринта бе кръстосвал неспокойно по дебелите персийски килими на бея в очакване да го повикат. Часовете му се сториха безкрайно дълги и мъчителни. Изгревът на слънцето бе като подигравка с неговата безпомощност и усили безпокойството му. Слугите му донесоха храна и питие, но той не се докосна до нищо. Отказа дори да изпие чашата коняк, която Хасан му предложи. Ако до обяд не се получи съобщение, щеше да преобърне всеки сантиметър от арабската земя, за да я открие. Дори и да се наложи до края на живота си да я търси, щеше да я намери.

Докато отваряше писмото, хартията сякаш изгаряше пръстите му. Погледна към евнусите, които продължаваха да държат момчето.

— Той не може да ни каже нищо. Дайте му това заради безпокойството. — Бръкна в джоба си, извади една златна монета и я хвърли към евнусите. Разчупи печата, преди вратата да се затвори зад гърбовете им. Очите му мигом се приковаха върху подписа в края на бележката. Рамзи.

От другия край на стаята Хасан тихо изруга.

— Каква може да бъде целта му? Той държи в ръцете си сина на бея. Какво повече би могъл да желае? С това отвличане само предизвиква късмета си.

Погледът на Николас се плъзна по редовете, изписани на арабски.

— Той я е отвел в лагера си в южната част на Тунис, близо до Алжир!

— В пустинята...

— Да, в оазиса Масри.

— Знам го. Дотам е един ден езда с камила.

— А с коне?

— Конете на бея могат да те отведат там за три часа усилено препускане. Кажете ми какво иска Рамзи, за да я освободи? Пари? Скъпоценности? Харема на бея?

— Нещо далеч по-просто. — Николас вдигна отново поглед към градините и усети как върху гърдите му ляга огромна тежест. — Той иска мен.

— Теб? В името на Аллаха, защо?

— Между мен и Рамзи има недовършена работа. Искате реванш. Аз трябва да отида сам в Масри. Без никаква войска.

— Но това е немислимо!

— Така ли? Кой мъж би се поколебал да пожертва живота си, за да спаси жената, която обича? Ако не отида сам, Рамзи ще я убие.

— Сега мислиш със сърцето си, а не с...

Вратата на приемната рязко се отвори. Вътре нахлуха двама мъже, следвани по петите от армия евнуси, която се опитваше да ги спре. Първият джентълмен, с внушителна осанка и побелели мустаци, бе окичен с емблемите на френската армия — тъмновиолетова военна шапка, униформа в червено и бяло с месингови копчета, високи до коленете черни ботуши. На кръста му бе препасана дълга сабя в ножница, която подрънкваше, докато пристъпваше.

— Перно! — изруга Николас и рязко се извърна към прозореца, предоставяйки широкия си гръб на новодошлите.

Жак Перно, френски изследовател, авантюрист, филантроп и генерал в оставка от френската армия, спря, козирува и се поклони на везира Хасан, като свали шапката си.

— Ваше превъзходителство, оказвате ми голяма чест, приемайки ме за посланик на Франция...

— Ако обичате! — вторият джентълмен, висок и кокалест, с болнав цвят на лицето, удари Перно по бедрото с бастуна си, пристъпи напред, и подгъна леко крак в елегантен поклон. Джордж Стринфелд, на вашите услуги, Ваше превъзходителство. От името на кралица Виктория и цялата британска нация, имам честта да...

— Джентълмени! — Хасан плесна с ръце и двамата мъже млъкнаха с отворени уста. — Достатъчно! Кажете какво ви води при

мен.

— Дойдохме поради същата причина, която е накарала мосю Хоксмур да ви удостои с присъствието си — обидено отвърна Перно. — Какво друго, ако не огромна награда, би го откъснало от многобройните му поклоннички?

— Именно! — изграчи Стринфелд. — Аз дойдох, за да намеря прочутия камък „Котешкото око“! В мига, в който научих за създалата се кризисна ситуация от своя информатор в „Лойд“^[1], разбрах, че не бива да губя нито миг. Натъкнах се на бригантината на Перно в Ламанша.

Французинът кимна.

— Научих, че Хоксмур е бил изпратен на тази мисия от тайнствен поръчител. Нямах представа, че приятелят ми Стринфелд също е тръгнал по следите на „Котешкото око“.

— Реших, че е най-добре да се съюзим, за да победим капитан Хоксмур.

— Би било престъпление срещу французите и археолозите, ако се оставим Хоксмур да ни победи! — злорадо додаде Перно.

— Следваме го петите още от Корнуол, но близо до Канарските острови ни връхлетя внезапна буря. Вятърът прекърши мачтата на моя кораб и изостанахме. Настигнахме го отново чак в Сицилия. Докато го търсехме, се натъкнахме на един арабски лагер.

— И двамата решихме, че е доста необичайно.

— Изгубихме цял ден заради един сицилиански готвач — негова бе вината да получим тежко стомашно разстройство, но накрая отново попаднахме на следите на Хоксмур и го проследихме дотук.

— Доколкото разбирам — заключи Хасан, — вие сте оставили Николас Хоксмур да ви заведе до „Котешкото око“ с подлото намерение след това да му го откраднете и да си присвоите цялата слава. И желаете от името на бей Хамуда да ви дам благословията си за това предателство? Или може би преувеличавам?

Перно и Стринфелд се втренчиха в първия министър с пребледнели лица.

— Ваше превъзходителство — заекнаха едновременно.

— Веднага напуснете двореца — заповяда Хасан. Стринфелд отвори уста, но преди да успее да произнесе и звук Николас се извърна към съперниците си.

— Почакайте! — Размаха във въздуха писмото, което държеше в ръка. — Ще ви отведа до „Котешкото око“. Освен това съвсем доброволно ще ви отстъпя славата от победата. Бей Хамуда и цялата страна ще са ви безкрайно задължени, обстоятелство, което би трябвало да задоволи и двамата ви. — Устните му се разтеглиха в мрачно подобие на усмивка. — Но първо смятам да апелирам към филантропа у теб, Стринфелд и към генерала у вас, Перно, и да ви помоля за помощта ви.

Стринфелд запримигва смаяно.

— Ти молиш за помощта ми? Мислех, че ме презираш!

Перно се намръщи.

— Да не е заради някоя жена?

Стринфелд се ухили самодоволно и ръгна с лакът Перно.

— За чия съпруга се отнася този път, Николас, стари приятелю?

— За моята.

Настъпи оглушителна тишина.

Николас преглътна тежко. Мъката, която го изпълваше, бе толкова силна, че едва можеше да диша. „Моята съпруга“.

— Слушайте внимателно. Имам план.

— Ставай! — Един бедуин с тюрбан на главата нахлу в палатката, сграбчи Доминик за ръката и я дръпна грубо.

— Престанете да ме измъчвате! — озъби се младата жена, призова на помощ цялото си достойнство и вирна брадичка, докато пазачът я влачеше навън от палатката. — Краката ми все още са вързани — изсъска и размаха вързаните си ръце.

Но мъжът не я удостои с поглед, дори когато се спъна и едва не се свлече на колене. Дръпна я силно за косата, което изтръгна неволен вик от устата ѝ, и я повлече по горещия пясък към голямата палатка, край която бяха разположени по-малки в малка горичка от високи дървета с широки листа. Доминик изгледа свирепо бедуина, после огледа лагера и присви очи срещу палещото следобедно слънце. Въздухът бе толкова тежък и задушен, че тя едва дишаше. Затворена сама в малката палатка, без нищо за пиене, тя бе решила, че Халид я е оставил да умре. Очевидно Рамзи имаше други планове за нея.

Лагерът гъмжеше от бедуини. Повечето бяха тежко въоръжени с дълги саби, затъкнати в коланите им. От раменете им висяха пушки, а през гърдите им бяха препасани кожени ремъци, в които бяха втъкнати дългите дръжки на пистолетите. Мъжете се бяха разпръснали на групички — някои се грижеха за конете и камилите, а други почистваха и смазваха оръжията си. Зад пясъчните дюни Доминик видя неколцина пазачи, възседнали коне, да обикалят в кръг. Мнозина от мъжете се обърнаха да я огледат. Тя остана с гордо вдигната глава, вперила поглед право пред себе си, макар вътрешно да изтръпна от алчните им похотливи погледи. Беше виждала същия глад в очите на Ибрахим, когато спираха да напоят конете по време на изтощителното и мъчително пътуване през пустинята. Тя бе сигурна, че ако не бързаха толкова, Ибрахим нямаше да се подчини на заповедта на Халид да я остави недокосната за Рамзи. Изглежда у някои мъже алчността бе посилна от похотта. Надяваше се и Рамзи да е един от тях. Опита се да си припомни малкото, което Хоксмур ѝ бе казал за врага си, но спомените никак не я успокоиха.

Пазачът я бутна в голямата шатра и я затътри по килима към платформата, издигната, като олтар в задната част на палатката. Вътре бе много топло, за което без съмнение допринасяха множеството запалени свещи. Освен това въздухът бе изпълнен с някаква остра миризма, която едва не я задави. Пазачът я дръпна рязко. Тя отметна косата от лицето си и се озова лице в лице със самия дявол.

Вътрешностите ѝ се преобърнаха и цялата ѝ смелост се стопи. Рамзи. Той седеше върху платформата, разположен в голямо кресло с висока облегалка и позлатени орнаменти. Без съмнение някога бе украсявало приемната зала на някой паша. Беше огромен, с яко и набито тяло, краката му, подобни на свински бутове, бяха изпружени напред, така че достигаха почти до самия край на платформата. Беше обут в черни бричове и излъскани до блясък ботуши. Не носеше бурнус, нито покривало на главата, а върху раменете му бе наметната бяла роба, подобна на пелерина. Гърдите и коремът му бяха голи. Кожата бе загоряла от слънцето и покрита с гъсти черни косми, с изключение на криволичетата линия от дълъг розов белег, започващ от лявата страна на гърдите и достигащ до дясното бедро. Гарвановочерната му коса падаше до раменете. Огромните му ръце,

които без усилие биха удушили човек, стискаха облегалките на креслото. Върху скута му блестеше грамаден нож.

Доминик преглътна и го погледна в очите. Знаеше, че нищо няма да спечели, ако издаде страха си. Навярно някога е бил хубав мъж. Но животът му бе изкривил чертите на лицето му, превръщайки ги в грозна и уродлива маска. Под гъстите черни вежди, в подобните на два горещи въглена очи, бе стаена безмерна омраза. Докато я изпиваше с поглед от главата до петите, устните му се изкривиха в усмивка, разкривайки два реда изненадващо бели зъби. Без горната си копринена роба, която Ибрахим бе смъкнал по време на пътуването, младата жена знаеше, че с прозрачното елече и шалварите представлява чудесна гледка за похотливите мъжки погледи. Макар да бе твърдо решена да не издава чувствата си и да не показва нито страх, нито слабост, тя не можа да възпре пурпурната червенина, обагрила лицето ѝ.

Рамзи се засмя и кимна с глава към пазача ѝ.

— Пусни я! — изрече на гърлен арабски, без да откъсва очи от нея. — Доведи я при мен.

Доминик повика на помощ цялата си воля, за да спре треперенето, което я обзе. Извърна поглед надясно. Ибрахим и Халид стояха в сенките, с похотливи изражения на лицата. Погледна наляво. Неколцина пазачи я наблюдаваха с безизразни лица, а сабите подрънкваха на коланите им. Дори Хоксмур да бе получил съобщението за откупа и да разполагаше с най-бързите арабски коне, все още бе далеч. Ако изобщо дойдеше. Отпъди мисълта. Той щеше да дойде. Чувстваше го. Почти изпита желание да греши, особено след като бе видяла въоръжената до зъби армия на Рамзи.

Но това не би го спряло. За да изпълнява опасните си мисии, той бе ходил по места, където нито един човек не би отишъл. И преди се бе изправял пред добре въоръжени войски. Беше най-храбрият, най-решителният и най-безразсъдният мъж, когото познаваше. Щеше да дойде. Но дотогава тя бе пленница на Рамзи, инструмент за отмъщение срещу мъжа, когото обичаше.

Отблъсна ръката на пазача и пристъпи сама към платформата. С изправени рамене, полюшващи се нежно бедра, със стегнато гърло. Видя как веждите на Рамзи трепнаха едва доловимо, очите му се присвиха за миг и смелостта ѝ избуя. Бъди загадка за мъжете. Не

показвай никакви чувства. Привлечи вниманието им. Та нали бе гледала как Рейна омагьосваше всички само с танца си. Но Рейна владееше изкуството да съблазнява и омагьосва, без да се бои, че ще изгуби играта. Имаше и закрилата на Омар, независимо от безразличието му към женските ѝ прелести. Рамзи и обстоятелствата бяха съвсем различни. Доминик не разполагаше със силен покровител. Освен това бе напълно неопитна в изкуството да съблазнява мъжете с танц.

Приблужи още повече до Рамзи. С огромно усилие на волята успяваше да изглежда поне привидно спокойна.

От Рамзи се носеше миризма на спарено и вкиснато. Надяваше се, че собственото му зловоние ще му попречи да подуши страха ѝ.

— Сега разбирам защо Хоксмур те е избрал — изрече със смразяващ глас и поглед, прикован в гърдите ѝ. Нужно ѝ бе цялото ѝ самообладание, за да не се отдръпне, когато той повдигна с върха на сабята си сплетените пискюли, които закриваха зърната ѝ. Очите му се присвиха още повече. Погледът му сякаш проникваше през тънката материя. — Ако те бях видял по-рано, тази сутрин нямаше да спя сам. — Погледна в очите ѝ. — Ти негова любовница ли си или съпруга?

— Нито едното, нито другото. — Гласът ѝ прозвуча дрезгаво от напирещите чувства. Проклети сълзи, които пареха очите ѝ! Проклети да са чувствата, терзаещи душата ѝ! За да спаси Николас, трябваше да го предаде, да пожертва тялото и душата си. Би направила всичко. Но нямаше да позволи той да се превърне в уязвима играчка в ръцете на този дявол! Всяка връзка с нея — любовна или брачна — би го направила слаб и безпомощен.

Рамзи хвърли остър поглед към Халид. Бедуинът примигна и пристъпи от сенките.

— Тя лъже, Рамзи, за да спаси и себе си, и него. Искане да си мислиш, че той няма да дойде за нея, че тя не означава нищо за него. Кучка! В Тенерифе спа в едно и също легло с него. Дошла е с него от Лондон, за да търсят „Котешкото око“.

Рамзи сви презрително устни.

— И защо да ти вярвам, Халид? Искане да ме убедиш, че няма да спечелиш нищо от цялата работа, така ли? — Обърна се към Доминик. — Ще разбере, ако ме лъжеш.

— Да — изрече младата жена. — Знам, че ще разбереш. Но за разлика от Халид, аз не бих си позволила да крия безценни камъни в джобовете си, докато се кълна, че ти казвам истината.

Лицето на Рамзи се вкамени.

— Какво ще отговориш на това, Халид?

Смехът на бедуина прозвуча доста неуверено.

— Тя изопачава истината. Опитва се да спечели доверието ти за моя сметка.

— Ако тя е достатъчно умна, за да използва ситуацията в своя полза, тогава е по-добре да вярвам на нея, отколкото на теб. Тази жена подушва глупака, също като мен. — Без да откъсва блесналия си поглед от Доминик, той кимна към пазачите.

Халид започна да трепери неистово.

— Не, Рамзи... трябва да ме изслушаш... Хоксмур ѝ го е дал! И аз възнамерявах да ти го дам веднага след като... аах!

Пазачите го сграбчиха и претърсиха — единият донесе на Рамзи пръстена.

Пръстите на Рамзи се свиха около украшението и той погледна младата жена. Гласът му бе леден.

— Ти разобличи един предател и ми даде пръстена си. Но аз се нуждая от много повече, за да ти повярвам.

Доминик пое дълбоко дъх, опитвайки се да говори колкото се може по-спокойно.

— Миналата нощ бях изведена от двореца с помощта на едно слабичко момиче. Тя се появи в стаята ми и ми предложи начин да избягам, какъвто отдавна търсех. Напуснах двореца не по принуда, а по собствено желание.

Ръцете на Рамзи се свиха и острието блесна на светлината на свещите.

— Искала си да си тръгнеш?

— Исках да се махна от Хоксмур. Той... — Гърлото ѝ бе толкова свито, че думите едва се изтръгнаха от гърлото ѝ. Но в главата ѝ изплуваха картини — видя го отново да крачи из стаята, докато тя се къпе, измъченото му лице, когато се откъсна от нея, после как плъзга пръстена на ръката ѝ и ѝ се кълне във вечна вярност. Този мъж, който би се опълчил срещу огромна войска, за да я спаси, се бе оженил за нея против волята си. Прозрението я озари като внезапна слънчева

светлина, огряла студена и пуста земя. Едва не се задуши. Събра с мъка мислите си. — Той използва хората, без значение дали са мъже или жени. И аз... аз имах други планове. В тях не влизаше да бъда покорна жена в ръцете на един егоистичен мъж. Истина е, че дойдох с него, за да търся „Котешкото око“. Успях да го накарам да ме вземе на кораба си. От малка бях запленена от легендата, както и мнозина други. Но не дойдох, за да завладея тази легенда, каквато е целта на Хоксмур. Аз искам повече. Дойдох, за да открия мъжа, който я притежава. — Сведе клепачи и продължи е дълбок глас. — Дойдох, за да открия теб. Някога Хоксмур е отнел твоята жена. Сега ти можеш да вземеш неговата.

Халид изруга гневно от ъгъла и се впусна в обидна тирада за измамните жени, с които е пълен светът, но погледът на Рамзи го накара да млъкне.

— Завържете го на коловете! — заповяда той. Очите на Халид щяха да изхвъркнат от орбитите.

— Не! — изкрещя бедуинът. — Рамзи, в името на Аллах, не и на коловете! Нима ще изтезаваш човека, който ти доведе Хоксмур?

Рамзи взе пръстена между двата си пръста, вдигна го на светлината и притвори едното си око.

— Ти си само една свиня, Халид. Ти ме предаде. Това е краят. Няма да те изтезвам дълго. Денят е горещ и слънцето е силно. Не се бой, ще умреш бързо. — Отчаяните вопли на Халид изпълниха палатката, докато пазачите го извеждаха. Рамзи впи изпитателен поглед в Доминик. Младата жена имаше чувството, че той прониква до дъното на душата ѝ, че отгатва отвращението, което изпитва към него, премесено със съжаление към безпомощния и глупав Халид. Ала дори и да бе забелязал, не го показва. — Излезте всички! Ще ви повикам, когато имам нужда от вас. Дотогава никой да не влиза.

Един от пазачите пристъпи към Рамзи и се наведе над ухото му. Доминик изтръпна, когато върхът на ножа му отметна пискюлите, които скриваха слабините ѝ.

— Забравяш, че тя е само една жена — изръмжа той на пазача, без да откъсва поглед от бедрата ѝ. — Няма оръжие, както сам виждаш, а аз съм въоръжен. Върви си.

Пазачът се поколеба. Рамзи го изгледа. Лицето му стана зловещо като смъртта. Пазачът пребледня. Адамовата му ябълка заподскача в

гърлото. Доминик бе сигурна, че едва се сдържа да не побегне от страх за живота си. Но Рамзи бе изключително подвижен за мъж с такива огромни размери. Надигна се от креслото с бързината на мълния. Доминик политна и се свлече на колене върху стълбите на платформата. Погледна към масивния гръб на Рамзи и разкрачените му крака. Ръката му замахна встрани, нещо избълбука и пазачът падна с глухо тупване на пода. Смразена от ужас, младата жена се взираше в безжизнените очи на мъжа и в локвата кръв, която бързо се образуваше върху килима. Едва не се задави. Побърза да се извърне, опитвайки се с все сили да спре треперенето на тялото си, ала не ѝ се удаде.

Рамзи избърса ножа в бедрото си и се извърна към Доминик. Устата му бе отворена, гърдите му тежко се повдигаха, а очите му мятаха мълнии.

— В моя лагер няма място за предатели или за хора, които не биха пожертвали живота си за моята кауза. Този беше млад и глупав. Мислеше си, че е по-умен от мен. И преди ми е създавал главоболия. Знаеше, че рано или късно това ще се случи.

Останалите мъже минаха покрай безжизненото тяло и се изнизиха навън. Доминик се изправи, опитвайки се да запази самообладание и да се съсредоточи върху плана си дори при тази невиджана жестокост. Беше сигурна, че Рамзи е луд. Той закричи напред-назад пред позлатения си трон. Ръката му, държаща ножа, се свиваше и отпускате ритмично. От челото му потекоха струйки пот. Той ги избърса с ръка и впи поглед в нея също като звяр, дебнец плячката си. Това не бе опитният водач, който със самообладание и вещина би повел хората си към съдбата им. Не, този мъж бе един извратен и самонадеян луд, разяждан от подозрения. Затова, и бе убил без никаква причина, само по прищявка. Доминик издържа пронизващия му поглед без да трепне, със спокойствие, на каквото не бе и помисляла, че е способна.

— Имаш ли вино? — попита тя.

Той спря и хвърли поглед към задния ъгъл на палатката.

— Предпочитам опиум — рече и се пресегна към нещо зад трона.

— Тогава по-добре седни. — Тя се извърна и бавно пристъпи към малката масичка в ъгъла. Впери поглед в кристалните гарафи и

усети как коленете ѝ се разтреперват. Какъв дявол я бе накарал да помисли за вино?

Кристалните чаши звъннаха зловещо, докато сипваше от гарафата. Преглътна с усилие, извърна се и едва не изтърва чашите. Там, скрита зад голям диван, в сянката до стената, беше поставена малка дървена клетка. Вътре се бе свило малко момче, обхванало с ръце тънките си крака. Около глезена му имаше дебела желязна верига, прикована към пречките на решетката.

Огромни кафяви и тъжни очи срещнаха нейните. Сърцето ѝ се сви от мъка и тя прехапа устни в усилието да се сдържи да не се хвърли към детето. „Синът на бей Хамуда“.

Събра всичките си сили, за да мине покрай малкия пленник, без да каже нищо. Знаеше, че Рамзи не сваля поглед от нея. Държеше нещо, което ѝ заприлича на дълга ваза с два странно извити накрайника, които стърчаха нагоре. Той поднесе пламъка на свещта към долния накрайник. Секунди по-късно течността в стъклената купа започна да бълбука и някакъв бял дим се изви от горния накрайник. Рамзи прилепи устни към него и вдъхна дълбоко, а очите му се изцъклиха. Задържа дъха си и после изпусна дима от ноздрите си. Въздухът се изпълни с остра миризма. Очите му заискриха с особена светлина. Отново поднесе накрайника към устата си. Изведнъж Доминик осъзна, че той бе пленник на опиата, също както тя бе негова пленница. По време на война трябва да се възползваме от слабостта на врага. Нима Хоксмур не ѝ го бе казал?

Внезапно ръката на Рамзи се стрелна и сграбчи толкова силно китката ѝ, че тя изтърва чашите. Червеното вино се разля като кръв върху елечето ѝ и изпръска гърдите на Рамзи. С нечовешки вик той зарови лице в пазвата ѝ и замляска шумно като изгладнял мъж. Доминик с огромно усилие потисна отвращението си и се застави да не се отдръпне. Бягството бе невъзможно. Ръката му я стискаше като с железни клещи. Щеше да я убие, ако дори за миг се възпротиви. Без да се замисли, щеше да пререже гърлото ѝ. Как си бе въобразила, че би могла да го води за носа?

— А сега, мое котенце — завалено изрече той и вдигна замъглените си очи към нея, — ще ми докажеш верността си.

Доминик замръзна и мислено се помоли. Очакваше да разкъса елечето ѝ и да я тръшне на пода. Огледа се диво и зърна ножа му до

креслото на пода. Дали можеше да го достигне?

Но колкото и да бе странно, изглежда мислите му бяха другаде. Повдигна наргилето към устните ѝ.

— Опитай го. — Беше заповед. Ръката му сграбчи главата ѝ и насила приближи устните ѝ към крайника. Течността продължаваше да клоkochи. Димът се извиваше около нея. Изпълваше дробовете ѝ със сладникавата миризма на гнило. — Дишай и ще познаеш насладата. Дишай, котенце, дишай.

Когато Николас видя патрулите, охраняващи южната страна на лагера на Рамзи, осъзна, че животът му зависи от една своенравна жена, която имаше твърде високо мнение за способностите си, и от двамата мъже, които презираше най-много на този свят. Още по-голяма подигравка със здравия разум бе фактът, че нито за миг не бе помислил за това в Тунис. Ала нима имаше друг избор? Нямахме време, нито търпение да обмисли и други възможности.

Както бе предположил, патрулт веднага го забеляза. Виковете на стражите се понесоха над пустинята. Само след миг смущаха конете си и препуснаха в галоп към него. Николас заби пети в хълбока на коня си и се понесе напред, без да спира да се удивлява на скоростта на жребеца си. Накара ги да го следват през пустинята, увеличавайки бързо разстоянието помежду им. Макар че бе спирал само веднъж, за да го напои, конят бе издържал непоносимата жегата с лекота. Дишането му бе дълбоко и равно и се носеше уверено по горещия пясък. Нито един английски жребец не можеше да се сравнява с чистокръвните коне от конюшните на бей Хамуда. Николас можеше единствено да се надява, че войската на Перно е снабдена със същата порода коне.

Докато пазачите се приближаваха, се молеше да не забележат, че идва от юг, макар че Тунис се намираще на север от лагера.

Дръпна поводите на коня си и вдигна ръце към небето — знак, че се предава. Горещият вятър издуваше ризата му, която след миг прилепваше към запотените му гърди. Виждаше се, че не носи оръжие. Съмняваше се обаче, че това щеше да ги настрои по-благоклонно. И се оказа прав. Когато го довлякоха до лагера на Рамзи, едното му око бе подуто, от носа му течеше кръв, а лицето му бе насинено. Освен това пазачите се бяха постарали да му счупят поне няколко ребра.

Очевидно доволни от себе си, те щяха тутакси да го въведат в една голяма палатка, ако пазачът на входа не ги бе спрял.

Докато двамата бедуини и пазачите спореха кой има по-висок ранг, Николас огледа лагера. Бяха издигнали високи дюни, които го ограждаха като крепостна стена от пясък. Разположен сред дълбоките окопи, лагерът оставаше незабелязан чак докато ездачът не се озове пред него, а тогава вече бе късно да обърне и да се върне. Хората на Рамзи бяха добре въоръжени, но изглеждаха уморени, зло нахранени и без съмнение обезверени. Явно нямаха голяма полза от „Котешкото око“, което според легендата трябваше да ги направи непобедими и силни.

Погледът на Николас бе привлечен от група бедуини, скупчени около мъж, който лежеше върху пясъка. Мъжът бе гол, а кожата му — болезнено бяла. Трима пазачи завързаха глезените и китките му към коловете, забити на разстояние в пясъка. Обиждаха го, ритяха го грубо в ребрата, а после го оставиха там да крещи от агония и страх, да бъде опечен жив под безмилостните лъчи на слънцето.

Николас се взря в нещастника, който му се стори смътно познат. Но забрави за него, когато завесата на палатката се отвори с плющене и бедуините го набутаха в полумрака. Въздухът бе натежал от сладникавата миризма на опиум. Николас се изкашля, за да прочисти дробовете си. Примигна, тъй като очите му смъдяха от дима. Пазачите му се спряха мълчаливо пред края на един червен килим, който покриваше палатката, все едно бе приемната зала на някой дворец. Изведнъж Николас долови някакъв звук в тишината — тихо и ниско тананикане. Женски глас, който се носеше из натежалия въздух. Беше чувал тази мелодия, но не можеше да си припомни къде. Но не мелодията го омагьоса, не тя възпламени кръвта му и не тя го накара да се разтрепери до дъното на душата си. Това беше нейният глас. На Доминик. И тя си тананикаше циганската *sardana*. Подобно на видение изплува иззад пелената от дим, дългите ѝ стройни крака шумоляха в прозрачната коприна, а разпуснатата ѝ коса се стелеше до средата на бедрата като червеникавокафяв облак. Беше се превърнала в такава изкусителка, че и Рейна би ѝ завидяла. Въпреки волята си и обстоятелствата Николас усети как цялото му тяло се втвърдява и трябваше да стисне здраво юмруци, за да не се втурне към нея и да не я сграбчи в обятията си. Тя мина с плавна стъпка покрай него, без дори

да го погледне, сякаш изобщо не го познаваше. Вместо това погледът ѝ се плъзна по лицата на пазачите — обходи ги един по един, подканващо им се усмихна, сякаш им даваше обещания, които тялото ѝ щеше да изпълни. Гледайки как ханшът ѝ се извива и гърдите ѝ се полюшват изпод елечето, Николас почти повярва на тези обещания.

Неговата съпруга. Да се люби в стая, пълна с бедуини. Дано да имаше твърде основателна причина за това! Николас започна да вярва, че тази жена е способна на всичко. Лицето ѝ оставаше безизразно, по него не премина никаква сянка на разпознаване, не се отразиха никакви предателски чувства като облекчение, любов...

Не. Тя не бе напуснала доброволно Тунис, въпреки че по всичко изглеждаше, че се чувства много добре тук. Това бе великолепно представление и нищо повече, предназначено да обърка всички, в това число и самия него. Един брак по принуда не би накарал Доминик да потърси убежище в лагера на неговия заклет враг. Навярно ѝ трябваше време, за да свикне с идеята за брака им, но нима заради това би се решила на подобно предателство? Никога!

Но какво ѝ бе сторил опиумът?

Погледът му обходи вътрешността на палатката. Рамзи се бе проснал в някакво смешно подобие на трон в средата на една платформа. В скута си крепеше стъклено наргиле с опиум, очите му бяха притворени. Приличаше на заспал. Но Николас знаеше, че наблюдава Доминик, както и всички останали мъже в палатката. Тя бе твърде привлекателна.

— Завържете го — рече внезапно Рамзи, без да помръдва. Повлякоха го към масивния дървен стълб в средата на палатката, който приличаше на уред за мъчения. Оковаха китките и глезените му с тежки белезници, висящи от дебели вериги, прикрепени към стълба.

Рамзи цъкна с език и пазачите излязоха. Доминик продължи да танцува и да тананика с дрезгавия си, дълбок глас. Тя се движеше из палатката и в един миг приближи толкова много до Рамзи, че Николас бе сигурен, че негодникът е усетил горещия ѝ дъх. Тя дори се наведе ниско, давайки му възможност да види гърдите ѝ. Жестът ѝ бе достоен за най-съблазнителната циганска танцорка. Но Рамзи не посегна към нея, както би направил Николас, ако имаше възможност. Или може би тя се извъртя твърде бързо и замаяният от опиум арабин не можа да я стигне. Доминик се спусна надолу по стълбите и се завъртя в средата.

Ръцете ѝ бяха високо вдигнати, косите ѝ се вееха край нея, а гласът и се извиси в тревожно кресчендо. После тя падна на пода, изпусвайки лека въздишка.

Рамзи се наведе към наргилето с опиум. Доминик се надигна, обърна се с гръб към арабина и бавно припълзя към Николас. Лицето ѝ приличаше на каменна маска, въпреки че страните ѝ пламтяха от танца. Очите ѝ изглеждаха пусати и отсъстващи — една бледа сянка на дълбоките и блестящи очи, които той помнеше. Това му подейства като силен удар в корема. На устните му напираха думи, несвързани брътвежи за вечна любов.

Тя се изправи пред него, неговата съпруга, задъхана и запотена, с прилепнала коприна по чувствените извивки на тялото, с устни, извити в недвусмислена покана. Нещо проблесна за миг в очите ѝ, нещо, което възроди надеждата в гърдите му. И тогава тя разтвори устни и го заплю в лицето.

---

[1] Известна британска корабно-застрахователна компания — Б.пр. ↑

ГЛАВА 24

Хоксмур се дръпна толкова силно от веригите, че копчетата на ризата му се разхвърчаха. Доминик видя яростта в очите му и побърза да се извърне, преди да се е издала. С огромно усилие на волята възпря сълзите си, преглътна гнева си от раните му, стисна юмруци, за да не го докосне. Всичките ѝ инстинкти крещяха, че трябва да се извърне и да го остави.

Той я гледаше с пламтящи очи, сякаш я мразеше до дъното на душата си...

Рамзи се засмя одобрително, обви ръка около кръста ѝ и я дръпна в скута си.

— Пази се от капризните жени — подигравателно изрече той, без да откъсва поглед от гърдите ѝ. — Те ще те предадат при първа възможност. Сигурно не знаеш как да я направиш щастлива.

Доминик затвори очи, вкопчи се в ръката му и посегна към стъкленницата с опиум. Той я остави да стане и отново насочи вниманието си към опиума. Доминик заобиколи креслото му, погледна към ножа, който лежеше наблизко, после рискува да вдигне очи към Николас. Сърцето ѝ се сви при гледката на насиненото му и изранено лице. Той не я погледна.

— Тя не означава нищо и за двама ни — каза Николас. — Пусни я да си върви.

— Да я пусна? Попитай я дали желае да си отиде.

Доминик отпусна ръка върху рамото на Рамзи.

— Искам да остана с мъжа, който владее „Котешкото око“.

Рамзи се оригна шумно.

— Мисля, че тя иска да те наблюдава как ще умреш. Също като мен тя ще изпита истинска наслада да изреже черния ти дроб, да го опече на шиш и да го изяде. Сега ще и предоставя тази възможност. — Наведе се, за да остави стъкленницата върху масичката до креслото. След това се протегна към ножа и се престори, че се навежда напред, за да го вземе.

Доминик едва не изохка на глас. Ако бързо не предприеме нещо, Рамзи, в опиумното си опиянение, щеше да убие Хоксмур. Усещаше го с цялата си душа. Без да се колебае, тя се стрелна покрай ръба на креслото, обви ръце около шията на Рамзи и го възседна, притискайки го с цялата тежест на тялото си. Той се облегна назад и изненадано изръмжа. Младата жена се изви, обхвана главата му е две ръце и притисна устни към неговите.

О, Господи, той отвърщаше на целувката ѝ. Но нали тъкмо това искаше да го накара да направи!

Мислите ѝ отчаяно препускаха. Не можеше да остане дълго така, без да предизвика подозренията му. Не бе изключено да повърне или да се задуши. Той издаде някакви животински звуци и мокрият му език се опита да проникне в устата ѝ. Доминик почувства, че ѝ се повдига. Езикът му продължи да натиска, а другата му ръка задърпа колана на шалварите ѝ и пръстите му се плъзнаха надолу.

Мили Боже!

Доминик разтвори устни, решила, че езикът му е по-малкото зло. Ала сгрещи. Мъжът имаше огромен език — дълъг, отвратително влажен, странно студен и бе най-гнусното нещо, което някога бе познала. Вкопчи се в облегалката на стола и се опита да се извърти настрана. Невъзможно. Ножът се притискаше болезнено с плоската си част към гърба ѝ. Тя вплете пръсти в мазната му коса и я дръпна силно. Това само го възбуди още повече. Още един миг и щеше да се задуши и при всички случаи да повърне отгоре му...

Заопипва слепешком. Ръката ѝ се блъсна в нещо, пръстите и се протегнаха и се увиха около горния крайник на стъкленницата с опиум. Напрегна всичките си сили, вдигна тежкия съд от масичката и го стовари върху главата на Рамзи. Стъклото се строши и стъклени късчета, примесени с горещата течност се посипаха по пода. Доминик стисна очи и извърна лице. Горещата вода обля гърдите, врата и ръцете ѝ. Тя се изви и се строполи върху платформата. Миг по-късно Рамзи се олюля и се стовари като повален дъб върху нея, затискайки я с огромното си туловище. Тя се загърчи бясно и най-после успя да се измъкне изпод него. Но едва се държеше на крака и се отпусна върху стълбите, водещи към платформата. Сълзите замъгляваха очите ѝ.

— Не. Гласът на Хоксмур я закова на място. — Господи, Доминик... — Взираше се в гърдите и корема ѝ.

Тя наведе инстинктивно глава. Беше покрита с кръв.
— Не ме е грижа — промълви младата жена. — Аз не съм ранена и...

Изгледа я студено.

— Повикай пазача.

Тя примигна недоумяващо насреща му.

— Аз... не мога... трябва да те освободя...

— Спри. Помисли. Ключът е у пазача. Той е отвън пред палатката. — Говореше бавно, сякаш се опитваше да достигне до някаква част на съзнанието ѝ, незасегната от ужасните събития. — Вземи ножа на Рамзи и повикай пазача.

— Но как ще...

Очите му горяха като разтопено сребро.

— Направи каквото ти казвам. Веднага! Вземи проклетия нож. Господи, Перно вече трябваше да е тук...

— Но детето...

Доминик погледна към клетката, откъдето синът на бей Хамуда ги гледаше като уплашено животинче.

Хоксмур яростно изруга.

— Аз ще се погрижа за него. Обърни се, Доминик, и вземи ножа от Рамзи преди цялата армия да е нахлула, за да го търси. Не разполагаме с минути, а само с няколко секунди.

Тя усещаше вкуса на кръвта и сълзите върху устните си, които я изгаряха като въглени. Душата ѝ копнееше за утехата му, за любовни думи и нежни уверения, но не това ѝ даваше той в този миг. Хоксмур се опитваше да ѝ влее от своята сила.

Обърна се и се пое през мъглата към Рамзи. Наведе се, докосна рамото му с ръка и погледна дали диша. Мъжът лежеше неподвижно. Обхваналият я ужас едва не я задуши.

— О, Господи, аз съм го убила!

— Ако е така, ще бъдеш възнаградена с царство с размерите на Тунис. Направила си огромна услуга на всички ни.

О Аз нямах намерение да... о, Боже, той лежи върху ножа. — Повика на помощ цялата си сила, отпусна се на колене и бутна Рамзи толкова силно по рамото, че когато той се претърколи, тя се озова отгоре му. И тогава видя дръжката на ножа да стърчи от гърдите му. Викът ѝ заседна на гърлото.

Измъкни го, Доминик.

— Аз... аз...

— Хвани дръжката с две ръце и я издърпай.

Тя го погледна. Отвън се чу изстрел. Изгърмя още един, последван от викове.

— Направи го сега, Доминик. — Гласът на Хоксмур бе застрашителен като приближаваща буря.

Младата жена предпазливо обви двете си ръце около дръжката, стисна очи, извърна лице и дръпна с всичка сила. Ножът излезе без усилие.

— О, Боже! — Без да поглежда към Рамзи, тя се запрепъва надолу по стълбите и се втурна към Хоксмур.

— Не — изръмжа той, докато Доминик с треперещи пръсти му подаваше ножа. — Извикай пазача. Използвай ножа, скъпа, така както Хатън те е учил.

— Но онова бе само упражнение. А това... то е... — Затвори очи, пое дълбоко дъх, стисна ножа и пристъпи към най-тъмния ъгъл до изхода на палатката. Цялото ѝ тяло трепереше.

— Пазач... аз имам нужда... — Пазачът влезе в палатката, направи две крачки и замръзна, когато Доминик изскочи от сенките зад него и притисна ножа в ребрата му.

— Не си мисли, че не искам да те убия, така както убих Рамзи — изрече тя с нисък и застрашителен глас. — Хвърли оръжията си. — Натисна ножа малко по-дълбоко и мъжът трепна. — Всичките.

Сабята и пистолетът тупнаха на пода.

— Предателска кучка... — изръмжа той, когато тя се наведе, за да вземе оръжията.

— Не. Винаги съм била лоялна и искрена. А сега, бръкни много внимателно в джоба си и ми дай ключовете за веригите на Хоксмур и за клетката на момчето. Да, точно така. Благодаря ти. О, и свали панталоните си. Пазачът подскочи.

— Какво?

Хоксмур я изглежда любопитно.

— Чу ме. Свали панталоните си. — Докато пазачът мърмореше и се суетеше, Доминик застана пред него с пистолет, насочен право към гърдите му. Заотстъпва бавно към Хоксмур. — И долните гащи —

заповяда тя, когато пазачът се спря. Бързо пхна ключа в ключалката на белезниците, завъртя го и те щракнаха.

— Добре свършено — промърмори той, когато тя го погледна за нови инструкции. Взе ключовете от нея, наведе се, за да отключи белезниците около глезените си, и затъкна ножа на Рамзи в колана си. — Може би смяташ, че един мъж представлява по-малка заплаха, когато е без гащи, така ли?

— Някои мъже, да — хладнокръвно заяви тя. — Ела тук — обърна се към пазача, който започна да я проклина.

Хоксмур го сграбчи за рамото и го окова на своето място, после отвори клетката. Малко по-късно синът на бея се сгуши в прегръдките му.

— Благодаря ти — тихо промълви детето, а огромните му кафяви очи сякаш разтапяха сърцето на Доминик. — Ти спаси баща ми и неговата страна.

В този миг младата жена осъзна, че би направила всичко за този мъж и това дете.

— Имаш ли достатъчно сили? — попита Хоксмур детето, като го повдигна и го качи на врата си. Момчето кимна и очите му заблестяха оживено. — Добре. — Хоксмур се извърна към Доминик. Тя очакваше той да разпери ръце, за да може да се хвърли в обятията му. Вместо това лицето му си остана безразлично. Само протегна ръка в повелителен жест. — Дай ми пистолета.

Тя вирна брадичка.

— Смятам да го задържа.

— Имаш нож.

— Ти също.

Той затвори очи, за да прогони болката.

— По дяволите, жено, не ми ли вярваш?

— И това ли е целият ти план? Извини ме, но къде са скъпоценностите за откупа за „Котешкото око“? Да позволиш пазачите на Рамзи да те заловят с празни ръце, да те бият, а след това да те оковат с вериги, едва ли може да се нарече план.

— Е, план е, по дяволите! При това блестящ — озъби се той. — Изключително умело изпълнен, смея да добавя, а не като онова... онова... — Ръката му разцепи въздуха и посочи към платформата. — Онова беше съблазняване, госпожо, при това от висока класа.

— Благодаря ти, Хоксмур.

Младият мъж стисна гневно зъби.

— Искам да ти кажа, че едва ли има човек, който да е препускал толкова бързо от Тунис до тук, след това е направил половин обиколка покрай пустинята, за да приближи от юг.

— Колко блестящо от твоя страна, Хоксмур. Дяволски блестящо!

— Аз бях примамката. Трябваше да отвлека вниманието на хората на Рамзи и да ги накарам да си помислят, че могат да очакват нападение от юг. Докато изтърпявах боя, обидите и оковаването ми във вериги, Жак Перно и войската на бея тихо заобиколиха лагера и обезоръжиха патрулите, като започнаха от север.

Доминик едва не се засмя.

— О, сега вече съм сигурна, че имаш халюцинации. Твоят съперник Жак Перно предвожда армия, която е тръгнала да ни освобождава?

— Дяволски си права, а освен това и Стринфелд е с него. — Вирна брадичка към нея. — Не ми ли вярваш? Тогава остани тук.

Ченето ѝ увисна.

— И ти би ме оставил?

— Дяволски си права.

С тези думи мина покрай нея и се запъти към изхода. Детето, което се бе вкопчило във врага му, ѝ се ухили през рамо. Доминик пое дълбоко дъх и забърза след тях. Едва не връхлетя върху Хоксмур, който я чакаше пред палатката. Застина на място. Лагерът бе опустошен. Бедуини, възседнали конете си, размахваха дълги саби, посичайки наред хората на Рамзи. Палатките горяха, а пламъците се издигаха високо в небето. Въздухът бе натезжал от миризмата на сяр и огласян от пистолетни изстрели.

— Стой тук! — изкрещя Хоксмур, за да надвие шумната врява, наведе се и остави детето до нея. — Ще отида да доведа кон.

— Но... — Той дори не спря, за да я погледне. Изчезна в завесата от гъст дим, който се издигаше от близката палатка. Във въздуха хвърчаха искри. За да ги избегне, Доминик притисна детето до гърдите си и се сви до голямата палатка. Ала те падаха все по-близо, също като огнен дъжд. Само след минути палатката щеше да пламне. Младата жена се огледа трескаво. Двама мъже бяха кръстосали саби на не повече от десетина метра от нея. Доминик притисна лицето на

момчето към корема си, когато по-високият от двамата, който ѝ се стори смътно познат, промуши в гърдите съперника си. Преди мъжът да се свлече върху пясъка, другият се извърна и започна да се бие със следващия нападател. Тя се вторачи във високия мъж и изведнъж изстина. Това бе Майър.

Пламъците започнаха да ближат едната страна на палатката. Доминик се задави, закашля се и в гърдите ѝ се надигна отчаяние.

— Не... няма да се усъмня в него...

— Тук! Мадмоазел! — От дима изскочи огромен черен кон. Миг по-късно един джентълмен с бели мустаци, във военна униформа, с тъмнолилава шапка на главата, скочи от седлото и се втурна към нея. По лицето му пробягна сянка на загриженост, докато я оглеждаше от главата до петите.

— По дяволите! Мадмоазел Уилъби, нали? Добре ли сте?

Доминик кимна.

— Да, аз съм добре, но...

— Аз съм майор Жак Перно. Елате и двамата, веднага се качвайте върху коня ми!

Доминик се опита да помръдне, но не успя. Сякаш всичките и сили я бяха напуснали, заменени от неконтролируемо треперене.

— Хоксмур... — изхълца младата жена, докато Перно я повдигаше, за да я настани върху гърба на коня. Ала французинът изглежда не я чу. Даде знак на един друг конник, наведе се, взе детето и го сложи на седлото до него. Сълзи замъглиха очите ѝ и потекоха по страните ѝ. Не можеше да види нищо през мъглата, която се стелеше наоколо. В този миг палатката на Рамзи избухна в пламъци. Доминик се опита да се плъзне от седлото, но Перно беше твърде бърз и твърде силен за нея. Метна се на коня, притисна я към себе си и обви ръка около кръста ѝ.

— Не! — извика тя. — Не мога да го оставя...

Перно изкрещя някаква команда, дръпна силно поводите и те се понесоха към пустинята.

ГЛАВА 25

Доминик рязко се събуди. Втренчи поглед в тавана, опитвайки се да се ориентира. Огледа богатата украса, изобилието от кадифе, позлатени пискюли и дебели килими.

Дворецът на бей Хамуда. Стаята на Хоксмур. Леглото на Хоксмур.

Зад прозорците небето светлееше. Тя затвори очи и се сви на кълбо, обзета от безкрайна мъка. Предишната вечер Хасан бе принуден да ѝ даде слабо сънотворно, след като я изкъпаха и почистиха раните ѝ. Умората най-накрая я обори и тя потъна в неспокоен сън.

Разсъмваше. Къде бе той?

Дрезгав шепот наруши тишината.

— Доминик.

Заля я гореща вълна. Тя се надигна, подпря се на ръце и го видя застанал в подножието на леглото. Не беше мираж. Нито видение. Беше мъж, от плът и кръв. Сажди, синини и засъхнала кръв покриваха лицето му. Ризата му висеше на парцали, разкривайки раните на гърдите му. Устните му бяха подути, а дишането — тежко и накъсано. Стоеше неподвижно, подпирайки се с една ръка на колоната.

Погледите им се срещнаха. На Доминик се стори, че земята се разлюля. Изрече задавено през сълзи името му и запълзя през смачканите завивки към него, мълвейки несвързано. В следващия миг бе в обятията му, притискаше се неистово към гърдите му, а той обсипваше с целувки косата, лицето, шията, превързаните ръце и накрая устните. Строполи се до нея и двамата простенаха.

— Ранена ли си? — пресипнало попита той, докато се опиваше от устните ѝ.

— Не. Тя зарови пръсти в косите му, вдъхвайки аромата му. — Мислех, че винаги съм те загубила... — Физическата болка бе нищо в сравнение със страданието на душата. Тя мигом изчезваше, когато душата се изпълни с радост, когато духът намери покой в сливането на две любящи сърца.

Единението на душите бе вечно за разлика от мимолетната страст, разпалваща телата. Всяко докосване, всяко дихание бе като присмех над случилото се досега помежду им. Радостта на Доминик бе толкова пълна и всеобхватна, че не можеше да спре сълзите, които се стичаха по лицето ѝ.

Николас ги попи с целувки.

— Съпруго моя...

— Да.

— Пазителко на сърцето ми, обичам те.

Понякога екстазът биваше по-мъчителен от страданието. От гърдите ѝ се изтръгнаха ридания и тя се притисна е всички сили към него. Всяка милувка на ръцете му и на езика му караше утробата ѝ да тръпне. Всяко плъзване на дланите му по бедрата, корема, гърдите, хълбоците, женствеността ѝ, я жигосваха завинаги като негова. Ленената роба не бе преграда за страстта му. Скъсаната риза и панталоните не можеха да спрат желанието ѝ. Той се изправи до леглото ѝ, изгарящ от диво нетърпение, ала очите му сияеха от любов. И когато се наведе над нея, тя нежно целуна превръзките по раменете му и го привлече към гърдите си. Посрещна с радост първия му тласък.

Заглуши вика ѝ с устни, а езикът му нежно се обви около нейния във вечния ритъм на любовта. Николас я повдигна и я прониза, изпълвайки я докрай. Изпиваше устните ѝ, завладяваше гърдите ѝ, носейки я към върховете на желанието. Двамата достигнаха едновременно освобождението, после се отпуснаха изнемощели и окъпани в пот сред смачканите завивки, жадуващи за още и още.

— Не — спря я той, когато тя се хвана за таблата на леглото. Улови ръката ѝ и я мушна под брадичката си.

Тя се опита да оближе устните си.

— Аз... устата ми е... пресъхнала...

Николас се извърна и зарови глава в меката коприна на косите ѝ.

— Помислих, че ме напускаш. — Подпря се на лакът и се протегна за каната с вода. Доминик наблюдаваше как мускулите по гърдите и ръцете му потръпват при всяко движение и внезапно се засрами от голотата си. Извърна лице и се сгуши зад гърба му.

— Ето — промърмори младият мъж с натежал от чувственост глас. Всичко в нея се преобърна, когато той улови брадичката ѝ и

извърна главата ѝ, за да я накара да го погледне. Мили Боже, той бе най-прекрасният мъж на земята, дори и с насиненото си и изранено лице. Николас се вгледа в очите ѝ, сякаш търсеше признаци на съжаление и съмнение. Не откри никакви.

— Съпруго моя... — промълви той и ороси устните ѝ с водата. Доминик облиза бавно капките. Очите му се присвиха, докато изучаваха устните ѝ. — Помислих си, че съм те изгубил заради собствената си глупост.

Сърцето ѝ се сви и думите сами изскочиха от устата ѝ.

— О, Господи, Николас, аз съм виновна за всичко! Хатън загина, защото казах на Халид, че си взел всички съкровища на Омар. На всичкото отгоре заради мен попадна в ръцете на Рамзи...

Пръстите му притиснаха устните ѝ.

— Не можеш да се смяташ отговорна за нечия лудост. Ти спаси цялото царство.

Доминик преглътна и поклати глава.

— Не, ти го спаси. И то с голямо умение и смелост.

Той зарови глава в шията ѝ.

— Възнамеряваш ли занапред да обуздаваш любопитството си?

— Да, смятам, че би трябвало... — Ръката ѝ се плъзна по извивката на гърба му. — Заедно с още други неща.

Николас се вгледа продължително в очите ѝ.

— Ще имаме десет деца.

Младата жена примигна.

— Господи, не и десет.

— Да не би да има да кажете нещо по въпроса, госпожо Хоксмур? — Напръска с вода върха на носа ѝ.

— Мога да кажа *не* — отвърна тя, облизвайки лакомо капките.

— Дори не знаеш как да ми казваш *не*.

— Мога да се науча.

— Да, ти много бързо се учиш на всичко.

Дъхът ѝ замря и главата ѝ се отпусна от ръба на леглото.

— Да, има още много да учиш. И един живот едва ли ще ни стигне. Но човек все пак трябва да опита. — Засмя се, вдигна каната и поля със студена вода гърдите и корема ѝ. Водната струйка потече надолу, гасейки пожара, лумнал между бедрата ѝ.

— Изгарям от жажда — дрезгаво изрече той, подпря ръце от двете ѝ страни и впери алчен поглед в гърдите ѝ. Доминик се вкопчи в чаршафите, когато той наведе глава и започна да облизва водните капки. Езикът му се плъзна по гърдите, корема, задържа се на пъпа, после пое по-надолу. Разтвори нежно бедрата ѝ. Тя отметна глава и се изви. Тялото ѝ тръпнеше, а устните ѝ мълвяха думи за пощада, ала той не се смили над нея и продължи сладкото мъчение. Въпреки това Николас бе най-нежният и най-чувствен любовник за каквато една съпруга би могла да мечтае. Макар че изглеждаше нетърпелив да я направи отново своя, той се протегна и дръпна шнура на звънеца. После облегна гръб на таблата на леглото.

Тя докосна бедрата му, после неуверено продължи към твърдата, пулсираща мъжественост. Искаше да му достави същото удоволствие, което бе изпитала преди миг от ласките му.

— Николас...

Той улови ръката ѝ и я поднесе към устните си. В очите му танцуваха игриви пламъчета.

— Ще ти дам всичко, което желаш, там, във ваната. Кла, ти си твърде далеч от мен, любима. — Обви ръка около кръста ѝ и я притегли към гърдите си. Обхвана с длан закръгления ханш и пръстите му се заровиха между бедрата ѝ, а устните му се впиха в нейните. — Обещавам ви, че няма да проявявам вече милост към вас, госпожо. Мечтая да ви любя от деня, в който Майър ми докладва, че „Мисчиф“ е готов да отплава. Можете да бъдете уверена, че няма да можете да седите на задните си части поне няколко дни... — Наведе се и нежно захапа шията ѝ. — Не че изобщо ще имате възможност дори да опитате. Ах...

На вратата се почука и Николас извика на слугата да влезе. Заповяда да им донесат вана с топла вода, огромна закуска и още три кани с вода, след което отново насочи вниманието си към искрено възмутената си млада съпруга.

Изгледа я с пребрежен поглед.

— Той видя само голия ви гръб, госпожо. Сигурно с месеци ще си фантазира за останалите ви прелести. А междувременно аз ще се наслаждавам на часовете, не, по дяволите, на дните, които вие ще прекарате по гръб в моето легло.

Доминик повдигна вежди, а пръстите ѝ заиграха с един гарвановочерен кичур от косата му.

— Омъжила съм се за грубиян.

Очите му срещнаха нейните. Погледът му бе изпълнен с толкова неприкрита уязвимост, че дъхът ѝ секна.

— Какво друго може да се очаква от един мъж, обсебен от своята съпруга? Цял живот съм те чакал, Доминик. Бях готов да умра, за да те спася от Рамзи. Знаеш ли какво означава това за един мъж? Никога досега не съм вярвал, че съм способен на каквито и да било чувства, а още по-малко на такива. Смятах ги за присъщи единствено за лудите мъже и глупавите жени. Когато осъзнах каква власт имаш над мен... — Отпусна глава назад, а адамовата ябълка подскочи в гърлото му.

Когато отново заговори, гласът му бе дълбок и плътен като приближаваща буря.

— Аз не само те желяех като луд. Господи, та аз живеех и дишах за теб. Но когато те докосвах, когато си те представях легнала под мен, нещо в мен ме караше да си мисля, че това е грешно. Беше ми нужно доста време, за да осъзная, че не желанието ми е грешно. Пречка бяха обстоятелствата. Имах нужда нашето сливане да бъде също така желано и съвършено за теб, както бе за мен. Искях да бъдеш моя съпруга. Толкова е просто. Разбрах го, когато те видях във ваната в спалнята на Фаруд. Изведнъж си помислих колко глупави са всички мъже, които се стараят на всяка цена да избягнат брака. Почувствах се освободен. Бях влюбен и не можех сам да се позная. И щях да те помоля да се омъжиш за мен дори и Хасан да не се бе появил.

Чак сега Доминик осъзна заблудата си.

— О, Боже... аз си мислех, че не ме искаш. Помислих, че ме мразиш. Дори не можех да те гледам по време на церемонията. Всичко, което направи и изрече тогава, ми се стори като потвърждение, че ме презираш. Обичах те толкова много, че не можех да понеса мисълта за твоята омраза. Изглежда в глупостта си съм виждала несъществуващи неща.

Той се надигна и обхвана главата ѝ с длани.

— За един ужасен миг си помислих, че доброволно си отишла при Рамзи, за да избягаш от мен. И когато те видях да танцуваш в онази палатка, сякаш му принадлежиш... — От гърдите му се отрони

тежка въздишка. — Помислих, че ще полудея, Доминик. За мен щеше да бъде краят, ако ти...

— Не. — Обви ръце около врата му и затвори очи. Сълзите закапаха по лицето ѝ. — Не казвай нищо повече. Бих направила всичко, за да те спася. Обичам те, Николас Хоксмур! Обожавам те! Ще ти родя десет деца и се кълна, че докато съм жива никога не ще ти откажа нищо!

— Добре. Ето я и ваната. Сега ще подложа на изпитание любовта ти, съпруго моя. Сигурен съм, че след това никога няма да пожелаеш да изпиташ моята!

ГЛАВА 26

Имението Уинтърхър, Южна Англия, Октомври, 1850 г.

Доминик за стотен път оправи панделките и плисетата на розовата си шапка.

— Не биваше да идвам — рече тя. Погледът, който хвърли през прозореца на каретата, бе изпълнен със страх.

Николас поднесе към устните си ръката ѝ, облечена в ръкавица. Осъзна, че винаги я бе смятал за неспособна да се бои от каквото и да било. Жената, която толкова изкусно бе очаровала Рамзи и бе станала, макар и неволна, причина за смъртта му, едва ли имаше основание да се ужасява от срещата си с граф Уинтърхър.

— Не бих отишъл никъде без вас, госпожо. Нали не сте забравили какъв грубиян съм.

Тя го стрелна с поглед. В очите ѝ блеснаха дяволити искрици, които съвсем живо му напомниха за блажените дни, прекарани в каютата му по време на пътуването от Тунис.

— Да, напълно съм съгласна с теб — промърмори младата жена.

Николас усети как кръвта му кипна. Палецът му разтри леко дланта ѝ.

— Дори ние, грубияните, умеем да споделим заслужено извоюваната победа. Ти имаш не по-малка заслуга от мен в намирането на „Котешкото око“ и спасяването на Тунис. Може би дори по-голяма. И смятам, че Уинтърхър трябва да го узнае.

Тя го изгледа недоверчиво.

— И това ли е истинската причина за настоящето ни пътуване?

— А трябва ли да има и друга?

Младата жена повдигна вежди и погледна през прозореца на каретата, когато господарската къща изведнъж изникна иззад гората от дървета.

— Не знам, Николас, има ли и друга? Господи, това място е великолепно!

Николас се наведе напред, за да погледне внушителната къща, която бе напуснал преди двадесет години.

— Да, наистина е великолепно — изръмжа, замисляйки се за искреното възхищение, което изпитваше, непомрачено от лоши чувства. Гледаше как перата на шапката ѝ се поклащат ритмично и осъзна, че е безсмислено да крие чувствата си от нея. Пое дълбоко дъх. — По дяволите, ако искаш да знаеш, смятам, че е време да забравя миналото. — Тя продължи да се взира през прозореца. Думите сякаш засядаха на гърлото му. — Нали разбираш, време е да простя. Мисля, че най-после е време за това. Освен това, може би съм бил несправедлив към Търлестан.

Тя се извърна и го погледна. И се нуждаеш от помощта ми?

— Не бих могъл да се справя без теб.

— Справяш се е всичко, и то много добре, Николас. Тъкмо затова се омъжих за теб. — Усмихна се и сякаш слънцето проби надвисналите облаци и го заля с топлината си. Тя повдигна устни към неговите и Николас почувства как огънят лумна в кръвта му. Ръцете му я обгърнаха, устните му намериха нейните и измина доста време, преди двамата да осъзнаят, че каретата е спряла пред централния вход на къщата.

Бяха посрещнати от лакей в ливрея, който ги въведе във фойето и им съобщи, че ги очакват в салона. Николас плъзна ръка по гърба на Доминик и последва лакея. Спомените нахлуха с все сила в душата му. Дори миризмата на мястото бе същата. Където и да погледнеше, в съзнанието му изплуваха картини от детството му, макар че сега обстановката не му изглеждаше толкова внушителна и всяваща страх. Стрелна с поглед извитата стълба и площадката, където си бе играл под погледите на половин дузина поколения Ренълдс, които го гледаха строго от портретите на стената. Погледът му бе привлечен от огледалото над бюфета в преддверието. За пръв път бе видял Дженовив, застанала пред това огледало, да се любува на отражението си. Беше се свил на стълбите и я бе наблюдавал през колоните на парапета. Дори отекването на стъпките им по белия мрамор му напомняше за властната походка, с която графът се отправяше на вечеря. Но странно, спомените не бяха толкова болезнени, колкото бе очаквал, и къщата му се струваше някак си гостоприемна въпреки студенината на белия мрамор.

Вратите на салона бяха широко разтворени и Николас го видя — самия граф, заплашителния и високомерен, избухлив и властен филантроп Едмънд Търлестан. Беше висок, мускулист, с буйна бяла грива до раменете, облечен в пурпурен копринен халат, който падаше на меки гънки върху ботушите. Мъжът стоеше изправен пред камината, но се извърна рязко и впери пронизващ поглед в новодошлите. Николас забеляза, че очите му се задържаха малко по-дълго върху Доминик, но, по дяволите, нима можеше да го обвинява, че е любител на женската красота?

— Хоксмур.

Николас се скова пред високомерния тон на мъжа. В гърдите му се надигна негодувание. За пръв път от десетилетия погледите им се срещнаха и се кръстосаха.

— Сър, моята съпруга, Доминик. Тя...

Графът махна с огромната си длан.

— Знам коя е и какво е направила за мен. Благодарение на Бритълс всички в Лондон говорят само за нея. За мен е удоволствие, госпожо.

Търлестан протегна ръка, поклони се и галантно се усмихна. Навярно и на нея, както и на Николас, поведението му се бе сторило доста странно, защото тя се втренчи в него с разтворени устни. Изглеждаше така, сякаш усилено обмисляше нещо. Измърмори няколко думи, които съпругът ѝ не чу ясно заради движението откъм прозореца, което привлече вниманието му. Една жена, красива, със сребриста коса и елегантно облечена в кремава коприна, стоеше до малката масичка и се взираше напрегнато в него. Едната ѝ ръка, облечена в ръкавица, се бе вкопчила в ръба на масата, сякаш се боеше да не падне. Другата притискаше ленена кърпичка към гърдите ѝ. Николас видя, че непознатата плаче. Никога не я бе срещал през живота си, но по начина, по който го гледаше, си личеше, че го познава, и то доста добре.

— Графиня Сейнт Леджър — тихо рече младият мъж. Тя притвори очи, извърна лице и Николас изгледа твърдо Търлестан. Усещаше как стомахът му се е свил на топка, но проклет да беше, ако разбираше защо.

— Седнете — покани го графът и посочи към изящното канапе.

— Не желая да сядам — остро отвърна Николас. Пръстите на Доминик стискаха ръката му. Търлестан впи поглед в него.

— Винаги си смятал, че ти знаеш най-добре, нали? Никога не си слушал никого, дори и когато беше малко момче. По дяволите, аз също мислех, че си само един донжуан. Изглежда и двамата сме грешили. — Търлестан вдигна брадичка и изправи рамене. — По дяволите, човече, не знам защо изобщо си решил да дойдеш тук! Разбирам чувствата ти към мен и не те обвинявам за тях. Но си помислих, че след като си решил да дойдеш... казах и на Кмелин... — Търлестан отмести поглед към графинята и чертите му болезнено се изкривиха. — Време е да узнаеш, Николас. Време е старият глупак да признае грешките си и да те помоли за прошка.

— Какво?

Търлестан се намръщи.

— Чу ме, по дяволите! Аз... — Гърдите на графа се издуха под бялата ленена риза, той се извърна рязко и изръмжа нещо под нос. Приблужи към графинята и ѝ заговори тихо. Тя сложи ръка на рамото му и го погледна в очите.

— О, Господи, Николас! — промълви Доминик до него. Николас я изгледа сурово.

— Какво?

Очите на Доминик се замъглиха.

— Нима не разбираш? Нима през цялото време никога не си заподозрял нищо?

Тихо жужене прозвуча в ушите на Николас. Звукът от движението на кръвта му. Някой го докосна леко по ръката и той рязко се извърна. Графиня Сейнт Леджър му се усмихваше.

— Съпругата ти забеляза приликата.

— Каква прилика? — попита младият мъж. Взираше се в очите на графинята, които блестяха като разтопено сребро. Отмести поглед към графа, изправен до прозореца — горд и надменен дори в унижението, с профил, сякаш изсечен от камък. Стори му се, че вижда себе си.

Очите му отново се извърнаха към графинята.

— Искам да знам истината — изрече хладно.

— Ти вече я знаеш. Но дали ще я признаеш, ако не опознаеш по-добре мъжа, който ти е баща? Ще приемеш ли наследството си?

Николас се вледени.

— Господи...

Графинята сграбчи ръката му с изненадваща сила.

— Едмънд обичаше съпругата си толкова много, че не намери сили да те признае за свой син, а заедно с това и моментната си слабост към една от камериерките на жена си, която бе лудо влюбена в него. Не го обвинявай за това. Той знаеше, че истината щеше да убие съпругата му. Тя не може да му даде деца. След смъртта ѝ ти пожела да живееш с Дженевив. Едмънд беше твърде горд, а кариерата му — твърде важна за него и затова не те призна за свой син. А и ти не би му простил, че изхвърли рождената ти майка от къщата. Това бе огромна трагедия и аз посветих живота си, за да поправам последствията.

— Вие?

Очите на графинята се изпълниха с болка.

— Да, мой скъпи сине. Не ме мрази.

„Неин син?“ Главата на Николас се завъртя.

— Не ви мразя.

Сълзи потекоха по страните ѝ.

— Страдах всеки божи ден, откакто те оставих тук. Една част от мен умря още тогава. Но в отчаянието си смятах, че това е единственото разрешение. Разбираш ли, майката на Едмънд ми предложи огромна сума, за да изчезна. Тя знаеше, че си неин внук. Разбра го в мига, в който те видя за пръв път. Беше наясно, че графинята не може да даде наследници на Едмънд. А и смяташе, че след време Едмънд ще те признае за свой син. Вярваше, че той иска да запази имението Уинтърхър и семейното богатство далеч от алчните лапи на племенника си, каквото беше и нейното желание. Не допускаше, че гордостта може да застане между баща и син. Умря с мисълта, че се е провалила.

Аз изчезнах и няколко месеца по-късно Уинтърхър получи бележка, че съм умряла. Вложих парите в железниците, спечелих още и реших да се издигна в обществото. Омъжих се за един джентълмен, който бе мой приятел, обзаведох се с удобна градска къща и след време си извоювах известно положение. — Погледна към Николас. Освен това следях отблизо живота ти. Не ми беше особено трудно. Вестниците често пишеха за теб. Но слуховете не бяха справедливи

към мъжа, който усещах, че се скрие зад лекомисления развейпрах и женкар.

Разбираш ли, аз съм близка приятелка със съпругите на неколцина адмирали и тяхното мнение за теб се отличаваше съществено от слуховете, които те обрисуваха като негодник и колекционер на красиви жени. Много скоро открих възможност да ти предложа услугите си като посредник. Не можах да измисля никакъв друг начин да вляза във връзка с теб. Не бях сигурна, че ако се срещнем, няма да се издам. Когато Едмънд се свърза с мен, за да те наеме за откриването на „Котешкото око“, той нямаше никаква представа, че аз съм майката на неговия син. До днес дори не знаеше, че съм жива.

Николас извърна поглед към огнището.

— Значи от самото начало сте били наясно, че „Котешкото око“ е синът на бей Хамуда — рече накрая.

— Да.

— И сте помислили, че ще откажа да участвам, ако знаех, че се замесвам в политически борби.

Графинята сви рамене.

— Бих рискувала всичко, за да те накарам да намериш „Котешкото око“. Заради Едмънд. Искях да разбереш що за мъж е той.

Николас погледна към графа.

— Значи сте ме изпитвали съвсем съзнателно, сър. Но ако сте искали да разберете нещо повече за мен, можехте да попитате Стринфелд или всеки друг авантюрист.

— Но не го е направил — възрази графинята. — Той напълно ти вярваше.

Графът се извърна към Николас. Някакво вътрешно примирение бе смекчило чертите му.

— Аз исках най-добрия. О, част от мен се надяваше да докажеш, че си много по-добър човек от този, който вестниците обрисуваха. Но много повече желях да докажа себе си пред теб. Усещах омразата ти към аристокрацията, в частност към мен. Искях да ти покажа, че понякога зад лицето, което човек показва пред света, се крие много повече. Поверих политическия си живот, кариерата, репутацията си, титлата си в твоите ръце.

— Господи, забъркали сте се в доста опасна игра.

— Но ти не ме разочарова.

— Не, сър, аз не ви предадох. Обмислях го за кратко, ала не го направих.

Устните на графа се извиха в едва доловима усмивка.

— И благодарение на твоята дискретност, цяла Англия се чуди кой е тайнственият спасител на бей Хамуда. Някои предполагат, че министър-председателят лично се е справил с цялата криза. Слух, който той не опроверга. Изглежда, че общото отношение към събитията е положително. Един английски герой спасява една страна и населението ѝ от лапите на Сатаната. — Графът пристъпи бавно към Николас и се спря на няколко крачки пред него. Преглътна с усилие. — Бих искал да те помоля, не, умолявам те най-горещо двамата със съпругата си да останете за вечеря. Ще го направите ли?

В очите на графа светеше надежда, искрена и уязвима. Сякаш невидим товар се смъкна от плещите на Николас, товар, който до този момент не бе осъзнавал, че лежи върху тях. Пое ръката на графа, който му отвърна със силно и развълнувано ръкостискане. Знаеше, че неговата собствена надежда се е изписала съвсем ясно на лицето му, така както светеше в очите на Доминик.

— Разбира се, сър, за нас ще бъде огромно удоволствие.

Седмица след тези събития, Доминик се появи в корабостроителната компания „Уилъби“ за делова среща с Дру. Макар че обикновено Николас я придружаваше по време на посещенията в пристанището, тази сутрин ѝ заяви, че ще се срещнат в кантората, след като свърши някаква неотложна работа. Обеща ѝ, че за награда ще я очаква изненада, която напълно ще компенсира кратката им раздяла.

Изненадите на Николас, както много скоро Доминик бе разбрала в ролята си на негова съпруга, бяха изключително вълнуващи и неочаквани. Дали този път бе решил да ѝ подари чифт френски копринени чорапи? Парфюм? Шоколад? Или изящно дантелено бельо? А може би огромен букет от бели рози? Или пък сатенени чехли със скандално високи токчета? Този мъж наистина я разглезваше. Щеше да стане дебела, мързелива и безкрайно щастлива с него.

Мислеше върху тази перспектива, когато нахлу в кабинета на Дру с порозовели страни и блеснали от щастливо предчувствие очи.

Направи две крачки и замръзна, усещайки как цялата кръв се отдръпва от лицето ѝ.

— Мили Боже! Татко! Майко!

Джеймс Уилъби, с внушителна фигура и загоряло от слънцето лице, се намръщи насреща ѝ.

— Влизай, влизай, дете. Недей да стоиш на прага с отворена уста като риба, останала на сухо. Знаеш много добре кои сме. Целуни майка си, преди да припадне в ръцете ми.

Доминик се спусна в обятията на майка си със замъглен от радост поглед и вдъхна познатото ѝ ухание на розова вода.

— Липсваше ми — прошепна тя и подсмъркна като малко момиченце, заровила глава в рамото ѝ. — Изглеждаш чудесно. Писах ви миналата седмица. Ако знаех, че ще дойдете...

— Тръгнахме неочаквано от Ню Йорк — промърмори Каролайн Уилъби, отдръпна се и обхвана лицето на дъщеря си с длани. Усмивката ѝ бе толкова нежна, толкова успокояваща, че Доминик усети как сърцето ѝ ще се пръсне от нетърпение. Искаше час по-скоро да разкаже всичко на майка си. — Чакай да те погледна, скъпа моя. Изглежда доста дълго си била на слънце — рече Каролайн и улови ръката ѝ. — Наистина си много слаба, но пък си толкова елегантна. Виж само каква шапка имаш, а пелерината ти... Джеймс, забеляза ли пелерината ѝ? Каква фина материя и каква изискана кройка!

— Забелязах я — промърмори баща ѝ и погледна изпитателно младата жена през очилата. — Целуни баща си, дъще.

— Изглеждаш внушително, както обикновено, татко — изчурулика Доминик с усмивка, целуна го по бузата и се вгледа в лицето му със сияещи очи. — Май има с какво да се гордееш, нали?

Баща ѝ погледна към майка ѝ. Майка ѝ извърна поглед.

Доминик стрелна с очи брат си, седнал зад бюрото с кръстосани крака.

— Те току-що пристигнаха, Доминик. Успяхме само да си разменим любезни поздрави.

Едно изпръхтяване от другия край на стаята привлече вниманието на младата жена. Прегърбен дребен човечец надзърташе иззад обемистите счетоводни книги. Носът му бе сбърчен и очите му святкаха над очилата.

— Мили Боже, Филпот, не ви забелязах. Колко любезно от ваша страна да дойдете чак от Ню Йорк.

Адвокатът изсумтя, погледна към Доминик, после прелисти още една страница.

— Май ще оставим любезностите за по-късно, госпожице Уилъби.

Доминик отдавна бе свикнала със студеното държание на Филпот. Предполагаше, че баща ѝ цени високо професионалните му способности и затова му прощава недодяланите обноски. Ала не си спомняше адвокатът да се е държал някога толкова грубо с нея в присъствието на баща ѝ. Сякаш бе убеден, че има пълно основание за това.

Младата жена се извърна към баща си, предчувствайки, че ще се случи нещо ужасно.

— Татко, струва ми се, че би трябвало да знаеш...

Вратата на кабинета се отвори рязко и един мъж, когото Доминик никога не бе виждала, влезе вътре. Тя премигна смаяно срещу него, защото мъжът бе изключително висок, а височината му се подчертаваше от слабите рамене и строгата кройка на морската му униформа.

Мъжът пристъпи и се наведе в елегантен поклон.

— Скъпа моя госпожице Уилъби, позволете ми да ви се представя. — Гласът му бе невероятно дълбок. — Аз съм седмият барон Титеншам, лорд Харолд Съдсбъри, доскоро жител на Лондон, а понастоящем лейтенант-губернатор на британските острови Барбадос. — Усмихна ѝ се благосклонно. — Можете да ме наричате просто Хари.

— О, не! — изпъшка Доминик и погледна към баща си. — Ти си довел бедния човек чак от Барбадос! Дори преди да узнаеш в какво състояние се намира компанията. Не си допускат дори за миг, че бих могла да се справя.

— И не си се справила, дъще. Филпот бе така добър да ме уведоми, че клонът ни в Ню Йорк е фалирал веднага щом се е разбрало, че моят най-стар клиент Франсис Банкс е оттеглил подкрепата си, и то благодарение на теб. Заявил е, че си го направила за смях в пристанището на Ню Йорк. Преобърнала си кораба.

Доминик едва не потрепери.

— Уверявам те, че не беше чак толкова зле. Съвсем леко се наклонихме.

— Всъщност едва ли би могло да бъде по-лошо. Банкс е прехвърлил всичките си сметки на „Стрънк и Нийдърмиър“, моите най-отявлени конкуренти. Изгуби облога, Доминик. Направила си компанията за смях в целия Ню Йорк и напълно си съсипала репутацията ми. До края на седмицата ще бъдеш лейди Съдсбъри, баронеса на Титеншам, член на аристокрацията. Би трябвало да ми бъдеш благодарна, защото наказанието ти можеше да бъде много по-лошо. — Лицето му бе мрачно и сурово. Майка й, непоправима романтичка, изглеждаше обнадеждена.

— Това е невъзможно — рече Доминик.

— Опасявам се, че нямаш голям избор — отсече баща й.

— Не мога да се омъжа за него.

— Тогава ще отидеш в затвора! — изкрещя Филпот от ъгъла, — Заедно с брат си, за финансови измами. Всичко е тук. — Филпот размаха счетоводната книга. — Липсват квитанции, както и пари, които са пропилены за комар, любовници и дрехи...

Всички погледи се извърнаха към Доминик и елегантната й пелерина.

— Имам доказателства! — изписка Филпот. Доминик се втренчи в баща си. Видя как очите му предизвикателно заблестяха и как стисна сурово челюсти. Думите едва не я задавиха.

— О, Господи, ти наистина му вярваш! — Отмести поглед към майка си и прочете примирението, изписано на лицето й. Младата жена бавно се извърна и приближи към Дру.

— Действай — промърмори брат й със закачливи пламъчета в очите. — Тук съм, ако ти потрябвам.

Доминик стисна ръката му и се извърна, за да погледне Томас Филпот. Адвокатът впери поглед в нея, устните му се извиха в презрителна насмешка, а гърдите му се изпъчиха. Когато Доминик заговори, гласът й прозвуча жизнерадостно.

— Мой скъпи господин Филпот, ние двамата имаме един общ английски познат. Сигурно си го спомняте. Той ви познава много добре и, разбира се, има много основателна причина за това. Става дума за господин Дж. С. Уайтстоун. А — усмихна се, когато лицето на господин Филпот пребледня, — виждам, че сега си го спомнихте.

— Не го познавам.

Доминик повдигна вежди.

— Мога да ви заведе при него, ако желаете, и така да опресня паметта ви. Той е в затвора, очаквайки присъда за незаконно присвояване на средства от моя брат. Предполагам, че не се досещате кой е съучастникът му? О, той е един подъл страхливец — плащал е на Уайтстоун невероятно големи суми, за да прави онова, което умее най-добре — да мами на карти и по този начин да ограбва парите на доверчивите глупаци. Ще се опитате ли да си спомните? Е, бедният Уайтстоун си призна, след като моят добър приятел Икабод Бритълс го убеди, че е за негово добро. Уайтстоун казал на Бритълс, че неговият работодател е един мъж от Ню Йорк. Един мъж, който е решил да унищожи компанията „Уилъби“ и в Ню Йорк, и в Лондон. Един мъж, на когото му е било платено да шпионира от друга корабостроителна компания, а именно тази на господата от „Стрънк и Нийдърмиър“.

Каролайн Уилъби ахна смяно. Въздухът в малката стая натеза от напрежение.

Доминик пристъпи към адвоката, без да откъсва поглед от лицето му.

— Този мъж сте вие, господин Филпот. „Стрънк и Нийдърмиър“ са ви наели да шпионирате за тях, да крадете за тях и да ни саботирате, тъй като компанията „Уилъби“ е започнала да става твърде печеливша и твърде е напреднала в областта на корабното проектиране, което засяга техните интереси. Права ли съм?

Филпот примигна и пискливо се засмя.

— О, сър... — запрепъва се той към Джеймс Уилъби и го улови за ръкава на сакото. — Бедното чувствително момиче съвсем се е побъркало. Много типично е за една жена да обвинява другите, когато разбере, че се е провалила. Опитва се да прикрие собствените си грешки и слабостите на брат си, като си измисля подобни небивалици, и то само и само да не се омъжи за един барон! Уайтстоун! Никога не съм чувал това име. О, сър, спестете ни всичко това и по-скоро омъжете това неразумно девойче. Тя няма делови способности. Никога не е имала. Безполезна е също както и синът ви.

Доминик не обърна внимание на пурпурното лице на баща си.

— Безполезна ли казахте? — обърна се към Дру и той ѝ подаде дебела счетоводна книга в кожена подвързия. Усмихна се и ѝ смигна.

Доминик се обърна и я връчи на баща си. — Ето. Прегледай я добре. Тогава можеш да си извадиш заключение за безполезността на Дру. Ще откриеш, че под неговото управление компанията е в пълен възход. С блестящите си продажби, проникателност и вродено очарование той е примабил клиентите на най-големите ни конкуренти в Англия. Наистина, той не е много добър в сметките, но нали счетоводителите са за това? И сега имаме... колко по-точно, Дру?

— Осем чиновници.

Доминик засия.

— Да, осем. В крайна сметка Дру трябва да очарова клиентите и да привлече нови, а това изисква многобройни светски ангажименти. В момента работим на пълни обороти. Току-що получихме поръчки за строежа на още пет нови кораба. Печалбите следващата година ще се утроят.

— Е, не чак утроят, но ще се удвоят — поправи я Дру. Филпот примигна гневно.

— Т-ти... имаш друга книга.

Доминик се усмихна мрачно.

— Да, разбира се. Нима и вие нямате? Татко, сигурна съм, че ако се поразровиш из делата на господин Филпот, ще откриеш доказателства за всичко, което ти казах. Сигурна съм, че от известно време печалбите ни са значително по-добри, но той не те е уведомявал. — Присви очи и презрително изгледа дребничкия мъж. — Ако го заплашиш и попритиснеш малко, обзалагам се, че ще получиш пълните му признания. Включително и това, че той е саботирал кораба ми, когато го изведох на пробното плаване в пристанището на Ню Йорк, с Франсис Банкс на борда. — Доминик вирна брадичка към баща си. Трябваше да й повярва. Веднъж, поне само веднъж...

Лицето му не изразяваше нищо. Беше застрашително пурпурно на цвят. Гледаше я право в очите и тя усети, че се смразява, почувства се некадърна, изгубена...

— Филпот — изрева Джеймс Уилъби. — Имате ли да кажете нещо?

Стреснатият Филпот моментално отмести поглед от Джеймс Уилъби към Доминик, после го насочи към Дру.

— Аз... — Преглътна с усилие. — Аз... имам нужда от малко въздух, сър. Астмата ми...

Джеймс Уилъби сграбчи ревера му, изви го и силно го разтърси.

— По дяволите, астмата ти! Говори!

— Н-но, сър, а-аз... — Филпот отново погледна към Доминик., Лицето му се изкриви от такава омраза, че младата жена неволно отстъпи ужасено назад. — Трябваше да го направя! — изписка той. — Цял живот стоях със скръстени ръце, за да гледам как предавате делото на живота ми на тези... — Махна с ръка към Доминик и Дру. — Когато от „Стрънк и Нийдърмиър“ ми направиха предложението си, не можах да им откажа. Щях да си отмъстя, като проваля първо него, а след това и нея. Реших, че няма да ми е трудно, и наистина за известно време не беше. Дру беше ужасно некадърен картоиграч и проявяваше слабост към жените. Но тогава тя... — Филпот размаха костеливия си пръст към Доминик. — Тя наистина е много умна. Няма нищо по-лошо от умна жена.

— Но е доста по-добро от нечестен служител — сряза го Джеймс Уилъби, бутна адвоката в едно кресло близо до прозореца и го прикова там със силата на погледа си. — Не мърдай.

Доминик изправи рамене.

— Татко, колкото до управлението на компанията, аз сключих договор, за да построя четири кораба на обща цена от двеста хиляди долара.

Майка й ахна.

Баща й замръзна и присви очи.

— Нима? И с кого е този договор?

— С моя...ъъ... с един англичанин, сър.

Уилъби повдигна вежди.

— С англичанин казваш. Сигурно някой ексцентричен приятел, който си търси американска компания. Макар че англичаните се смятат за изключителни корабостроители. Кой е този приятел?

— Той е...ъъ... един ден ще бъде петият граф Уинтърхър, сър.

— Аристократ?

— Без съмнение.

— И казваш, че е добър човек, така ли?

— Най-добрият, татко.

— Много добре тогава, вярвам на преценката ти, макар че не мога да си обясня какво, по дяволите, ще прави един английски аристократ с четири бързоходни шхуни...

— Ще плава с тях, сър. Търговията с чай с Ориента много бързо се разраства.

— Търговия с чай, казваш? Всички тези аристократи са едни проклети ексцентрици. Но щом ти го харесваш...

— Смятам, че го харесвам, татко.

— Много добре тогава. В такъв случай и аз го харесвам.

— Колко хубаво, татко, защото, разбираш ли, аз... — Погледна към майка си и цялата пламна, отчаяно търсейки подходящите думи. — Писах ви за това и ми беше много по-лесно... Разбираш ли, не исках да бъде шок за вас, а сигурно ще бъде, когато се изправите лице с лице в него, а и мразя да ви разочаровам...

— Мили Боже! — задъхано промълви майка ѝ с ужасен израз на лицето.

Доминик се засмя.

— Не, не е...

В този миг Томас Филпот скочи от креслото и хукна към вратата. Сигурно щеше да избяга, ако вратата не се бе отворила внезапно. Адвокатът се блъсна в широките гърди на Николас.

— Приятел ли ти е? — Николас погледна към Доминик и повдигна с една ръка гърчещия се Филпот.

— Да, благодаря ти, Николас — успя да изрече младата жена с усмивка. Дали някога бе изглеждал по-красив, по-очарователен, по-прекрасен? — Ще ми направиш услуга, ако го завържеш.

— Много добре.

Николас изчезна и се върна след няколко минути, но вече без Филпот.

Доминик го посрещна при вратата със сияещ поглед.

— Колко хубаво, че дойде — рече тя и внезапно изпита срам от родителите си.

Почувства как всички погледи се насочиха към тях, когато Николас плъзна ръка около кръста ѝ, и сведе глава.

— Литваше ми ужасно. Искам да дойдеш с мен в седемнадесети участък от пристанището. Имам нещо за теб, което не може да чака... нито пък аз.

Джеймс Уилъби се изкашля.

— Кой, по дяволите, е този човек, Доминик?

Доминик погледна към Николас и усети как сърцето ѝ се изпълва с радост.

— Той е... — Извърна се към баща си и се усмихна толкова широко, та чак лицето я заболя. — Той е бъдещият пети граф Уинтърхър, татко... Николас Хоксмур Търлестан. Моят съпруг.

— Твоят какво? — бавно попита баща ѝ.

Младата жена погледна към майка си. Каролайн надничаше над рамото на съпруга си и оглеждаше любопитно Николас. Върху устните ѝ заигра лукава усмивчица.

— Церемонията бе извършена от Хасан, везира на Тунис. Трябваше да се омъжа за него, татко. Обичам го.

— Да, дори и един глупак може да го види. Търлестан, така ли каза?

Николас протегна ръка.

— Да, сър, Търлестан.

— Виждам, че сте дяволски горд с родословното си дърво.

— Разбира се, сър. — Николас погледна към съпругата си. — Има защо да се гордея.

Джеймс Уилъби пое дълбоко дъх.

— Предполагам, че имате голям дял в успешните дела на дъщеря ми, така ли е?

— Не, сър. Това е изцяло нейна заслуга. Тя е тази, която спаси Тунис от анархия и разруха.

Джеймс Уилъби се намръщи недоверчиво.

— Така ли? Предполагам, че в такъв случай за дъщеря ми не е било особено трудно да си намери съпруг. Дъщеря ми се е омъжила. При това за аристократ. Представи си само! Граф, нали? Е, няма какво друго да направим, освен да ви приветстваме с...

— Момент, моля! — Каролайн Уилъби мина покрай съпруга си с вирната брадичка и полюшващи се пера на шапката. Изглежда укоризнено съпруга си и се закова пред Доминик и Николас. — Нямамо какво да се прави! Как ли пък не! — извика тя. — Моят дъщеря се е омъжила в някаква си варварска пустиня! Ха! Ще направим истинска сватба, една истинска нюйоркска сватба, която всички дълго ще помнят. И да не е посмял някой да ме спре! Ела, Доминик. Джеймс, отведи бедния барон Титеншам и му дай да пийне чаша коняк, преди да е припаднал. Дру, помогни му. Не, съжалявам, Николас, но в този

момент дъщеря ми е изцяло моя. Може би ще е най-добре да придружиш господата. Чух, че нашият скъп приятел Сайлъс Стийл държи кръчма съвсем наблизко.

Няколко часа по-късно Доминик най-после се раздели с майка си, след като подробно обсъдиха сватбените приготовления. Доминик влезе в кръчмата на Сайлъс и разбра, че Николас си бе тръгнал преди малко, преди баща ѝ и Дру. Младата жена излезе и тръгна по крайбрежния булевард. Денят бе мек и приятен, духаше лек вятър. Приблужи към седемнадесети участък, където бе закотвена едномачтова яхта. Тя се спря, за да се полюбува на кокетния плавателен съд с типично шведски платна и в гърдите ѝ се надигна странно вълнение. Никога досега не бе виждала по-красив кораб, с остър нос, издължена форма, от полиран махагон, с опънати платна от носа до кърмата, изработени от най-фин памук. Беше малко повече от тридесет стъпки дълъг по протежение на ватерлинията и на него можеше да плава и сам човек.

Развълнуваната Доминик мина по подвижния мостик и стъпи на палубата. Наоколо не се виждаше никой, ала младата жена нямаше чувството, че е нарушила чужда собственост. Прокара нежно длан по лъскавите перила и пое дълбоко дъх. Корабът беше нов. Освен това изглеждаше много бърз.

Младата жена пристъпи със разтуптяно сърце към стълбата, водеща от палубата към каютата, попивайки с възхитения си поглед всяка подробност. Личеше си, че всеки сантиметър от яхтата е изработен с любов и старание. При проектирането и строежа не бяха пестени пари.

Доминик слезе по стълбата и видя, че стените и подът са от палисандрово дърво, излъскано до блясък. От двете страни на коридора се виждаха две врати. Едната бе отворена и водеше към каюта, обзаведена с махагонови мебели, тапицирани с кадифе. Доминик се извърна към другата врата, стисна дръжката и я завъртя. Вратата безшумно се отвори. Слънчевата светлина, струяща през двата прозореца от двете противоположни стени, мигом я заслепи. Тя влезе, извърна се с гръб към слънцето, повдигна очи и дъхът ѝ секна.

— Да не би да си помислила, че съм заминал за Сицилия? — разнесе се дълбокият глас на Николас от сенките. — Никога не бих оставил моето съкровище.

Доминик затаи дъх и впери поглед в портрета на стената. Беше на млада жена в бяла ленена роба, застанала на фона на буйна зелена растителност. Дрехата се бе свлякла леко от раменете ѝ и падаше свободно по тялото, разкривайки високите извивки на гърдите ѝ и дългите стройни крака. Лицето на жената бе вдигнато към слънцето, а на устните ѝ трептеше очарователна усмивка. Излъчваше такава зряла чувственост, че Доминик се изчерви и едва се сдържа да не извърне засрамено глава.

— Джузепе е майстор в улавянето на женската същност — промърмори Николас в ухото ѝ. Големите му длани се плъзнаха под пелерината, обгърнаха кръста ѝ, после обхванаха гърдите ѝ със собственически жест, който я остави без дъх. Усети как топлината му прониква в тялото ѝ. — У теб гори огън, Доминик, тайнствен женски огън. Ще е нужен цял един живот, за да бъде овладян. Той е в извивката на устните ти, в гордия ти профил. Той е тук...

— Да — задавено промълви тя и притвори очи, когато пръстите му разтвориха елечето и гърдите ѝ изпълниха шепите му. — Корабът... наистина е съвършен.

— Тъкмо затова го кръстих „Доминик“. Преди да те срещна, не разбирах защо толкова копнея да построя този кораб. Сега не мога да си представя, че ще стъпя на палубата без теб. Страстта ти към плаването не е угаснала още, нали?

Доминик се извърна в ръцете му и от устните ѝ се изтръгна блажена въздишка.

— Мой скъпи Николас, аз имам само една страст в живота си и това си ти. Истината е, че бях покорена заради страстта ми към корабите.

— Покорена? Не и моята съпруга.

— О, вярно е. Бях обсебена от формулата за изчисляването на дължината на носовата част и резултатното въздействие върху баласта и платната. Дълго време я търсих напразно. Тъкмо желанието да я открия ме отведе през онази нощ в библиотеката в Каус.

Устните на Николас се извиха в лукава усмивка.

— Нима формулата за изчисляването на дължината на носовата част и резултатното въздействие върху баласта и платната те е довела при мен? Тогава ще трябва да я получиш.

— Тя не съществува. Отказах се да я търся.

— Никога не бива да се отказваш, любов моя, не и от най-силните страсти в живота си. Просто трябва да попиташ.

Доминик повдигна изненадано вежди.

— И кого да попитам?

— Един специалист, разбира се.

— И какво ще ми каже този специалист?

— Че баластът трябва да се увеличи с пет килограма за всеки допълнителни два и половина сантиметра от дължината на носовата част.

Доминик примигна, обмисли чутото и лицето ѝ пламна от възхищение към него и раздразнение към самата нея.

— О, Господи, разбира се. Николас, ти наистина си блестящ!

— Колко мило, че най-после го осъзнаваш — избоботи младият мъж, вперил жаден поглед в гърдите ѝ. — Време е да ми покажеш благодарността си.

Тя обви ръце около врата му, а лицето ѝ се светна от щастие.

— Ще отида навсякъде с теб с този кораб, стига да ме вземеш със себе си.

Очите му блестяха като звезди.

— Навсякъде?

— Дори на луната. — Доминик го целуна по устните, после се отдръпна леко и в очите ѝ заблестяха дяволити искрици. — Но засега ще се задоволим и с леглото.

И наистина се задоволиха, поне за известно време.

Издание:

Кит Гарланд. Пленница на вятъра

Редактор: Олга Герова

Оформление на корицата: „Megachrom“ — Петър Христов

ИК „Бард“, 2001

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.